C:\Users\Plazma\Desktop\310\Harry_Potter_a_vězeň_z_Azkabanu.PDB

PDB Name: Harry_Potter_a_vězeň_z_Azkabanu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Joanne K. Rowlingová

Harry Potter a vězeň z Azkabanu

Kapitola první

Soví pošta

Harry Potter byl v mnohém neobyčejně zvláštní chlapec. Už jen tím, že víc než kterékoli jiné období celého roku nenáviděl letní prázdniny. Navíc doopravdy stál o to, aby si mohl vypracovat všechny domácí úkoly, byl však nucen zabývat se jimi jen potají, uprostřed noci. A ještě ke všemu to byl čaroděj.
Byla už téměř půlnoc a Harry ležel na břiše v posteli, s přikrývkou přetaženou přes hlavu jako stan, v jedné ruce držel baterku a na polštáři měl položenou velkou rozevřenou knihu v kožené vazbě (Dějiny čar a kouzel od Batyldy Bagshotové). Hrotem svého brku z orlího pera přejížděl po stránce odshora dolů a zamračeně soustředěn hledal, co by mu pomohlo napsat požadovaný esej na téma Upalování čarodějek ve čtrnáctém století - pojednání o jeho bezúčelnosti.
Brk se zastavil nahoře u nadějně vyhlížejícího odstavce. Harry si postrčil kulaté brýle na nose o kousek výš, přisunul baterku až ke knize a četl:
Lidé nedisponující čarodějnými schopnostmi (častěji známí jako mudlové) se sice v dobách středověku nesmírně báli čar a kouzel, nebyli však příliš zdatní v jejich rozpoznávání. Při oněch vzácných příležitostech, kdy se jim podařilo chytit skutečnou čarodějku či kouzelníka, nepřinášelo jejich upálení sebemenší efekt. Čarodějka či kouzelník prostě pronesli základní ohněchladicí zaklínadlo a pak předstírali, že ječí bolestí, zatímco ve skutečnosti si užívali příjemného, lehce šimravého pocitu. Je dokonce známo, že Vendelína Výstřednice nalezla v upalování takovou zálibu, že se v různých převlecích nechala chytit celkem sedmačtyřicetkrát.
Harry si vložil brk mezi zuby a sáhl pod polštář pro kalamář a svitek pergamenu. Pomalu a nesmírně opatrně odšrouboval víčko kalamáře, namočil do něj brk a pustil se do psaní, ale každou chvíli toho nechal a naslouchal, protože kdyby někdo z Dursleyových cestou na toaletu škrábání jeho brku zaslechl, Harry by pravděpodobně celý zbytek léta strávil zamčený v přístěnku pod schody.
Právě rodina Dursleyových, kteří bydleli v domě číslo čtyři v Zobí ulici, byla důvodem, proč si letní prázdniny nikdy pořádně neužil. Strýc Vernon, teta Petunie a jejich synáček Dudley byli Harryho jediní žijící příbuzní. Byli to mudlové a na kouzla a čáry pohlíželi s pozoruhodně středověkou předpojatostí. O Harryho zemřelých rodičích, kteří oba také patřili k čarodějnému cechu, pod střechou Dursleyových nikdy nepadlo ani slovo. Teta Petunie a strýc Vernon se celá léta kojili nadějí, že budou-li Harryho udržovat v co největším ponížení, dokážou z něj ty jeho čarodějné schopnosti vypudit. V tom ke své nesmírné zlosti neměli úspěch, takže nyní žili v hrůze z toho, aby někdo nezjistil, že Harry většinu z uplynulých dvou let strávil ve Škole čar a kouzel v Bradavicích. To nejhorší, na co se teď Dursleyovi zmohli, bylo, že na počátku letních prázdnin zamkli Harrymu učebnice zaklínadel, kouzelnou hůlku, kotlík a koště a zakázali mu mluvit se sousedy.
Odloučení od učebnic představovalo pro Harryho opravdový problém, protože učitelé v Bradavicích mu na prázdniny naložili pořádnou spoustu práce. Jeden z úkolů, obzvlášť protivné pojednání o zmenšovacích lektvarech, dostal od profesora Snapea, kterého měl ze všech učitelů nejméně v lásce a od něhož se dalo čekat, že s radostí využije jakékoli příhodné záminky, aby mu na celý měsíc udělil školní trest. Harry se proto v prvním týdnu prázdnin chopil nabízené příležitosti. Zatímco strýc Vernon, teta Petunie a Dudley vyšli ven na předzahrádku, kde se obdivovali novému služebnímu automobilu strýce Vernona (pořádně nahlas, aby to zaregistrovala celá ulice), Harry potichu sešel dolů, otevřel
paklíčem zámek přístěnku pod schody, popadl několik učebnic a schoval je ve své ložnici. Říkal si, že pokud povlečení nepokaňká inkoustem, nebudou Dursleyovi vědět, že po nocích studuje čáry a kouzla.
Harry se všemožně snažil nevyvolávat se strýcem a tetou žádné rozmíšky, protože už tak na něj byli pořádně nakvašení, a to jen proto, že mu pouhý týden po začátku školních prázdnin telefonoval jeden z jeho kouzelnických spolužáků.
Ron Weasley, který v Bradavicích patřil k Harryho nejlepším kamarádům, pocházel z kompletně kouzelnické rodiny. To

znamenalo, že se vyznal ve spoustě věcí, o nichž Harry neměl sebemenší ponětí, avšak ještě nikdy v životě netelefonoval. Obrovskou smůlou bylo, že když zavolal, zdvihl sluchátko strýc Vernon.
"U telefonu Vernon Dursley"
Harry, který byl právě náhodou ve stejné místnosti, ztuhl, když slyšel Ronův hlas odpovědět:
"HALÓ? HALÓ? SLYŠÍTE MĚ? CHTĚL - BYCH - MLUVIT - S HARRYM - POTTEREM!"
Ron tak hulákal, že sebou strýc Vernon poplašeně škubl, přidržel si sluchátko třicet centimetrů od ucha a zahlížel na ně se směsicí vzteku a obav.
"KDO VOLÁ?" zaburácel rozhořčeně směrem k mluvítku. "CO JSTE ZAČ?"
"RON - WEASLEY!" zařval Ron v odpověď, jako by se strýcem Vernonem stáli na opačných stranách fotbalového hřiště. "JSEM - HARRYHO - KAMARÁD - ZE ŠKOLY -"
Malá očka strýce Vernona se přetočila směrem k Harrymu, jehož nohy jako by zarostly do podlahy.
"TADY ŽÁDNÝ HARRY POTTER NENÍ!" rozkřikl se a držel teď sluchátko na délku natažené paže, jako by měl strach, že vybuchne. "NEVÍM, O JAKÉ ŠKOLE TO MLUVÍTE! UŽ MI NIKDY NEVOLEJTE! NECHTE MOJI RODINU NA POKOJI!"
A praštil sluchátkem zpátky do vidlice, jako by se zbavoval jedovatého pavouka.
Hádka, která následovala, patřila k nejhorším vůbec.
"JAK SES MOHL OPOVÁŽIT DÁT TOHLE ČÍSLO LIDEM - LIDEM, JAKO JSI TY SÁM!" zahřímal strýc Vernon a poprskal Harryho od hlavy k patě.
Ron si očividně uvědomoval, že dostal Harryho do maléru, protože už znovu nezavolal. Neozvala se mu ani Hermiona Grangerová, jeho druhá nejlepší kamarádka z Bradavic. Harry se domýšlel, že Ron Hermionu varoval, aby to nedělala, což byla škoda, protože Hermiona, nejchytřejší čarodějka v Harryho ročníku, měla mudlovské rodiče, telefonovat uměla velice dobře a dalo se počítat s tím, že bude mít dost rozumu, aby neprozrazovala, že chodí do Bradavic.
A tak se stalo, že Harry od svých kouzelnických přátel pět dlouhých týdnů neslyšel jediné slovo, a letošní léto bylo téměř stejně nesnesitelné jako to loňské. Dočkal se jen jednoho, opravdu nepatrného zlepšení: poté, co odpřísáhl, že nebude svou sovu Hedviku používat k posílání dopisů žádnému ze svých kamarádů, dostal povolení vypouštět ji na noc ven. Strýc Vernon k tomu svolil kvůli randálu, který Hedvika tropila, když byla neustále zavřená v kleci.
Harry se uprostřed pojednání o Vendelíně Výstřednici zarazil, zpozorněl a znovu nastražil uši. Ticho ve ztemnělém domě rušilo jen vzdálené chrochtavé chrápání jeho neuvěřitelně otylého bratránka Dudleyho. Uvědomil si, že už musí být velice pozdě. Oči ho pálily únavou a napadlo ho, že by snad ten esej mohl dopsat zítra večer...
Zašrouboval uzávěr kalamáře, zpod postele vytáhl starý povlak na polštář, uložil do něj baterku, Dějiny čar a kouzel, svůj esej, brk i inkoust, potom vstal a všechno to schoval pod uvolněné prkno v podlaze pod postelí. Vstal, protáhl se a pohlédl na světélkující ciferník budíku, který stál na jeho nočním stolku.
Byla jedna hodina po půlnoci. Harrymu se sevřel žaludek zvláštním pocitem. Aniž by si to uvědomoval, už celou hodinu mu bylo třináct let.
K dalším věcem, které byly na Harrym neobvyklé, patřilo i to, jak málo se těšil na svoje narozeniny. Ještě nikdy v životě nedostal jediné přání. V posledních dvou letech
Dursleyovi jeho narozeniny absolutně ignorovali a nebyl jediný důvod předpokládat, že tentokrát si na ně vzpomenou.
Harry přešel temným pokojem, minul Hedvičinu velkou prázdnou klec a přistoupil k otevřenému oknu. Opřel se o parapet a chladný noční vzduch mu po dlouhé době strávené pod přikrývkou připadal jako pohlazení. Hedvika byla už druhou noc pryč; Harrymu to nedělalo žádné zvláštní starosti - nebylo to poprvé, co se tak dlouho někde zdržela - doufal však, že se brzy vrátí. Byla v tomhle domě jediným živoucím tvorem, který se při pohledu na něj netvářil, jako by ho bolely zuby.
Na svůj věk byl Harry sice stále ještě poměrně malý a hubený, za poslední rok však přece jen o pár čísel povyrostl. Na jeho uhlově černých vlasech se ovšem nezměnilo vůbec nic: ať s nimi dělal cokoliv, zůstávaly vzpurně rozježené. Oči za brýlemi měl zářivě zelené a na čele měl pod vlasy jasně viditelnou tenkou jizvu, která tvarem připomínala klikatý blesk.
Ze všech neobvyklých věcí, jimiž se Harry vyznačoval, byla tahle jizva nejpozoruhodnější. Nebyla to - jak mu Dursleyovi deset let namlouvali - památka na dopravní nehodu, při níž přišli o život jeho rodiče, protože Lily a James Potterovi při žádné nehodě nezemřeli. Byli zavražděni a zavraždil je nejobávanější černokněžník za posledních sto let, lord Voldemort. Harry z téhož útoku vyvázl nepoznamenán ničím horším než jizvou na čele, když se Voldemortova kletba, která ho měla zabít, místo toho obrátila proti samotnému černokněžníkovi. Voldemort jen tak tak přežil a uprchl...
Později se s ním však v Bradavicích Harry setkal tváří v tvář. Když teď stál u temného okna a vzpomínal na to poslední setkání, musel přiznat, že má štěstí, že se vůbec svých třináctých narozenin dočkal.
Přelétl očima po hvězdnaté obloze a hledal, zda neuvidí Hedviku, jak se k němu vrací třeba s mrtvou myší v zobáku a očekává, že ji pochválí. Jak tak nepřítomně hleděl přes hřebeny střech, trvalo mu několik vteřin, než si uvědomil, co vlastně vidí.
Na pozadí zlatě zářícího měsíce se rýsoval jakýsi stín, který se neustále zvětšoval; byl to nějaký podivně asymetrický tvor, který mával křídly a mířil přímo k němu. Harry nehnutě stál a pozoroval, jak se snáší pořád níž. Na zlomek vteřiny zaváhal s rukou na okenní klice a přemýšlel, jestli by raději neměl okno přibouchnout, pak ale onen bizarní tvor přelétl nad jednou z pouličních svítilen. Harry si uvědomil, co to je, a uskočil stranou.
Oknem prolétly tři sovy; dvě z nich mezi sebou přidržovaly třetí, která vypadala, že je v bezvědomí. S měkkým žuchnutím přistály na Harryho posteli; prostřední sova, velká a šedivá, se okamžitě svalila jako špalek a zůstala nehybně ležet. K nohám měla přivázaný velký balíček.
Harry bezvědomou sovu ihned poznal - jmenovala se Errol a patřila rodině Weasleyových. Bez váhání přiskočil k

posteli, rozvázal provázky omotané kolem Errolových nohou, odložil balíček stranou a Errol samotnou pak odnesl do Hedvičiny klece. Errol otevřela jedno kalné oko, nezřetelně zahoukala na znamení díků a začala polykat doušky vody.
Harry se otočil ke zbývajícím sovám. Jedna z nich, velká samice sovy sněžné, byla jeho Hedvika. Také ona nesla nějaký balíček a tvářila se neobyčejně potěšeně. Když ji Harry zbavoval jejího břemene, přítulně ho klovla, pak přeletěla pokoj a připojila se k Errol.
Třetí sovu, pohledného puštíka, Harry neznal, okamžitě mu však bylo jasné, odkud přiletěla, protože kromě třetího balíčku nesla i dopis s oficiálním znakem Bradavic. Když od ní Harry zásilku převzal, důležitě si načechrala peří, roztáhla křídla a otevřeným oknem odlétla do noci.
Harry se posadil na postel, popadl balíček, který přinesla Errol, strhl z něj hnědý balicí papír a objevil dárek zabalený ve zdobném zlatém papíru a svoje úplně první přání k narozeninám. Lehce roztřesenýma rukama otevřel obálku; vypadly z ní dva kusy papíru - dopis a nějaký novinový výstřižek.
Výstřižek evidentně pocházel z kouzelnických novin zvaných Denní věštec, protože lidé na černobílé fotografii se hýbali. Harry ho zvedl, uhladil a dal se do čtení:
HLAVNÍ CENU ZÍSKÁVÁ
ZAMĚSTNANEC MINISTERSTVA KOUZEL
Artur Weasley, ředitel odboru zneužívání mudlovských výtvorů na ministerstvu kouzel, získal v každoroční galeonové tombole hlavní cenu Denního věštce.
Převelmi potěšený pan Weasley Dennímu věštci sdělila "To zlato, které jsme vyhráli, věnujeme na letní dovolenou v Egyptě, kde náš nejstarší syn Bill pracuje jako odeklínač pro kouzelnickou Gringottovu banku."
Rodina Weasleyových stráví v Egyptě měsíc a vrátí se před začátkem nového školního roku v Bradavicích, kde momentálně studuje pět jejich dětí.
Harry pohlédl na rozpohybovanou fotografii a obličej se mu roztáhl širokým úšklebkem, když viděl, jak celá devítičlenná rodina Weasleyových stojí před velkou pyramidou a zuřivě na něj mává. Baculatá malá paní Weasleyová, vysoký pan Weasley s řidnoucími vlasy, šest synů a jedna dcera, všichni (i když na černobílé fotografii to nebylo vidět) s ohnivě rudými vlasy. Přímo uprostřed snímku stál Ron, vytáhlý a hubený, se svou domácí krysou Prašivkou na rameni a s rukou kolem pasu své malé sestřičky Ginny.
Harryho nenapadal nikdo jiný, kdo by si zasloužil vyhrát velkou hromadu zlata, než právě Weasleyovi, kteří byli hrozně milí a velice chudí. Zdvihl Ronův dopis a rozložil ho.

Harry si až příliš dobře pamatoval, jak se stalo, že Ronovi stará hůlka praskla. Došlo k tomu, když auto, kterým oba společně letěli do Bradavic, narazilo do stromu na školním pozemku.

Harry se ještě jednou podíval na fotografii. Percy, který byl v Bradavicích v sedmém a tudíž závěrečném ročníku, se tvářil ještě samoliběji než jindy. Odznak primuse si připíchl k fezu, který měl furiantsky posazený na pečlivě učesaných vlasech, a brýle s kostěnými obroučkami se mu leskly v egyptském slunci.
Harry teď obrátil pozornost k dárku a rozbalil ho. Uvnitř našel cosi, co vypadalo jako miniaturní skleněný vlček. Pod ním byl další vzkaz od Rona.

Harry odložil lotroskop na noční stolek; zůstal na něm absolutně nehybně stát, přesně vyvážený na špičce, a jeho povrch odrážel světélkující ručičky budíku. Harry ho několik vteřin šťastně pozoroval a pak zdvihl balíček, který přinesla Hedvika.
Také v něm našel zabalený dárek, přání a dopis, tentokrát od Hermiony.

Harry se znovu pousmál, když odkládal Hermionin dopis stranou a zdvihal balíček, který mu poslala. Byl hrozně těžký. Harry Hermionu znal a vůbec nepochyboval o tom, že v něm bude nějaká tlustá bichle plná těch nejobtížnějších zaklínadel - tentokrát se ale mýlil. Srdce mu radostně poskočilo, když roztrhl papír a spatřil elegantní pouzdro z černé kůže, do níž byl vyražen stříbrný nápis: Souprava pro údržbu košťat.
"No páni, Hermiono," vydechl Harry a otevřel zip pouzdra, aby se podíval dovnitř.
Byla tam velká plechovka Fleetwoodovy fantastické leštěnky na násady, blyštivě stříbrné nůžky na zastřihování ocasních proutků, maličký mosazný kompas, který si mohl ke koštěti připnout v případě letu na delší vzdálenost, a Příručka údržby košťat pro domácí kutily.
Další věcí, která Harrymu hned po kamarádech z Bradavic nejvíc chyběla, byl famfrpál, nejpopulárnější sport ve světě čar a kouzel - hodně nebezpečný, nesmírně přitažlivý pro diváky a provozovaný na létajících košťatech. Harry byl shodou okolností ve famfrpálu opravdu dobrý; stal se nejmladším žákem, který byl za celé století vybrán do jednoho bradavického kolejního mužstva. Jednou z věcí, kterých si cenil nejvíc ze všeho, co mu patřilo, bylo závodní koště Nimbus Dva tisíce.
Harry odložil kožené pouzdro stranou a vzal do ruky poslední balíček. Neuspořádané písmo na balicím papíru okamžitě poznal: tohle přišlo od Hagrida, bradavického hajného. Odtrhl horní vrstvu papíru a letmo zahlédl něco zeleného a kožnatého, než to však stačil pořádně vybalit, balíček se podivně zatřásl a ta věc uvnitř - ať už to bylo cokoli - vydala hlasitý cvakavý zvuk, jako by sklapla čelisti.
Harry ztuhl. Nepochyboval o tom, že Hagrida by ve snu nenapadlo posílat mu úmyslně něco nebezpečného, potíž ale byla v tom, že Hagrid měl oproti normálním lidem poněkud zkreslenou představu o tom, co je nebezpečné. Bylo o něm známo, že se přátelí s obrovskými pavouky, od cizích lidí v hospodě kupuje zuřivé trojhlavé psy a do své hájenky potají nosí zakázaná dračí vejce.

Harry do balíčku nervózně šťouchl prstem. Ozvalo se další hlasité cvaknutí. Harry se natáhl pro lampičku, která stála na nočním stolku, jednou rukou ji pevně uchopil a zdvihl ji nad hlavu, připraven do balíčku praštit. Pak druhou rukou chytil zbytek balicího papíru a zatáhl.
A z balíčku vypadla... kniha. Harry měl sotva čas zaregistrovat její příjemně zelenou vazbu, na níž zlatým písmem zářil titul Obludné obludárium, než se postavila hřbetem vzhůru a začala se bokem posunovat podél okraje postele jako nějaký přízračný krab.
"To snad ne," zamumlal Harry.
Kniha se překlopila, s hlasitým prásknutím spadla z postele a rychle se šinula na druhou stranu pokoje. Harry ji opatrně následoval. Kniha se mu schovala v temném koutě pod psacím stolem. Harry se pomodlil ke všem svatým, aby dali Dursleyovým tvrdý spánek, spustil se na všechny čtyři a natáhl se po ní.
"Au!"
Kniha mu přirazila ruku mezi desky a pak proběhla kolem něj; stále ještě se odrážela od země deskami. Harry se neohrabaně otočil, vrhl se kupředu a podařilo se mu přitisknout ji k podlaze. Ve vedlejším pokoji vyrazil strýc Vernon hlasité ospalé zabručení.
Hedvika i Errol zaujatě přihlížely, když Harry vzpouzející se knihu pevně stiskl v náručí, rozběhl se k prádelníku a vytáhl z něj opasek, kterým ji pevně převázal. Obludárium se vztekle zatřáslo, nemohlo už však mávat a klapat deskami, takže je Harry odložil na postel a natáhl se pro Hagridovo přání.

Při pomyšlení, že by mu podle Hagridova názoru mohla přijít vhod kousající kniha, přeběhl Harrymu mráz po zádech, položil však jeho přání vedle Ronova a Hermionina a ve tváři měl ještě širší úsměv než předtím. Teď už měl před sebou jen dopis z Bradavic.
Všiml si, že je o něco tlustší než obvykle, roztrhl obálku, vytáhl první stranu pergamenu a četl:

Harry vytáhl z obálky formulář povolení, podíval se na něj, ale už se neusmíval. Bylo by báječné, kdyby mohl o víkendech navštěvovat Prasinky; věděl, že je to čistě kouzelnická vesnice, i když sám tam ještě nikdy nebyl. Jak ale pro všechno na světě dokáže přesvědčit strýce Vernona nebo tetu Petunii, aby ten formulář podepsali? Podíval se na budík. Byly už dvě hodiny ráno.
Rozhodl se, že s formulářem z Bradavic si bude lámat hlavu, až se vyspí, vlezl si znovu do postele a natáhl se, aby odškrtl další den v kalendáři, který si sám vyrobil a ve kterém odpočítával dny zbývající do návratu do Bradavic. Potom si sundal brýle, ulehl s otevřenýma očima a díval se na tři přání ke svým narozeninám.
Přestože byl Harry Potter neobyčejně zvláštní chlapec, v té chvíli si připadal stejný jako všichni ostatní kluci: poprvé v životě měl radost, že má narozeniny.

Kapitola druhá

Osudný omyl tety Marge

Když druhý den ráno Harry sešel dolů na snídani, zjistil, že všichni tři Dursleyové jsou už usazení u kuchyňského stolu. Dívali se na zbrusu novou televizi, kterou dostal Dudley na uvítanou, když přijel domů na letní prázdniny; dlouho si už totiž stěžoval, jakou dálku musí chodit mezi ledničkou a televizorem v obývacím pokoji. Většinu letošního léta strávil Dudley v kuchyni; malá prasečí očka měl upřená na obrazovku a všech pět brad mu poskakovalo nahoru a dolů, jak neustále něco jedl.
Harry se posadil mezi Dudleyho a strýce Vernona, tělnatého hromotluka téměř bez krku a s mohutným knírem. Dursleyovi nejen že Harrymu nepopřáli všechno nejlepší k narozeninám, nikdo z nich dokonce ani nedal najevo, že by si všiml jeho příchodu do místnosti; Harry už však byl na tohle jejich chování natolik zvyklý, že ho nijak nevyvedlo z míry. Vzal si topinku a zadíval se na televizního komentátora, který právě předčítal zprávu o uprchlém trestanci.
"...varujeme veřejnost, že Black je ozbrojen a neobyčejně nebezpečný. Byla zřízena zvláštní horká linka, aby každý, kdo Blacka zahlédne, okamžitě tuto skutečnost ohlásil."
"Není třeba nám říkat, že tenhle chlap je budižkničemu," odfrkl si strýc Vernon a zadíval se na vězně přes horní okraj svých novin. "Jen se podívejte, jak vypadá, povaleč jeden špinavá! Podívejte se na jeho vlasy!"
Koutkem oka střelil nevraživým pohledem po Harrym, jehož rozcuchané vlasy byly pro něj odjakživa zdrojem velké nevole. V porovnání s mužem v televizi, jehož vyzáblý obličej byl rámován chomáči slepených pačesů spadajících až na ramena, si však Harry připadal jako úhledně načesaný manekýn.
Na obrazovce se znovu objevil komentátor. "Ministerstvo zemědělství a rybolovu se dnes chystá oznámit..."
"Tak počkat!" vyštěkl strýc Vernon a rozhořčeně na komentátora zahlížel. "Neřekli jste nám, odkud ten maniak utekl! K čemu jsou takovéhle zprávy? Ten šílenec může být zrovna teď někde v naší ulici!"
Teta Petunie, kostnatá žena s koňským obličejem, se prudce otočila a upřeně se zadívala z kuchyňského okna. Harry věděl, že teta Petunie by byla prostě radostí bez sebe, kdyby se právě jí podařilo zavolat na číslo té horké linky. Byla to nejvšetečnější ženská na světě, která většinu života trávila tím, že špehovala své nudné a zákonů dbalé sousedy.
"Kdy jim konečně dojde," vztekal se strýc Vernon a tloukl do stolu obrovskou zarudlou pěstí, "že jediné, co se s tím pórvlem dá udělat, je všechny je oběsit?"
"Svatá pravda," přitakala teta Petunie, která stále ještě nakukovala do sousedovic fazolového záhonku.
Strýc Vernon dopil svůj čaj, podíval se na hodinky a poznamenal: "Asi už bych měl vyrazit, Petunie, Marge přijíždí vlakem v deset."

Harry, jemuž se myšlenky toulaly v prvním patře u Soupravy pro údržbu košťat, se s nepříjemným šokem vrátil zpátky na zem.
"Teta Marge?" vyjekl. "Sn-snad k nám nejede na návštěvu?"
Teta Marge byla sestra strýce Vernona. Přestože to nebyla Harryho pokrevní příbuzná (Harryho matka byla sestrou tety Petunie), byl po celý svůj život nucen říkat jí "teto". Teta Marge žila na venkově v domku s velkou zahradou, kde chovala buldoky. V Zobí ulici příliš často nepobývala, protože nesnášela odloučení od svých drahocenných pejsků, každá její návštěva se však Harrymu vryla do paměti se všemi děsivými podrobnostmi.
Na oslavě Dudleyho pátých narozenin sešvihala teta Marge Harryho přes holeně vycházkovou holí, protože se jí nelíbilo, jak Dudleyho neustále porážel v člověče, nezlob se. O několik let později se náhle objevila o Vánocích, Dudleymu přinesla robota řízeného počítačem a pro Harryho krabici psích sucharů. Při poslední návštěvě, rok před Harryho nástupem do Bradavic, šlápl Harry nechtěně na tlapu jejímu oblíbenému buldokovi. Raťafák ho pronásledoval do zahrady, zahnal do koruny jednoho stromu a teta Marge odmítla odvolat svého miláčka dřív než po půlnoci. Při vzpomínce na tenhle incident se Dudleymu dodnes draly do očí slzy smíchu.
"Marge tu s námi zůstane celý týden," zabručel strýc Vernon, "a když už o tom mluvíme," výhružně ukázal na Harryho tlustým prstem, "ještě než pro ni pojedu, potřebuju si s tebou vyjasnit pár věcí."
Dudley se škodolibě uculil a odtrhl oči od televize. Sledovat strýce Vernona, jak péruje Harryho, patřilo k jeho nejoblíbenějším formám zábavy.
"Za prvé," zavrčel strýc Vernon, "si budeš dávat pozor na jazyk a nebudeš drzý, až budeš s Marge mluvit."
"Samozřejmě," přisvědčil hořce Harry, "pokud si bude ona počínat stejně, až bude mluvit se mnou."
"Za druhé," pokračoval strýc Vernon a tvářil se, jako by Harryho odpověď přeslechl, "protože Marge nic neví o té tvé úchylnosti, nechci, aby se tu v době jejího pobytu dělo něco - něco nenormálního. Chovej se slušně, rozumíš?"
"Budu, pokud se ona bude taky chovat slušně," procedil Harry skrze zaťaté zuby.
"A za třetí," uzavřel strýc Vernon, jehož zlomyslná očka teď v odulém zarudlém obličeji připomínala úzké škvírky, "jsme Marge řekli, že chodíš do Polepšovny svatého Bruta pro nenapravitelné nezletilé delikventy." "Cože?" vyhrkl Harry.
"A ty nám tuhletu historku potvrdíš, kluku jeden, nebo bude zle!" vyštěkl strýc Vernon.
Harry tam seděl, bledý v obličeji a plný vzteku, upřeně se díval na strýce Vernona a stěží věřil svým uším. Teta Marge přijíždí na návštěvu a zůstane celý týden - to byl ten nejhorší dárek k narozeninám, jaký mu kdy Dursleyovi dali, i když počítal obnošené ponožky strýce Vernona.
"No a já, Petunie," povzdechl si strýc Vernon a ztěžka se postavil, "já teď pojedu na nádraží. Nechtěl by ses svézt se mnou, Dudlánku?"
"Ne," zahučel Dudley, který teď, když jeho tatíček přestal vyhrožovat Harrymu, opět věnoval pozornost televizi.
"Dudlíček se musí dát pro tetičku pořádně do parády," prohlásila teta Petunie a pohladila Dudleyho po hustých světlých vlasech. "Maminka mu koupila moc pěkného nového motýlka."
Strýc Vernon Dudleyho poklepal po sádelnatém rameni.
"Takže se tu zatím mějte," rozloučil se a vyšel z kuchyně.
Harryho, který stále ještě nehnutě seděl, jako by ho hrůza přikovala na místo, náhle něco napadlo. Odložil topinku, rychle vstal a rozběhl se za strýcem Vernonem k domovním dveřím.
Strýc Vernon si právě navlékal řidičský plášť.
"Tebe nikam nevezmu," zavrčel, když se otočil a zjistil, že ho Harry pozoruje.
"Já taky nechci nikam jet," ujistil ho chladně Harry. "Chci se na něco zeptat."
Strýc Vernon na něj podezřívavě pohlédl.
"Žáci třetího ročníku v Brada... v mé škole! smějí občas navštěvovat vesnici," začal Harry.
"No a?" utrhl se na něj strýc Vernon a z háčku u dveří si vzal klíčky od auta.
"Potřebuji, abyste mi podepsal tohle povolení," vychrlil ze sebe Harry.
"A proč bych to dělal?" ušklíbl se posměšně strýc Vernon.
"No, totiž," pokračoval Harry a pečlivě volil každé slovo, "bude to těžká práce, předstírat před tetou Marge, že chodím k tomu svatému... Jak-že-se-to-jmenuje..."
"Do Polepšovny svatého Bruta pro nenapravitelné nezletilé delikventy!" zaburácel strýc Vernon a Harry s uspokojením konstatoval, že mu v hlase zazněl nepopiratelný podtón paniky.
"To je ono," přitakal a klidně vzhlížel k obrovskému brunátnému obličeji strýce Vernona. "Je to hrozně dlouhé na zapamatování. Já ale budu muset lhát přesvědčivě, že? Co když mi náhodou něco uklouzne?"
"V tom případě z tebe vymlátím duši, rozumíš?"zařval strýc Vernon a přistoupil k Harrymu se zaťatou pěstí. Harry však neustoupil.
"I když ze mě vymlátíte duši, teta Marge nezapomene nic, co bych jí třeba nechtěně prozradil," odsekl zatvrzele.
Strýc Vernon se zarazil s pěstí stále ještě zdviženou; v obličeji měl ošklivou hnědofialovou barvu.
"Pokud ale ten můj formulář podepíšete," pokračoval honem Harry, "přísahám, že si budu pamatovat, kam že to mám údajně chodit do školy, a že se budu chovat jako mud... no prostě normálně a tak."
Harry viděl, že se strýc Vernon nad jeho nabídkou zamýšlí, přestože měl vyceněné zuby a naběhlá žíla na spánku mu zuřivě tepala.
"Tak dobrá," ucedil nakonec. "Budu po celou dobu Margeiny návštěvy pečlivě sledovat, jak se chováš. Pokud nic neprovedeš a budeš se držet toho, co jsem ti řekl, dokud neodjede, tak ti to tvé zatracené lejstro podepíšu."
Otočil se na patě, otevřel domovní dveře a přibouchl je za sebou tak prudce, až jedna malá skleněná tabulka nahoře vypadla na zem.
Harry se už do kuchyně nevrátil; vyšel po schodech k sobě do ložnice. Napadlo ho, že má-li se chovat jako opravdový

mudla, měl by s tím raději začít hned. Pomalu a se smutkem v duši posbíral všechny dárky i přání k narozeninám a schoval si je k domácím úkolům pod uvolněné prkno v podlaze. Pak přešel k Hedvičině kleci. Vypadalo to, že Errol se už vzpamatovala; stejně jako Hedvika spala s hlavou schovanou pod křídlem. Harry si povzdechl, pak do obou šťouchl a probudil je.
"Hedviko," vysvětloval sklesle, "budeš teď muset na týden zmizet. Leť s Errol, Ron už se o tebe postará. Napíšu mu vzkaz a všechno mu vysvětlím. A nedívej se na mě takhle." (Hedvičiny velké jantarové oči na něj hleděly s vyčítavým výrazem.) "Není to moje vina. je to jediná možnost, jak zařídit, abych mohl s Ronem a s Hermionou jezdit do Prasinek."
O deset minut později Errol s Hedvikou (která měla k noze přivázaný vzkaz pro Rona) vylétly oknem ven a ztratily se z dohledu. Harry, který se teď už cítil naprosto zoufale, uložil prázdnou klec do šatní skříně.
Na to, aby se utápěl v melancholickém smutku, však neměl dlouho čas. Už po kratičké chvilce slyšel, jak teta Petunie pod schody ječí, aby šel dolů a připravil se na řádné uvítání návštěvy.
"Udělej něco s těmi svými pačesy!" utrhla se na něj, když sešel do předsíně.
Harry nechápal, jaký má smysl snažit se, aby mu vlasy přilehly k hlavě. Teta Marge ho hrozně ráda peskovala, takže počítal, že čím neupraveněji před ní bude vypadat, tím víc ji potěší.
Až příliš brzo se zvenčí ozvalo chřupání štěrku, když auto strýce Vernona znovu vjelo na příjezdovou cestu; následovalo bouchání zavíraných dveří a zvuk kroků na zahradní cestičce.
"Běž otevřít!" sykla na Harryho teta Petunie.
S žaludkem sevřeným obrovskou depresí vzal Harry za kliku a otevřel dveře.
Na prahu stála teta Marge. Nesmírně se podobala strýci Vernonovi; byla mohutná, tělnatá, brunátná v obličeji a dokonce měla i knírek, i když ne tak hustý jako strýc. V jedné ruce držela obrovský kufr a druhou si tiskla k tělu starého a nedůtklivého buldoka.
"Kdepak je můj Dudlínek?" zaburácela. "Kdepak je můj nejmilejší synoveček?"
Dudley se objevil v předsíni a zamířil k ní kolébavým krokem. Světlé vlasy měl na sádelnaté hlavě pečlivě ulíznuté a motýlka bylo pod jeho četnými bradami sotva vidět. Teta Marge odhodila kufr a praštila jím Harryho do žaludku, až mu vyrazila dech, popadla Dudleyho, volnou paží ho k sobě pevně přivinula a vlepila mu na tvář velkou mlaskavou pusu.
Harry velice dobře věděl, že Dudley je ochoten objetí tety Marge snášet jen proto, že za to dostává dobře zaplaceno, a znovu se o tom přesvědčil, protože když od sebe odstoupili, svíral Dudley v tlusté ruce zbrusu novou dvacetilibrovou bankovku.
"Petunie!" zahlaholila teta Marge a prosmekla se kolem Harryho, jako by nebyl víc než věšák. Teta Marge a teta Petunie se políbily, i když ve skutečnosti to vypadalo tak, že teta Marge udeřila svou masivní čelistí do kostnaté tváře tety Petunie.
V tom okamžiku vešel dovnitř i strýc Vernon a žoviálně se usmíval, když za sebou zavíral dveře.
"Dáš si čaj, Marge?" zeptal se. "A co si dá Raťafák?" "Raťafákovi bude stačit trocha čaje z mého podšálku," prohlásila teta Marge, když se všichni nahrnuli do kuchyně a Harryho nechali v předsíni s jejím kufrem. Harry si ale nestěžoval; jakákoli záminka, která mu umožňovala vyhnout se společnosti tety Marge, mu naprosto vyhovovala, takže se začal s kufrem pachtit po schodech nahoru do ložnice pro hosty a dával si při tom pořádně načas.
Když se konečně vrátil do kuchyně, měla už teta Marge před sebou čaj a ovocný koláč a Raťafák hlasitě chlemtal čaj v koutě. Harry viděl, jak se teta Petunie lehce otřásá odporem, když kapky čaje a slin cákaly na její vycíděnou podlahu. Teta Petunie nenáviděla zvířata.
"Kdo se ti stará o ostatní psy, Marge?" zajímal se strýc Vernon.
"No, přesvědčila jsem plukovníka Fubstera, aby si je vzal k sobě," burácela teta Marge. "Je už v důchodu a jen mu prospěje, když bude mít něco, čím se zabaví. Ale Raťafáka, tohohle ubohého drobečka, jsem tam nechat nemohla. Trápí se, když není se mnou."
Když si Harry sedal, začal Raťafák znovu vrčet. Díky tomu teta Marge poprvé vzala na vědomí jeho přítomnost. "No ne!" houkla. "Ty jsi ještě pořád tady, co?"
"Ano," přikývl Harry.
"Neříkej mi ano tímhletím nevděčným tónem," zavrčela teta Marge. "Od Vernona a Petunie bylo zatraceně ušlechtilé, že si tě nechali u sebe. Já sama bych něco takového neudělala. Kdyby tě byl někdo pohodil na práh mého domu, byla bych tě poslala rovnou do sirotčince." Harry měl už na jazyku, že by raději žil v sirotčinci než s Dursleyovými, pomyšlení na Prasinky ho však zabrzdilo. Přinutil se stáhnout obličej do bolestivého úsměvu. "Přestaň se na mě šklebit!" zahřměla teta Marge. "Vidím, že od té doby, co jsem tě viděla posledně, ses vůbec nezměnil k lepšímu. Doufala jsem, že škola tě alespoň trochu naučí slušnému chování." Dopřála si pořádný doušek čaje, otřela si knírek a pokračovala: "Už jsem zapomněla, kam že jsi ho to vlastně poslal, Vernone?"
"Ke svatému Brutovi," odpověděl pohotově strýc Vernon. "Je to špičková polepšovna pro beznadějné případy"
"Ach tak," přikývla teta Marge. "Copak u svatého Bruta nepoužívají rákosku, chlapče?" vyštěkla přes stůl. "Hmm..."
Strýc Vernon za zády tety Marge krátce přikývl. "Jistě," odpověděl Harry. A pak, protože měl pocit, že když už něco takového dělá, měl by to dělat důsledně, dodal: "V jednom kuse."
"Výborně," zaradovala se teta Marge. "Nesnáším ty ubožácké sentimentální žvásty, podle kterých by neměl dostat výprask ani ten, kdo si ho zaslouží. Pořádných pár na zadek se v devětadevadesáti případech ze sta osvědčí nejlíp. A co ty, tlučou tě často?"
"No ovšem," přisvědčil Harry, "každou chvíli." Teta Marge na něj pátravě pohlédla.
"Pořád se mi nějak nelíbí ten tvůj tón, kluku," prohlásila. "Když o těch svých výprascích dokážeš mluvit takhle bezstarostně, znamená to, že tě evidentně nebijí jaksepatří. Na tvém místě bych jim napsala, Petunie. Dala bych jim jasně na srozuměnou, že v případě tohohle kluka souhlasíš i s extrémní tvrdostí."

Snad měl strýc Vernon strach, že by Harry mohl zapomenout na jejich dohodu; v každém případě náhle změnil téma hovoru.
"Poslouchala jsi dnes ráno zprávy, Marge? Co říkáš tomu uprchlému trestanci?"
Když se u nich teta Marge začala pomalu zabydlovat, přistihl se Harry, že téměř toužebně vzpomíná na to, jak idylický byl život v domě číslo čtyři bez ní. Strýc Vernon a teta Petunie ho obvykle vedli k tomu, aby se jim zbytečně nepletl pod nohy, v čemž jim byl ochoten vyhovět z plného srdce. Teta Marge naproti tomu chtěla mít Harryho neustále pod dohledem, aby na něj mohla hřímat své rady, jak ze sebe udělat něco lepšího. Obzvlášť ráda porovnávala Harryho s Dudleyem a ohromné potěšení jí působilo, když Dudleymu kupovala drahé dárky a hrozivě přitom zahlížela na Harryho, jako by ho vyzývala, aby se zeptal, proč nějaký dárek nedostane také on. Kromě toho neustále trousila různé zlomyslné narážky, proč je Harry tak nesnesitelný ničema.
"Nesmíš to, co se z toho kluka vyklubalo, dávat za vinu sobě, Vernone," prohlásila třetího dne u oběda. "Když je něco shnilé zevnitř, nikdo s tím prostě nic nenadělá."
Harry se snažil soustředit výhradně na jídlo, ruce se mu však roztřásly a obličej mu začal rudnout vztekem. Vzpomeň si na ten formulář napomínal se. Mysli na Prasinky. Buď zticha. Nenech se vyprovokovat...
Teta Marge sáhla po sklenici s vínem.
"To je jedno ze základních pravidel šlechtění," pokračovala. "U psů to člověk vidí v jednom kuse. Pokud je něco v nepořádku s čubkou, nemůže být normální ani štěně..."
V tom okamžiku sklenka s vínem, kterou teta Marge držela v ruce, explodovala. Skleněné střepy se rozletěly všemi směry, teta Marge se zakuckala a zamrkala, velký brunátný obličej celý mokrý.
"Marge!" vypískla teta Petunie. "Marge, nestalo se ti nic?"
"Nedělej si starosti," zabručela teta Marge a otírala si obličej ubrouskem. "Asi jsem ji stiskla moc velkou silou. Onehdy se mi podařilo přesně to samé u plukovníka Fubstera. Nemusíš se znepokojovat, Petunie, mám prostě v ruce velkou sílu..."
Teta Petunie i strýc Vernon se však podezřívavě dívali na Harryho, který díky tomu dospěl k závěru, že by si měl raději odpustit pudink a co nejdřív se vytratit od stolu.
Venku v předsíni se opřel o zeď a zhluboka oddechoval. Bylo to už dávno, co se naposledy přestal ovládat a nechal něco explodovat. Nesměl dopustit, aby k tomu došlo znovu. Formulář s povolením k návštěvám Prasinek nebyl tím jediným, co bylo v sázce - kdyby se i nadále dopouštěl podobných prohřešků, mohl by se dočkat problémů s ministerstvem kouzel.
Harry byl pořád ještě nezletilý kouzelník a zákony magie mu zakazovaly provozovat kouzla a čáry mimo školu. A navíc neměl úplně čistý rejstřík. Zrovna loni v létě dostal oficiální varování, v němž se zcela jednoznačně konstatovalo, že pokud se ministerstvo doslechne o jakýchkoli dalších kouzlech v Zobí ulici, může Harry počítat s vyloučením z Bradavic.
Slyšel, jak Dursleyovi odcházejí od stolu, a pospíšil si nahoru, aby jim nebyl na očích.
Následující tři dny Harry přetrpěl jen díky tomu, že se pokaždé, když se do něj teta Marge začala navážet, přinutil myslet na svou Příručku údržby košťat pro domácí kutily. Docela dobře se to osvědčovalo, i když se mu přitom ve tváři objevoval nesmírně tupý výraz, takže teta Marge začala hlasitě prohlašovat, že je určitě duševně zaostalý.
Konečně, po dlouhém a nesnesitelném čekání, nadešel poslední večer Margeiny návštěvy. Teta Petunie připravila slavnostní večeři a strýc Vernon odzátkoval hned několik lahví vína. Polévku i lososa zvládli bez jediné zmínky o Harryho nedostatcích, a zatímco si pochutnávali na koláči s citronovou pěnou, strýc Vernon je všechny nudil rozvleklým vyprávěním o své firmě Grunnings a o vrtačkách, které se v ní vyráběly; pak teta Petunie uvařila kávu a strýc Vernon vytáhl láhev brandy.
"Nedala by sis kapku, Marge?"
Teta Marge už v sobě měla několik sklenic vína. Její obrovitý obličej zářil jasně nachovou barvou.
"Tak jen maličkou skleničku," uchechtla se. "No to zase trošku víc... ještě trošku... to je ono."
Dudley do sebe cpal čtvrtou porci koláče. Teta Petunie s rádoby elegantně vytrčeným malíčkem upíjela kávu. Harry by byl nejraději zmizel k sobě do ložnice, všiml si však vzteklého pohledu očekávajících strýce Vernona a bylo mu jasné, že bude muset večer protrpět až do konce.
"Hmmm," povzdechla si uznale teta Marge, zamlaskala a postavila prázdnou skleničku od brandy zpět na stůl. "To byla opravdu hostina, Petunie. Já se obvykle večer jen tak odbývám, znáte to, musím se starat o dvanáct psů..." Hlasitě říhla a popleskala se po objemném břiše pod tvídovým kostýmem. "Prosím za prominutí. Vážně mě ale těší, když vidím pořádně vykrmeného mládence," pokračovala a spiklenecky mrkla na Dudleyho. "Bude z tebe chlap jak se patří, Dudlánku, zrovna jako tvůj táta. Ano, dala bych si ještě trochu brandy, Vernone... Zato tenhle ničema -"
Kývla směrem k Harrymu, který cítil, jak se mu sevřel žaludek. Příručka, blesklo mu hlavou.
"Tenhle zakrslý ubožák v sobě nemá vůbec nic dobrého. U psů to bývá úplně stejné. Zrovna loni jsem nechala plukovníka Fubstera jednoho utopit. Byl to takový skrček, vypadal jako krysa. Slaboch se špatným rodokmenem."
Harry se snažil upamatovat na dvanáctou stránku své příručky: Kouzlo na nápravu poruch couvání. "Všechno je to jen otázka krve, jak už jsem onehdy říkala. Špatná krev se vždycky projeví. Ne že bych snad chtěla nějak kritizovat tvoji rodinu, Petunie," poklepala kostnatou ruku tety Petunie svou masitou prackou, "ale tvoje sestřička se prostě nevyvedla. To se stává i v těch nejlepších rodinách. Potom utekla s tím budižkničemu a výsledek máme přímo před očima."
Harry upřeně koukal do talíře a v uších mu podivně zvonilo. Popadněte své koště pevně za ocas, opakoval si v duchu, na další postup si ale nedokázal vzpomenout. Připadalo mu, že hlas tety Marge se do něj probíjí jako jedna z vrtaček

strýce Vernona.
"Když už jsme u toho Pottera," pokračovala hřmotně, chopila se láhve brandy, dolila si a potřísnila přitom ubrus, "nikdy jste mi neřekli, čím se vlastně živil."
Strýc Vernon a teta Petunie se tvářili nesmírně rozpačitě. Dokonce i Dudley zdvihl oči od koláče a upřeně na rodiče zíral.
"Totiž... on vlastně nepracoval," vykoktal strýc Vernon a koutkem oka pozoroval Harryho. "Byl nezaměstnaný" "To jsem si mohla myslet," přikývla teta Marge, pořádně si zavdala brandy a otřela si rukávem bradu. "Taková nicka, příživnický lenoch, co -"
"Takový nebyl!" ozval se nečekaně Harry. U stolu zavládlo naprosté ticho. Harry se třásl po celém těle. Nikdy v životě ho nic takhle nerozzuřilo.
"JEŠTĚ TROCHU BRANDY?" vyhrkl strýc Vernon, jehož obličej zbělel jako křída, a nalil tetě Marge zbytek z láhve. "A ty, kluku," rozkřikl se na Harryho, "koukej mazat do postele, nebo -"
"Nech ho, Vernone," škytla teta Marge, zdvihla ruku a provrtávala Harryho malými, krví podlitými očky. "Jen mluv, hochu, pokračuj. Ty jsi na svoje rodiče hrdý, viď? Na rodiče, co se zabili při autonehodě... nejspíš byli opilí - "
"Při žádné autonehodě nezemřeli!" zaprotestoval Harry, který se mimoděk postavil.
"Zemřeli při autonehodě, ty lháři prolhaná, ošklivá, a nechali tě tu na krku svým spořádaným a řádně pracujícím příbuzným!" vřeštěla teta Marge a zalykala se vztekem. Jsi mrňavý nevděčný drzoun -"
Teta Marge však náhle zmlkla. Chvíli se zdálo, jako by se jí nedostávalo slov. Vypadalo to, jako by se nadouvala nevýslovnou zlobou - jenže se ukázalo, že se nadouvá dál a dál. Její obrovitá brunátná tvář bobtnala, drobná očka se vypoulila a ústa se roztáhla do takové šíře, že nemohla promluvit. V příštím okamžiku odlétlo z jejího tvídového kabátku několik knoflíků a hlasitě se odrazilo od zdi - teta Marge se nafukovala jako nestvůrný balon, břicho jí vylezlo zpod tvídového pásu, prsty na rukou jí naběhly jako salámy..
"MARGE!" zařvali strýc Vernon a teta Petunie svorně, když se celé její tělo začalo zdvihat ze židle a stoupat ke stropu. Byla už dokonale kulatá a připomínala obrovskou záchrannou bóji s prasečími očky; její ruce a nohy svíraly podivný úhel, když stoupala do vzduchu a vyrážela jakési pronikavé vzteklé skřeky. Do pokoje vrazil Raťafák a zuřivě štěkal.
"NE-NE-NE!"
Strýc Vernon popadl Marge za nohu a pokoušel se ji stáhnout zpět k zemi, málem se ale sám vznesl od podlahy. V příštím okamžiku se Raťafák vrhl vpřed a zaťal zuby strýci Vernonovi do nohy.
Harry se z obývacího pokoje vytratil dřív, než ho někdo stačil zarazit, a zamířil rovnou k přístěnku pod schody. Jeho dveře se čarovně rozletěly v okamžiku, kdy k nim dorazil. V několika vteřinách dovláčel svůj kufr k domovním dveřím. Tryskem vyběhl po schodech, vrhl se pod postel, vytrhl z podlahy uvolněné prkno a popadl povlak na polštář, který byl plný jeho knih a dárků k narozeninám. Vylezl zpod postele, sebral Hedvičinu prázdnou klec a pádil po schodech dolů ke svému kufru, zrovna když strýc Vernon vyrazil z obývacího pokoje s nohavicí roztrhanou na zkrvavené cáry.
"OKAMŽITĚ SE VRAŤ!" zahřímal. "VRAŤ SE SEM A DEJ JI ZASE DO POŘÁDKU!"
Harryho však zalila vlna bezmyšlenkovitého vzteku. Kopnutím otevřel kufr, vytáhl z něj svou hůlku a namířil ji na strýce Vernona.
"Říkala si o to," prohlásil a ztěžka oddechoval. "Dostala jen, co si zasloužila. A vy mi dejte pokoj!"
Šmátral za zády a hledal kliku na dveřích. "Odcházím," oznámil. "Už toho mám plné zuby."
A v příštím okamžiku vyklouzl ven na temnou, tichou ulici, vláčel za sebou těžký kufr a pod paží nesl Hedvičinu klec.

Kapitola třetí

Záchranný autobus

Harry uběhl několik bloků, než se zhroutil na nízkou zídku v Magnoliové ulici a namáhavě oddechoval, protože vláčet se s těžkým kufrem ho zmohlo. Zůstal nehybně sedět, cítil, jak jím stále ještě cloumá vztek, a naslouchal divokému tlukotu vlastního srdce.
Po deseti minutách o samotě v temné ulici ho však přepadl jiný pocit: pocit zděšení. Ať to posuzoval z kterékoli stránky, ještě nikdy se neocitl v takové kaši. Zůstal tu trčet úplně sám, ve ztemnělém mudlovském světě, a neměl absolutně kam jít. A vůbec nejhorší bylo, že právě udělal tohle nebezpečné kouzlo, což prakticky znamenalo, že bude zcela jistě vyloučen z bradavické školy. Dopustil se tak závažného porušení Výnosu o omezení kouzel a čar nezletilých kouzelníků, že ho překvapovalo, že se to tady, kde seděl, dosud nehemží zástupci ministerstva kouzel.
Roztřeseně se rozhlédl po obou koncích Magnoliové ulice. Co s ním teď bude? Zatknou ho, nebo bude prostě vypovězen z kouzelnického světa? Vzpomněl si na Rona a na Hermionu a srdce mu pokleslo ještě níž. Nepochyboval o tom, že bez ohledu na přečiny, jichž se dopustil, by mu teď Ron i Hermiona ochotně pomohli, oba však byli v zahraničí, a protože u sebe neměl ani Hedviku, nemohl se s nimi nijak spojit.
A neměl také žádné mudlovské peníze. Ve váčku schovaném na dně kufru měl sice trochu kouzelnického zlata, jenže zbytek pokladu, který mu zanechali rodiče, byl uložen v trezoru Gringottovy kouzelnické banky v Londýně. Neměl sebemenší naději, že by se mu podařilo dovláčet se s tím kufrem až do Londýna. Pokud ovšem...
Sklopil oči a podíval se na hůlku, kterou dosud svíral v ruce. Má-li být tak jako tak vyloučen (srdce mu teď bušilo přímo bolestivě rychle), trocha dalšího kouzlení už mu jistě neublíží. Má přece neviditelný plášť, který zdědil po otci - co kdyby očaroval kufr, aby byl lehký jak pírko, přivázal jej ke svému koštěti, zakryl se neviditelným pláštěm a odletěl do Londýna? Tam by si mohl z trezoru vybrat zbytek svých peněz a... začít s životem vyděděnce. Byla to příšerná perspektiva, ale nemohl přece na téhle zídce sedět donekonečna, vždyť zanedlouho by musel složitě vysvětlovat

mudlovské policii, proč je uprostřed noci venku na ulici s kufrem plným učebnic čar a kouzel a s koštětem.
Znovu otevřel kufr, odhrnul jeho obsah stranou a hledal neviditelný plášť - než ho však stačil najít, znenadání se vzpřímil a ještě jednou se rozhlédl kolem.
Jakési podivné svědění v týle v něm vyvolalo pocit, že ho někdo pozoruje. Ulice se ale zdála být opuštěná a v žádném z velkých hranatých domů se nesvítilo.
Znovu se sklonil ke kufru, prakticky vzápětí se však vztyčil a hůlku pevně stiskl v ruce. Spíš to vycítil než zaslechl: někdo nebo něco v úzké mezeře mezi garáží a plotem mu stálo za zády. Harry přimhouřil oči a pátravě zkoumal černou uličku. Kdyby se to alespoň pohnulo, měl by šanci rozeznat, jestli je to jen zatoulaná kočka nebo - něco jiného.
"Lumos," zamumlal tiše a z konečku jeho hůlky vytrysklo světlo tak silné, že ho téměř oslnilo. Přidržel ji vysoko nad hlavou a hrubá omítka domu číslo dvě se náhle rozzářila, vrata garáže zaplála světlem a Harry mezi domem a garáží naprosto zřetelně spatřil přikrčenou siluetu něčeho hrozně velkého, co mělo široce rozevřené planoucí oči.
Jak ustoupil o krok dozadu, zavadil nohama o kufr a svalil se na zem. Hůlka mu vyletěla z ruky, když mávl paží, aby ztlumil svůj pád, a těžce sebou praštil do odpadní strouhy.
Ozvalo se ohlušující KRACH a Harry zdvihl ruce, aby si zakryl oči před nečekaným oslepujícím světlem...
S vyděšeným výkřikem se v poslední chvíli převalil na chodník. O vteřinu později přesně tam, kde ještě před okamžikem ležel, zastavila za svitu reflektorů a za hlasitého skřípění brzd obrovitá kola. Kola i reflektory patřily - jak Harry zjistil, když zdvihl hlavu - třípodlažnímu křiklavě nachovému autobusu, který se tu zjevil jako blesk z čistého nebe. Zlatý nápis nad předním sklem hlásal:

Na zlomek vteřiny Harryho napadlo, jestli ho ten pád nepřipravil o rozum. Potom však z autobusu vyskočil průvodčí v zářivě červené uniformě a začal hlasitě promlouvat do noci.
"Vítejte na palubě Záchranného autobusu, nouzového dopravního prostředku pro čarodějnice a kouzelníky v nesnázích. Stačí natáhnout ruku s hůlkou, nastoupit a odvezeme vás, kamkoli si budete přát. Mé jméno je Stan Silnička a pro dnešní večer budu vaším průvod..."
Průvodčí se náhle zarazil. Právě si totiž všiml Harryho, který stále ještě dřepěl na zemi. Harry znovu popadl hůlku a vyškrábal se na nohy. Když přistoupil blíž, zjistil, že Stan Silnička je jen o pár let starší než on sám; mohlo mu být maximálně osmnáct devatenáct let, měl odstálé uši a slušnou řádku uhrů.
"Ty jó, co to tam dole děláš?" hvízdl Stan a jeho profesionální způsoby byly tytam.
"Upadl jsem," vysvětloval Harry.
"A co to, žes upad?" zahihňal se Stan.
"Neupadl jsem schválně," ohradil se podrážděně Harry. Džínsy měl na jednom koleně roztržené a ruka, kterou se snažil ztlumit svůj pád, mu krvácela. Náhle si vzpomněl, proč vlastně upadl, rychle se otočil a zadíval se do uličky mezi garáží a plotem. Reflektory záchranného autobusu ji zalévaly světlem, byla však prázdná.
"Kam to brejlíš?" zajímal se Stan.
"Bylo tam něco velkého a černého," odpověděl Harry a nejistě ukázal prstem. "Něco jako pes... ale bylo to hrozně velké..."
Pohlédl na Stana, který na něj zíral s pootevřenou pusou. Znepokojeně si všiml, že Stanov pohled ulpěl na jizvě na jeho čele.
"Co to máš na kebuli?" zeptal se najednou Stan.
"To nic není," vyhrkl honem Harry a přihladil si vlasy přes jizvu. Jestli po něm ministerstvo kouzel začalo pátrat, neměl v úmyslu mu to nějak ulehčovat.
"Hele, jak se vlastně jmenuješ?" dorážel na něj Stan. "Neville Longbottom," vypálil Harry první jméno, které ho napadlo. "Takže - takže tenhle autobus," pokračoval rychle a doufal, že odvede Stanovu pozornost jinam, "říkal jsi, že může jet kamkoli?"
"Jasnačka," potvrdil hrdě Stan, "kamkoli budeš chtít, pokud to teda bude na zemi. Pod vodou jezdit neumí. Hele," zatvářil se znovu podezřívavě, "přece sis nás vodmávnul, nebo snad ne? Vystrčíls přece ruku s hůlkou, žejo?"
"Ano," ujistil ho spěšně Harry. "Poslyš, kolik by mě stálo, kdybych chtěl odvézt do Londýna?"
"Jedenáct srpců," informoval ho Stan, "ale když dáš štrnáct, dostaneš horkou čekuládu a za patnáct dokonce vohřívací láhev a kartáček na zuby v barvě, jakou si vybereš."
Harry se ještě jednou ponořil do útrob svého kufru, vytáhl váček s penězi a strčil Stanovi do ruky několik stříbrňáků. Pak kufr, na němž se kymácela Hedvičina klec, společnými silami zdvihli a vynesli po schůdcích do autobusu.
Uvnitř nebyla sedadla; místo nich stál u okének zatažených záclonami půltucet mosazných postelí. Na konzolách vedle každé postele hořely svíce a osvětlovaly stěny obkládané dřevem. Drobounký kouzelník s nočním čepcem na hlavě, který ležel v zadní části autobusu, zamumlal: "Jeď ne, díky, zrovna si připravuji marinované slimáky," a přetočil se ve spánku na druhý bok.
"Ty spíš tady" zašeptal Stan a zastrčil Harryho kufr pod postel přímo za řidičem, který seděl v klubovce za volantem. "Tohle je náš řidič, Ernie Bourák. Seznam se s Nevillem Longbottomem, Erne."
Ernie Bourák, postarší kouzelník s mimořádně silnými brýlemi, pokývl na Harryho, který si znovu nervózně připlácl čupřinu k čelu a posadil se na svou postel.
"Tak to rozjeď, Erne," zavelel Stan a posadil se do druhé klubovky vedle Ernieho.
Ozvalo se další hromové prásknutí a v příštím okamžiku Harry zjistil, že leží jak široký tak dlouhý na posteli, na niž se svalil při bleskovém startu záchranného autobusu. Zvedl se, vyhlédl ven temným okénkem a uviděl, že už se řítí nějakou úplně jinou ulicí. Stan sledoval Harryho ohromený výraz a nesmírně se bavil.
"Zrovinka tady jsme byli, než sis nás vodmávnul," ozval se. "Kdeže teď jsme, Erne? Někde ve Walesu?"

"Jo," přikývl Ernie.
"Jak je možné, že mudlové ten autobus neslyší?" podivil se Harry.
"Sím tě, mudlové!" řekl pohrdavě Stan. "Dyť neuměj kloudně poslouchat, hele. Neuměj ani kloudně koukat. Nikdy si ničeho nevšimnou, ani omylem."
"Měl bys asi jít vzbudit madame Marshovou, Stane," ozval se Ern. "Za chviličku budeme v Abergavenny" Stan se protáhl kolem Harryho postele a zmizel na úzkém dřevěném schodišti. Harry se stále ještě díval z okna a jeho nervozita vzrůstala. Připadalo mu, že se Ernie dosud nenaučil správně zacházet s volantem. Záchranný autobus každou chvíli vjížděl na chodník, nikdy však do ničeho nenarazil; řady kandelábrů, poštovních schránek a popelnic mu uskakovaly z cesty, jakmile se k nim přiblížil, a zase se vracely na místo, když projel.
Stan scházel po schodech nazpátek, následován jemně nazelenalou čarodějkou zahalenou v cestovním plášti. "Tak jsme tady, madame Marshová," konstatoval spokojeně, když Ern šlápl na brzdu a postele v autobusu se posunuly asi tak o stopu dopředu. Madame Marshová si přitiskla k ústům kapesník a třaslavě vystoupila po schůdcích ven. Stan za ní vyhodil její zavazadlo a přibouchl dveře. Ozvalo se další hlasité KŘACH a autobus se řítil po úzké venkovské silničce, sotva mu stromy stačily uskakovat z cesty.
Harry by nebyl schopen usnout ani v případě, že by cestoval autobusem, v němž by se neozývalo neustálé hlasité řachání a který by jedním rázem neskákal stovky mil. Stáhl se mu žaludek, když začal znovu uvažovat o tom, co s ním asi bude a jestli se už Dursleyovým podařilo stáhnout tetu Marge od stropu dolů.
Stan si rozložil Denního věštce a četl si v něm s jazykem vystrčeným mezi zuby. Z titulní stránky na Harryho s líným pomrkáváním pohlížel jakýsi muž s propadlými tvářemi a dlouhými zcuchanými vlasy. Připadal mu podivně povědomý.
"Ten chlap!" vyhrkl Harry a na okamžik zapomněl na vlastní potíže. "Byl v mudlovských zprávách!"
Stanley se podíval na titulní stránku a uchechtl se. "Sirius Black," přikývl. "Samozřejmě že byl v mudlovskejch zprávách, Neville. Depak ses skovával?"
Když viděl nechápavý výraz v Harryho tváři, přezíravě si odfrkl, oddělil od novin titulní stránku a podal ji Harrymu. "Měl bys častějc číst noviny, Neville."
Harry si přidržel noviny u plamene svíčky a četl:
BLACK STÁLE NA SVOBODĚ
Sirius Black, pravděpodobně nejhanebnější ze všech vězňů, kteří kdy byli drženi v azkabanské pevnosti, i nadále uniká spravedlnosti, jak dnes potvrdilo ministerstvo kouzel. "Děláme vše, co je v našich silách, abychom Blacka znovu dopadli," prohlásil dnes dopoledne ministr kouzel Kornelius Popletal, "a apelujeme na kouzelnickou veřejnost, aby zachovala klid."
Popletal se stal terčem kritiky některých členů Mezinárodní federace kouzelníků, kteří nesouhlasí s tím, že o nastalé krizi informoval mudlovského ministerského předsedu. "Ale jistě, musel jsem to udělat, chápejte," nechal se slyšet rozhořčený Popletal. "Black je šílenec. Je nebezpečím pro každého, kdo mu zkříží cestu, ať je to kouzelník nebo mudla."
Od ministerského předsedy se mi dostalo ujištění, že se nikomu ani slůvkem nezmíní o Blackově pravé totožnosti. A řekněme si upřímně - i kdyby to udělal, kdo by mu uvěřil?
Zatímco mudlové byli informováni, že je Black ozbrojen pistolí (jakousi kovovou hůlkou, již mudlové užívají, chtějí-li se zavraždit navzájem), kouzelnická komunita žije v neustálém strachu z toho, že dojde k podobnému masakru jako před dvanácti lety, kdy Black jediným zaklínadlem zavraždil třináct lidí.
Harry se zahleděl do zapadlých očí Siriuse Blacka, jediné části jeho vyzáblého obličeje, která působila živě. Dosud nikdy se nesetkal s upírem, viděl však jejich podobizny v hodinách obrany proti černé magii a Black se svou voskově bílou pletí vypadal přesně jako jeden z nich.
"Pěkně strašidelnej zjev, co?" poznamenal Stan, který Harryho při čtení článku pozoroval.
"Zavraždil třináct lidi?" zamumlal Harry a podal stránku zpět Stanovi. "jediným zaklínadlem?"
"Jo," přikývl Stan. "A ještě ke všemu před svědkama. Za denního světla! Byl z toho hroznej malér, žejo, Erne?" "Hmm," zabručel ponuře Ern.
Stan se ve své klubovce otočil a ruce položil na zadní opěrku, aby na Harryho lépe viděl.
"Black byl horlivej zastánce Ty-víš-koho," poznamenal. "Myslíš Voldemorta?" zeptal se bezmyšlenkovitě Harry. Stan se vyděsil tak, že mu zbělely i uhry; Ern trhl volantem tak prudce, že musel uskočit stranou celý jeden statek, aby se vyhnul srážce s autobusem.
"Přeskočilo ti?" vyštěkl Stan. "Co tě to napadá, vyslovovat jeho měno?"
"Promiňte," vyhrkl Harry. "Promiňte, já... no, zapomněl jsem..."
"On zapomněl!" kvílel slabým hláskem Stan. "Hrom a blesky, srdce mi tluče tak silně, že..."
"Takže - takže Black byl příznivcem Ty-víš-koho?" vyptával se Harry omluvným tónem.
"Jo," přikývl Stan a pořád ještě si masíroval hrudník. Jo, to teda byl. Říká se, že byl Ty-víš-s-kým jedna ruka... Každopádně je jasný, že když dal malej Harry Potter" - Harry si znovu nervózně připlácl čupřinu vlasů k čelu - "Ty-víš-komu na frak, ouřady všechny jeho přívržence vyčenichaly, nemám pravdu, Erne? Většina se smířila s tím, že je po všem, a když byl Ty-víš-kdo pryč, bez vodporu se vzdali. Sirius Black ale ne. Slyšel jsem, že počítal, že až se Ty-víš-kdo dostane k moci, stane se jeho prvním zástupcem."
No, rozhodně to dopadlo tak, že Blacka vobklíčili uprostřed ulice plný mudlů a Black vytáh hůlku a polovinu tý ulice rozmetal na hadry; schytal to jeden kouzelník a s ním na tucet mudlů, co se jim připletli do cesty. Hrůza, co? A víš, co pak Black udělal?" pokračoval Stan dramatickým šepotem.
"Co?" zeptal se Harry.
"Rozchechtal se!" odpověděl Stan. "Prostě tam stál a chechtal se. A když dorazily posily z ministerstva kouzel, šel s nima klidně jako beránek a pořád ještě se řehtal jak blázen. Von je totiž úplnej šílenec, žejo, Erne? Že je to cvok?"

"Pokud eště nebyl, když šel do Azkabanu, tak teď už určitě bude," přitakal Ern rozvážným hlasem. "To bych dal radši hlavu na špalek, než jít tam. Jemu to ale patří... po tom, co udělal..."
"Byla to pořádná fuška, než to všechno zatušovali, žejo, Erne," pokračoval Stan. "Celá ulice na cucky a spousta mrtvejch mudlů. Co vlastně nakonec řekli, že se stalo, Erne?"
"Že bouchnul plyn," zabručel Ernie.
"A teď je zas venku," zavrtěl hlavou Stan a znovu si prohlížel novinovou fotografii s Blackovou vyhublou tváří. "Z Azkabanu zatím eště nikdy nikdo neutek, že ne, Erne? Nechápu, jak se mu to povedlo. Člověka z toho mrazí, co? Stejně si ale myslím, že proti těm azkabanskejm strážnejm nemá šanci, co říkáš, Erne?"
Ernie se náhle otřásl.
"Buď vod tý dobroty, Stane, a mluv vo něčem jiným. Při pomyšlení na ty azkabanský strážný mi naskakuje husí kůže."
Stan jen neochotně odložil noviny a Harry si opřel hlavu o okno záchranného autobusu; cítil se ještě hůř než předtím. Bezděčně si představoval, co asi bude Stan vykládat cestujícím svého autobusu o pár nocí později. "Slyšeli ste vo tom Harry Potterovi? Jak nafouknul svou tetičku? Měli jsme ho tady v našem záchranným autobusu, žejo, Erne? Chtěl prásknout do bot..."
Harrymu bylo jasné, že se kouzelnickým zákonům zpronevěřil úplně stejně jako Sirius Black. Bylo to, že nafouknul tetu Marge, natolik vážným prohřeškem, aby ho za něj zavřeli do Azkabanu? Harry o tomhle kouzelnickém vězení nic nevěděl, ale každý, koho o něm kdy slyšel mluvit, hovořil stejně ustrašeným tónem. Zrovna v loňském roce tam dva měsíce strávil bradavický hajný Hagrid. Harry věděl, že jen tak nezapomene na výraz hrůzy v Hagridově obličeji, když mu řekli, kam ho vezou; a Hagrid byl přitom jedním z nejstatečnějších lidí, jaké Harry znal.
Záchranný autobus se valil temnotou, rozháněl na všechny strany keře i refýžové sloupky, telefonní budky i stromy, a Harry nešťastně a zbědovaně ležel na měkké posteli. Po chvíli si Stan vzpomněl, že si Harry zaplatil horkou čokoládu, většinu mu jí však vybryndal na polštář, když autobus nečekaně poskočil z Anglesea do Aberdeenu. Z horních podlaží autobusu jeden po druhém scházeli kouzelníci a čarodějnice v županech a trepkách a vystupovali. Všichni se tvářili, jako by se jim nesmírně ulevilo, že mají jízdu za sebou.
Konečně byl jediným zbývajícím cestujícím Harry. "Teď jseš na řadě ty, Neville," obrátil se k němu Stan a zamnul si ruce, "kampak to v Londýně bude?"
"Do Příčné ulice," odpověděl Harry.
"Jasnačka," přikývl Stan. "Tak se drž, protože..." KRACH!
S rachotem uháněli po Charing Cross Road. Harry se posadil a sledoval, jak budovy a lavičky na poslední chvíli uskakují záchrannému autobusu z cesty. Obloha poznenáhlu bledla. Říkal si, že na pár hodin se někde schová, zajde ke Gringottovým, jakmile banka otevře, a pak se vypraví - kam, to však nevěděl.
Ern dupl na brzdy a záchranný autobus smykem zastavil před malou, ošuntěle vyhlížející hospodou zvanou Děravý kotel, za níž se nacházel čarodějný vstup do Příčné ulice.
"Díky," řekl Harry Ernovi.
Seskočil ze schůdků a pomohl Stanovi, který mu na chodník podával kufr a Hedvičinu klec.
"No," poznamenal, "tak zatím sbohem."
Stan si ho však ani v nejmenším nevšímal. Pořád ještě stál ve dveřích autobusu a valil oči na tajemný vchod do Děravého kotle.
"Tady tě máme, Harry," ozvalo se.
Ještě než se Harry stačil otočit, cítil, že mu na rameno dopadla něčí ruka. V tomtéž okamžiku Stan zaječel: "Hrome! Pocem, Erne! Dělej!"
Harry zdvihl oči k muži, jehož ruka mu spočinula na rameni, a měl pocit, jako by mu do žaludku vyklopili celý kbelík ledu - padl rovnou do rány Korneliusi Popletalovi, samotnému ministrovi kouzel.
Stan se jediným skokem ocitl na chodníku vedle nich. "Jak že jste to říkal Nevillovi, pane ministře?" vyptával se vzrušeně.
Popletal, tělnatý malý chlapík v dlouhém proužkovaném plášti, vypadal prochladle a vyčerpaně. "Nevillovi?" opakoval a nechápavě svraštil čelo. "Tohle je Harry Potter."
"Já to věděl!" zahulákal triumfálně Stan. "Erne! Erne! Hádej, co je Neville zač, Erne! Je to Harry Potter! Vidím jeho jizvu!"
"Dobrá, dobrá," přitakal podrážděně Popletal. "Jsem moc rád, že záchranný autobus Harryho vyzdvihl, jenže teď si oba potřebujeme zajít do Děravého kotle..."
Popletal stiskl Harryho rameno pevněji a Harry zjistil, že ho ministr strká do hostince. Za dveřmi u výčepního pultu se objevila přihrbená postava s lucernou v ruce. Byl to Tom, scvrklý a bezzubý hostinský.
"Tak ho máte, pane ministře!" konstatoval. "Dáte si něco? Pivo? Brandy?"
"Nejspíš šálek čaje," odpověděl Popletal, který Harryho stále ještě držel.
Za jejich zády se ozvalo hlasité šoupání a namáhavé oddechování; byli to Stan s Ernem, nesli Harryho kufr a Hedvičinu klec a dychtivě se rozhlíželi kolem.
"Hele, jakto žes nám neřek, co jsi zač, co, Neville?" vyzvídal Stan a široce se na Harryho usmíval, zatímco Ernie na něho přes Stanovo rameno upřeně a pozorně zíral jako sova.
"A prosil bych soukromý salonek," dodal Popletal výmluvně.
"Sbohem," loučil se Harry utrápeně se Stanem a Ernem, když Tom Popletala gestem ruky vyzval, aby zamířil do chodby za barem.
"Sbohem, Neville," volal za ním Stan.
Popletal kráčel za světlem Tomovy lucerny, prošel úzkou chodbičkou a vstoupil do malého salonku. Tom luskl prsty,

takže v krbu se rozhořel oheň, uctivě se uklonil a opustil místnost.
"Posaď se, Harry," promluvil Popletal a ukázal na židli u ohně.
Když si Harry sedal, cítil, jak mu navzdory hřejivému ohni naskakuje na rukou husí kůže. Popletal si svlékl proužkovaný plášť a odhodil ho stranou; pak si povytáhl nohavice svého lahvově zeleného obleku a posadil se proti Harrymu.
"Jmenuji se Kornelius Popletal, Harry. Jsem ministrem kouzel."
Tohle Harry samozřejmě věděl. Už jednou se s Popletalem setkal, protože však na sobě tehdy měl otcův neviditelný plášť, nemohl si to Popletal pamatovat.
Znovu se objevil hostinský Tom; přes noční košili si převázal zástěru a přinášel podnos s čajem a plackami s máslem. Položil ho na stůl mezi Popletala a Harryho, opustil salonek a zavřel za sebou dveře.
"Tedy, Harry," začal Popletal a naléval si čaj, "dal jsi nám všem pořádně zabrat, to ti povím. Takhle utéct od tety a strýčka! Už jsem si pomalu myslel... ale jsi v bezpečí a to je hlavní."
Namazal si máslem jednu placku a posunul podnos k Harrymu.
"Jez, vypadáš, jako by ses sotva držel na nohou. Takže Harry... Jistě tě potěší, když ti řeknu, že to nešťastné nafouknutí slečny Marjorie Dursleyové už jsme dali do pořádku. Před několika hodinami jsme do Zobí ulice vyslali dva pracovníky odboru pro nápravu nevydařených kouzel. Ti slečnu Dursleyovou propíchli a postarali se o její paměť. Vůbec si na celý ten incident nevzpomíná. Tím je tedy vyřízená, k žádnému trvalému poškození nedošlo."
Popletal se na Harryho usmál přes okraj šálku s čajem a tvářil se jako strýček, který si prohlíží oblíbeného synovce. Harry, který nevěřil vlastním uším, užuž otevíral ústa a chtěl promluvit, nenapadlo ho však, co by měl říct, a tak je zase zavřel.
"Hmm, nejspíš ti dělá starosti, jak na to reagovali strýc s tetou, že?" pokračoval Popletal. "No, nepopírám, že jsou nadmíru rozzlobení, Harry, ale přesto jsou ochotni vzít si tě příští léto zase k sobě pod podmínkou, že na Vánoce a na Velikonoce zůstaneš v Bradavicích."
Harrymu se konečně uvolnilo hrdlo.
"Já na vánoční a velikonoční prázdniny vždycky zůstávám v Bradavicích," vysvětloval. "a do Zobí ulice už se v životě vrátit nechci."
"Ale no tak, určitě se na to budeš dívat jinak, až se trochu uklidníš," zamumlal Popletal znepokojeně. "Jsou to koneckonců tvoji příbuzní a určitě se máte... hmm... někde hodně v hloubi duše... navzájem rádi."
Harryho ani nenapadlo Popletala opravovat. Stále ještě čekal, až uslyší, co teď bude s ním.
"Takže už nezbývá než rozhodnout," pokračoval Popletal a mazal si máslem druhou placku, "kde vlastně strávíš poslední dva týdny prázdnin. Osobně bych navrhoval, aby sis pronajal pokoj tady v Děravém kotli a -"
"Tak moment," vyhrkl Harry, "a co můj trest?" Popletal zmateně zamrkal.
"Trest?"
"Porušil jsem zákon," vysvětloval Harry. "Výnos o omezení kouzel a čar nezletilých kouzelníků."
"Ale prosím tě, chlapče drahý, za takovou prkotinu tě přece nebudeme trestat!" ujistil ho hlasitě Popletal a netrpělivě mávl plackou. "Byla to jenom nehoda! Za to, že někdo nafoukl svou tetičku, ho přece nepošleme do Azkabanu!" To ovšem bylo v příkrém rozporu s Harryho dosavadními zkušenostmi s ministerstvem kouzel.
"V loňském roce jsem dostal oficiální důtku jen proto, že jeden domácí skřítek vyklopil doma u strýce na podlahu pudink!," protestoval zamračeně Harry. "Ministerstvo kouzel mi napsalo, že pokud tam ještě jednou budu kouzlit, vyloučí mě z Bradavic!"
Pokud Harryho nešálil zrak, Popletal se náhle zatvářil rozpačitě.
"Okolnosti se mění, Harry.. Musíme vzít v úvahu... za současné situace... Ty přece nechceš být vyloučen?"
"Samozřejmě že ne," ujistil ho Harry.
"Tak proč kolem toho vedeš všechny ty řeči?" zasmál se Popletal. "No tak, Harry, vezmi si placku, já se zatím půjdu podívat, jestli má Tom pro tebe pokoj."
Popletal vyšel ze salonku a Harry za ním ještě hodnou chvíli upřeně zíral. Dělo se tu něco nanejvýš podivného. Proč na něj vlastně Popletal u Děravého kotle čekal, jestliže ne proto, aby ho potrestal za to, čeho se dopustil? A když o tom teď Harry přemýšlel, určitě nebylo obvyklé, aby se ministr kouzel osobně angažoval v záležitostech tykajících se prohřešků nezletilých kouzelníků.
Popletal se vrátil v doprovodu hostinského Toma. "Pokoj číslo jedenáct je volný, Harry," oznámil. "Myslím, že tam budeš mít veškeré pohodlí. Jen jedno ti chci říct a myslím, že mě pochopíš. Nechci, aby ses potuloval někde po mudlovském Londýně, jasné? Drž se Příčné ulice. A každý večer musíš být před setměním doma. Určitě to chápeš. Tady Tom na tebe za mě dohlédne."
"Dobrá," přikývl pomalu Harry, "proč ale -" "Nechceme přece, aby ses nám zase ztratil, že ne?" zasmál se žoviálně Popletal. "Ne, ne... bude lepší, když o tobě budeme vědět... totiž..."
Hlasitě si odkašlal a zdvihl svůj proužkovaný plášť. "Tak já už půjdu, vždyť víš, že mám spoustu práce." "Už jste dosáhli nějakého pokroku v Blackově případu?" zajímal se Harry.
Popletalovi vyklouzly z prstů stříbrné přezky pláště. "Co to povídáš? Ach tak, tys slyšel... No, ne, ještě ne, ale je to jen otázka času. Azkabanští strážní ještě nikdy neselhali... a jsou rozčilenější, než jsem je kdy dřív viděl." Popletal se nepatrně zachvěl.
"Takže se s tebou rozloučím."
Napřáhl ruku, a když mu s ní Harry potřásal, náhle ho něco napadlo.
"Hmm, pane ministře? Můžu se na něco zeptat?" "Jistěže," usmál se Popletal.
"Totiž, v Bradavicích mají žáci třetího ročníku povolené návštěvy Prasinek, ale teta ani strýc mi nepodepsali povolení. Myslíte, že byste to mohl udělat vy?"

Popletal se zatvářil rozpačitě.
"Aha," zamumlal. "Ne. Ne, je mi to velice líto, Harry, ale protože nejsem tvůj rodič ani poručník..."
"Jste ale přece ministr kouzel," přesvědčoval ho Harry s nadějí v hlase. "Kdybyste mi dal svolení..."
"Ne. Je mi líto, Harry, ale předpisy jsou předpisy, zarazil ho komisně Popletal. "Možná budeš smět do Prasinek jezdit v příštím školním roce. Po pravdě řečeno si myslím, že bude lepší, když ne... No ano... Tak já už půjdu. Užij si to tady, Harry."
A ještě naposledy se na Harryho usmál, potřásl mu rukou a odešel. K Harrymu teď se širokým úsměvem ve tváři přistoupil Tom.
"Pojďte laskavě za mnou, pane Pottere," vyzval ho. "Vaše věci už jsem vynesl nahoru..."
Harry následoval Toma po úhledném dřevěném schodišti ke dveřím, na nichž byla mosazná jedenáctka; Tom je odemkl a přidržel mu je otevřené.
Uvnitř byla velice pohodlně vyhlížející postel, pár kousků zářivě naleštěného dubového nábytku, vesele praskající oheň a nahoře na prádelníku seděla... "Hedviko!" zajíkl se Harry.
"Ta vaše sova má ale za ušima," uchechtl se Tom. "Dorazila asi tak pět minut po vás. Pokud budete cokoli potřebovat, pane Pottere, klidně si o to řekněte."
Ještě jednou se uklonil a odešel.
Harry zůstal dlouhou dobu sedět na posteli a roztržitě hladil Hedviku. Obloha za oknem se rychle přebarvila ze sytě sametové modři na chladně ocelovou šeď a pak pomalu zrůžověla a objevily se na ní zlatavé skvrny. Harry byl stěží schopen uvěřit, že před pouhými několika hodinami utekl ze Zobí ulice, že ho nevyloučili ze školy a že ho teď čekají dva týdny naprostého odpoutání od celého Dursleyovic klanu.
"Tohle byla opravdu noc plná tajemství, Hedviko," zívl. Ani si nesundal brýle, položil hlavu na polštář a okamžitě usnul.

Kapitola čtvrtá

Děravý kotel

Harrymu trvalo několik dnů, než si na svou podivnou novou svobodu zvykl. Ještě nikdy v životě neměl možnost vstávat, v kolik hodin se mu zachce, nebo jíst, cokoli ho napadne. Mohl dokonce chodit, kam chtěl, pokud to ovšem bylo na Příčné ulici; jenže vzhledem k tomu, že tahle dlouhá dlážděná třída byla přímo přecpaná těmi nejúžasnějšími kouzelnickými obchody na světě, necítil Harry sebemenší pokušení porušit slib, který dal Popletalovi, a zatoulat se do mudlovského světa.
Každý den ráno se nasnídal v Děravém kotli, kde s oblibou pozoroval ostatní hosty: legrační malé čarodějky z venkova, které sem na den vyrazily na nákupy, ctihodně vyhlížející kouzelníky diskutující o posledním článku v časopise Moderní přeměňování, rozježené šamany, neposedné trpaslíky a jednou i jakousi osobu, která podezřele připomínala ježibabu, obličej měla zakrytý tlustou vlněnou kuklou a objednala si talíř syrových jater.
Po snídani Harry pokaždé vyšel na zadní dvorek, vytáhl svou hůlku, poklepal na třetí cihlu zleva nad popelnicí a ustoupil, zatímco se ve zdi otevřel průchod do Příčné ulice.
Celé dlouhé slunečné dny trávil Harry průzkumem obchodů a stravoval se pod pestrobarevnými slunečníky na chodníku před restauracemi, kde si ostatní hosté vzájemně ukazovali svoje nákupy ("Tohle je lunoskop, kamaráde - už se nebudu muset otravovat s těmi měsíčními diagramy, víš?") nebo se bavili o případu Siriuse Blacka ("Já osobně nepustím svoje děti ven samotné, dokud nebude zpátky v Azkabanu.") Domácí úkoly už nemusel vypracovávat pod dekou při svitu baterky; teď se mohl v jasném slunečním světle posadit před zmrzlinářství Floreana Fortescuea a dopsat všechny své eseje s občasnou pomocí samotného Floreana Fortescuea, který kromě obsáhlých znalostí středověkých honů na čarodějnice dával Harrymu každou půlhodinu zdarma zmrzlinový pohár.
Když Harry z trezoru u Gringottových doplnil svůj měšec zlatými galeony, stříbrnými srpci a bronzovými svrčky, musel prokázat velkou schopnost sebeovládání, aby všechny ty peníze neutratil najednou. Musel si neustále připomínat, že bude v Bradavicích studovat ještě dalších pět let a jak by si asi připadal, kdyby o peníze na učebnice zaklínadel musel žádat Dursleyovy, aby se ubránil pokušení koupit si překrásnou soupravu figurek z ryzího zlata pro tchoříčky (čarodějnou obdobu člověče, nezlob se, v níž figurky stříkaly ohavně páchnoucí tekutinu do tváře protihráče, který právě ztratil bod). Nesmírně ho také lákal dokonalý pohyblivý model galaxie ve velké skleněné kouli, který by byl znamenal, že už nikdy nebude muset chodit na hodiny astronomie. Největší zkouškou sebeovládání se však pro Harryho stala novinka, která se v jeho oblíbeném obchodě, Prvotřídních potřebách pro famfrpál, objevila týden poté, kdy se ubytoval v Děravém kotli.
Podnícen zvědavostí, co si to shromážděný dav v obchodě prohlíží, se Harry pomalu propracoval dovnitř a natlačil se mezi vzrušené čarodějky a kouzelníky, až zahlédl nově postavené pódium, na němž stálo to nejbáječnější koště, jaké kdy v životě viděl.
"Zrovna přišlo - je to prototyp -" informoval jakýsi kouzelník s ostře řezanou bradou svého společníka. "To je nejrychlejší koště na světě, že, tati," vypískl chlapec mladší než Harry, který visel otci na ruce.
"Irská mezinárodní liga si zrovinka objednala sedm těchhle krasavců," informoval zvědavce majitel obchodu. "A to jsou šampioni světového poháru!"
Velká čarodějka před Harrym ustoupila stranou, takže si mohl přečíst ceduli vedle koštěte:

Cena dle dohody... Harry neměl chuť spekulovat o tom, na kolik zlata by ho Kulový blesk přišel. Ještě nikdy v životě si

nic tak hrozně nepřál mít - jenže na svém Nimbusu Dva tisíce zatím neprohrál jediný famfrpálový zápas, takže proč by měl kvůli Kulovému blesku vyplenit svůj trezor u Gringottových, když i tak má velice dobré koště? Harry se na cenu nezeptal, prakticky denně se však vracel jen proto, aby se na Kulový blesk podíval.
Byly však i věci, které si Harry doopravdy potřeboval koupit. Zašel si do lékárny, aby doplnil zásoby přísad do lektvarů, a protože jeho školní hábity už byly na rukou i na nohou o pěkných pár čísel kratší, navštívil i obchod Madame Malkinová / Oděvy pro každou příležitost a koupil si nové. Především si však musel koupit nové učebnice, mezi nimiž byly i studijní texty dvou nových předmětů, péče o kouzelné tvory a jasnovidectví.
Při pohledu do výkladní skříně knihkupectví čekalo Harryho překvapení. Místo obvyklé výstavky kouzelnických učebnic se zlatou ořízkou, velkých jako dlažební kameny, stála za sklem objemná železná klec, v níž bylo přibližně sto výtisků Obludného obludária. Všude kolem poletovaly vytrhané stránky, knihy se vrhaly jedna na druhou, potýkaly se v zuřivých soubojích a vztekle po sobě rafaly.
Harry vytáhl z kapsy seznam učebnic a poprvé se do něj podíval. Obludné obludárium v něm bylo uvedeno jako povinná učebnice pro studium péče o kouzelné tvory. Teprve teď Harry pochopil, proč Hagrid napsal, že mu přijde vhod. Ulevilo se mu; pořád mu vrtalo hlavou, jestli ho Hagrid nechce požádat, aby mu pomohl starat se o nějakého hrůzostrašného nového domácího miláčka.
Když Harry vešel do Krucánků a kaňourů, prodavač mu spěšně vyběhl vstříc.
"Bradavice?" zeptal se úsečně. "Přišel jste si pro nové učebnice?"
"Ano," přikývl Harry. "Potřebuji -"
"Uhněte mi z cesty," vyzval ho netrpělivě prodavač a odstrčil ho stranou. Natáhl si na ruce pár velice tlustých rukavic, popadl velkou sukovitou vycházkovou hůl a zamířil k dvířkům klece s knihami o obludách.
"Počkejte," zarazil ho spěšně Harry. "Tuhle knížku už mám."
"Vážně?" V prodavačově obličeji se objevil výraz nesmírné úlevy. "Díky bohu, už mě dnes dopoledne pětkrát pokousaly -"
Krámkem se rozlehl hlasitý trhavý zvuk; dvě obludária se vrhla na třetí a snažila se je rozsápat na kusy: "Nechte toho! Nechte toho!" vyjekl prodavač, zasunul mezi mříže vycházkovou hůl a odtrhl knihy od sebe. "Tohle už nikdy neobjednám, v životě ne! Takový blázinec! Myslel jsem, že nemůže být nic horšího, než když jsme objednali dvě stě výtisků Neviditelné učebnice neviditelnosti - přišly nás na hromadu peněz a vůbec jsme je nenašli... No, budete si tedy přát něco jiného?"
"Ano," přikývl Harry a pohlédl do seznamu. Potřebuji Odhalování věcí budoucích od Kasandry Vablatské." "Hmm, mladý pán začíná s jasnovidectvím, že ano?" usmál se prodavač, stáhl si rukavice a zavedl Harryho do zadní části krámku, kde byl koutek vyhrazený předpovídání budoucnosti. Na malém stolku byla hromada svazků s tituly jako Předvídání nepředvídatelného: Obrňte se proti šokům nebo Roztříštěné koule: Když vám štěstí nepřeje.
"Tady je to," prohlásil prodavač, který zatím vylezl na štafle a sejmul z police tlustou, černě vázanou knihu. "Odhalování věcí budoucích. Moc šikovná příručka všech základních metod předpovídání budoucnosti - čtení z dlaně, z křišťálových koulí, z ptačích vnitřností..."
Harry však neposlouchal. Pohled mu padl na jinou knihu, která byla rovněž mezi tituly vystavenými na stolku: Předzvěsti smrti: Co dělat, když víte, že se schyluje k nejhoršímu.
"Ale ne, tohle bych na vašem místě nečetl," mávl prodavač ledabyle rukou, když viděl, na co Harry civí. "Začnete vidět předzvěsti konce na každém kroku. Samotné přečtení by vás vyděsilo k smrti."
Harry však dál upřeně hleděl na přední obálku knihy; byl na ní vyobrazen černý pes velikosti medvěda s planoucíma očima. Připadal mu podivně povědomý...
Prodavač mu vtiskl do ruky Odhalování věcí budoucích.
"Ještě něco?" zeptal se.
"Ano," přisvědčil Harry, odtrhl oči od psího pohledu a omámeně pohlédl do seznamu. "Totiž... potřebuji Přeměňování pro středně pokročilé a Příručku kouzelných slov a zaklínadel pro třetí ročník."
O deset minut později se Harry vynořil z Krucánků a kaňourů s novými učebnicemi pod paží a zamířil zpět k Děravému kotli. Sotva vnímal, kam jde, a dokonce do několika kolemjdoucích vrazil.
Vyběhl s hlasitým dupotem po schodem ke svému pokoji, vešel dovnitř a upustil knihy na postel. Někdo u něj mezitím uklidil; okna byla otevřená a pokoj byl zalitý slunečním svitem. Harry slyšel rachot autobusů projíždějících v neviděné mudlovské ulici za jeho zády i halas stejně neviděného davu dole v Příčné ulici. V zrcadle nad umyvadlem spatřil svůj obličej.
"Nemohla to přece být předzvěst smrti," osopil se vzdorovitě na svůj odraz. "Když jsem tehdy tu věc v Magnoliové ulici zahlédl, byl jsem celý vyděšený. Nejspíš to byl jen toulavý pes..."
Automaticky zdvihl ruku a pokusil se přihladit si vzpurné vlasy k hlavě.
"To je předem prohraná bitva, kamaráde," uchechtlo se sípavě zrcadlo.
Jak dny jeden po druhém míjely, začal se Harry na každém kroku rozhlížet, jestli někde neuvidí Rona nebo Hermionu. Teď, když byl začátek školního roku tak blízko, se v Příčné ulici objevovala spousta bradavických studentů. Harry potkal Seamuse Finnigana a Deana Thomase, své spolužáky z Nebelvíru, v Prvotřídních potřebách pro famfrpál, kde stejně jako on žádostivě okukovali Kulový blesk; před Krucánky a kaňoury narazil i na skutečného Nevilla Longbottoma, zapomnětlivého chlapce s kulatým obličejem. Ani se s ním nemohl zastavit na kus řeči; Neville někam založil seznam svých učebnic a jeho velice přísně vyhlížející babička mu právě dávala co proto. Harry zadoufal, že nikdy nezjistí, že se při svém útěku před ministerstvem kouzel vydával právě za něj.
Posledního dne prázdnin se Harry probudil s myšlenkou, že nejpozději zítra už se konečně s Ronem a Hermionou shledá ve spěšném vlaku do Bradavic. Vstal, oblékl se, naposledy se zašel podívat na Kulový blesk a právě přemýšlel

o tom, kam půjde na oběd, když zaslechl, jak na něj někdo volá:
"Harry! HARRY!"
Okamžitě se otočil - a byli tam, oba dva, a seděli před zmrzlinářstvím Floreana Fortescuea. Ron se zdál být až neuvěřitelně pihovatý a Hermiona byla opálená do tmavě hněda. Oba na něj zuřivě mávali.
"No konečně!" ulevil si Ron a široce se usmíval na Harryho, který si k nim přisedl. "Byli jsme v Děravém kotli, tam nám ale řekli, že jsi venku, tak jsme šli do Krucánků a kaňourů, k madame Malkinové a -"
"Já jsem si všechno do školy nakoupil už minulý týden," vysvětloval Harry. "A jak víte, že bydlím u Děravého kotle?"
"To taťka," řekl prostě Ron.
Pan Weasley, který pracoval na ministerstvu kouzel, pochopitelně musel o incidentu s tetou Marge do všech podrobnosti slyšet.
"Tys doopravdy nafoukl svou tetu, Harry?" zeptala se Hermiona smrtelně vážným tónem.
"Já nechtěl," bránil se Harry, zatímco Ron se svíjel smíchy. "Prostě... prostě jsem se neuhlídal."
"To není žádná legrace, Rone," vyjela nabroušeně Hermiona. "Vážně mě překvapuje, že Harryho nevyloučili ze školy"
"To mě taky," přiznal Harry. "Copak že mě nevyloučili, já dokonce počítal s tím, že mě zatknou." Pohlédl na Rona.
"Tvůj taťka by asi nevěděl, proč mě vlastně Popletal nepotrestal, že?"
"Nejspíš proto, žes to byl právě ty, nemyslíš?" pokrčil rameny Ron a stále se tiše pochechtával. "Proslulému Harrymu Potterovi nemohli něco takového udělat. Nechtěl bych vidět, jak by ministerstvo zatočilo se mnou, kdybych nafoukl některou svoji tetičku. Až na to, že by mě nejdřív museli vykopat, protože mamka by mě zabila. Můžeš se na to ale taťky večer zeptat sám. My dneska totiž spíme u Děravého kotle! Takže zítra můžeš jet na King's Cross s námi. A Hermiona tam spí taky!"
Hermiona rozzářeně přikývla. "Máma s tátou mě tady dneska ráno vyložili se všemi věcmi do Bradavic."
"To je báječné!" vydechl šťastně Harry. "Takže už máte nové učebnice a všechno ostatní?"
"Koukni na tohle," pochlubil se Ron, vytáhl z brašny dlouhé štíhlé pouzdro a otevřel je. "Zbrusu nová hůlka. Vrbová, čtrnáct palců dlouhá a je v ní ocasní žíně jednorožce. A všechny knížky už taky máme," ukázal na velkou tašku pod svou židlí. "Poslyš, cos říkal těm obludáriím? Ten prodavač se málem rozbrečel, když jsme řekli, že chceme dvě."
"Co má tohle všechno znamenat, Hermiono?" zeptal se Harry a ukázal ne na jednu, ale na tři nadité tašky, ležící na vedlejší židli.
"No" zapsala jsem si přece víc nových předmětů než vy," připomněla mu Hermiona. "Tohle jsou moje učebnice věštění z čísel, péče o kouzelné tvory, jasnovidectví, studia starodávných run, studia mudlů..."
"Proč chceš chodit na studium mudlů?" podivil se Ron a protočil oči směrem k Harrymu. "Vždyť ty ses přece mezi mudly narodila. Tvoje mamka a tvůj taťka jsou mudlové! Takže už o mudlech víš všechno!"
"Bude ale hrozně zajímavé studovat je z kouzelnického hlediska," prohlásila vážně Hermiona.
"Máš tenhle školní rok v úmyslu taky někdy jíst nebo spát, Hermiono?" zajímal se Harry a Ron se pobaveně uchechtl.
Hermiona je ignorovala.
"Ještě mi zbývá deset galeonů," oznámila, když se podívala do peněženky. "V září budu mít narozeniny a táta s mámou mi dali trochu peněz, abych si mohla předem koupit nějaký dárek."
"Co takhle nějakou hezkou knížku?" navrhl nevinně Ron.
"Ne" knížku jsem na mysli neměla," opáčila nevzrušeně Hermiona. "Ze všeho nejvíc chci sovu. Tady Harry má Hedviku, ty máš Errol -"
"Nemám," opravil ji Ron. "Errol je naše rodinná sova. já mám akorát Prašivku." Vytáhl z kapsy svou ochočenou krysu. "A budu ji muset nechat prohlédnout," dodal a položil ji před ně na stůl. "Mám takový dojem, že jí ten výlet do Egypta neprospěl."
Prašivka vypadala ještě vyzáble než obvykle a vousy měla viditelně pokleslé.
"Jen pár kroků odtud je obchod s kouzelnými tvory," poznamenal Harry, který si teď už v Příčné ulici připadal jako doma. "Můžeme se zeptat, jestli by něco neměli pro Prašivku, a Hermiona si tam koupí sovu."
Zaplatili tedy zmrzlinu a zamířili ke Kouzelnému zvěřinci na druhé straně ulice.
Uvnitř nebylo mnoho místa. Zdi byly do posledního místečka zakryté klecemi. Páchlo to tam a byl tam obrovský kravál, protože obyvatelé zmíněných klecí všichni sborem krákali, skřehotali, brebentili nebo syčeli. Čarodějka za prodejním pultem právě poskytovala jakémusi kouzelníkovi rady o tom, jak pečovat o dvouhlavé salamandry, takže Harry, Ron a Hermiona čekali a okukovali klece.
V jedné trůnil párek obrovitých purpurových ropuch,
které hlasitě mlaskaly a pochutnávaly si na hromádce mrtvých masařek. Kousek od okna se třpytila gigantická želva s krunýřem posázeným drahokamy. Po stěně skleněného akvária se pomalu plazili vzhůru jedovatí oranžoví slimáci a tlustý bílý králík se s hlasitým řacháním neustále proměňoval v hedvábný cylindr a zase zpět. Dále tu byly kočky všech možných barevných odstínů, klec s ukřičenými havrany, košík plný podivných chlupatých koulí barvy hořčice, které hlasitě předly, a na pultě veliká klec se štíhlými černými krysami, které hrály jakousi hru, při níž svých dlouhých holých ocasů používaly jako švihadel.
Kouzelník s dvouhlavým mlokem odešel a Ron přistoupil k pultu.
"Mám problémy se svou krysou," obrátil se na čarodějku. "Od té doby, co jsem se s ní vrátil z Egypta, se mi nějak nelíbí."
"Hoď ji sem na pult," vyzvala ho čarodějka a vylovila z kapsy tlusté černé brýle.
Ron vytáhl Prašivku z náprsní kapsy a položil ji hned vedle klece s jejími krysími příbuznými, kteří okamžitě přestali poskakovat a natlačili se k mříži, aby si ji mohli lépe prohlédnout.
Jako prakticky všechno, co Ron vlastnil, i Prašivka byla dědictvím po jednom jeho sourozenci (patřila kdysi jeho bratru

Percymu) a vyhlížela poněkud opotřebovaně. V porovnání s krysami v kleci, které překypovaly zdravím, působila obzvlášť zbědovaně.
"Hmm," zabručela čarodějka, když Prašivku vzala do ruky. "Kolik je jí let?"
"To nevím," zavrtěl hlavou Ron. "Ale určitě hodně. Patřila mému bratrovi."
"Má nějaké zvláštní schopnosti?" zajímala se čarodějka a pozorně si Prašivku prohlížela.
"No, totiž..." zahučel Ron. Po pravdě řečeno Prašivka v životě nevykazovala sebemenší známky nějakých zajímavých schopností. Čarodějka přejela očima od Prašivčina potrhaného levého ucha až k přední pacičce, na níž chyběl jeden prst, a hlasitě zamlaskala.
"Tahle krysa už v životě dostala pořádně zabrat," prohlásila.
"Vypadala přesně takhle, už když mi ji Percy dával," bránil se Ron.
"V případě obyčejné krysy obecné nebo zahradní, jako je tahle, nemůžeš čekat, že se dožije víc než tří let," poučovala ho čarodějka. "Takže jestli hledáš něco na delší dobu, třeba by se ti zalíbila jedna z těchhle -"
Ukázala na černé krysy, které okamžitě začaly znovu poskakovat. "Jen se nepředvádějte," zamumlal Ron. "No, pokud nechceš novou krysu, mohl bys zkusit tohle krysí tonikum," pokračovala čarodějka, sáhla pod pult a vytáhla malou červenou lahvičku.
"Fajn," přikývl Ron. "Kolik - JAU!"
Ron podklesl v kolenou, když se z vrcholku nejvyšší klece náhle sneslo něco obrovského a oranžového, přistálo mu to na hlavě a pak se vrhlo se vzteklým zaprskáním po Prašivce.
"NE, KŘIVONOŽKO, NE!" zaječela čarodějka. Prašivka jí však vyklouzla z rukou jako kostka mýdla, dopadla s roztaženýma nohama na podlahu a bleskově prokmitla dveřmi ven.
"Prašivko!" zařval Ron a vyběhl z obchodu za ní; Harry je následoval.
Trvalo jim téměř deset minut, než Prašivku našli; schovávala se pod odpadkovým košem před Prvotřídními potřebami pro famfrpál. Ron nacpal roztřesenou krysu zpět do kapsy, vstal a podrbal se na hlavě.
"Co to bylo?"
"Buď to byla strašně velká kočka, nebo hodně malý tygr," usoudil Harry.
"Kde je Hermiona?" "Asi si kupuje tu sovu."
Vydali se přeplněnou ulicí zpět ke Kouzelnému zvěřinci. Když k němu dorazili, Hermiona právě vycházela ven, nenesla však sovu. Oběma rukama k sobě pevně tiskla obrovského zrzavého kocoura.
"Tys tu bestii koupila?" užasl Ron a brada mu poklesla. "No není úžasný?" zajíkala se nadšením Hermiona.
Harry si pomyslel, že je to otázka názoru. Kocourův zrzavý kožíšek byl hustý a hebký, zvíře však nepochybně mělo poněkud křivé nohy a jeho tlama vypadala nesnášenlivě a podivně pomačkaně, jako by v plném trysku narazila přímo do cihlové zdi. Teď, když byla Prašivka z dohledu, však kocour v Hermionině náruči spokojeně předl.
"Hermiono, vždyť ta potvora mě málem skalpovala!" rozčiloval se Ron.
"On to neudělal schválně, že ne, Křivonožko?" omlouvala ho Hermiona.
"A co bude s Prašivkou?" vyptával se Ron a ukazoval na vyboulenou náprsní kapsu. "Potřebuje si odpočinout a dát si do pořádku nervy! Jak to má asi udělat, když se bude kolem potulovat tahleta nestvůra?"
"To mi připomíná, žes tam nechal to krysí tonikum," vzpomněla si Hermiona a vtiskla Ronovi do dlaně červenou lahvičku. "A přestaň pořád kňourat. Křivonožka bude spát v naší ložnici a Prašivka zase ve vaší. Tak v čem je problém? Chudinečka Křivonožka, ta čarodějka říkala, že ho tam měla už celou věčnost; nikdo ho nechtěl."
"Proč asi?" ušklíbl se ironicky Ron, když zamířili k Děravému kotli.
Ve výčepu našli sedět pana Weasleyho, který si četl v Denním věštci.
"Ahoj, Harry!" zahlaholil s úsměvem, když zvedl oči od novin. "Jak se daří?"
"Děkuji, dobře," odpověděl Harry a přisedl si s Ronem, s Hermionou a se všemi nákupy k panu Weasleymu. Pan Weasley odložil noviny a Harry zjistil, že se z nich na něj dívá teď už povědomá tvář Siriuse Blacka.
"Tak ho pořád ještě nechytili, co?" zeptal se.
"Ne," zavrtěl hlavou pan Weasley a zatvářil se neobyčejně vážně. "Odvolali nás všechny od obvyklých pracovních povinností na ministerstvu, abychom se ho pokusili vypátrat, ale zatím jsme neměli štěstí."
"Dostali bychom nějakou odměnu, kdybychom ho chytili my?" zajímal se Ron. "Nebylo by špatné dostat ještě trochu peněz..."
"Nebuď směšný, Rone," zarazil ho pan Weasley, který při bližším pohledu působil velice vyčerpaným dojmem. "Black se nenechá chytit nějakým třináctiletým kouzelníčkem. Jestli ho někdo přivede zpátky, budou to azkabanští strážní, vzpomeň si na moje slova."
V tom okamžiku se ve výčepu objevila paní Weasleyová, obtěžkaná nákupy; v závěsu za ní následovala dvojčata Fred a George, která měla právě v Bradavicích nastoupit do pátého ročníku, čerstvě jmenovaný primus Percy a Weasleyovic nejmladší potomek a jediná dcera Ginny.
Ginny, která byla do Harryho odjakživa zakoukaná, se zdála být dokonce na ještě větších rozpacích než obvykle, když ho spatřila, snad za to mohla skutečnost, že jí v minulém školním roce zachránil v Bradavicích život. Zčervenala jako růžička a zamumlala "ahoj" aniž by mu pohlédla do očí. Percy naopak natáhl ruku tak slavnostně, jako by Harryho dosud v životě neviděl, a pronesl: "Vítej, Harry. Moc rád tě vidím."
"Nazdar, Percy," opáčil Harry, který měl co dělat, aby se nerozesmál.
"Doufám, že se ti vede dobře," pokračoval nabubřele Percy a třásl mu rukou. Na Harryho to tak trochu působilo, jako by ho představovali starostovi.
"Docela dobře, díky -"
"Harry!" vykřikl Fred, odstrčil Percyho loktem a hluboce se uklonil. je prostě úžasný zase tě vidět, kamaráde -"

"Fantastický!" přidal se George, který zase odstrčil Freda a popadl Harryho za ruku. "Absolutně senzační." Percy se zakabonil.
"Tak to už by stačilo," napomenula je paní Weasleyová. "Mamko!" zahulákal Fred, jako by si jí teprve tel všiml, a popadl ji také za ruku. jak dokonale fantastické, že tě zas vidím -"
"Říkala jsem, že už by to stačilo," opakovala paní Weasleyová a odložila nákupy na prázdnou židli. "Ahoj, Harry, drahoušku. Předpokládám, že tu naši báječnou novinku už jsi slyšel?" Ukázala na zbrusu nový stříbrný odznak na Percyho hrudi. "Druhý primus v naší rodině!" pochlubila se a dmula se pýchou.
"A taky poslední," zahuhlal tiše Fred.
"O tom vůbec nepochybuji," přitakala paní Weasleyová a náhle se zamračila. "Jak jsem si všimla, tak z vás dvou neudělali ani prefekty."
"Proč bychom měli chtít, aby z nás byli prefekti?" podivil se George, jehož očividně znechutila už sama ta představa.
"To bychom přišli o všechnu legraci." Ginny se zachichotala.
"Měli byste sestře být lepším vzorem!" utrhla se na něj paní Weasleyová.
"Ginny má i jiné bratry, kteří jí jsou vzorem, máti," prohlásil důležitě Percy. "Půjdu se teď převléknout k večeři..." Zmizel a George si zhluboka povzdechl.
"Chtěli jsme ho zavřít do pyramidy," vysvětloval Harrymu, "ale mamka nám na to přišla."
U večeře toho dne vládla velice příjemná atmosféra. Hostinský Tom srazil v salonku dohromady tři stoly, k nimž zasedlo sedm členů rodiny Weasleyových, Harry a Hermiona a společně se propracovávali pěti lahodnými chody.
"Jak se zítra dostaneme na King's Cross, taťko?" zajímal se Fred, když ponořili lžíce do opulentního čokoládového pudinku.
"Z ministerstva pro nás pošlou dvě auta," odpověděl pan Weasley.
Všichni se po něm podívali. "Pročpak?" zeptal se zvědavě Percy.
"To kvůli tobě, Percánku," vysvětloval vážným tónem George. "A na kapotách budou mít takové ty malé vlaječky a na nich písmena PŽ -"
"- což znamená přemoudřelý žvanil," dodal Fred. Všichni přítomní s výjimkou Percyho a paní Weasleyové si smíchy poprskali pudink.
"Proč pro nás posílají auta z ministerstva, otče?" otázal se znovu důstojně Percy.
"No, vzhledem k tomu, že my už vlastní auto nemáme," odpověděl pan Weasley, "a vzhledem k tomu, že jsem tam zaměstnaný, je to taková pozornost..."
Mluvil zcela bezstarostným tónem, Harrymu však nemohlo uniknout, že panu Weasleymu zrudly uši úplně stejně jako Ronovi, když se dostal do nějaké nepříjemné situace.
"Ještě že tak," vložila se spěšně do řeči paní Weasleyová. "Uvědomujete si, jakou spoustu zavazadel budete vy všichni dohromady mít? To by na vás byl v mudlovské podzemní dráze pěkný pohled... Doufám, že už jste všichni sbalení?"
"Ron si ještě všechny nové nákupy neuložil do kufru," oznámil Percy dávno nacvičeným trpitelským hlasem. "Složil si je na moji postel."
"Tak to bys měl jít a pořádně se sbalit, Rone, protože ráno už moc času mít nebudeme," prohlásila paní Weasleyová přes stůl. Ron po Percym šlehl podrážděným pohledem.
Po večeři si všichni připadali strašně přejedení a ospalí. Jeden po druhém odcházeli po schodech do svých pokojů, aby si zkontrolovali, zda mají všechno připravené na nadcházející den. Ron s Percym spali v pokoji vedle Harryho. Ten právě zaklapl a zamkl svůj kufr,, když přes zeď zaslechl rozčilené hlasy, a tak vyšel ven podívat se, co se vlastně děje. Dveře pokoje číslo dvanáct byly dokořán a Percy hulákal.
"Měl jsem ho tady, na nočním stolku, sundal jsem si ho, abych ho přeleštil..."
"Já se ho ani nedotkl, rozumíš?" bránil se stejně hlasitě Ron.
"Co se stalo?" zeptal se Harry.
"Ztratil se mi odznak primuse," vysvětloval Percy a otočil se k Harrymu.
"A taky se ztratilo moje krysí tonikum pro Prašivku," stěžoval si Ron, který právě vyprazdňoval a prohledával svůj kufr. "Možná jsem ho nechal ve výčepu..."
"Nikam nepůjdeš, dokud nenajdeš můj odznak!" běsnil Percy.
"Já pro to Prašivce dojdu, mám už sbaleno," slíbil Harry Ronovi a sešel po schodech dolů.
Byl už v polovině chodby vedoucí k výčepu, ve kterém teď panovala absolutní tma, když zaslechl, jak se ze salonku ozývají další dva rozčilené hlasy. Vteřinu nato rozpoznal, že patří panu a paní Weasleyovým. Zaváhal, protože nechtěl, aby věděli, že slyšel, jak se hádají, když však zaslechl svoje jméno, zarazil se a přistoupil blíž ke dveřím salonku.
"...jaký má smysl mu to neříct?" prohlašoval zlostně pan Weasley. "Harry má právo to vědět. Snažil jsem se to vysvětlit Popletalovi, ten ale pořád s Harrym zachází jako s malým děckem. Je mu už třináct a -"
"Pravda by ho přece strašlivě vyděsila, Arture!" namítla rozhorleně paní Weasleyová. "Vážně chceš poslat Harryho zpátky do školy, když nad ním visí taková hrozba? Prokristapána, ať je rád, že o tom neví!"
"Nechci mu nijak znepříjemňovat život," odsekl pan Weasley, "chci jen, aby se měl na pozoru! Víš přece, co jsou Harry a Ron zač, jak se v jednom kuse někam ztrácejí - dvakrát už skončili v Zapovězeném lese! To se ale Harrymu v tomhle školním roce nesmí stát! Nechci ani pomyslet, co ho mohlo postihnout ten večer, kdy utekl z domova! Klidně bych se vsadil, že nebýt toho, že ho naložil ten záchranný autobus, byl by přišel o život dřív, než by ho ministerstvo stačilo najít."
"Jenže o život nepřišel, je úplně v pořádku, takže jaký má smysl -"
"Poslyš, Molly, říká se, že Sirius Black je šílenec, a možná je to pravda, byl ale dost chytrý na to, aby uprchl z

Azkabanu, a to se prohlašovalo za nemožné. Jsou to už tři týdny, nikdo nenarazil na jeho sebemenší stopu, a ať si Popletal vykládá v Denním věštci, co chce, nejsme Blackovu dopadení o nic blíž než vynálezu samokouzlící hůlky. Jediné, co nepochybně víme, je to, po čem Black jde -"
"V Bradavicích bude ale Harry v absolutním bezpečí." "Taky jsme se domnívali, že Azkaban je absolutně bezpečný Jestli se Blackovi podařilo utéct z Azkabanu, může zrovna tak proniknout do Bradavic."
"Nikdo ale doopravdy neví, že Black skutečně jde po Harrym -"
Ozval se úder o dřevo a Harry nepochyboval o tom, že pan Weasley tluče pěstí do stolu.
"Kolikrát ti to mám vysvětlovat, Molly? Tisku tuhle informaci nedali, protože Popletal ji chtěl ututlat, ale večer toho dne, kdy Black utekl, byl Popletal v Azkabanu. Strážní mu řekli, že Black už několikrát po sobě mluvil ze spaní. Pokaždé říkal totéž: je v Bradavicích... je v Bradavicích." Black je šílenec, Molly, a rád by Harryho viděl mrtvého. Chceš-li znát můj názor, myslí si, že když Harryho zavraždí, přivede to Ty-víš-koho znovu k moci. Tu noc, kdy Harry Ty-víš-koho zastavil, přišel Black o všechno, a měl od té doby dvanáct let o samotě v Azkabanu na to, aby o tom mohl přemýšlet..."
Následovala chvíle ticha. Harry se naklonil blíž ke dveřím v zoufalé snaze vyposlechnout ještě něco.
"No prosím, Arture, musíš samozřejmě udělat, co považuješ za správné. Zapomínáš ale na Albuse Brumbála. Řekla bych, že dokud je Brumbál v Bradavicích ředitelem, nemůže se tam Harrymu stát nic špatného. Předpokládám, že je o tom všem plně informován?"
"Samozřejmě že je. Museli jsme ho požádat o povolení, abychom mohli azkabanské strážné rozmístit kolem všech vchodů na školní pozemky. Neměl z toho zrovna radost, ale nakonec souhlasil."
"Neměl z toho radost? Proč by mu to mělo vadit, když tam jsou, aby chytili Blacka?"
"Brumbál nemá azkabanské strážné příliš v lásce," vysvětloval zdráhavě pan Weasley. "A já taky ne, když už o tom mluvíme... Jenže když jde o to, jak se vyrovnat s čarodějem Blackova formátu, musíš někdy uzavřít spojenectví se silami, kterým by ses za jiných okolností raději vyhnula."
"Jestli zachrání Harryho -"
"- už proti nim v životě neřeknu jediné slovo," souhlasil unaveně pan Weasley. "Už je pozdě, Molly, měli bychom raději jít nahoru..."
Harry zaslechl šoupání židlemi. Pospíšil si chodbou k výčepu, jak nejtišeji dovedl, a ztratil se z dohledu. Dveře salonku se otevřely a o pár vteřin později mu zvuky kroků prozradily, že pan a paní Weasleyovi jdou po schodech nahoru. Lahvička s krysím tonikem ležela pod stolem, u něhož toho večera seděli. Harry počkal, dokud neuslyšel, jak se zavírají dveře ložnice manželů Weasleyových, a pak i s lahvičkou zamířil zpět do patra.
Ve stínu na odpočívadle se krčili Fred s Georgem a otřásali se tajeným smíchem, když poslouchali, jak Percy do posledního koutku prohledává svůj a Ronův pokoj a pátrá po ztraceném odznaku.
"Máme ho my," oznámil Fred šeptem Harrymu. "Trošku jsme mu ho vylepšili."
Na odznaku nyní stálo PRESBUŘT.
Harry se nuceně zasmál, zašel k Ronovi, aby mu předal krysí tonikum, pak se zavřel ve svém pokoji a lehl si. Tak Sirius Black šel po něm! Tím se všechno vysvětlovalo. Popletal k němu byl milosrdný proto, že se mu nesmírně ulevilo, když ho našel živého. Přiměl ho, aby mu slíbil, že se bude zdržovat pořád v Příčné ulici, kde bylo dost kouzelníků, kteří na něj mohli dohlédnout. A posílal dvě ministerská auta, která je zítra měla všechny odvézt na nádraží, aby měli Weasleyovi možnost ho ohlídat, dokud nebude ve vlaku.
Harry ležel, naslouchal tlumenému pokřiku z vedlejšího pokoje a přemýšlel, proč vlastně nemá větší strach. Sirius Black zavraždil jedinou kletbou třináct lidí; pan a paní Weasleyovi se jistojistě domnívali, že kdyby mu řekli pravdu, zpanikařil by. Pravda však byla taková, že Harry z celého srdce souhlasil s panem Weasleyem a domníval se, že nejbezpečnější místo na celém světě je pro něj tam, kde se momentálně nachází Albus Brumbál. Neříkalo se snad, že Brumbál je jediný člověk, kterého se kdy lord Voldemort bál? A neplynulo z toho tudíž jasně, že Black jako Voldemortova pravá ruka z něj bude mít stejný strach?
A pak tu ještě byli ti azkabanští strážní, o nichž všichni kolem neustále mluvili. Vypadalo to, že většina lidí z nich má panickou hrůzu, takže pokud byli doopravdy rozmístěni kolem celé školy, zdálo se krajně nepravděpodobné, že by Black dokázal skrze jejich obklíčení proniknout dovnitř.
Ne, když o tom uvažoval, ze všeho nejvíc dělala Harrymu starosti skutečnost, že jeho šance na návštěvu Prasinek vypadaly absolutně mizivě. Nikdo jistě nebude chtít, aby opustil bezpečí hradu, dokud nebude Black dopaden. Harry měl dokonce podezření, že budou pozorně sledovat každý jeho krok, dokud nebezpečí nepomine.
Rozzlobeně se zamračil na temný strop. Domnívají se snad, že se o sebe nedokáže postarat? Třikrát už přece lordu Voldemortovi unikl a to znamená, že není tak docela k ničemu...
Na mysli mu spontánně vytanula vzpomínka na příšeru krčící se ve stínech Magnoliové ulice. Co dělat, když víte, že se schyluje k nejhoršímu...
"Zavraždit se nenechám," pronesl hlasitě.
"Takhle se mi líbíš, kamaráde," zamumlalo ospale jeho zrcadlo.

Kapitola pátá

Mozkomor

Druhého dne ráno Tom Harryho probudil svým obvyklým bezzubým úsměvem a šálkem čaje. Harry se oblékl a právě přesvědčoval rozladěnou Hedviku, aby si zalezla zpátky do klece, když k němu do pokoje náhle vpadl Ron, který si přes hlavu přetahoval svetr a tvářil se naštvaně.

"Čím dřív budeme v tom vlaku, tím lip," prohlásil. "Alespoň se už v Bradavicích Percyho konečně zbavím. Teď si zas vymyslel, že jsem mu polil čajem fotku Penelopy Clearwaterové. "Víš, kdo je to," ušklíbl se, "jeho přítelkyně. Schovala si obličej pod rámeček, protože jí na celém nose naskákaly uhry.."
"Musím ti něco povědět," začal Harry, vyrušili je však Fred s Georgem, kteří se zastavili, aby Ronovi pogratulovali, že opět rozzuřil Percyho.
Sešli dolů na snídani; pan Weasley si tam se svraštělým obočím pročítal titulní stránku Denního věštce a paní Weasleyová vyprávěla Hermioně a Ginny o nápoji lásky, který kdysi jako mladá dívka namíchala. Všechny tři se tiše pochichtávaly.
"Cos to říkal?" otočil se Ron na Harryho, když si sedali.
"Až pak," zahuhlal Harry právě v okamžiku, kdy dovnitř vtrhl Percy.
Ve všeobecném zmatku, který doprovázel jejich odjezd, neměl Harry příležitost promluvit si s Ronem ani s Hermionou. Byli příliš zaměstnáni snášením všech svých zavazadel po úzkém schodišti Děravého kotle a jejich ukládáním na jednu hromadu u dveří. Hedvika a Percyho výreček Hermes trůnili na vrcholcích svých klecí. Vedle hory kufrů stál malý proutěný košík, z něhož se ozývalo hlasité prskání.
"Všechno bude dobré, Křivonožko," šeptala konejšivě skrz košatinu Hermiona. "Ve vlaku tě pustím ven."
"To tedy ne!" utrhl se na ni Ron. "Co by si počala chudinka Prašivka?"
Ukázal si na hruď, kde velká vyboulenina svědčila o tom, že má Prašivku stočenou v kapse.
Do lokálu strčil hlavu pan Weasley, který venku vyhlížel auta z ministerstva.
"Už jsou tady," ohlásil. "Tak pojď, Harry."
Pan Weasley osobně Harryho převedl přes úzký pruh chodníku k prvnímu ze dvou staromódních tmavozelených automobilů; za volantem v každém z nich seděl nenápadný čaroděj ve smaragdově zeleném sametovém obleku.
"Tak si nastup, Harry," vybídl ho pan Weasley a rozhlížel se na obě strany přeplněné ulice.
Harry si vlezl na zadní sedadlo, kde se k němu po chvíli připojili Hermiona, Ron a k Ronovu znechucení také Percy.
V porovnání s Harryho jízdou záchranným autobusem proběhla cesta na nádraží King's Cross absolutně jednotvárně. Auta ministerstva kouzel vypadala téměř normálně, dokud si Harry nevšiml, že se dokážou prosmýknout mezerami, do nichž by se nový firemní automobil stýce Vernona rozhodně nevešel. Na King's Cross dorazili s dvacetiminutovou rezervou; ministerští řidiči jim sehnali vozíky na kufry, vyložili všechna jejich zavazadla, uctivě se uklonili panu Weasleymu a odjeli, přičemž se jim jakýmsi záhadným způsobem podařilo dostat se do čela stojící kolony, čekající před semaforem.
Pan Weasley se celou cestu do nádražní haly držel těsně vedle Harryho.
"Tak do toho," prohlásil a rozhlédl se kolem. "Je nás opravdu spousta, takže to vezmeme po dvou. Nejdřív půjdeme já a Harry."
Pan Weasley rozvážným krokem zamířil k přepážce mezi nástupišti devět a deset, tlačil před sebou Harryho vozík a podle všeho nebyl schopen spustit oči z rychlíku číslo 125, který právě přijel k devátému nástupišti.
Pak významně pohlédl na Harryho a ležérně se o přepážku opřel. Harry ho napodobil.
V příštím okamžiku se pevnou kovovou přepážkou bokem napřed propadli na nástupiště devět a tři čtvrtě, a když zdvihli oči, spatřili před sebou spěšný vlak do Bradavic s nachově rudou parní lokomotivou, která vyfukovala oblaka kouře na peron, kam přišel zástup čarodějek a kouzelníků, aby doprovodili svoje potomstvo.
Za Harrym se náhle objevili Percy a Ginny. Hlasitě oddechovali a zdálo se, že přepážku proběhli tryskem. "Páni, támhle je Penelopa!" vyhrkl Percy, ulízl si vlasy a znovu zrůžověl. Ginny zachytila Harryho pohled a oba se odvrátili, aby nebylo vidět, jak se chichotají, když Percy rozhodným krokem zamířil k dívce s dlouhými vlnitými vlasy. Kráčel s nápadně vypjatým hrudníkem, aby náhodou nepřehlédla jeho naleštěný odznak.
Jakmile se k nim připojili zbývající Weasleyovi s Hermionou, vydali se s Harrym a panem Weasleym v čele kolem přeplněných kupé až na konec vlaku k vagonu, který vypadal úplně prázdný. Potom si dali dovnitř kufry, uložili Hedviku a Křivonožku do zavazadlových přihrádek a ještě vystoupili, aby se rozloučili s panem a paní Weasleyovými.
Paní Weasleyová políbila všechny svoje děti, po nich Hermionu a nakonec i Harryho. Trochu ho to vyvedlo z míry, po pravdě řečeno ho to však docela potěšilo, když ho k sobě ještě jednou přivinula.
"Budeš na sebe dávat pozor, že ano, Harry?" ujišťovala se, když se narovnávala, a oči jí svítily podivným leskem. Pak otevřela svou obrovskou kabelu. "Připravila jsem vám všem sendviče," sdělila jim. "Tady máš, Rone... ne, nejsou s hovězím z konzervy... Frede? Kde je Fred? Tady jsi, miláčku..."
"Harry," ozval se tiše pan Weasley, "Pojď sem na okamžik." Kývl směrem k jednomu sloupu; Harry ho následoval až za sloup,, zatímco všichni ostatní se tlačili kolem paní Weasleyové.
"Ještě než odjedeš, musím ti něco říct," rozhovořil se nervózně pan Weasley.
"Ani nemusíte, pane Weasleyi," zarazil ho Harry. " Já už to vím."
"Ty už to víš? Jak to můžeš vědět?"
"No, totiž - slyšel jsem vás včera večer mluvit s paní Weasleyovou. Neposlouchal jsem vás schválně," dodal honem Harry. "Omlouvám se -"
"To není zrovna nejšťastnější způsob, jak se o tom dozvědět," povzdechl si pan Weasley a zatvářil se nešťastně. "Ne - vážně, takhle je to vlastně nejlepší. Nemusel jste porušit slib, co jste dal Popletalovi, a já přitom vím, o co jde."
"Máš určitě velký strach, Harry -"
"Ani ne," ujistil ho upřímně Harry. "Vážně ne," zdůraznil, když viděl, jak nedůvěřivě se pan Weasley tváří. "Nechci si hrát na žádného hrdinu, ale uznejte sám - Sirius Black přece nemůže být horší než Voldemort, že ne?"
Panu Weasleymu se při zaslechnutí toho jména lehce zkřivil obličej, dělal ale jako by nic.
"Poslyš, Harry" věděl jsem, že jsi... no... z onačejšího těsta, než si zřejmě myslí Popletal, a samozřejmě mě těší, že se

nebojíš, ale -"
"Arture!" zavolala paní Weasleyová, která právě všechny ostatní nastrkala do vlaku. "Arture, co tam děláte? Už to pojede!"
"Však už jde, Molly!" odpověděl pan Weasley, pak se však otočil zpátky k Harrymu a dál k němu promlouval tišším a uspěchanějším hlasem. "Poslouchej mě, chci, abys mi slíbil -"
"- že budu hodný hoch a nebudu z hradu nikam chodit?" zahučel rozmrzele Harry.
"Ne tak docela," zavrtěl hlavou pan Weasley a zatvářil se tak vážně, jak ho Harry ještě v životě neviděl. "Slib mi, Harry, že nebudeš po Blackovi pátrat."
"Cože?" zíral na něj vyjeveně Harry.
Ozval se hlasitý hvizd píšťaly. Průvodčí procházeli kolem vlaku a přibuchovali dveře vagonů.
"Slib mi, Harry," opakoval pan Weasley a mluvil teď ještě rychleji, "že ať se stane cokoli -"
"Proč bych měl pátrat po někom, o kom vím, že mě chce zabít?" vyptával se Harry nechápavě.
"Přísahej, že ať se doslechneš cokoli -"
"Tak dělejte, Arture!" křičela na ně paní Weasleyová. Z lokomotivy se vyvalil oblak páry a vlak se dal do pohybu.
Harry se rozběhl ke dveřím vagonu, Ron mu otevřel a ustoupil stranou, aby mohl Harry naskočit. Pak se vyklonili z okna a mávali Weasleyovým, dokud vlak nevjel do zatáčky, v níž se jim ztratili z dohledu.
"Musím si s vámi promluvit o samotě," pošeptal Harry Ronovi a Hermioně, zatímco vlak nabíral rychlost. "Běž si po svých, Ginny," přikázal sestřičce Ron.
"No to je od vás pěkné," zabručela nedůtklivě Ginny a uraženě se vzdálila.
Harry, Ron a Hermiona procházeli chodbičkou a hledali prázdné kupé; všude však bylo plno, až na úplně poslední kupé na samotném konci vlaku.
Seděl tam jediný cestující, jakýsi muž, který u okna spal hlubokým spánkem. Harry, Ron a Hermiona se zarazili ve dveřích. Spěšný vlak do Bradavic byl obvykle vyhrazen žákům školy; nikdy v něm dosud neviděli žádného dospělého kromě čarodějky, která rozvážela občerstvení.
Tenhle cizinec na sobě měl obzvlášť ošuntělý kouzelnický hábit, který byl dokonce na několika místech vyspravovaný. Vypadal nemocně a vyčerpaně. I když byl ještě poměrně mladý, světlehnědé vlasy měl protkané stříbrem.
"Co myslíte, co je ten chlap zač?" zeptal se tlumeně Ron, když se posadili a zavřeli za sebou; vybrali si sedadla co nejdál od okna.
"Profesor R. J. Lupin," šeptla vzápětí Hermiona.
"Jak to víš?"
"Má to napsané na kufru," vysvětlila Hermiona a ukázala na zavazadlovou síť nad spáčovou hlavou, kde ležel malý otlučený kufřík, převázaný mnoha smyčkami pečlivě zauzlovaného provázku. Na rohu kufříku byl odlupující se nápis Profesor R. J. Lupin.
"Zajímalo by mě, co učí," zabručel Ron a zamračeně si prohlížel profesorův sinalý profil.
"To je přece jasné," zašeptala Hermiona. "V profesorském sboru je jen jedno neobsazené místo, ne? Obrana proti černé magii."
Harry, Ron a Hermiona už na obranu proti černé magii měli dva různé učitele, přičemž oba ve škole vydrželi jeden jediný rok. Kolovaly fámy, že tahle profesorská funkce je nějak zakletá.
"No, doufám, že na to bude stačit," zamumlal Ron hlasem plným pochyb. Vypadá, jako by ho mohlo vyřídit každé pořádnější zaklínadlo, nezdá se vám? Teď ale..." obrátil se k Harrymu, "cos nám to vlastně chtěl říct?"
Harry kamarádům podrobně vylíčil rozmíšku mezi panem a paní Weasleyovými i varování, které mu pan Weasley před chviličkou dal. Když domluvil, Ron vypadal dokonale ohromeně a Hermiona si oběma rukama vyděšeně zakrývala pusu. Konečně je spustila a promluvila: "Tak Sirius Black utekl, protože jde po tobě? Ach, Harry.. budeš si muset doopravdy, doopravdy dávat velký pozor! Nevyhledávat žádné problémy -"
"Já problémy nevyhledávám," odsekl popuzeně Harry. "Obvykle si problémy vyhledávají mě."
"To by Harry musel být úplný pitomec, kdyby se snažil najít nějakého cvoka, který ho chce zabít," přidal se k němu otřeseně Ron.
Vyrovnávali se s jeho novinkami hůř, než čekal. Připadalo mu, že oba mají z Blacka mnohem větší strach než on sám.
"Nikdo neví, jak se vlastně dostal z Azkabanu," pokračoval nervózně Ron. "Před ním se to ještě nikomu nepodařilo. A navíc to byl vězeň se zpřísněnou ostrahou."
"Však oni ho chytí, nemyslíte?" otázala se ustaraně Hermiona. "Zařídili to přece tak, že po něm pátrají i všichni mudlové..."
"Co to bylo?" zpozorněl náhle Ron.
Odněkud se ozývalo jakési tlumené kovové pískání. Rozhlíželi se po celém kupé.
"Vychází to z tvého kufru, Harry," konstatoval Ron, vstal a natáhl se do přihrádky na zavazadla. O chviličku později už zpod Harryho hábitů vytahoval kapesní lotroskop. Kouzelnická pomůcka se mu na dlani obrovskou rychlostí roztočila a jasně zářila.
"Není to lotroskop?" zajímala se Hermiona a také hned vstala, aby si ho lépe prohlédla.
"Ano, ale - víš, je to jen hrozně laciná hračka," přikývl Ron. "Dělal strašlivý randál, už když jsem ho Errol přivazoval k noze, abych ho poslal Harrymu."
"A nevyváděl jsi tou dobou zrovna nějaké lumpárny?" pohlédla na něj podezřívavě Hermiona.
"Ne! No, totiž - neměl jsem povolení posílat ho po Errol. Vždyť víš, ona už na dlouhé cesty moc není... Jak jinak jsem ale měl Harrymu dopravit dárek?"
"Zastrč to zpátky do kufru," radil Harry, když lotroskop vydal pronikavý svist, "ať ho to neprobudí," kývl hlavou

směrem k profesoru Lupinovi.
Ron nacpal lotroskop do obzvlášť ohavného páru obnošených ponožek strýce Vernona, které utlumily jeho pištění, a přiklapl víko kufru. "Mohli bychom ho nechat prohlédnout v Prasinkách," poznamenal, když si znovu sedal. "Fred s Georgem mi říkali, že se tam podobné věci prodávají u Džina v láhvi, to je krám s kouzelnickými nástroji a pomůckami."
"Kolik toho o Prasinkách víš?" zeptala se zaujatě Hermiona. "Četla jsem, že je to jediná absolutně nemudlovská obec v celé Británii -"
"Jo, mám dojem, že to je pravda," přisvědčil Ron lhostejným tónem, "proto se tam ale tak netěším. Úplně mi bude stačit, když se dostanu do Medového ráje."
"Co to je?" zajímala se Hermiona.
"To je místní cukrárna," vysvětloval Ron a do tváře se mu vloudil zasněný výraz, "kde mají úplně všechno... Pepřové kapsle - když je rozkousnete, kouří se vám od úst - a velké tlusté čokobomby plněné mraženou jahodovou pěnou a smetanovými hrudkami a vážně vynikající cukrová párátka, která můžete přežvykovat při hodině a vypadáte přitom, jako byste přemýšleli, co ještě napsat -"
"Prasinky jsou ale i jinak hrozně zajímavé, že?" skočila mu dychtivě do řeči Hermiona. "V Historickém přehledu kouzelnických lokalit se píše, že v místním hostinci byl roku 1612 hlavní štáb vzpoury skřetů, a Chroptící chýše je údajně nejstrašidelnější dům v celé Británii..."
"- a obrovské šerbetové koule, které tě dokážou zdvihnout několik centimetrů nad podlahu, když z nich upíjíš," pokračoval Ron, který zřejmě nevnímal nic z toho, co říkala Hermiona.
"No, nebude to paráda, vypadnout na chvíli ze školy a porozhlédnout se po Prasinkách?" ohlédla se na Harryho.
"Nejspíš ano," přitakal zasmušile Harry. "Až si to vyzkoušíte, budete mi o tom muset vyprávět."
"Jak to myslíš?" nechápal Ron.
"Já tam nesmím. Dursleyovi mi nepodepsali povolení a Popletal to taky odmítl udělat."
Ron se zatvářil zděšeně.
"Cože - ty tam nesmíš? Ale - to přece - McGonagallová nebo někdo ti určitě povolení dá -"
Harry se dutě zasmál. Profesorka McGonagallová, ředitelka nebelvírské koleje, byla nesmírně přísná dáma. "- nebo se můžeme zeptat Freda a George, ti znají všechny tajné chodby, co vedou ven z hradu -" "Rone!" přerušila ho úsečně Hermiona. "Nemyslím, že by měl Harry potají utíkat ze školy, když je Black pořád ještě na svobodě -"
"No, a přesně tohle mi nejspíš řekne McGonagallová, jestli ji o to povolení požádám," postěžoval si trpce Harry. "Když s ním ale budeme my," přesvědčoval Ron vášnivě Hermionu, "Black se neodváží -"
"No tak, Rone, nemluv hlouposti!" vyjela na něj Hermiona. "Black už přece jednou zavraždil haldu lidí přímo uprostřed přeplněné ulice. Vážně myslíš, že by ho od útoku na Harryho mohla odradit naše přítomnost?"
Bezděčně si přitom pohrávala s řemeny, jimiž byl převázán Křivonožkův košík.
"Nepouštěj tu potvoru ven!" vyděsil se Ron, už však bylo pozdě; Křivonožka z košíku elegantně vyskočil, protáhl se, zazíval a jediným skokem se ocitl v Ronově klíně. Jeho vyboulená kapsa se roztřásla a Ron Křivonožku vztekle odstrčil.
"Padej odtud!"
"Nech toho, Rone!" napomenula ho popuzeně Hermiona.
Ron se právě chystal stejně popuzeně odseknout, když sebou profesor Lupin zavrtěl. Neklidně ho pozorovali; on však jen otočil hlavu na druhou stranu a s ústy nepatrně pootevřenými spal dál.
Spěšný vlak do Bradavic vytrvale ujížděl na sever a krajina za oknem byla čím dál divočejší a drsnější; na obloze bobtnala hustá mračna. Za dveřmi kupé neustále někdo pobíhal sem a tam. Křivonožka teď byl usazený na jednom volném sedadle, pochroumaný čumák natočil k Ronovi a žlutýma očima zíral na kapsu Ronovy košile.
V jednu hodinu dorazila ke dveřím kupé baculatá čarodějka s vozíkem plným dobrot.
"Co říkáte, neměli bychom ho probudit?" zeptal se rozpačitě Ron a kývl hlavou k profesoru Lupinovi. "Vypadá, že by mu trochu jídla prospělo."
Hermiona ke spáči opatrně přistoupila.
"Hmm... pane profesore?" oslovila ho. "Nezlobte se - pane profesore?"
Lupin se nepohnul.
"Nedělej si s tím starosti, zlatíčko," usmála se čarodějka, která právě Harrymu podávala obrovskou porci dortíčků z odpalovaného těsta. "Pokud bude mít hlad, až se probudí, budu vepředu se strojvedoucím."
"Doufám, že doopravdy spí," ozval se tiše Ron, když čarodějka zaklapla dveře kupé. "Chci říct - není snad mrtvý že ne?"
"Ne, ne, dýchá," ujistila ho šeptem Hermiona a vzala si dortík, který jí Harry podával.
Profesor Lupin sice nebyl nejzábavnějším společníkem, jakého kdy poznali, jeho přítomnost v kupé se však ukázala být svým způsobem užitečná. V polovině odpoledne, právě když se spustil déšť a zahalil svým závojem mírně zvlněné pahorky za oknem, se v chodbičce opět ozvaly kroky a ve dveřích se objevili tři jejich nejméně oblíbení spolužáci: Draco Malfoy a jeho kumpáni Vincent Crabbe a Gregory Goyle.
Draco Malfoy a Harry se nesnášeli od té doby, kdy se potkali při své úplně první cestě vlakem do Bradavic. Malfoy, chlapec s přezíravým úšklebkem v bledém špičatém obličeji, byl žákem zmijozelské koleje. Ve zmijozelském famfrpálovém mužstvu hrál na postu chytače, tedy na stejném, na jakém hrál Harry v mužstvu Nebelvíru. Jediným důvodem Crabbeho a Goylovy existence bylo zřejmě dělat Malfoyovi poskoky. Oba byli ramenatí a svalnatí; Crabbe byl o něco vyšší, měl úplně rovně zastřižené vlasy a nesmírně tlustý krk, Goyle měl krátké štětinaté vlasy a ruce dlouhé jako gorila.
"No ne, podívejte, kdo je tady, pronesl Malfoy svým obvyklým líně protáhlým tónem, zatáhl za dveře a otevřel je. Crabbe s Goylem se škodolibě uchichtávali.

"Slyšel jsem, že tvůj papá se letos v létě konečně dostal k nějakému tomu zlatu, Weasleyi," pokračoval Malfoy "Jak to, že to s tvou mámou neseklo?"
Ron vyskočil na nohy tak rychle, že shodil Křivonožkův košík na podlahu. Profesor Lupin zachrápal.
"Kdo to je?" zarazil se Malfoy a automaticky ustoupil o krok zpět, když si Lupina všiml.
"Náš nový učitel," odpověděl Harry, který také vyskočil - pro případ, že by bylo třeba Rona zadržet. "Cos to říkal, Malfoyi?"
Malfoyovy vodové oči se zúžily. Nebyl tak hloupý, aby se snažil vyvolat rvačku přímo před zraky učitele. "Jdeme!" zavelel nerudně Crabbemu a Goylovi a všichni tři zmizeli.
Harry s Ronem se znovu posadili; Ron si přitom masíroval prsty a svíral je v pěst.
"Tenhle školní rok už Malfoyovi nedovolím, aby si na mě vyskakoval," vyhrkl vztekle. "A myslím to vážně. Jestli se ještě jednou začne navážet do naší rodiny, popadnu ho za kebuli a -"
Zuřivě proťal rukou vzduch před sebou.
"Rone!" zasípala Hermiona a ukázala prstem na profesora Lupina, "dej si pozor..."
Profesor Lupin však spal pořád jako dřevo.
Jak vlak uháněl stále dál na sever, déšť houstl a okna po chvíli zakryla neproniknutelná mihotavá šeď, která postupně temněla, dokud se na všech chodbách i nad přihrádkami pro zavazadla nerozsvítilo. Vlak rachotil, déšť bubnoval do oken, vítr kvílel a profesor Lupin spal.
"Už tam musíme být každou chvíli," poznamenal Ron, předklonil se a zadíval se přes profesora Lupina na okno, teď už úplně temné.
Ještě to ani nedořekl a vlak začal zpomalovat. "Vynikající!" zaradoval se Ron, vstal, opatrně prošel kolem profesora Lupina a pokusil se vyhlédnout ven. "Mám hlad jako vlk, už bych nejraději seděl na hostině..." "Ještě tam určitě nejsme," zarazila ho Hermiona, když se podívala na hodinky.
"Tak proč zastavujeme?"
Vlak jel stále pomaleji. Když začal utichat rachot pohybujících se pístů, připadalo jim hučení větru a deště za oknem hlasitější než kdy předtím.
Harry, který seděl nejblíž dveřím, vstal a vystrčil hlavu do chodbičky. Hlavy jiných zvědavců vykukovaly i z ostatních kupé po celé délce vagonu.
Vlak s prudkým škubnutím zastavil a tlumené údery a dunivé zvuky jim prozradily, že některá zavazadla vypadla z poliček. Pak bez jakéhokoli varování zhasla všechna světla, takže se ocitli v absolutní tmě.
"Co se děje?" ozval se za Harryho zády Ronův hlas. "Au!" vyjekla Hermiona. "To byla moje noha, Rone!" Harry poslepu došátral na své místo.
"Myslíte, že máme nějakou poruchu?" "Já nevím..."
Ozval se jakýsi skřípavý zvuk a Harry uviděl Ronovu nezřetelnou černou siluetu, jak otírá zapocené okno a vyhlíží ven.
"Něco se tam hýbe," oznámil. "Mám dojem, že do vlaku někdo nastupuje..."
Dveře kupé se náhle otevřely, někdo vpadl dovnitř, svalil se a bolestivě uhodil Harryho do nohou.
"Promiňte! Nevíte, co se děje? Jejda! Pardon -"
"Nazdárek, Neville," ozval se Harry, hmatal ve tmě kolem sebe a vytáhl Nevilla za plášť na nohy.
"Harry? Jsi to ty? Co se stalo?" "Nemám ponětí. Sedni si -"
Ozvalo se hlasité zaprskání a bolestné zamňoukání. Neville si sedl na Křivonožku.
"Půjdu a zeptám se strojvedoucího, co se děje," zazněl Hermionin hlas. Harry cítil, jak kolem něj prošla, slyšel, jak se dveře znovu otevřely, pak následoval dutý náraz a dva hlasité výkřiky bolesti.
"Kdo jsi?"
"A kdo jsi ty?" "Ginny!" "Hermiono!" "Co tady děláš?" "Hledala jsem Rona a -" "Pojď dovnitř a posaď se -" "Sem ne!" varoval ji Harry spěšně. "Tady sedím já!" "Au!" vyjekl Neville.
"Ticho!" napomenul je náhle chraptivý hlas. Vypadalo to, že se profesor Lupin konečně probudil. Harry slyšel, jak se v jeho koutě něco hýbe. Nikdo nevydal ani hlásek.
Ozval se tichý prskavý zvuk a kupé se zalilo mihotavým světlem. Profesor Lupin jako by měl plnou hrst plamenů. Osvětlovaly jeho unavenou šedavou tvář, jeho oči se však dívaly bystře a pozorně.
"Zůstaňte, kde jste," poručil chraptivým hlasem, pomalu vstal a ruku plnou plamenů natáhl před sebe. Dveře se však pomalu otevřely dřív, než k nim Lupin došel.
Osvětlena poskakujícími plamínky z Lupinovy ruky tam stála postava v dlouhém plášti, která se tyčila až ke stropu. Obličej měla celý zahalený kápí. Harry si ji přeměřil pohledem odshora dolů - a žaludek se mu stáhl děsem. Z pláště vyčnívala ruka, ruka třpytící se šedavým leskem, plná slizu a strupů; vypadala mrtvolně, jako by se už dlouho rozkládala ve vodě...
Bylo ji vidět pouhý zlomek vteřiny. Jako by stvůra pod pláštěm vycítila Harryho pohled, ruka náhle zajela zpět mezi záhyby černé látky.
A pak se ta věc pod kápí, ať už to bylo cokoli, dlouze, pomalu a chroptivě nadechla, jako by se ze svého okolí snažila vysát něco víc než pouhý vzduch.
Všech se zmocnil pronikavý chlad. Harry cítil, jak se mu v prsou zastavil dech. Chlad jím prostupoval hluboko pod kůži. Vyplnil celou jeho hruď, zakousl se mu přímo do srdce...
Harrymu se protočily panenky. Vůbec nic neviděl a tonul v moři chladu. V uších se mu rozlehl zvuk připomínající hukot rozbouřené vody. Cosi ho táhlo dolů, hukot sílil...
A pak, jakoby z obrovské dálky, zaslechl vřískot - strašlivé, vyděšené a prosebné skřeky. Chtěl tomu, kdo ječel, přispěchat na pomoc, pokusil se pohnout rukama, ale nešlo to... Všude kolem i uvnitř něj se válely kotouče husté bílé

mlhy..
"Harry! Harry! Jsi v pořádku?" Někdo ho pleskal po tvářích. "Ccc-co je?"
Harry otevřel oči. Lampy měl nad sebou a podlaha poskakovala - spěšný vlak do Bradavic se znovu dal do pohybu a rozsvítilo se. Usoudil, že nejspíš sklouzl ze sedadla a svalil se na zem. Viděl, že u něj klečí Ron s Hermionou a z výše nad nimi že ho pozorují Neville s profesorem Lupinem. Harry se cítil strašně nemocný; když zvedl ruku, aby si postrčil brýle na nose, ucítil na tváři studený pot.
Ron a Hermiona ho vytáhli zpět na sedadlo. "Jsi v pořádku?" opakoval nervózně Ron.
"Jsem," ujistil ho Harry a spěšně pohlédl ke dveřím. Zakuklená nestvůra zmizela. "Co se to stalo? Co to bylo - ta věc? Kdo to tu křičel?"
"Nikdo tady nekřičel," prohlásil Ron a zatvářil se ještě nervózněji.
Harry se rozhlédl po jasně osvětleném kupé. Ginny a Neville, bledí jako smrt, jeho pohled opětovali.
"Já ale slyšel někoho ječet -"
Něco hlasitě křuplo a všichni sebou trhli. Profesor Lupin lámal na kousky obrovskou tabulku čokolády. "Tady máš," obrátil se k Harrymu a podal mu obzvlášť velký kus. "Sněz to, udělá ti to dobře."
Harry si čokoládu vzal, ale nezakousl se do ní. "Co to bylo zač?" zeptal se Lupina.
"Mozkomor," odpověděl profesor a rozdával čokoládu i všem ostatním. "Jeden z azkabanských mozkomorů." Všichni na něj užasle zírali. Profesor Lupin zmačkal obal od čokolády a strčil si ho do kapsy.
"Jezte," vybídl je znovu, "udělá vám to dobře. Musím si promluvit se strojvedoucím. Omluvte mě..."
Prošel kolem Harryho a zmizel v chodbičce.
"Víš určitě, že ti nic není, Harry?" starala se Hermiona a úzkostlivě si ho prohlížela.
"Já ničemu nerozumím... Co se vlastně stalo?" vyptával se Harry a stíral si z obličeje pot.
"No... ta věc... ten mozkomor... tam stál a rozhlížel se kolem sebe - tedy aspoň myslím, že se rozhlížel, protože do tváře jsem mu neviděla - a ty - ty -"
"Myslel jsem, že máš nějaký záchvat nebo něco takového," doplnil ji Ron, který ještě teď vypadal vyděšeně. "Úplně jsi ztuhl, svalil ses ze sedadla a začalo to s tebou škubat -"
"A profesor Lupin tě překročil, přistoupil k tomu mozkomorovi a vytáhl hůlku," pokračovala Hermiona. "Potom řekl: Nikdo z nás pod svým pláštěm neskrývá Siriuse Blacka. Odejdi. Mozkomor se ale ani nehnul, a tak Lupin něco zamumlal a z jeho hůlky vystřelilo něco stříbřitého; nato se mozkomor otočil a jako by odplachtil..."
"Bylo to příšerné," ozval se Neville ještě vyšším hlasem než obvykle. "Všimli jste si, jaká se tady udělala zima, když vešel?"
"Cítil jsem se tak divně," přidal se k němu Ron a neklidně škubl rameny. "Jako bych už nikdy v životě neměl mít radost..."
Ginny, která se krčila v koutku a vypadala skoro stejně špatně, jak se Harry cítil, tiše zavzlykala; Hermiona k ní přiskočila a konejšivě ji objala.
"Nikdo z vás ale... nespadl ze sedadla, že ne?" vyptával se rozpačitě Harry.
"To ne," potvrdil Ron a znovu se na Harryho zneklidněně podíval. "Zato Ginny se klepala jako šílená..." Harry tomu nerozuměl. Cítil se slabý a prochladlý, jako by se vzpamatovával z nějaké ošklivé chřipky, a zároveň se div nezačal propadat hanbou. Jak to, že se takhle sesypal, když se to nikomu jinému nestalo?
Mezitím se vrátil profesor Lupin. Než vešel do kupé, všechny si změřil pohledem a s nepatrným úsměvem utrousil: "Já tu čokoládu vážně neotrávil..."
Harry si trošku ukousl a ke svému velkému překvapení cítil, jak se mu náhle tělem šíří teplo až do špiček prstů na rukou i na nohou.
"Za deset minut budeme v Bradavicích," oznámil profesor Lupin. "Už je ti dobře, Harry?"
Harry se ani nezeptal, odkud profesor Lupin ví, jak se jmenuje.
"Jistě," zamumlal rozpačitě.
Po zbytek cesty už toho moc nenamluvili. Když pak konečně vlak zastavil na bradavickém nádraží, propukla nevídaná tlačenice, jak se každý snažil být venku první; sovy houkaly, kočky mňoukaly a Nevillův žabák hlasitě kvákal zpod jeho čapky. Na malém nástupišti byla třeskutá zima; déšť padal z oblohy v tenkých ledových provazcích.
"Prváci ke mně!" zaburácel známý hlas. Harry, Ron i Hermiona se otočili a spatřili na opačném konci nástupiště obrovitou siluetu Hagrida, který k sobě přivolával vyděšeně se tvářící nové žáky, aby se s ním podle tradice přeplavili přes jezero.
"Všechno dobrý, vy tři?" hulákal na ně Hagrid přes hlavy tlačícího se davu. Zamávali mu, neměli však šanci s ním promluvit, protože je ta spousta dětí namačkaných kolem unášela po nástupišti opačným směrem. Harry, Ron a Hermiona následovali žáky ostatních ročníků na hrbolatou rozblácenou cestu, kde na všechny čekala přinejmenším stovka dostavníků. Harry se mohl pouze domýšlet, že každý z nich táhne neviditelný kůň, protože když se do jednoho vyšplhali a přibouchli dvířka, dostavník se sám od sebe rozjel, poskakoval a kymácel se ze strany na stranu.
Jeho vnitřek byl prosycen nenápadnou vůní zeminy a slámy. Harry se už od chvíle, kdy snědl čokoládu, cítil lépe, pořád však byl ještě slabý. Ron a Hermiona po něm neustále vrhali nenápadné pohledy, jako by měli strach, že se zase zhroutí.
Když se kočár kodrcavě blížil k velkolepé kované bráně mezi dvěma kamennými sloupy s okřídlenými kanci nahoře, všiml si Harry, že po obou stranách brány stojí na stráži obrovitý mozkomor v plášti s kápí. Na okamžik mu hrozilo, že jej znovu pohltí vlna ledové nevolnosti; zabořil se do boulovitého sedadla a zavřel oči, dokud neprojeli bránou na školní pozemky. Kočár na dlouhé svažité příjezdové cestě k hradu nabíral rychlost. Hermiona se vykláněla z malého okénka a dívala se, jak se blíží četné hradní věže a hlásky. Konečně kočár smýkavě zastavil a Hermiona s Ronem

vystoupili.
Když vylezl i Harry, rozezněl se mu těsně u ucha afektovaný rozjařený hlas.
"Tys prý omdlel, Pottere? Je to pravda, co říkal Longbottom? Tys fakt omdlel?"
Malfoy se lokty protlačil kolem Hermiony a zastoupil Harrymu cestu po kamenných schodech k hradu. Zářil škodolibou radostí a vodové oči mu zlomyslně jiskřily.
"Koukej padat, Malfoyi," procedil Ron přes pevně zaťaté zuby.
"A co ty, Weasleyi, tys taky omdlel?" vyptával se hlasitě Malfoy. "Tebe ten ošklivý starý mozkomor taky tak vyděsil, Weasleyi?"
"Je tu nějaký problém?" ozval se klidný hlas. Z dalšího kočáru právě vystoupil profesor Lupin.
Malfoy ho sjel povýšeneckým pohledem, neboť mu neunikly záplaty na profesorově hábitu ani jeho otlučený kufr. Tónem, v němž zaznívala nepatrná stopa ironie, odpověděl: "Ale vůbec ne, pane - hmm -profesore." Pak se posměšně ušklíbl na Crabbeho a Goyla a vedl je za sebou po schodech nahoru do hradu.
Hermiona šťouchla Rona do zad, aby ho přiměla k rychlejší chůzi, a všichni tři se připojili k davu, který se hrnul do schodů a procházel obrovskou dubovou bránou do prostorné vstupní síně, osvětlené planoucími pochodněmi; velkolepé mramorové schodiště z ní vedlo do hořejších pater.
Napravo od brány byly otevřené dveře do Velké síně. Harry společně s ostatními zamířil k ní, sotva však došel tam, odkud bylo vidět kouzelný strop, dnes večer temný a plný mračen, slyšel, jak někdo volá: "Pottere! Grangerová! Chci si s vámi s oběma promluvit!"
Harry i Hermiona se překvapeně otočili. Přes hlavy tlačícího se davu na ně volala profesorka McGonagallová, učitelka přeměňování a ředitelka nebelvírské koleje. Byla to přísně se tvářící čarodějka s vlasy staženými do pevného drdolu; její pronikavé oči se skrývaly za hranatými brýlemi. Harry se k ní tlačil zástupem jat tušením toho nejhoršího - profesorka McGonagallová v něm vždy nějak dokázala vyvolat pocit, že se určitě dopustil nějakého prohřešku.
"Nemusíte se tvářit tak ustaraně, chci jen, abyste zašli na pár slov do mé pracovny," uklidňovala je. "Vy běžte pěkně dál, Weasleyi."
Ron sledoval, jak profesorka McGonagallová odvádí Harryho a Hermionu stranou od štěbetajícího davu. Prošli spolu s ní vstupní síní, vystoupili po mramorovém schodišti a zamířili do jedné z chodeb.
Když dorazili do její pracovny, malé místnůstky, v níž plál velký přívětivý oheň, pokynula profesorka McGonagallová Harrymu a Hermioně, aby se posadili. Sama se usadila k pracovnímu stolu a znenadání vyštěkla: "Profesor Lupin poslal napřed sovu se vzkazem, že se vám ve vlaku udělalo nevolno, Pottere."
Než stačil Harry odpovědět, ozvalo se jemné zaklepání na dveře a do pracovny důležitě vstoupila vedoucí ošetřovny, madame Pomfreyová.
Harry cítil, jak celý rudne v obličeji. Skutečnost, že omdlel nebo co se to s ním vlastně stalo, byla sama o sobě dost nepříjemná, aniž by kolem toho všichni dělali takový cirkus.
"Jsem v pořádku," prohlásil. "Nepotřebuju žádné -" "Aha, tak to jsi ty?" přerušila ho madame Pomfreyová, nevšímala si jeho protestů a sklonila se, aby si ho mohla prohlédnout zblízka. "Předpokládám, že ses už zase zapletl do něčeho nebezpečného, co?"
"Byl to mozkomor, Poppy," vysvětlovala profesorka McGonagallová.
Vyměnily si zachmuřený pohled a madame Pomfreyová nesouhlasně zamlaskala.
"To byl nápad, rozmístit kolem školy mozkomory," zahuhlala tiše, odhrnula Harrymu vlasy a přiložila mu ruku k čelu. "Určitě není poslední, kdo se z nich složil. No jistě, je celý studený. Jsou to úděsné nestvůry a to, co dokážou způsobit už tak dost choulostivým lidem..."
"Já nejsem choulostivý!" odsekl podrážděně Harry. "Samozřejmě že nejsi," konejšila ho nepřítomně madame Pomfreyová, která mu právě měřila tep.
"Co bude potřebovat?" otázala se rázně profesorka McGonagallová. "Klid na lůžku? Neměl by třeba dnes v noci spát na ošetřovně?"
"Nic mi není!" ohradil se Harry a vyskočil. Představa, co by asi říkal Draco Malfoy, kdyby musel jít na ošetřovnu, byla nesnesitelná.
"No, přinejmenším by měl sníst trochu čokolády," usoudila madame Pomfreyová, která se teď snažila podívat se Harrymu do očí.
"Čokoládu už jsem měl," informoval ji Harry. "Profesor Lupin mi kus dal. Podělil nás všechny."
"Vážně?" podivila se madame Pomfreyová a zatvářila se uznale. "Že bychom konečně měli učitele obrany proti černé magii, který se vyzná v nápravných prostředcích?"
"Jste si jistý, že už vám nic není, Pottere?" zeptala se Harryho příkře profesorka McGonagallová.
„Ano," přikývl Harry.
"Tak dobrá. Počkejte prosím venku, já si musím se slečnou Grangerovou krátce promluvit o jejím rozvrhu a pak můžeme společně jít na hostinu."
Harry vyšel ven na chodbu s madame Pomfreyovou, která zamířila na ošetřovnu a tiše si přitom něco pro sebe mumlala. Čekal pouhých pár minut; pak se objevila nejdřív Hermiona, která se z jakéhosi důvodu tvářila nesmírně spokojeně, a za ní i profesorka McGonagallová. Všichni tři společně sešli po mramorovém schodišti a vrátili se do Velké síně.
Velká síň připomínala moře špičatých černých čepic. Všechny čtyři dlouhé kolejní stoly byly plně obsazeny žáky, v jejichž obličejích se mihotavě odrážela záře tisíců svící, které se nad stoly volně vznášely ve vzduchu. Profesor Kratiknot, maličký hubený kouzelník s rozježenými bílými vlasy, právě ze síně odnášel velmi starý klobouk a trojnohou stoličku.
"Jé," povzdechla si tiše Hermiona, "přišli jsme o Zařazování!"

Noví žáci byli v Bradavicích zařazováni do kolejí tak, že si postupně nasazovali Moudrý klobouk a ten následně vykřikl jméno koleje, pro niž měl ten který nováček nejlepší předpoklady (Nebelvír, Havraspár, Mrzimor nebo Zmijozel).
Profesorka McGonagallová rázně zamířila k volné židli u profesorského stolu, zatímco Harry s Hermionou se pokud možno nenápadně vydali opačným směrem ke stolu Nebelvíru. Shromáždění se po nich ohlíželi, když procházeli kolem zadní stěny síně, a našlo se pár takových, kteří na Harryho ukazovali prstem. Že by se zpráva o tom, jak se sesypal před mozkomorem, tak rychle rozšířila?
Posadili se s Hermionou po levici a po pravici vedle Rona, který jim držel místo.
"Co to všechno mělo znamenat?" obrátil se k Harrymu šeptem.
Harry mu to začal tiše vysvětlovat, vtom však povstal k projevu ředitel školy a Harry zmlkl.
Profesor Brumbál, navzdory svému úctyhodnému věku, za všech okolností působil dojmem velice energického člověka. Měl splývavě dlouhé stříbrné vlasy a vousy, půlměsícové brýle a neuvěřitelně křivý nos. Často byl označován za největšího kouzelníka současnosti, to však nebyl hlavní důvod, proč si ho Harry vážil. Albusi Brumbálovi prostě nebylo možné nedůvěřovat, a když ho pozoroval, jak se usmívá na všechny žáky kolem, poprvé od okamžiku, kdy ve vlaku vešel do jejich kupé mozkomor, se Harry cítil doopravdy klidný.
"Vítejte!" začal Brumbál a vousy mu zářily blikotavým odleskem plamenů svící. "Vítejte do nového školního roku v Bradavicích! Chci vám všem povědět několik věcí, a protože jedna z nich je velice vážná, domnívám se, že bude lepší, odbudeme-li si to dřív, než si otupíte smysly při našem vynikajícím hodokvasu..."
Brumbál si odkašlal a znovu promluvil: "Jak jste si nepochybně všichni po prohlídce spěšného vlaku do Bradavic vědomi, poskytuje naše škola v současné době pohostinství několika azkabanským mozkomorům, které sem oficiálně vyslalo ministerstvo kouzel."
Odmlčel se a Harry si vzpomněl, jak pan Weasley poznamenal, že Brumbál nemá zrovna radost z toho, že jeho školu hlídají mozkomorové.
"Mají svá stanoviště u všech vchodů na školní pozemky," pokračoval Brumbál, "a dokud tu budou s námi, musím vydat jednoznačné nařízení, že se nikdo nesmí bez povolení vzdálit ze školy. Mozkomorové se nenechají oklamat žádnými triky či přestrojením - dokonce ani neviditelnými plášti," dodal jako by nic a Harry s Ronem na sebe pohlédli. "Patří k přirozenosti mozkomora, že nerozumí prosbám či výmluvám. Osobně proto varuji každého z vás: nezavdávejte jim žádnou záminku, aby vám ublížili. Apeluji na prefekty i na našeho nového primuse a novou primusku, aby dohlédli na to, že se nikdo z žáků nedostane s mozkomory do konfliktu."
Percy, který seděl několik židlí od Harryho, znovu vypjal hruď a důležitě se kolem sebe rozhlédl. Brumbál se opět odmlčel. Tvářil se velice vážně a v celé síni si nikdo nedovolil se pohnout či vydat sebemenší zvuk.
"A teď na trochu radostnější notu," pokračoval Brumbál. "Je mi potěšením, že v tomto školním roce mohu v našem profesorském sboru přivítat dva nové učitele. Jako prvního vám představuji profesora Lupina, který byl tak laskav a uvolil se přijmout uprázdněné místo učitele obrany proti černé magii."
Tu a tam se ozval nepříliš nadšený potlesk. Pouze ti, kdo ve vlaku s profesorem Lupinem seděli v jednom kupé, tleskali opravdu zaníceně, mezi nimi i Harry. V porovnání se všemi ostatními učiteli, kteří si oblékli své nejlepší hábity, vypadal profesor Lupin obzvlášť ošuntěle. "Podívej se na Snapea," sykl Ron Harrymu do ucha.
Profesor Snape, který vyučoval lektvary, se přes profesorský stůl upřeně díval na profesora Lupina. Bylo všeobecně známo, že Snape chtěl místo učitele obrany proti černé magii získat pro sebe, ale dokonce i Harryho, který Snapea nenáviděl, vyvedl z míry výraz, který teď křivil jeho úzkou sinalou tvář. Bylo to něco horšího než vztek, byla to čirá nenávist. Harry tenhle výraz znal až příliš dobře - Snape ho nasazoval pokaždé, když mu zrak padl právě na něj.
"A pokud jde o našeho druhého nového vyučujícího," pokračoval Brumbál, když utichl vlažný potlesk na počest profesora Lupina, "no, musím vás s lítostí informovat, že profesor Kettleburn, náš učitel péče o kouzelné tvory, odešel na konci minulého školního roku na odpočinek, aby mohl více času věnovat péči o své zbývající končetiny. Zároveň vám však s potěšením oznamuji, že na jeho místo nenastoupí nikdo jiný než Rubeus Hagrid, který se uvolil vzít na sebe ke svým dosavadním šafářským povinnostem učitelský úvazek navíc."
Harry, Ron a Hermiona na sebe ohromeně zírali. Pak se přidali ke všeobecnému potlesku, který byl zejména u nebelvírského stolu doopravdy bouřlivý. Harry se naklonil dopředu, aby viděl na Hagrida, který byl v obličeji rudý jako krocan a oči klopil na své obrovité ruce; široký úsměv byl skrytý v houštině jeho černého plnovousu.
"To nás mohlo hned napadnout!" hulákal Ron a tloukl pěstmi do stolu. "Kdo jiný by nám přece předepsal učebnici, která kouše?"
Harry, Ron a Hermiona přestali tleskat jako poslední, a když se profesor Brumbál znovu ujal slova, viděli, že si Hagrid otírá oči do ubrusu.
"No, myslím, že jsem na nic důležitého nezapomněl," končil Brumbál. "Hostina může začít."
Zlaté talíře a poháry před nimi se náhle zaplnily jídlem a pitím. Harry, který si najednou uvědomil, že má hlad jako vlk, si naložil ode všeho, na co dosáhl, a pustil se do jídla.
Byl to doopravdy skvělý hodokvas, Velká síň se rozezněla hovorem, smíchem a cinkotem vidliček a nožů. Harry, Ron a Hermiona však s jídlem a pitím pospíchali, aby si ještě stačili popovídat s Hagridem. Bylo jim jasné, co pro něj znamená být povýšen do učitelské funkce. Hagrid nebyl plně kvalifikovaný kouzelník; jako žák třetího ročníku byl z Bradavic vyloučen za trestný čin, který nespáchal. Byli to právě Harry, Ron a Hermiona, kteří v loňském školním roce Hagridovo jméno očistili.
Konečně, po dlouhém čekání, když ze zlatých talířů zmizely poslední drobty dýňových košíčků, dal Brumbál signál, že je čas, aby se všichni odebrali spát, a tehdy přišla jejich příležitost.
"Blahopřejeme, Hagride!" pištěla Hermiona, když se dostali k profesorskému stolu.
"Vo to vo všecko jste se stejně zasloužili zrovinka vy tři," prohlásil Hagrid a otřel si lesklý obličej ubrouskem, než k nim

zdvihl oči. "Neuvěřitelný... fantastickej člověk, tendle Brumbál... přišel rovnou do mýho srubu, když profesor Kettleburn voznámil, že už toho má všeho dost... A já vo něco takovýho dycinky stál..."
Přemožen dojetím zabořil obličej do ubrousku a profesorka McGonagallová je zahnala do postele.
Harry, Ron a Hermiona - teď už doopravdy hrozně unavení - se připojili k žákům Nebelvíru, kteří se valili po mramorovém schodišti, následnými chodbami a po dalších schodech až ke skrytému vchodu do nebelvírské věže.
"Heslo?" zeptala se jich velká podobizna Buclaté dámy v růžové toaletě.
"Už jdu, už jdu!" volal Percy zpoza davu. "Nové heslo je Fortuna major!"
"Ale ne," povzdechl si truchlivě Neville Longbottom. Od začátku mu dělalo problémy zapamatovat si heslo. Chlapci i děvčata prolezli otvorem v podobizně, prošli společenskou místností a rozdělili se, aby pokračovali po svých oddělených schodištích. Harry stoupal po točitých schodech a nemyslel na nic jiného než na to, jak je rád, že je zase zpátky. Došli ke své dobře známé kruhovité ložnici s pěti postelemi s nebesy, a když se po ní Harry rozhlédl, připadala mu, že je konečně zase doma.

Kapitola šestá

Pařáty a čajové lístky

Když Harry, Ron a Hermiona následujícího dne přišli do Velké síně na snídani, první, koho spatřili, byl Draco Malfoy, kterak baví velkou skupinu zmijozelských nějakou nejspíš velice legrační historkou. Právě když procházeli kolem jejich stolu, předvedl Malfoy komickou parodii mdlobného záchvatu a všichni se hlasitě rozchechtali.
"Nevšímej si ho," utrousila Hermiona, která šla Harrymu v patách. "Prostě si ho nevšímej, nestojí ti za to..." "Hej, Pottere!" zaječela Pansy Parkinsonová, zmijozelská žačka s obličejem boxera. "Pottere! Mozkomorové přicházejí, Pottere! Bububu!"
Harry se zhroutil na židli u nebelvírského stolu vedle George Weasleyho.
"Nové rozvrhy pro třetí ročník," oznámil George a začal jim je rozdávat. "Co je s tebou, Harry?"
"To Malfoy," vysvětloval Ron, který se posadil vedle George z druhé strany a zlostně zahlížel ke zmijozelskému stolu. George vzhlédl právě včas, aby se mohl podíval, jak Malfoy znovu předstírá, že omdlel hrůzou.
"Ten ubožáček," poznamenal klidně. "Včera večer si takhle nevyskakoval, když mozkomorové procházeli náš konec vlaku. Vletěl k nám do kupé, jako by mu hořela koudel u zadku, že jo, Frede?"
"Jen taktak, že si nepustil do kalhot," přisvědčil Fred a vrhl po Malfoyovi pohrdavý pohled.
"Já jsem z toho taky neměl nejlepší pocit," pokračoval George. "Tihle mozkomorové, to je horor..."
"Tak nějak v tobě vevnitř všechno ztuhne, co?" přizvukoval mu Fred.
"Jenže vy jste neomdleli, že ne?" zamumlal nezřetelně Harry.
"Pusť to z hlavy, Harry," povzbuzoval ho George. "Taťka jednou musel jet do Azkabanu, vzpomínáš, Frede? A říkal, že to bylo to nejhorší, co v životě viděl. Vrátil se celý zničený a roztřesený... Tihle mozkomorové dokážou odevšad vycucnout i tu poslední kapičku štěstí. Většina vězňů tam v Azkabanu zešílí."
"Jen počkej, uvidíme, jak spokojeně se bude Malfoy tvářit, až si to spolu poprvé rozdáme ve famfrpálu," ušklíbl se Fred. "Vzpomínáš si? Nebelvír proti Zmijozelu, první utkání sezony."
Ze zatím jediné příležitosti, kdy Harry s Malfoyem ve famfrpálu nastoupili proti sobě, vyšel Malfoy prokazatelně mnohem hůř. Tohle pomyšlení Harrymu přece jen nepatrně pozvedlo náladu, takže si naložil na talíř párky a smažená rajčata.
Hermiona zkoumala svůj nový rozvrh.
"No báječně," pochvalovala si spokojeně" "začínáme dnes několik nových předmětů."
"Hermiono," upozorňoval ji Ron, který jí se svraštělým čelem nakukoval přes rameno, "ten tvůj rozvrh někdo zpackal. Podívej - zapsali tě asi tak na deset hodin denně. Na to není dost času."
"Já to zvládnu. Všechno jsem si dohodla s profesorkou McGonagallovou."
"Podívej se ale," ukazoval se smíchem Ron, "vidíš dnešní dopoledne? Na devátou tady máš jasnovidectví. A pod tím, taky na devátou, máš studium mudlů. A tady -" Ron se s nevěřícím výrazem v obličeji sklonil blíž k rozvrhu, "- no podívej, pod tím máš věštění z čísel, a zase od devíti hodin. Chci říct - já vím, že jsi dobrá, Hermiono, ale takhle dobrý není nikdo. Jak můžeš být na třech hodinách současně?"
"Nebuď hloupý," odbyla ho Hermiona. "Samozřejmě že nebudu na třech hodinách najednou."
"No tak v tom případě -"
"Podej mi zavařeninu," požádala ho Hermiona. "Ale -"
"Hele, Rone, co ti vadí na tom, že mám trochu plnější rozvrh?" vyštěkla Hermiona. "Už jsem ti říkala, že jsem si všechno domluvila s profesorkou McGonagallovou." Právě v tom okamžiku vešel do Velké síně Hagrid. Na sobě měl svůj dlouhý spratkový kožich a v obrovité ruce jakoby nepřítomně pohupoval mrtvým tchořem.
"Jak jste na tom?" vyptával se dychtivě a zastavil se u nich cestou k profesorskému stolu. "Mám vás hned na svou první hodinu! Rovnou po vobědě! Jsem vzhůru už vod pěti a dávám si všechno dohromady... doufám, že to zvládnu... Já jako učitel...! No to mě teda podržte..."
Zeširoka se na ně usmál a zamířil k profesorskému stolu; v ruce pořád pohupoval tchořem.
"To by mě zajímalo, co si vlastně dával dohromady," poznamenal Ron poněkud nervózním hlasem.
Velká síň se začala vyprazdňovat a všichni se rozcházeli na první hodiny. Ron pohlédl do svého rozvrhu. "Už bychom asi měli jít. Podívej, jasnovidectví máme až úplně nahoře v severní věži. Bude nám trvat deset minut, než se tam dostaneme..."

Rychle dojedli snídani, rozloučili se s Fredem a Georgem a prošli síní ke vchodu. Když míjeli zmijozelský stůl, sehrál Malfoy další mdlobný záchvat. Hlasitý výbuch smíchu pronásledoval Harryho až do vstupní síně.
Cesta hradem do severní věže jim zabrala celou věčnost. Ani po dvou letech v Bradavicích neznali dopodrobna uspořádání hradu a v prostorách severní věže dosud nikdy nebyli.
"Musí tam - přece vést - nějaká - zkratka," supěl Ron, když vylezli na konec už sedmého dlouhého schodiště a ocitli se na naprosto nepovědomém odpočívadle, kde nebylo nic kromě velkého obrazu pusté travnaté pláně, jenž visel na kamenné zdi.
"Myslím, že bychom měli jít tudy," usoudila Hermiona, když nahlédla do prázdné chodby napravo.
"To je nesmysl," odporoval Ron. "Ta vede jižním směrem. Podívejte, když se kouknete z okna, vidíte částečně na jezero..."
Harry se mezitím díval na obraz. Na travnatou plochu se přiloudal tlustý šedě grošovaný poník a začal se nonšalantně popásat. Harry už byl zvyklý na to, že se osoby
na bradavických obrazech přemisťovaly a opouštěly své rámy, aby se mohly vzájemně navštěvovat, odjakživa ho ale bavilo je pozorovat. O chviličku později na zobrazenou louku s hlasitým řinčením dorazil malý zavalitý rytíř v kovovém brnění, pronásledující svého poníka. Podle skvrn od trávy, které měl na kolenou, z něj nejspíš před chvílí spadl.
"Hej!" zahulákal, když spatřil Harryho, Rona a Hermionu. "Jak se, vy padouši, opovažujete bez povolení vstoupit na mé soukromé pozemky? Přišli jste se mi snad vysmívat kvůli mému pádu? Taste, vy pacholci, vy mizerní psi!"
Užasle pozorovali, jak malý rytíř vytahuje z pochvy meč, zuřivě jím mává ve vzduchu a vztekle přitom poskakuje. Meč pro něj byl ovšem příliš dlouhý, takže při jednom obzvlášť rozzuřeném máchnutí ztratil rovnováhu a svalil se tváří do trávy.
"Neublížil jste si?" staral se Harry a přistoupil blíž k obrazu.
"Nepřibližuj se, ty chvastoune hnusný! Zpátky, ničemníku!"
Rytíř se znovu chopil meče a opřel se o něj, aby vůbec mohl vstát, čepel se však zabořila hluboko do trávy, takže ať tahal za jílec sebevíc, nedokázal meč vytáhnout. Nakonec mu nezbylo než svalit se znovu do trávy a zdvihnout hledí přilby, aby si otřel zpocený obličej.
"Poslyšte," využil Harry jeho vyčerpání, "potřebujeme se dostat do severní věže. Neznáte náhodou cestu?" "Vy jste svatá výprava!" Rytířův vztek jako by se rázem vypařil. Vyskočil a zvolal: "Pojďte a následujte mě, přátelé drazí; buď váš cíl najdeme, nebo při jeho hledání zhyneme hrdinskou smrtí!"
Ještě jednou marně zatáhl za jílec meče, bezúspěšně se pokusil nasednout na tlustého poníka a vykřikl: "Tak tedy půjdeme pěšky, stateční rytíři a ctná dámo! Za mnou! Za mnou!"
A s hlasitým řinčením se rozběhl k levé straně rámu a zmizel jim z očí.
Pospíšili si chodbou za ním a dali se vést rachotem je-
ho brnění. Tu a tam ho zahlédli, jak přebíhá některý obraz, visící před nimi.
"Neklesejte na duchu, to nejhorší teprve přijde!" vykřikoval rytíř; viděli, jak se vynořil před vyděšenou skupinkou žen v krinolínách, jejichž obraz visel na zdi úzkého točitého schodiště.
Harry, Ron a Hermiona s hlasitým supěním vybíhali po křivolakých schodech, hlava se jim točila čím dál víc, až konečně nad sebou zaslechli šum hlasů, který jim prozradil, že už budou u cíle.
"Sbohem!" zaburácel rytíř a vykoukl z obrazu nějakých zlověstně vyhlížejících mnichů. "Sbohem, moji přátelé ve zbrani! Kdykoli budete potřebovat služby ušlechtilého srdce a ocelových svalů, obraťte se na sira Cadogana!"
"To víš, že se na tebe obrátíme," zamumlal Ron, když rytíř zmizel, "jestli někdy budeme potřebovat služby duševně postiženého."
Vystoupili po několika zbývajících schodech na maličké odpočívadlo, kde už byla shromážděna většina třídy Nikde nebylo vidět žádné dveře; vtom šťouchl Ron do Harryho a ukázal prstem ke stropu, kde byly kulaté padací dveře s mosazným štítkem.
"Sibyla Trelawneyová, učitelka jasnovidectví," přečetl Harry. "Jak se tam nahoru máme dostat?"
Jakoby v odpověď na jeho otázku se padací dveře náhle otevřely a přímo k Harryho nohám se z nich spustil stříbřitý žebřík. Všichni ztichli.
"Až po tobě," dal mu Ron s úšklebkem přednost, takže Harry se vyšplhal nahoru jako první.
Vynořil se v té nejpodivněji vyhlížející učebně, jakou kdy viděl. Místnost vlastně vůbec nevypadala jako učebna, vypadala spíš jako něco mezi půdou rodinného domku a starosvětskou čajovnou. Bylo v ní nacpáno na dvacet malých kulatých stolků obklopených pestře čalouněnými křesly a malými boubelatými taburetkami. Celá místnost byla osvětlena tlumenou karmínovou září, závěsy na všech oknech byly zatažené a četná svítidla překryta tmavočervenými šátky. Bylo tu vedro k zalknutí a z ohně Pod přeplněnou krbovou římsou, který zahříval velký
měděný kotel, vycházela jakási těžká, nepříjemně nasládlá vůně. Police, lemující kolem dokola oválné zdi, byly narvané zaprášenými pery, oharky svíček, četnými balíčky ohmataných hracích karet, záplavou stříbřitých křišťálových koulí a obrovskou sbírkou čajových šálků.
Harrymu za zády vylezl Ron a za chvíli se kolem nich shromáždila celá třída; všichni se mezi sebou šeptem bavili.
"Kde vlastně je?" otázal se Ron.
Ze stínů náhle promluvil něčí hlas - byl tichý a zastřený.
"Vítejte," oslovil je. "Je báječné konečně vás vidět v hmotném světě!"
Harryho bezprostřední dojem byl, že má před sebou nějaký obrovský lesklý hmyz. Profesorka Trelawneyová vstoupila do světla od ohně a děti uviděly, že je velice hubená. Na nose měla obrovské brýle, pod nimiž její oči nabyly několikanásobné velikosti, byla zahalena do třpytivé perlinkové štóly na vyzáblém krku jí visely nesčetné řetízky a korálkové náhrdelníky a paže i ruce měla pokryty náramky a prsteny.

"Posaďte se, děti moje, posaďte se," vyzvala je. Všichni se neohrabaně zabořili do křesel nebo se usadili na taburetky. Také Harry, Ron a Hermiona se uvelebili u jednoho kulatého stolku.
"Vítejte na hodině jasnovidectví," pokračovala a posadila se do pohodlného ušáku před krbem. "Jsem profesorka Trelawneyová a pravděpodobně jste mě ještě nikdy neviděli. Zjistila jsem totiž, že scházím-li příliš často do toho mumraje, který panuje v hlavních prostorách školy, zamlžuje se tím mé vnitřní oko."
Nikdo na toto neobyčejné prohlášení nezareagoval jediným slovem. Profesorka Trelawneyová si vybraným gestem upravila štólu a pokračovala: "Vy jste se tedy rozhodli studovat jasnovidectví, nejobtížnější disciplínu všech kouzelných umění. Musím vás ovšem hned na samém začátku varovat, že pokud vám chybí dar vidění, je jen velice málo věcí, které vás budu schopna naučit.
Učebnice vám v tomto směru poskytnou jen velice omezenou pomoc..."
Při těchto slovech Harry i Ron s úšklebkem pohlédli na Hermionu, kterou sdělení, že jí učebnice v tomhle předmětu nebudou příliš platné, očividně zaskočilo.
"Mnoho čarodějek a kouzelníků má sice talent, pokud jde o hlasité třesky, zápachy a náhlá zmizení, nejsou však schopni z budoucnosti poodhalit roušku tajemství," pokračovala profesorka Trelawneyová a její obrovské třpytivé oči přeskakovaly z jednoho nervózního obličeje na druhý. "Tento dar byl dán jen několika málo jedincům. Pověz, chlapče drahá," obrátila se znenadání k Nevillovi, který překvapením div nespadl z taburetky, "je tvoje babička v pořádku?"
"Řekl bych, že ano," odpověděl roztřeseně Neville. "Na tvém místě bych si tím nebyla tak jistá, drahoušku," prohlásila profesorka Trelawneyová a odraz plamenů z krbu se zableskl na jejích dlouhých smaragdových náušnicích. Neville nervózně polkl. Profesorka Trelawneyová mluvila nevzrušeně dál. "V tomto školním roce budeme probírat základní metody jasnovidectví. Nejdřív ze všeho se budeme věnovat čtení z čajových lístků a poté přejdeme k věštění z ruky. Mimochodem, zlatíčko," vypálila nečekaně na Parvati Patilovou, "dávej si pozor na rudovlasého mládence!"
Parvati vyděšeně pohlédla na Rona, který seděl hned za ní, a odtáhla si křeslo kousek dál od něj.
"Ve druhém pololetí," pokračovala profesorka Trelawneyová, "nás čekají křišťálové koule - pokud do té doby zvládneme ohňová znamení. V únoru bude bohužel výuka přerušena ošklivou epidemií chřipky. já sama při ní přijdu o hlas. A někdy kolem Velikonoc nás jeden z vás opustí navždy."
Po tomto prohlášení nastalo napjaté ticho, profesorka Trelawneyová však vypadala, jako by si toho nebyla vědoma.
"Mohla bych tě požádat, drahoušku," obrátila se k Levanduli Brownové, která seděla nejblíž a poplašeně se přikrčila v křesle, "abys mi podala tamhletu největší stříbrnou čajovou konvici?"
Levandule s výrazem úlevy vstala, sundala z police obrovskou čajovou konvici a položila ji na stůl před profesorku Trelawneyovou.
"Děkuji ti, drahoušku. Mimochodem, ta věc, které se tak bojíš - dojde k ní v pátek šestnáctého října." Levandule se zachvěla.
Teď vás prosím, abyste se rozdělili do dvojic. Každý si z poličky vezme čajový šálek, přijde ke mně a já mu ho naplním. Potom se posadíte a čaj vypijete. Vypijete ho do dna, takže z něj zůstanou jen vylouhované lístky. Těmi pak levou rukou zatočíte v šálku třikrát kolem dokola, šálek převrátíte a položíte na podšálek. Počkáte, dokud z něj nevyteče poslední kapka čaje, a dáte jej svému partnerovi, který v něm bude číst. Obrazce budete vykládat podle pokynů na stranách pět a šest v Odhalování věcí budoucích. já budu procházet mezi vámi, pomáhat vám a radit. A ještě něco, drahoušku -" popadla Nevilla za ruku, právě když se chystal vstát, "až rozbiješ ten první šálek, buď tak laskav a vyber si šálek s modrým vzorem. Na těch růžových totiž nesmírně lpím."
A samozřejmě - jakmile Neville došel k polici s čajovými šálky, ozval se vzápětí cinkot rozbíjeného porcelánu.
Profesorka Trelawneyová k chlapci okamžitě přiskočila se smetáčkem a lopatkou v ruce a požádala ho: Teď si vezmi jeden z těch modrých, drahoušku, buď tak laskav... děkuji..."
Když si Harry s Ronem nechali naplnit čajové šálky, vrátili se ke stolu a snažili se vřelý čaj rychle vypít. Pak zatočili sedlinou, jak jim profesorka Trelawneyová nařídila, počkali, až proschne, a šálky si vyměnili.
"Jdeme na věc," řekl Ron, když oba otevřeli učebnice na stranách pět a šest. "Co vidíš v mém šálku?" "Spoustu nacucaného hnědého svinstva," odpověděl Harry.
Intenzivně voňavý kouř v místnosti v něm vyvolával pocit ospalosti a otupělosti.
"Popusťte uzdu své fantazii, drahoušková, a nechte své oči proniknout pod povrch pozemské všednosti!" rozlehl se přítmím hlas profesorky Trelawneyové.
Harry se pokusil soustředit.
"Dobrá, máš tady něco jako pokřivený kříž..." začal a četl přitom v Odhalování věcí budoucích. "To znamená, že tě čekají zkoušky a utrpení - to je mi tedy líto - ale je tady taky něco, co by se dalo pokládat za slunce. Počkej moment... to znamená obrovské štěstí... takže budeš sice trpět, ale budeš moc a moc šťastný..."
"Tak abys věděl, já si myslím, že by sis to svoje vnitřní oko měl nechat prohlédnout," prohlásil Ron a oba museli potlačit smích, když profesorka Trelawneyové pohlédla jejich směrem.
"A teď já..." Ron zkoumal Harryho obrazce v šálku a čelo měl svraštělé soustředěním. "Je tam nějaký flek, vypadá trochu jako buřinka," oznámil. "Možná dostaneš místo na ministerstvu kouzel..."
Pak šálek převrátil.
"Z téhle strany to ale vypadá spíš jako žalud... a to znamená co?" Zadíval se do své učebnice. "Vynikající! Peníze, nečekané zbohatnutí - třeba mi půjčíš. A pak je tady ještě něco," znovu otočil šálek, "vypadá to jako nějaké zvíře. Jasně, pokud je tohle hlava... tak to vypadá jako hroch... ne, spíš jako ovce..."
Profesorka Trelawneyové se prudce otočila, když zaslechla, jak Harry vyprskl smíchy.
"Dovol, abych se podívala, drahoušku," obrátila se káravě na Rona, přistoupila k němu a vytrhla mu Harryho šálek z ruky. Všichni ztichli a sledovali je.

Profesorka Trelawneyové hleděla do šálku a otáčela jím proti směru hodinových ručiček.
"Jestřáb... máš nějakého smrtelně nebezpečného nepřítele, drahoušku."
"To přece ví každý," šeptla Hermiona tak, že to ovšem bylo slyšet. Profesorka Trelawneyové na ni upřela oči.
"Samozřejmě že ano," trvala Hermiona na svém. "O Harrym a Vy-víte-kom ví přece každý."
Harry a Ron na ni zírali užasle a obdivně zároveň. Nikdy ještě neslyšeli, že by Hermiona s některým učitelem mluvila takovým tónem. Profesorka Trelawneyová se rozhodla raději mlčet. Sklopila velké oči znovu k Harryho šálku a otáčela jím dál.
"Ten kyj... to je útok. Jeminánku, jeminánku - tohle opravdu není šťastný šálek..."
"Já myslel, že je to buřinka," bránil se rozpačitě Ron. "A tady ta lebka... zkříží ti cestu nějaké nebezpečí, drahoušku..."
Všichni fascinovaně zírali na profesorku Trelawneyovou, jak ještě naposledy zatočila šálkem, zajíkla se a nakonec hlasitě zaječela.
Ozval se další cinkot tříštěného porcelánu: Neville rozbil už druhý šálek. Profesorka Trelawneyová se zhroutila do prázdného křesla, třpytivou ruku si držela na srdci a oči měla zavřené.
"Ty můj nešťastný chlapče... ty můj drahoušku nebohý... Ne... milosrdnější bude nic neříkat... Ne, neptejte se mě..."
"Co tam vidíte, paní profesorko?" zeptal se v příštím okamžiku Dean Thomas. Všichni vyskočili a pomalu utvořili kolem Harryho a Ronova stolku kruh. Tlačili se ke křeslu profesorky Trelawneyové, aby nahlédli do Harryho šálku zblízka.
"Drahý chlapče," obrovské oči profesorky Trelawneyové se dramaticky rozevřely, "máš tam - Smrtonoše." "Koho?" podivil se Harry.
Okamžitě si uvědomil, že není sám, kdo jí nerozumí. Dean Thomas na něj pohlédl a pokrčil rameny, Levandule Brownová se tvářila nechápavě, ale téměř všichni ostatní si zděšeně zakryli rukou ústa.
"Smrtonoše, drahoušku, Smrtonoše!" zakvílela profesorka Trelawneyová, jako by ji šokovalo, že Harry nechápe, o co jde. "Přízrak obrovitého psa, který straší na hřbitovech! Chlapče můj drahý, to je předzvěst, ta nejhorší předzvěst - předzvěst smrti!"
Harryho žaludek udělal kotrmelec: ten pes na obálce Předzvěstí smrti v Krucáncích a kaňourech... a pes, který se krčil ve stínu Magnoliové ulice... Levandule Brownová si teď také přitiskla ruce k ústům. Všichni na něho zírali, všichni s výjimkou Hermiony, která se zvedla už před chvílí a nenápadně se přesunula za křeslo profesorky Trelawneyové.
"Já si nemyslím, že to vypadá jako Smrtonoš," prohlásila rezolutně.
Profesorka Trelawneyové na ni hleděla s narůstající nelibostí.
"Snad mi promineš, že to řeknu nahlas, drahoušku, ale vidím kolem tebe jen velmi slabou auru. Jen velmi malou vnímavost vůči rezonancím budoucnosti."
Seamus Finnigan kroutil hlavou ze strany na stranu. "Vypadá to jako Smrtonoš, když se na to díváte odtud," připustil a oči měl téměř zavřené, "ale tady odtud to spíš připomíná osla," dodal, když se naklonil doleva.
"Co kdybyste se všichni přestali dohadovat o tom, jestli umřu nebo neumřu!" rozkřikl se Harry tak hlasitě, že překvapil sám sebe. Teď už nikdo neměl odvahu se na něj podívat.
"Myslím, že bychom pro dnešek měli s výukou skončit," ozvala se profesorka Trelawneyové svým nejzastřenějším hlasem. "Ano... sbalte si prosím učební pomůcky..."
Žáci v tichosti sebrali všechny šálky a vrátili je profesorce Trelawneyové, sklidili své učebnice a zavřeli si aktovky. Dokonce i Ron se vyhýbal Harryho pohledu.
"Dopříště ať vás provází štěstí," popřála jim malátně profesorka Trelawneyové. "A ještě něco - ty, drahoušku," ukázala na Nevilla, "přijdeš příště pozdě, uč se tedy obzvlášť pilně, abys nezůstal pozadu."
Harry, Ron a Hermiona absolvovali cestu po žebříku profesorky Trelawneyové i po točitém schodišti mlčky a pak se hned vydali na hodinu přeměňování profesorky McGonagallové. Najít její učebnu jim trvalo tak dlouho, že i když z jasnovidectví odešli ještě před koncem hodiny, málem to nestihli.
Harry si schválně vybral lavici až vzadu, a přesto si připadal, jako by seděl ve světle obzvlášť jasného reflektoru; spolužáci po něm neustále pokukovali, jako by se měl co chvíli svalit mrtvý k zemi. Stěží vnímal, co jim profesorka McGonagallová vykládá o zvěromázích (kouzelnících, kteří jsou schopni podle libosti se přeměňovat ve zvířata), a dokonce ji ani nesledoval, když se sama před jejich očima přeměnila v mourovatou kočku, jejíž srst kolem očí připomínala brýle.
"Tak poslyšte, co to do vás všech dnes vjelo?" vyslovila údiv profesorka McGonagallová, když se s tlumeným puk vrátila do vlastní podoby, a zkoumavě si jednoho po druhém prohlížela. "Ne že bych si na tom nějak zvlášť zakládala, ale to je poprvé, co jsem si touhle přeměnou nevysloužila ve třídě potlesk."
Hlavy všech se znovu stočily k Harrymu, nikdo však nepromluvil. Pak se přihlásila Hermiona.
"Prosím, paní profesorko, my jsme právě měli první hodinu jasnovidectví a četli jsme tam z čajových lístků a..."
"Ach tak, už rozumím," přerušila ji profesorka McGonagallová s nečekaně zamračeným výrazem. "Víc už říkat nemusíte, slečno Grangerová. Jen mi povězte, kdo z vás má v tomhle školním roce zemřít."
Všichni na ni užasle pohlédli. "Já," ozval se konečně Harry.
"No jistě," přikývla profesorka McGonagallová a upřela na Harryho oči jako trnky. "V tom případě byste ovšem měl vědět, Pottere, že Sibyla Trelawneyová předpovídá smrt jednomu studentovi rok co rok už od začátku svého působení na této škole. Ani jeden z nich dosud nezemřel. Spatřit nějakou předzvěst smrti je její oblíbený způsob, jak přivítat novou třídu. Nebýt toho, že zásadně nekritizuji žádného ze svých kolegů -" Profesorka McGonagallová se zarazila a třída si všimla, jak jí zbělelo chřípí nosu. Pak už klidněji pokračovala: "Jasnovidectví je jedním z nejnepřesnějších odvětví všech čar a kouzel. Nebudu před vámi tajit, že osobně je považuji za naprostou ztrátu času. Opravdoví jasnovidci jsou nesmírně vzácní a profesorka Trelawneyová -"
Znovu se zarazila a pak velice věcným tónem prohlásila: "Podle mého názoru přímo kypíte zdravím, Pottere, takže mi

jistě prominete, že vám neodpustím dnešní domácí úkol. Ujišťuji vás ovšem, že pokud byste zemřel, nemusíte mi ho odevzdávat."
Hermiona se rozesmála a Harrymu se přece jen trochu ulevilo. Teď, když na něj už nepůsobilo tlumené červené světlo ani omamné vůně v učebně profesorky Trelawneyové, nepociťoval tak silné obavy ze slepence čajových lístků. Ne všichni se však dali úplně přesvědčit. Ron se dál tvářil ustaraně a Levandule zašeptala: "Ale s tím Nevillovým šálkem se to přece splnilo?"
Když hodina přeměňování skončila, připojili se k zástupu, který se hrnul do Velké síně na oběd.
"No tak, Rone, hlavu vzhůru," utěšovala ho Hermiona a přistrčila k němu mísu s gulášem. "Slyšel jsi přece, co říkala profesorka McGonagallová."
Ron si naložil na talíř guláš, zdvihl vidličku, ale do jídla se nedal.
"Harry," špitl potichu a vážně, "že jsi náhodou neviděl nikde velkého černého psa - nebo ano?"
"Ale ano, viděl," odpověděl Harry. "Viděl jsem ho ten večer, kdy jsem utekl od Dursleyových."
Ronovi s rachotem vypadla vidlička z ruky.
"Nejspíš to bylo nějaké toulavé psisko," utrousila suše Hermiona.
Ron se na ni podíval jako na blázna.
"Hermiono, jestli Harry viděl Smrtonoše, je to - je to moc zlé," zahuhlal. "Strýček - strýček Bilius taky jednoho viděl a - čtyřiadvacet hodin nato umřel!"
"Shoda okolností," usoudila bezstarostně Hermiona a nalila si trochu dýňové šťávy.
"Ty vůbec nevíš, o čem mluvíš!" vyhrkl Ron a zatvářil se popuzeně. "Smrtonošové fakt dokážou většinu kouzelníků vyděsit k smrti!"
"No tak vidíš," prohlásila Hermiona bohorovně. "Uvidí Smrtonoše a zemřou strachem. Smrtonoš není předzvěstí smrti, je její přímou příčinou! A Harry je pořád ještě mezi námi, protože není takový hlupák, aby si hned řekl - páni, to byl Smrtonoš, to abych honem natáh bačkory.
Ron otevřel ústa, nakonec však Hermioně nic neřekl; ta si vytáhla z brašny novou učebnici věštění z čísel, rozevřela ji a opřela ji o džbánek se šťávou.
"Mně osobně připadá, že to celé jasnovidectví je úplně pochybené," podotkla ještě, zatímco hledala příslušnou stránku. "Myslím, že spousta věcí je v něm založená na obyčejném hádání."
"Na Smrtonošovi v tom šálku nic pochybeného nebylo!" ohradil se Ron.
"Zato když jsi Harrymu říkal, že je to ovce, nepřipadalo mi, že bys na tom tolik trval," odsekla chladně Hermiona. "Profesorka Trelawneyová říkala, že nemáš tu pravou auru! Máš prostě vztek, že se v něčem pro změnu vůbec nevyznáš!"
Dotkl se jejího citlivého místa. Hermiona praštila učebnicí věštění z čísel tak silně o stůl, že se kolem dokola rozlétly kousky masa a mrkve.
"Jestli se po mně chce, pokud mám být dobrá v jasnovidectví, abych předstírala, že vidím předzvěsti smrti ve slepenci čajových lístků, tak si nejsem jistá, že tam budu dlouho chodit. V porovnání s hodinou věštění z čísel byla tahle jasnovidecká absolutně k ničemu!"
Popadla brašnu a naštvaně odešla. Ron se za ní zamračeně díval.
"O čem to mluvila?" zeptal se Harryho. "Na věštění z čísel přece ještě nebyla."
Harryho potěšilo, když se po obědě dostal ven z hradu. Včerejší déšť dávno ustal, obloha měla jasnou světlešedou barvu a tráva pod nohama byla pružná a vlhká, když se s oběma kamarády vydal na úplně první hodinu péče o kouzelné tvory.
Ron a Hermiona spolu nemluvili. Harry mlčky kráčel vedle nich, když scházeli po travnatých stráních k Hagridově hájence na okraji Zapovězeného lesa. Teprve ve chvíli, kdy před sebou zpozoroval tři až příliš známé postavy, si uvědomil, že na Hagridův předmět budou nepochybně chodit společně se zmijozelskými. Malfoy o něčem zaníceně vykládal Crabbemu a Goylovi, kteří se zajíkali smíchy. Harry byl přesvědčený, že ví, o čem se ti tři baví.
Hagrid na žáky čekal u dveří své hájenky. Stál tam ve spratkovém kožichu se svým psem cvičeným na černou zvěř. Tesák mu ležel u nohou a Hagrid vypadal, že už se nemůže dočkat, až začne.
"No tak, dělejte, hoďte sebou!" hulákal, když se k němu třída blížila. "Mám pro vás dneska fakt vopravdovou pokroutku! Čeká vás hodina, jakou jste ještě nezažili! Už nikdo neschází? Fajn, poďte za mnou!"
Na jeden kratičký, ošklivý okamžik se Harry domníval, že má Hagrid v úmyslu zavést je do lesa; s tím už měl dost nepříjemných zkušeností na celý život. Hagrid však pomalu prošel podél jakéhosi stromořadí a o pět minut později se ocitli v něčem, co na první pohled vypadalo jako výběh pro koně. Vůbec nic tam nebylo.
"A teď se hezky rozestavte kolem toho hrazení!" zavolal Hagrid. "To je vono - jen pozor, abyste dobře viděli. Tak - a teď buďte vod ty dobroty a vodevřete si učebnice -"
"Jak asi?" ozval se studený protáhlý hlas Draca Malfoye. "Cože?" zarazil se Hagrid.
"Jak si máme ty učebnice otevřít?" opakoval Malfoy. Vytáhl si své Obludné obludárium, které měl převázané kusem pevného provazu. Obludárium si vytáhli i další žáci. Někteří z nich ho měli stejně jako Harry omotané opaskem, jiní ho nacpali do těsné brašny nebo k sobě desky učebnice sepjali velkými svorkami.
"Copak - copak nikdo z vás nedokázal svou knížku vodevřít?" zatvářil se schlíple Hagrid.
Třída sborem zavrtěla hlavou.
"Stačí ji přece pohladit," vysvětloval Hagrid, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. "Koukněte -"
Vzal si Hermioninu učebnici a strhl z ní lepicí pásku, kterou byla omotaná. Učebnice po něm chňapla, ale Hagrid jí přejel po hřbetě obrovským ukazovákem; kniha se slastně zachvěla, otevřela se a klidně mu ležela v ruce.
"No né! Jen se podívejte, jak jsme byli všichni pitomí!" ušklíbl se Malfoy. "Měli jsme tu potvoru přece pohladit! Jak to,

že nás to nenapadlo?"
"No - já myslel, že jsou legrační," obrátil se Hagrid nejistě na Hermionu.
"To tedy jo, strašně legrační!" rozčiloval se Malfoy. "To bylo vážně povedené, tyhle učebnice, co se nám pokoušely uhryznout ruce!"
"Sklapni, Malfoyi," ozval se tiše Harry. Hagrid vypadal sklesle a Harrymu záleželo na tom, aby mu první učitelská hodina dopadla dobře.
"No tak dobrá," přikývl Hagrid, který jako by ztratil nit, "takže - no, učebnice už máte a... jo... Teď byste asi potřebovali nějaký kouzelný tvory. Jo. Tak já je teda přivedu. Počkejte chviličku -"
Odrázoval od nich do lesa a ztratil se jim z očí. "Kristepane, tahle škola ale upadá," postěžoval si hlasitě Malfoy "když na ní může učit tenhle tupec. Tátu trefí šlak, až mu to povím -"
"Sklapni, Malfoyi!" opakoval Harry. "Bacha, Pottere, je za tebou mozkomor -"
"Jůůůůů!" vypískla Levandule Brownová a ukazovala prstem na protější stranu ohrady.
Cvalem se k nim blížil tucet těch nejbizarnějších tvorů, jaké kdy Harry viděl. Těla, zadní nohy a ocasy měli koňské, ale předními nohama, křídly a hlavou připomínali gigantické orly s krutě zahnutými ocelově šedými zobáky a velkýma zářivě oranžovýma očima. Půl metru dlouhé paráty na předních nohou působily děsivě. Každá ta nestvůra měla kolem krku tlustý kožený obojek připojený k dlouhému řetězu, a konce všech těch řetězů svíral v obrovské ruce Hagrid, který se v poklusu objevil za nimi.
"Hyjé, běžte!" hulákal, klepal řetězy a pobízel tvory k ohradě, kde čekala nastoupená třída. Všichni svorně ustoupili o krok dozadu, když k nim došel a obludy uvázal.
"Hipogryfové!" burácel rozjařeně Hagrid a mávl rukou ke stádu. "Že jsou to krasavci, že jo?"
Harry svým způsobem chápal, co má Hagrid na mysli. Jakmile člověk překonal počáteční šok, že vidí něco, co je napůl kůň a napůl pták, musel začít obdivovat zářivý vzhled hipogryfů, plynulý přechod jejich opeření v srst. Ti tvorově přitom hráli všemi barvami: byli ocelově šedí, bronzově hnědí, růžově grošovaní, leskle kaštanoví a inkoustově černí.
"Takže," zamnul si Hagrid ruce a spokojeně se rozhlédl kolem, "co takhle postavit se k nim vo něco blíž -" Nikomu se do toho nechtělo, jen Harry, Ron a Hermiona se opatrně odhodlali přiblížit.
"A teď - první, co byste měli vo hipogryfech vědět, je to, že jsou náramně hrdý," pokračoval Hagrid. "Snadno se naštvou, to voni dovedou. Nikdy žádnýho hipogryfa neurážejte, protože by to mohlo bejt to poslední, co v životě uděláte."
Malfoy, Crabbe a Goyle neposlouchali. Tiše se spolu bavili a Harry měl nepříjemný pocit, že kují pikle, jak hodinu co nejvíc narušit.
"Vždycky je potřeba počkat, až co udělá hipogryf, první krok nechat na něm," dál vysvětloval Hagrid. "Bejt prostě zdvořilej, jasný? Dojdete k němu, ukloníte se a pak čekáte. Pokavad se vám taky ukloní, smíte se ho dotknout. Pokavaď se ale neukloní, tak koukejte honem rychle zmizet, protože koupit jednu těmadle pařátama, to teda bolí.
To bysme měli - kdo to zkusí první?"
Většina třídy namísto odpovědi ustoupila ještě dál. Dokonce i Harry, Ron a Hermiona byli na vážkách. Hipogryfové pohazovali divoce hlavami a protahovali si mohutná křídla; vypadali, že se jim ani trochu nelíbí být uvázaní.
"Nikdo?" zeptal se prosebně Hagrid. "Já to zkusím," přihlásil se Harry.
Za zády uslyšel hlasité povzdechy a Levandule s Parvati šeptly: "Ach ne, Harry, vzpomeň na ty své čajové lístky!"
Harry to všechno ignoroval a přelezl přes plot k hipogryfům.
"Jseš pašák, Harry!" zahlaholil Hagrid. "Fajn, podíváme se teda, jak ti to pude s Klofanem."
Odvázal z řetězu šedého hipogryfa, odtáhl ho stranou od jeho druhů a kožený obojek mu stáhl z krku. Třída na druhé straně ohrady zadržela dech. Malfoy jen zlomyslně přimhouřil oči.
"Jeď vopatrně, Harry," radil tiše Hagrid. "Dívá se ti do vočí, tak se snaž nemrkat - hipogryfové člověku nedůvěřujou, když moc mrká..."
Harrymu se okamžitě začaly oči zalévat slzami, přesto je však nezavřel. Klofan pootočil velikou hlavu se špičatým zobákem a upřeně na Harryho zíral hrozivým oranžovým okem.
"To je vono!" broukl Hagrid. "To je vono, Harry.. a teď, teď se ukloň..."
Harrymu nepřipadalo příliš moudré nastavovat Klofanovi obnažený týl, ale udělal, co mu Hagrid řekl. Úplně zlehýnka se uklonil a vzhlédl.
Hipogryf na něj pořád opovržlivě zahlížel. Ani se nepohnul.
"A jéje," zahuhlal ustaraně Hagrid. "Tak nic, Harry, teď vycouvej, pěkně pomalu -"
Vtom se však hipogryf k obrovskému Harryho překvapení prohnul v šupinatých předních kolenou a předvedl cosi, co měla být nepochybně úklona.
"Paráda, Harry!" zajásal nadšeně Hagrid. "To je vono, teď už si na něj můžeš klidně šáhnout. Poplácej ho po zobáku, neboj se!"
S pocitem, že lepší odměnou by bylo, kdyby se už mohl vrátit k ostatním, se Harry váhavě přiblížil k hipogryfovi a natáhl k němu ruku. Několikrát ho popleskal po zobáku a Klofan slastně zavřel oči, jako že mu to dělá náramně dobře.
Celá třída začala nadšeně tleskat, až na Malfoye, Crabbeho a Goyla, kteří se tvářili rozčarovaně.
"Jseš dobrej, Harry," hlaholil Hagrid. "Jasně cejtím, že by tě na sobě nechal i svízt."
To bylo víc, než s čím Harry počítal. Byl sice zvyklý létat na koštěti, vůbec si ale nebyl jistý, že na hipogryfovi to bude totéž.
"Vylez si na něho a posaď se mu támhle za křídelní kloub," vyzval ho Hagrid. "A bacha, of mu nevytrháš žádný peří, to by ses mu nezavděčil..."
Harry si jednou nohou stoupl na svrchní Klofanovo křídlo a vytáhl se mu na hřbet. Klofan se vztyčil. Harry si nebyl

jistý, kde by se ho měl chytit, protože všude na dosah měl jen samé peří.
"Tak leťte!" zařval Hagrid a plácl hipogryfa přes zadek. Klofan bez varování pleskavě rozevřel svá dvanáct stop dlouhá křídla: Harry jej sotva stačil popadnout kolem krku a už se vznášeli vzhůru. Ani v nejmenším se to nepodobalo letu na koštěti, takže měl hned jasno, čemu by dal přednost. Hipogryfova křídla ho tloukla nepohodlně do boků a narážela mu zespodu do nohou, až měl pocit, že ho Klofan každou chvíli shodí, jeho hladká lesklá pera mu prokluzovala mezi prsty a Harry se neodvažoval chytit se jich pevněji, místo plynulého pohybu svého Nimbusu Dva tisíce cítil, jak se kymácí dozadu a dopředu podle toho, jak se hipogryfův zadek zdvihal a klesal v souladu s pohybem křídel.
Klofan s Harrym jednou obletěl celou ohradu a pak zamířil na přistání; teď nadcházel okamžik, z kterého měl Harry od začátku hrůzu. Zaklonil se, když hipogryf natáhl hladký krk k zemi, a zdálo se mu, že sklouzne přes zobák dolů, pak ale pocítil prudký náraz, když oba páry nohou - ptačích i koňských - dopadly na zem, a jen taktak se mu podařilo udržet rovnováhu a znovu se vzpřímit.
"Váliš, Harry!" jásal Hagrid a všichni kromě Malfoye, Crabbeho a Goyla se k němu připojili. "Tak to bysme měli - kdo si to chce ještě zkusit?"
Povzbuzen Harryho úspěchem přelezl zbytek třídy opatrně do ohrady. Hagrid postupně odvázal všechny hipogryfy a po chvíli se jim už nervózně ukláněli žáci a žákyně po celé ohradě. Neville musel před svým hipogryfem, kterému se očividně nechtělo poklesnout v kolenou, několikrát couvnout. Ron a Hermiona zkoušeli štěstí s kaštanovým hnědákem a Harry přihlížel, jak se oba snaží.
Malfoy Crabbe a Goyle převzali Klofana. Ten se uklonil Malfoyovi, který ho teď s opovržlivým výrazem poplácával po zobáku.
"Je to úplná hračka," protahoval hlasitě, aby ho Harry slyšel. "Věděl jsem, že na tom nic nebude, když to svedl i Potter... Vsadím se, že vůbec nejsi nebezpečný, co říkáš?" obrátil se k hipogryfovi. "Že ne, ty přerostlá šeredná potvoro?"
Ocelové paráty zasáhly jako blesk. Malfoy vydal jen pištivý skřek a v příštím okamžiku už se Hagrid potýkal s Klofanem, aby mu znovu navlékl kožený obojek. Klofan se vší silou snažil dostat k Malfoyovi, který ležel stočený do klubíčka v trávě a hábit měl potřísněný krví.
"Já umírám!" ječel Malfoy a třídy se zmocnila panika. "Umírám, jen se na mě podívejte! Ta bestie mě zabila!" "Houbeles umíráš!" zařval Hagrid, bílý jako stěna. "Pomozte mi někdo... musíme ho vodcad dostat pryč..." Hermiona se vyřítila otevřít branku, zatímco Hagrid si lehce zdvihl Malfoye do náruče. Harry si všiml, když kolem něj procházeli, že Malfoy má na paži dlouhou a hlubokou tržnou ránu; krev mu odkapávala do trávy a Hagrid se s ním rozběhl do stráně nahoru k hradu. Pomalou chůzí je z hodiny péče o kouzelné tvory následovala celá otřesená třída. Všichni zmijozelští proti Hagridovi hlasitě vykřikovali různé výpady.
"Měl by okamžitě dostat padáka!" prohlásila Pansy Parkinsonová s obličejem plným slz.
"Malfoy si to zavinil sám," odsekl Dean Thomas, načež mu Crabbe a Goyle výhružně ukázali napjaté svaly. Všichni vystoupali po kamenných schodech do liduprázdné vstupní síně.
"Zajdu se podívat, jestli je v pořádku," oznámila Pansy a všichni ostatní ji sledovali, jak vybíhá po mramorovém schodišti. Zmijozelští, kteří stále ještě tlumeně proklínali Hagrida, zamířili ke své společenské místnosti ve sklepení pod hradem, zatímco Harry, Ron a Hermiona pokračovali nahoru do nebelvírské věže.
"Myslíte, že se z toho dostane?" vyptávala se nervózně Hermiona.
"Samozřejmě že ano, takové škrábance dokáže madame Pomfreyová zacelit za vteřinku," ujistil ji Harry, kterému už vedoucí ošetřovny svými kouzly vyléčila zranění mnohem vážnější.
"Stejně je smůla, že se něco takového muselo Hagridovi stát hned při první hodině, co říkáte?" přemítal ustaraně Ron.
"To se dalo čekat, že se ho Malfoy pokusí zatáhnout do nějakého průšvihu..."
Byli mezi prvními, kteří se dostavili do Velké síně k večeři, protože doufali, že tam uvidí Hagrida, ten tam však nebyl.
"Přece by ho nevyhodili doopravdy, že ne?" ujišťovala se bázlivě Hermiona, která se dosud ani nedotkla svého nákypu s hovězím masem a ledvinkami.
"To bych jim neradil," zabručel Ron, který se také ještě nedal do jídla.
Harry pozoroval zmijozelský stůl. Shromáždila se u něj velká skupina včetně Crabbeho a Goyla a všichni o něčem zaníceně diskutovali. Harry si byl jistý, že právě dávají dohromady vlastní verzi toho, jak Malfoy přišel ke svému zranění.
"Ať tak či tak, rozhodně se nedá říct, že by náš první den školního roku nebyl zajímavý," usoudil ponuře Ron. Po večeři šli všichni tři do zaplněné nebelvírské společenské místnosti, aby se pokusili vypracovat domácí úkoly, které jim zadala profesorka McGonagallová, pořád se však vytrhovali z práce a vyhlíželi oknem věže ven.
"U Hagrida se svítí," oznámil náhle Harry. Ron pohlédl na hodinky.
"Kdybychom si pospíšili, stihli bychom seběhnout dolů a podívat se za ním, není ještě tak pozdě..."
"Já nevím," odpověděla váhavě Hermiona a Harry viděl, jak po něm střelila pohledem.
"Po školních pozemcích mám povoleno chodit," připomněl jí kousavě. "Sirius Black sem snad ještě kolem mozkomorů nepronikl, nebo snad ano?"
A tak odložili školní povinnosti stranou, prošli otvorem v podobizně a ulevilo se jim, když cestou k hlavní bráně nikoho nepotkali; nebyli si totiž tak docela jistí, jestli mají povoleno vyjít ven.
Tráva byl dosud mokrá a v pohasínajícím světle vypadala téměř černě. Když došli k Hagridově hájence a zaklepali, zazněl zevnitř nevrlý hlas: "Poďte dál."
Hagrid seděl u svého do čista vydrhnutého dřevěného stolu jen v košili; jeho pes Tesák, cvičený na černou zvěř, mu spočíval hlavou v klíně. Jediný pohled jim prozradil, že má Hagrid hodně upito. Měl před sebou cínový korbel, velký skoro jako vědro, a všechno nasvědčovalo tomu, že mu působí potíž zaostřit na ně zrak.

"Řek bych, že jsem udělal rekord," zahuhlal zastřeně, když je poznal. "Počítám, že tu ještě neměli učitele, co by vydržel jeden jedinej den."
"Oni tě vyhodili, Hagride?" vyjekla Hermiona.
"Ještě ne," povzdechl nešťastně a zavdal si pořádný doušek, ať už v korbelu bylo cokoli. "Je to ale jen votázka času, žejo, po tom, co se Malfoy.."
"Jak mu je?" zajímal se Ron, když se všichni usadili. "Nebylo to přece nic vážného, že ne?"
"Madame Pomfreyová pro něho dělala, co mohla," odpověděl sklesle Hagrid, "von ale tvrdí, že má pořád hrozný bolesti... je celej vobvázanej a skučí..."
"To jenom filmuje," opáčil okamžitě Harry. "Madam Pomfreyová dokáže vyléčit úplně všechno. Loni mi nechala znova narůst polovinu všech kostí. To se ale dalo čekat, že z toho bude chtít Malfoy vytřískat, co se dá."
"Samozřejmě už informovali školní radu," pokračoval zachmuřeně Hagrid. "Ty si myslej, že jsem si pro začátek ukous moc velký sousto. Že jsem měl nechat hipogryfy na pozdějc... Že jsem měl začít vod tlustočervů nebo něčeho takovýho... Vždyť já jenom chtěl, aby byla první hodina zajímavá... Všecko je to moje vina..."
"Všechno je to Malfoyova vina, Hagride!" prohlásila důrazně Hermiona.
"Můžeme ti to dosvědčit," přidal se Harry. Varoval jsi, že kdo hipogryfa urazí, na toho že zaútočí. Že tě Malfoy neposlouchal, za to si může sám. Povíme Brumbálovi, jak to doopravdy bylo."
"Jasně, Hagride, nedělej si starosti, vysekáme tě z toho," připojil se Ron.
Z vrásčitých koutků uhlově černých očí se Hagridovi vykutálely dvě slzy. Popadl Harryho a Rona a stiskl je v náručí, div jim nepolámal kosti.
"Řekla bych, že už jsi toho vypil dost, Hagride," prohlásila nesmlouvavě Hermiona, zdvihla ze stolu korbel a odešla ho ven vylít.
"No dobrá, nejspíš má pravdu," připustil Hagrid a pustil Harryho a Rona; ti se od něj odpotáceli a masírovali si žebra. Hagrid se těžce zdvihl ze židle a nejistým krokem vyšel ven za Hermionou. Vzápětí uslyšeli hlasité cákáni- "Co to dělá?" zeptal se nervózně Harry, když se Hermiona vrátila s prázdným korbelem.
"Ponořil si hlavu do sudu s vodou," vysvětlila Hermiona a uklidila korbel na místo.
Hagrid se po chvíli vrátil, dlouhé vlasy i vousy měl úplně mokré a vytíral si vodu z očí.
"Už je to lepší," poznamenal, zatřásl hlavou jako pes a všechny postříkal. "Poslyšte, to bylo vod vás moc hezký, že jste za mnou přišli, vážně vám to -"
Náhle se zarazil uprostřed věty a zíral na Harryho, jako by si teprve teď uvědomil, že tam je.
"CO MÁ TOHLE KRUCINÁL ZNAMENAT, CO?" zaburácel tak znenadání, že všichni tři vyskočili aspoň čtvrt metru do vzduchu. "TY PŘECE PO SETMĚNÍ NEMÁŠ VŮBEC CO DĚLAT VENKU, HARRY! A VY DVA HO KLIDNĚ NECHÁTE!"
Hagrid rázným krokem přešel k Harrymu, popadl ho za paži a táhl ho ke dveřím.
"Poď!" vyštěkl na něj rozzlobeně. "Vodvedu tě pěkně zpátky až ke škole a chraň tě pámbu, esli za mnou ještě někdy přídeš takle potmě. Za to ti já nestojím!"

Kapitola sedmá

Bubák v šatní skříni

Malfoy se na vyučování znovu objevil teprve koncem čtvrtečního dopoledne, to už měli zmijozelští a nebelvírští půlku dvouhodinovky lektvarů za sebou. Vešel do sklepení sebevědomým krokem, pravou paži měl omotanou obvazy a zavěšenou na pásce a podle Harryho si počínal jako hrdina, který přežil nějakou strašlivou bitvu.
"Jak to vypadá, Draco?" usmála se na něj afektovaně Pansy Parkinsonová. "Bolí to hodně?"
"Jo, bolí," přikývl Malfoy a nasadil výraz, který měl zřejmě dokázat, jak statečně bolest přemáhá. Harry však viděl, že potají mrkl na Crabbeho a Goyla, jen co od něj Pansy odvrátila oči.
"Posaďte se, prosím," vybídl ho bez jakékoli jedovaté poznámky profesor Snape.
Harry s Ronem na sebe zamračeně pohlédli; kdyby přišel na hodinu pozdě některý z nich, Snape by ho rozhodně nevyzval, aby "se posadil, prosím", ale nasolil by mu školní trest. Malfoyovi ovšem odjakživa při Snapeových hodinách všechno procházelo; Snape byl ředitelem zmijozelské koleje a všeobecně vlastní žáky preferoval před všemi ostatními.
Toho dne právě připravovali zbrusu nový lektvar, zmenšovací dryák. Malfoy si svůj kotlík postavil hned vedle Harryho a Rona, takže všichni tři svoje ingredience připravovali na stejném stole.
"Pane profesore," zavolal Malfoy "potřeboval bych pomoct s nakrouháním těch sedmikráskových kořenů, protože ta moje ruka -"
"Weasleyi, nakrouhejte Malfoyovi jeho kořínky," poručil Snape, aniž by zdvihl oči.
Ron zrudl jako cihla.
"Vůbec nic s tou rukou nemáš," zasyčel. Malfoy se na něj přes stůl zlomyslně ušklíbl.
"Slyšels profesora Snapea, Weasleyi, tak mi ty kořínky nakrouhej."
Ron popadl nůž, přitáhl si Malfoyovy kořínky k sobě přes stůl a začal je nahrubo sekat, takže byl každý kousek jinak dlouhý.
"Pane profesore," protáhl Malfoy, "Weasley mi z těch kořínků dělá guláš."
Snape přistoupil k jejich stolu, sklonil k němu svůj hákovitý nos, pohlédl na kořínky a nepříjemně se na Rona usmál zpod dlouhých, mastných černých vlasů.

"Vyměňte si kořínky s Malfoyem, Weasleyi." "Ale pane profesore -"
Ron poslední čtvrthodinu strávil tím, že svoje kořínky pečlivě krájel na přesně stejné kousky.
"Okamžitě," pobídl ho Snape svým nejnebezpečnějším hlasem.
Ron přistrčil vlastní vzorně nakrouhané kořínky přes stůl Malfoyovi a pak se znovu chopil nože.
"A pane profesore, potřeboval bych taky oloupat tenhle scvrklofík," pokračoval Malfoy hlasem plným zlomyslného smíchu.
"Pottere, oloupejte laskavě Malfoyův scvrklofík," nařídil Snape a vrhl na Harryho nenávistný pohled, který měl vyhrazený jen pro něj.
Harry popadl Malfoyův scvrklofík, zatímco Ron se snažil napravit škody napáchané na jeho kořínících, které teď byl nucen použít. Harry scvrklofík oloupal nejrychleji, jak to jen dokázal, a beze slova ho hodil Malfoyovi zpátky přes stůl.
Malfoyův samolibý škleb byl širší než kdy dřív.
"Viděli jste v poslední době toho svého Hagrida?" zeptal se tiše.
"Do toho ti nic není," utrhl se na něj Ron, aniž by zdvihl oči.
"Obávám se, že už tady moc dlouho učit nebude," informoval je Malfoy naoko lítostivě. "Otce to moje zranění dost popudilo -"
"Ještě chvíli žvaň, Malfoyi, a já ti ukážu, co je to opravdové zranění," zavrčel Ron.
"- takže si stěžoval u školní rady. A taky na ministerstvu kouzel. Otec je dost vlivná osoba, však víte. A takovéhle zranění s trvalými následky -" zhluboka, falešně si povzdechl, "kdo ví, jestli se mi ta ruka ještě někdy úplně uzdraví."
"Tak proto to takhle filmuješ," ucedil Harry a nechtě uřízl mrtvé housence hlavu, protože se mu vzteky třásla ruka.
"Chceš, aby Hagrida vyhodili."
"No," protáhl Malfoy a ztlumil hlas tak, že už jen šeptal, "částečně proto, Pottere. Má to ovšem i jiné výhody. Weasleyi, nařež mi ty housenky."
Několik kotlíků od nich zápasil Neville s problémy. Stávalo se pravidelně, že se na hodinách lektvarů sesypal. Byl to předmět, ze kterého měl nejhorší známky, a situaci ještě desaterónásobně zhoršoval jeho panický strach z profesora Snapea. Jeho lektvar, který měl teoreticky být zářivě ostře zelený, byl místo toho -
"Oranžový Longbottome!" posmíval se Snape, nabral trochu do naběračky a nechal tekutinu pomalu stékat zpátky do kotlíku, aby se všichni mohli podívat. "Vyšel ti oranžový. Pověz mi, chlapče, copak do té tvé zabedněné palice nikdy nic nevtluču? Tys neslyšel, jak naprosto jasně říkám, že potřebujete jen jednu krysí slezinu? Nevysvětlil jsem snad přesně, že bude stačit pár kapek šťávy z pijavic? Co mám ještě dělat, abyste to pochopil, Longbottome?"
Neville byl celý červený a třásl se. Vypadal, že stěží zadržuje slzy.
"Prosím, pane profesore," ozvala se Hermiona, "prosím, já Nevillovi pomůžu dát to do pořádku -" "Nevzpomínám si, že bych vás žádal, abyste se předváděla, slečno Grangerová," zarazil ji chladně Snape a Hermiona zčervenala stejně jako Neville. "Longbottome, až tahle hodina skončí, dáme pár kapek toho lektvaru vašemu žabákovi a uvidíme, co to s ním udělá. Možná že vás to naučí dělat věci pořádně."
Snape se odvrátil a odešel, zatímco Neville zůstal obavami bez dechu.
"Pomoz mi," obrátil se plačtivě k Hermioně.
"Hej, Harry," ozval se Seamus Finnigan a naklonil se přes stůl, aby si půjčil Harryho mosazné váhy, "už jsi to slyšel? Bylo to dnes ráno v Denním věštci - mají za to, že zahlédli Siriuse Blacka."
"Kde?" vyjekli Harry s Ronem naráz. Malfoy na protější straně stolu vzhlédl a pozorně naslouchal. "Nedaleko odtud," odpověděl Seamus se vzrušeně vykulenýma očima. "Viděla ho tam nějaká mudla. Samozřejmě nemohla vědět, o co doopravdy jde. Mudlové si totiž myslí, že je to jen tuctový zločinec. A tak zavolala na policejní pohotovost. Jenže než tam dorazili z ministerstva kouzel, Black už byl pryč."
"Nedaleko odtud..." opakoval Ron a významně pohlédl na Harryho. Když se otočil, viděl, že je Malfoy pozorně sleduje.
"Co je, Malfoyi? Potřebuješ ještě něco oloupat?"
Malfoyovi se zlomyslně leskly oči a díval se upřeně na Harryho. Naklonil se přes stůl.
"Nepřemýšlels o tom, že Blacka zkusíš chytit sám na vlastní pěst, Pottere?"
"Ale ano, přesně tak," přitakal bez rozmýšlení Harry. Malfoyovy tenké rty se zkřivily v ošklivý úsměv. "Samozřejmě," řekl tichým hlasem, "já na tvém místě bych byl něco podnikl už dávno, nečekal bych tady ve škole jako poslušný chlapeček. Byl bych někde tam venku a pátral bych po něm."
"O čem to žvaníš, Malfoyi?" vyštěkl Ron.
"Copak ty to nevíš, Pottere?" vydechl překvapeně Malfoy a jeho vodové oči se zúžily.
"Co jako?"
Malfoy se tiše, posměšně uchichtl.
"Možná nechceš riskovat vlastní kůži," ušklíbl se. "Možná to chceš nechat na mozkomorech, co? Já bych se ale na tvém místě pomstil. Našel bych si Blacka sám."
"Co to sakra žvaníš?" vyjel vztekle Harry, v tom okamžiku však Snape zavolal: "Už byste tam měli mít přimíchané všechny přísady. Tenhle lektvar se potřebuje chvíli povařit, než se může pít, takže ho nechte bublat, skliďte si zatím věci a pak vyzkoušíme Longbottomova..."
Crabbe a Goyle se nezakrytě chechtali a sledovali, jak zpocený Neville horečně míchá svůj lektvar. Hermiona na něj koutkem úst, aby ji Snape neviděl, tiše chrlila, co má dělat. Harry s Ronem sbalili nepoužité přísady a odešli si umýt ruce a naběračky do kamenného umyvadla v koutě.
"Jak to Malfoy myslel?" zeptal se Harry tlumeně Rona, když strčil ruce pod ledový proud vody vytékající z tlamy chrliče. "Proč bych se měl chtít Blackovi pomstít? Nic mi přece neudělal - zatím."
"Jenom si vymýšlí," zabručel navztekaně Ron, "snaží se tě vyhecovat, abys udělal nějakou hloupost..."

Když se blížil konec hodiny, zamířil Snape k Nevillovi, který se ustrašeně krčil u svého kotlíku.
"Postavte se všichni kolem," vyzval Snape třídu, "a dívejte se, co se stane Longbottomově ropuše. Pokud se Longbottomovi podařilo namíchat zmenšovací dryák, scvrkne se v pulce. Pokud se dopustil nějaké chyby, o čemž ani v nejmenším nepochybuji, pravděpodobně se otráví."
Žáci Nebelvíru vystrašeně přihlíželi. Zmijozelští se tvářili nedočkavě. Snape levou rukou zdvihl žabáka Trevora a ponořil malou lžičku do Nevillova lektvaru, který teď už měl zelenou barvu. Několik kapek vlil Trevorovi do krku. Následoval okamžik bezdechého ticha, v němž bylo slyšet, jak Trevor hlasitě polkl; pak se ozvalo tlumené pšouknutí a na Snapeově dlani se kroutil pulec Trevor.
Nebelvírští propukli v hlasitý jásot. Snape se zakyslým výrazem v obličeji vytáhl z kapsy hábitu malou lahvičku, několika kapkami Trevora polil a žabák náhle znovu nabyl své původní velikosti.
"Srážím Nebelvíru pět bodů!" vyštěkl Snape a smazal tak úsměv ze všech obličejů. "Řekl jsem vám, abyste mu nepomáhala, slečno Grangerová. Můžete jít."
Harry, Ron a Hermiona stoupali po schodech do vstupní síně. Harry stále ještě přemýšlel o tom, co říkal Malfoy, a Ron pěnil vztekem kvůli Snapeovi.
"Vezme Nebelvíru pět bodů za to, že byl ten lektvar v pořádku! Proč jsi mu nezalhala, Hermiono? Měla jsi říct, že ho Neville připravil sám!"
Hermiona neřekla ani ň. Ron se po ní podíval. "Kde je?"
Harry se také otočil. Byli už na horním konci schodiště a dívali se, jak je zbytek třídy míjí a míří do Velké síně na oběd.
"Byla hned za námi," mračil se nechápavě Ron. Prošel kolem nich Malfoy, kráčel mezi Crabbem a Goylem. Posměšně se na Harryho ušklíbl a zmizel. "Támhle je," ukázal Harry.
Hermiona trochu supěla, jak spěšně vybíhala po schodech nahoru; v jedné ruce svírala brašnu, zatímco druhou si patrně něco zastrkovala do výstřihu svého hábitu. "Jak jsi to udělala?" chtěl vědět Ron.
"Co jako?" opáčila Hermiona a připojila se k nim.
"V jednom okamžiku jsi přece byla přímo za námi, a v druhém jsi najednou byla zpátky pod schody?!" "Cože?" zatvářila se poněkud zaskočeně Hermiona. "Ach tak - musela jsem se pro něco vrátit. Ale ne -" Hermioně praskl na školní brašně šev. Harryho to vůbec nepřekvapilo; viděl, že v ní měla přinejmenším tucet velkých a těžkých knih.
"Proč s sebou tohle všechno taháš?" zeptal se Ron. "Vždyť přece víš, na kolik předmětů jsem se zapsala," odpověděla a popadala dech. "Byl bys tak hodný a podržel mi to?"
"Ale -" Ron se probíral knihami, které mu podala, a díval se na obálky, "vždyť žádný z těchhle předmětů dneska nemáš. Odpoledne už zbývá jen obrana proti černé magii."
"To je pravda," souhlasila nepřítomně Hermiona, ale stejně nastrkala všechny učebnice zpátky do brašny. "Doufám, že je dnes k obědu něco dobrého, umírám hlady" dodala, když zamířili k Velké síni.
"Nemáš takový pocit, že před námi Hermiona něco tají?" zeptal se Ron Harryho.
Když dorazili na první letošní hodinu obrany proti černé magii, profesor Lupin tam ještě nebyl. Všichni se posadili, vytáhli učebnice, brka a pergameny a bavili se spolu, když konečně vešel do učebny. Roztržitě se na ně usmál a odložil si na katedru otlučený starý kufřík. Byl ošuntělý jako vždycky, působil ale zdravějším dojmem než tehdy ve vlaku, jako by se mezitím párkrát pořádně najedl.
"Dobré odpoledne," pozdravil. "Buďte tak laskavi a uložte si učebnice zpátky do brašen. Dnešní hodina bude mít charakter praktické ukázky. Budete potřebovat jen svoje hůlky."
Několik žáků si vyměnilo nechápavé pohledy, když si ukládali učebnice. Praktické cvičení z obrany proti černé magii dosud nikdy neměli, pokud nepočítali onu nezapomenutelnou hodinu v loňském školním roce, kdy jejich tehdejší učitel přinesl do třídy plnou klec rarachů a vypustil je mezi ně.
"Takže," vybídl je profesor Lupin, když byli všichni připraveni, "pojďte prosím za mnou."
Překvapení, ale nanejvýš zaujatí žáci vstali a následovali profesora Lupina ven z učebny. Vedl je liduprázdnou chodbou a zabočil za roh, a první, co tam uviděli, bylo školní strašidlo Protiva. Vznášel se ve vzduchu hlavou dolů a ucpával žvýkačkou klíčovou dírku.
Vzhlédl teprve v okamžiku, kdy byl profesor Lupin pouhého půl metru od něj, pak zavrtěl nohama se zakroucenými prsty a dal se do zpěvu.
"Ludrák, lůzák Lupin," notoval si. "Ludrák, lůzák Lupin, ludrák, lůzák Lupin -"
Přestože se Protiva obvykle choval hrubě a vzpurně, vůči učitelům projevoval za normálních okolností určitý respekt. Všichni okamžitě pohlédli na profesora Lupina, aby se přesvědčili, jak tuhle situaci zvládne; k jejich překvapení mu z tváře nezmizel úsměv.
"Tu žvýkačku bych na tvém místě z té klíčové dírky vytáhl, Protivo," oslovil zdvořile strašidlo. "Jinak se pan Filch nedostane ke košťatům."
Filch byl bradavický školník, nerudný nedostudovaný čaroděj, který vedl nepřetržitou válku proti žactvu a současně i proti školnímu strašidlu. Protiva však slovům profesora Lupina nevěnoval sebemenší pozornost, pouze se hlasitě a klokotavě upšoukl.
Profesor Lupin si tiše povzdechl a vytáhl hůlku. "Předvedu vám takové malé užitečné zaklínadlo," oznámil přes rameno třídě. "Pozorně se prosím dívejte." Zdvihl hůlku do výše ramene, pronesl "Waddiwasi!" a namířil ji na Protivu. Žvýkačka rychlostí kulky vystřelila ze zámku a strefila se Protivovi přímo do levé nosní dírky; Protiva se překotil hlavou vzhůru a s hlasitým klením odlétl.
"Paráda, pane profesore," vydechl užasle Dean Thomas. "Děkuji ti, Deane," usmál se profesor Lupin a odložil hůlku. "Půjdeme dál?"
Znovu vykročili a hleděli přitom na ošumělého profesora se vzrůstajícím respektem. Lupin je provedl ještě jednou

chodbou a zastavil se před sborovnou.
Ve sborovně, podlouhlé místnosti s dřevěným ostěním, plné starých křesel nejrůznějších tvarů, byl pouze jediný učitel. V hluboké klubovce tam seděl profesor Snape; když třída vcházela, zdvihl k ní oči. Zablesklo se mu v nich a kolem úst mu zahrál ošklivý posměšný úšklebek. Když posléze vstoupil profesor Lupin a chystal se za sebou zavřít, Snape promluvil.
"Nechte otevřeno, Lupine. Na tohle se raději nebudu dívat." Vstal a s rozevlátým černým hábitem prošel kolem čekající třídy. U dveří se náhle otočil a poznamenal: "Možná vás ještě nikdo nevaroval, Lupine, ale do téhle třídy chodí Neville Longbottom. Radil bych vám, abyste ho nepověřoval žádnými obtížnými úkoly. Alespoň pokud mu slečna Grangerová nebude našeptávat, co má udělat."
Neville zrudl jako tulipán. Harry na Snapea zlostně zíral. Už tak bylo dost podlé, když Nevilla sekýroval ve svých hodinách, natož pak když to dělal před ostatními učiteli.
Profesor Lupin zdvihl obočí.
"Doufal jsem, že právě Neville bude mým asistentem v první fázi našeho cvičení," prohlásil, "a jsem přesvědčen, že to zvládne naprosto dokonale."
Neville v obličeji zčervenal, jak jen to vůbec bylo možné. Snape ohrnul ret, vyšel ze dveří a práskl za sebou.
"Tak tedy," otočil se profesor Lupin ke třídě a pokynul jí, aby přešla na protější stranu místnosti, kde nebylo nic kromě staré šatní skříně, v níž měli učitelé pověšené své náhradní hábity. Když se profesor postavil vedle ní, skříň se náhle zakymácela a bouchla o stěnu.
"S tím si nemusíte dělat starosti," upokojoval žáky klidným hlasem, když několik z nich poplašeně uskočilo. "Je tam bubák."
Většině žáků však očividně připadalo, že to je něco, s čím by si měli dělat starosti. Neville na profesora Lupina pohlédl s výrazem čiré hrůzy a Seamus Finnegan nervózně sledoval rachotící dveřní knoflík.
"Bubáci si libují v tmavých a stísněných prostorách," vysvětloval profesor Lupin. "V šatních skříních, v mezerách pod postelemi, v policích pod dřezem - jednou jsem narazil na bubáka, který se vecpal do nástěnných hodin. Tenhle se sem nastěhoval včera odpoledne a já jsem požádal ředitele o svolení, aby ho profesorský sbor nechal na pokoji a abyste se na něm vy, moji žáci třetího ročníku, mohli trochu pocvičit.
První otázka, kterou si tedy musíme položit, zní: Co je to bubák?"
Hermiona zdvihla ruku.
"Je to strašidlo, které mění tvar," odpověděla. "Umí na sebe vzít podobu čehokoli, co nás podle jeho názoru nejvíc vyděsí."
"Sám bych to nedokázal definovat lip," pochválil ji profesor Lupin a Hermiona se šťastně rozzářila. "Takže bubák, který sedí tam uvnitř ve tmě, na sebe zatím žádnou podobu nevzal. Neví ještě, co osobu na druhé straně dveří vystraší. Nikdo neví, jak vlastně bubák vypadá, když je o samotě, až ho ale vypustím ven, okamžitě se promění v to, čeho se každý z nás bojí nejvíc.
To znamená," pokračoval profesor Lupin a okázale ignoroval Nevillův tlumený výkřik děsu, "že ještě než začneme, budeme mít před bubákem obrovskou výhodu. Všiml sis, jaká je to výhoda, Harry?"
Pokoušet se odpovědět na otázku v situaci, kdy Hermiona vedle něj poskakovala jako čertík na špičkách a kmitala rukou ve vzduchu, mu bylo proti mysli, ale Harry to zkusil.
"No - protože je nás tolik, tak nebude vědět, jakou podobu na sebe vzít?"
"Přesně tak," přikývl profesor Lupin a Hermiona spustila ruku s poněkud zklamaným výrazem. "Máte-li co do činění s bubákem, je vždycky nejlepší mít s sebou nějakou společnost. Zmate ho to. V co by se měl proměnit, v bezhlavou mrtvolu nebo v masožravého slimáka? Jednou jsem viděl, jak se bubák dopustil přesně téhle chyby - pokusil se vystrašit dva lidi najednou a proměnil se v polovičního slimáka. Nebylo to ani trochu strašidelné.
Kouzlo, které bubáka zapudí, je jednoduché, vyžaduje však silnou vůli. Prostředkem, který jej dokonale zničí, je totiž smích. Musíte ho donutit, aby na sebe vzal podobu, která vás pobaví.
Nejdřív si to kouzlo zkusíme bez hůlek. Opakujte po mně, prosím: Riddikulus!"
"Riddikulus!" pronesla třída sborem.
"Dobře," pochválil je profesor Lupin. "Velmi dobře. To ale byla bohužel jen ta snadná část. Slovo samotné totiž nestačí. A tady právě přijde řada na tebe, Neville."
Skříň se opět otřásla, i když se netřásla ani zdaleka tolik jako Neville, který pokročil kupředu s výrazem odsouzence míjícího k šibenici.
"To stačí, Neville," zarazil ho profesor Lupin. "Nejdřív to nejdůležitější: Můžeš nám říct, co ti na celém světě nahání největší strach?"
Nevillovy rty se pohnuly, nevyšel z nich však ani hlásek. "Promiň, Neville, ale nerozuměl jsem ti," prohlásil povzbudivě profesor Lupin.
Neville se poněkud bezradně rozhlédl, jako by prosil, aby mu někdo pomohl, a pak ze sebe sotva slyšitelným šepotem vymáčkl: "Profesor Snape."
Téměř všichni se rozesmáli. Dokonce i Neville se omluvně ušklíbl. Profesor Lupin se však tvářil zamyšleně. "Profesor Snape... hmmm... Neville, pokud vím, bydlíš u babičky."
"No - ano," přitakal nervózně Neville. "Ale - aby se bubák proměnil v ni, to taky nechci."
"Ne, ne, ty mi nerozumíš," uklidňoval ho profesor Lupin, který se teď už nepokrytě usmíval. "Jen bych rád věděl, jestli bys nám dokázal popsat, jaké šaty tvoje babička obvykle nosí."
Neville se zatvářil překvapeně, ale odpověděl: "No... nosí pořád stejný klobouk. Takový široký, s vycpaným supem nahoře. A dlouhé šaty.. obyčejně zelené... a někdy přehoz z liščí kožešiny"

"A co kabelku?" pobízel ho profesor Lupin. "Takovou velkou červenou," přikývl Neville.
"Tak dobrá," řekl profesor Lupin. "Dokážeš si ty šaty naprosto přesně představit, Neville? Vidíš je v duchu před sebou?"
"Ano," zahučel nejistě Neville, který teď přemýšlel o tom, co přijde dál.
"Až bubák vyrazí ven z té skříně, Neville, a uvidí tě, vezme na sebe podobu profesora Snapea," instruoval ho Lupin. "A ty zdvihneš hůlku - takhle - a vykřikneš Riddikulus a co nejvíc se soustředíš na babiččino oblečení. Pokud všechno půjde dobře, profesor bubák Snape bude přinucen vzít si ten klobouk se supem, ty zelené šaty i tu velkou červenou kabelu."
Všichni se hlasitě rozchechtali. Skříň se zakymácela ještě zuřivěji.
"Jestli se to Nevillovi povede, je pravděpodobné, že bude bubák postupně věnovat pozornost každému z nás," pokračoval profesor Lupin. "Chtěl bych, abyste se teď všichni na okamžik zamysleli, co vám nahání největší strach, a představili si, čím byste jej mohli zesměšnit..."
Ve sborovně zavládlo ticho. Harry se zamyslel... Co nahánělo největší strach na světě jemu?
První, na co si vzpomněl, byl lord Voldemort - Voldemort, jemuž by se vrátila všechna jeho síla. Jenže ještě než začal pro bubáka Voldemorta plánovat potenciální protiútok, vynořil se z hloubi jeho mysli příšerný obraz...
Lesklá, mrtvolně slizká ruka, jež vklouzla zpět pod lesklý plášť... dlouhý chroptivý nádech neviditelných úst... a potom chlad tak pronikavý, že měl pocit, jako by se topil...
Harry se otřásl, rozhlédl se po ostatních a doufal, že si toho nikdo nevšiml. Mnozí jeho spolužáci měli pevně zavřené oči. Ron si pro sebe mumlal: "Usekám mu nohy." Harry nepochyboval, že ví, co to má znamenat. Ron se ze všeho na světě nejvíc bál pavouků.
"Jste všichni připraveni?" zeptal se profesor Lupin. Harry pocítil záchvěv strachu. Nepřipadal si připravený Co by měl udělat, aby mozkomor nepůsobil tak hrůzostrašně? Nechtělo se mu ale žádat o další čas, protože všichni ostatní přikyvovali a vyhrnovali si rukávy.
"My ostatní teď o pár kroků ustoupíme, Neville," vysvětloval profesor Lupin, "abys měl volný prostor, rozumíš? Já pak pošlu dopředu dalšího... Tak honem, všichni zpět, abychom Nevillovi nepřekáželi v útoku -"
Všichni ustoupili, přitiskli se zády ke zdi a Nevilla nechali u skříně samotného. Byl celý pobledlý a vystrašený, také si ale vykasal rukávy a hůlku držel připravenou v ruce.
"Až napočítám do tří, Neville!" pokračoval Lupin a zamířil svou hůlkou na dveřní knoflík skříně. "Ráz - dva - tři - teď!"
Z konce profesorovy hůlky Lupina vytryskl proud jisker a dopadl přímo na dveřní knoflík. Skříň se rozletěla dokořán. Vystoupil z ní profesor Snape se svým hákovitým nosem a hrozivým výrazem a šlehl po Nevillovi zlověstným pohledem.
Neville se zdviženou hůlkou o krok ustoupil a bezhlese pohyboval ústy. Snape se k němu nemilosrdně blížil a sahal po něčem ve svém hábitu. "R-r-riddikulus!" vypískl Neville.
Ozvalo se cosi jako prásknutí bičem. Snape zavrávoral; náhle měl na sobě dlouhé šaty s krajkovým lemem, na hlavě vysoký klobouk se supem prožraným od molů a na ruce se mu pohupovala obrovská karmínově rudá kabela.
Ozval se výbuch smíchu. Bubák se zmateně zarazil, načež profesor Lupin vykřikl: "Parvati! Do toho!"
Parvati s odhodlaným výrazem postoupila kupředu.
Snape se teď otočil k ní. A znovu prásk - a na jeho místě nyní stála zkrvavená, nesčetnými obvazy omotaná mumie.
Nevidomým obličejem byla otočená k Parvati, rozešla se k ní plouživým krokem, nohy vláčela po zemi a zvedala neohebné paže -
"Riddikulus!" zaječela Parvati.
Mumii se odmotal obvaz na noze; zapletla se do něj, natáhla se jak široká tak dlouhá a odkutálela se jí hlava.
"Seamusi!" zaburácel profesor Lupin.
Seamus proběhl kolem Parvati.
Prásk! Tam, kde ještě před okamžikem ležela mumie, teď stála žena s havraními vlasy spadajícími až na podlahu. Kostnatou tvář měla lehce nazelenalou - smrtonoška. Právě teď otevřela ústa dokořán a celá sborovna se naplnila nelidskou ozvěnou táhlého kvílivého skřeku, při němž se Harrymu zježily všechny vlasy - "Riddikulus!" zahulákal Seamus.
Smrtonoška přidušeně zachroptěla a chytila se za hrdlo; ztratila hlas.
Prásk! Smrtonoška se proměnila v krysu, která se dokolečka honila za svým ocasem, potom - prásk! - v chřestýše, který se ve svíjivých smyčkách plazil po podlaze, než se z něj - prásk! - stala jediná, krví podlitá oční bulva.
"Je celý zmatený!" vykřikl Lupin. "Za chvíli ho budeme mít! Deane!"
Dean si pospíšil kupředu.
Prásk! Bulva se proměnila v uťatou ruku, která dopadla prsty dolů a jako krab se začala posunovat po podlaze. Vtom se ozvalo cvaknutí - a ruka uvízla v myší pasti. "Výborně! Teď ty, Rone!"
Ron se vrhl kupředu. Prásk!
Hned několik žáků vyjeklo současně. K Ronovi se blížil obrovitý pavouk, šest stop vysoký a celý chlupatý, a výhružně cvakal kusadly. Harry se vteřinku obával, že Ron ztuhl hrůzou. Pak ale -
"Riddikulus!" zařval Ron a pavoukovy nohy byly tytam. Bezmocně se převaloval sem a tam - Levandule Brownová zapištěla a uhnula mu z cesty - až se dovalil přímo k Harrymu. Harry zdvihl připravenou hůlku, jenže - "Sem ke mně!" zaburácel náhle profesor Lupin a skokem se vrhl vpřed.
Prásk!
Beznohý pavouk zmizel. Chvíli se všichni zmateně rozhlíželi kolem dokola a hledali, kam se poděl. Potom si všimli, že ve vzduchu před Lupinem visí stříbřitě bílá koule; Lupinovo "Riddikulus!" zaznělo téměř lenivě. Prásk!

"Jen běž, Neville, a doraž ho!" poručil Lupin, když bubák dopadl na podlahu v podobě švába. Prásk! Snape byl zpět. Tentokrát Neville vyrazil do útoku s odhodláním v obličeji.
"Riddikulus!" rozkřikl se a třída na zlomek vteřiny opět zahlédla Snapea v krajkových šatech Nevillovy babičky. Vzápětí Neville zahýkal smíchy, bubák explodoval, rozprskl se na tisíc drobných obláčků kouře a zmizel.
"Vynikající!" zvolal profesor Lupin a zbytek třídy začal nadšeně tleskat. "Výborně, Neville. Všichni jste byli dobří. Tak to máme... pět bodů pro Nebelvír za každého, kdo se bubákovi postavil, deset pro Nevilla, protože ten mu čelil dvakrát... a po pěti bodech pro Hermionu a Harryho." " Já jsem ale nic neudělal," podivil se Harry.
"Na začátku hodiny jste s Hermionou správně odpověděli na moje otázky, Harry," vysvětlil pohotově Lupin. "Všichni jste se blýskli, byla to vynikající hodina. Za domácí úkol si laskavě přečtěte kapitolu o bubácích a napište mi její stručný obsah... odevzdáte mi to v pondělí. Tím dnes končíme."
Za vzrušeného hovoru opustila třída sborovnu. Harry však moc dobrou náladu neměl. Profesor Lupin mu úmyslně zabránil střetnout se s bubákem. Proč to udělal? Kvůli tomu, že viděl, jak se ve vlaku zhroutil, a teď si o něm myslí, že za moc nestojí? Měl snad o něj strach, že znovu omdlí?
Zdálo se však, že nikdo jiný Lupinův záměr nepostřehl. "Viděli jste, jak jsem zatočil s tou smrtonoškou?" holedbal se Seamus.
"A já s tou rukou!" přidal se Dean a vlastní rukou mával ve vzduchu.
"A já se Snapem v tom klobouku!" "A já s mojí mumií!"
"To bych ráda věděla, proč má profesor Lupin strach z křišťálových koulí," přemítala nahlas Levandule.
"To byla nejlepší hodina obrany proti černé magii, jakou jsme kdy měli, co říkáte?" prohlásil nadšeně Ron, když se vraceli do třídy pro svoje brašny.
"Zdá se, že je to moc dobrý učitel," přidala se pochvalně Hermiona. "Jenom je mi líto, že na mě už se s tím bubákem nedostalo -"
"V co by se změnil v tvém případě?" zeptal se posměšně Ron. "V domácí úkol, ze kterého jsi dostala jen devět bodů z deseti?"

Kapitola osmá

Útěk Buclaté dámy

Netrvalo dlouho a obrana proti černé magii se pro většinu žáků stala nejoblíbenějším předmětem. Jen Draco Malfoy a jeho banda zmijozelských měli proti profesoru Lupinovi výhrady.
"Podívejte se na ty jeho ošuntělé svršky," syčel Malfoy hlasitým šepotem, když profesor Lupin procházel kolem. "Obléká se jako náš starý domácí skřítek."
Nikomu jinému však nevadilo, že jsou hábity profesora Lupina záplatované a ošoupané. Několik jeho následujících hodin bylo stejně zajímavých jako ta první. Po bubácích studovali karkulinky, odpudivé drobné skřetovité tvorečky, kteří se ukrývají všude, kde došlo k nějakému krveprolití, ve sklepeních starých hradů či v jámách na opuštěných bojištích, a číhají na zbloudilé pocestné, aby je utloukli k smrti. Z karkulinek pak přešli na tůňodavy, ohavné vodní příšery, které vypadají jako šupinaté opice s plovacími blánami na rukou, jimiž s oblibou škrtí nic netušící oběti, brodí-li se jejich vodami.
Zato o některých dalších předmětech Harry bohužel nemohl říct, že by je měl rád. Ze všeho nejhorší byly lektvary. Snape byl poslední dobou v obzvlášť nevraživém rozpoložení a nikdo ani v nejmenším nepochyboval, jaký k tomu má důvod. Historka o tom, jak na sebe bubák vzal jeho podobu a jak ho Neville Longbottom převlékl do babiččiných šatů, se po škole rozlétla rychlostí lesního požáru. Snapeovi rozhodně zábavná nepřipadala. Při sebemenší zmínce o profesoru Lupinovi mu v očích výhružně zablýskalo a Nevilla sekýroval ještě víc než předtím.
Navíc se Harry pomalu začínal děsit hodin, které trávil v dusivé atmosféře věžní učebny profesorky Trelawneyové, kde se učil dešifrovat různé nepravidelné tvary
a symboly a snažil se ignorovat skutečnost, že kdykoli na něj profesorka jasnovidectví pohlédla, zalily se její obrovské oči slzami. Nedokázal si ji oblíbit ani omylem, přestože někteří jeho spolužáci na ni hleděli s úctou, která dostoupila až ke zbožňování. Parvati Patilová a Levandule Brownová si navykly každou polední přestávku odběhnout do věžní učebny profesorky Trelawneyové. Vracely se pokaždé s rozčilujícím povýšeným výrazem, jako by věděly něco, o čem ostatní nemají ani ponětí. Začaly také soucitně tlumit hlas, kdykoli s Harrym mluvily, jako by už ležel na smrtelné posteli.
Nikdo si doopravdy neoblíbil péči o kouzelné tvory, ze které se po dramaticky nabité první hodině stal neobyčejně nudný předmět. Zdálo se, že Hagrid si úplně přestal věřit. Hodinu co hodinu teď trávili tím, že se učili pečovat o tlustočervy, kteří jistojistě patřili k nejnudnějším tvorům na světě.
"Proč by se o ně vůbec někdo měl chtít starat?" stěžoval si Ron po další hodině věnované tomu, že tlustočervům cpali do slizkých krků hlávkový salát.
Počátkem října ovšem přišlo něco jiného, co Harryho zaneprázdnilo, něco tak radostného, že mu to neuspokojivou školní výuku vynahradilo. Blížila se famfrpálová sezóna a Oliver Wood, kapitán nebelvírského mužstva, svolal na jeden čtvrteční večer schůzku, na níž měli hráči prodiskutovat taktiku pro nastávající ročník.
Famfrpálové mužstvo tvořilo sedm hráčů: tři střelci, jejichž úkolem bylo dávat góly, což znamenalo prohodit Camrál (červený míč o velikosti fotbalového balonu) jednou z obručí umístěných padesát stop vysoko na obou koncích hřiště, dva odrážeči, kteří byli vybaveni těžkými holemi na odrážení Potlouků (dvou těžkých černých míčů, které poletují sem a tam a snaží se útočit na hráče), jeden brankář, který chránil branky před střelami soupeřů, a jeden chytač, který měl ze

všech nejtěžší úkol, protože musel chytit Zlatonku, maličký okřídlený míček o velikosti vlašského ořechu, jehož polapení znamenalo konec hry a přinášelo chytačovu mužstvu sto padesát bodů navíc.
Oliver Wood byl statný sedmnáctiletý mladík, který v Bradavicích navštěvoval sedmý, závěrečný ročník. V hlase mu zaznívalo jakýsi podtón tichého zoufalství, když v chladné šatně vedle potemnělého famfrpálového hřiště oslovil svých šest spoluhráčů.
"Tohle je naše poslední naděje - moje poslední naděje - na získání famfrpálového poháru," konstatoval a korzoval před nimi sem a tam. "Na konci tohohle školního roku odcházím. Další šanci už nedostanu.Nebelvír sedm let po sobě nevyhrál. Já vím, pronásledovala nás ta nejhorší smůla, jakou kdy kdo na světě měl... Zranění... Pak zase to, jak loni celý turnaj odvolali..." Wood polkl, jako by se mu při té vzpomínce dodnes svíralo hrdlo. "Taky ale víme, že fakt jsme to nejlepší - proklaté - mužstvo - na celé - škole," zdůrazňoval, bušil si pěstí do dlaně druhé ruky a do očí se mu vrátil dobře známý fanatický lesk.
"Máme tři jedinečné střelce."
Wood ukázal na Alici Spinnetovou, Angelinu Johnsonovou a Katie Bellovou.
"Máme dva nepřekonatelné odrážeče."
"Nech toho, Olivere, uvádíš nás do rozpaků," ozvali se Fred a George Weasleyovi a dělali, že se červenají.
"A máme chytače, se kterým jsme ještě neprohráli jediný zápas!" zaburácel Wood a pohlédl na Harryho s jakousi zuřivou pýchou. "A taky mě," dodal jakoby mimochodem.
"Vždyť i ty jsi vynikající, Olivere," pochválil ho George. "Perfektní brankář," přidal se Fred.
"Vtip je v tom," pokračoval Wood a znovu začal přecházet po šatně, "že famfrpálový pohár měl nést naše jméno už v posledních dvou letech. Od chvíle, kdy do mužstva nastoupil Harry, jsem si myslel, že to máme v kapse. Jenže nám to nevyšlo a v tomhle ročníku máme poslední šanci, aby se tam naše jméno konečně dostalo..."
Nebelvírský kapitán mluvil tak schlíple, že dokonce i Fred s Georgem vypadali dojatě.
"Tenhle ročník je náš, Olivere," ujistil ho Fred.
"My to zvládneme, Olivere," připojila se Angelina. "Určitě," dodal Harry.
S plným odhodláním zahájilo mužstvo trénink, který se konal třikrát týdně večer. Počasí se zhoršovalo, bylo stále chladněji, víc pršelo a noci byly temnější, ale sebevětší množství bahna, větru ani deště nedokázalo Harrymu zkalit onu báječnou představu, jak konečně získávají obrovský stříbrný famfrpálový pohár.
Když se Harry jednoho dne večer vrátil po tréninku do nebelvírské společenské místnosti, celý promrzlý a ztuhlý ale spokojený, jak trénink probíhal, zjistil, že celá místnost vře vzrušením.
"Děje se něco?" zeptal se Rona a Hermiony, kteří seděli v nejlepších křeslech u krbu a dodělávali hvězdné mapy pro astronomii.
"První víkend v Prasinkách," ukázal Ron na čerstvé oznámení, které viselo na otlučené staré informační tabuli. "Připadá na konec října, na svátek Všech svatých."
"Výborně!" zamnul si rukama Fred, který vstoupil za Harrym otvorem v portrétu. "Musím se stavit u Taškáře, docházejí mi smradlavé kuličky"
Harry se svezl do křesla vedle Rona a dobrá nálada z něj kvapem vyprchávala. Hermiona jako by mu četla myšlenky.
"No tak, Harry, příště určitě budeš smět jet taky," konejšila ho. "Blacka nepochybně brzy dopadnou, jednou už ho přece i viděli."
"Black není takový blázen, aby se o něco pokoušel v Prasinkách," mínil Ron. "Zeptej se McGonagallové, jestli bys nemohl jet už tentokrát, Harry, bůhví, kdy se tam pojede příště -"
"Rone!" okřikla ho Hermiona. "Víš přece, že se Harry má držet ve škole -"
"A to tady má jako jediný třeťák zkysnout?" odporoval Ron. "Popros McGonagallovou, Harry, běž -"
"Jo, myslím, že to udělám," rozhodl se Harry. Hermiona užuž chtěla zaprotestovat, když vtom jí lehce vyskočil do klína Křivonožka. Z tlamy mu visel velký mrtvý pavouk.
"Musí to žrát takhle před námi?" rozčiloval se Ron a zlostně na kocoura zahlížel.
"Křivonožko, ty šikulko, tos chytil úplně sám?" rozplývala se Hermiona.
Křivonožka pomalu žvýkal pavouka a žlutýma očima vyzývavě zíral na Rona.
"Hlavně si ho drž pěkně u sebe na klíně, nic jiného po tobě nechci," zabručel podrážděně Ron a sklonil se ke své hvězdné mapě. "Mám tady v brašně Prašivku, spí."
Harry zazíval. Už se mu strašně chtělo spát, musel ale ještě dokreslit svoji hvězdnou mapu. Přitáhl si k sobě brašnu, vytáhl z ní pergamen, inkoust a brk a dal se do práce.
"Jestli chceš, můžeš si obkreslit tu moji," nabídl se Ron, rozmáchlým gestem vyznačil na mapě poslední chybějící hvězdu a přistrčil ji k Harrymu.
Hermiona, která byla proti opisování, našpulila rty, nic však neřekla. Křivonožka stále ještě bez mrknutí zíral na Rona a koncem svého huňatého ocasu švihal sem a tam. Pak zničehonic skočil.
"HEJ!" zařval Ron a popadl svou brašnu, když do ní Křivonožka zabořil drápy všech čtyř tlap a začal zuřivě trhat.
"PUSŤ, TY ZVÍŘE PITOMÝ!"
Ron se snažil brašnu Křivonožkovi vytrhnout, ale kocour ji držel dál a vztekle sápal.
"Rone, neubližuj mu!" ječela Hermiona. Celá společenská místnost zaujatě přihlížela. Ron brašnu popadl a zatočil jí i s kocourem nad hlavou, až Prašivka obloukem vyletěla z brašny do vzduchu.
"CHYŤTE TU KOČKU!" zahulákal Ron, když se Křivonožka vysvobodil z pozůstatků brašny, přeskočil stůl a hnal se za vyděšenou krysou.
George Weasley po Křivonožkovi skočil, ale minul ho. Prašivka se bleskově propletla mezi dvaceti páry nohou a zmizela pod starou komodou. Křivonožka prudce zabrzdil, přikrčil se na prohnutých tlapách a jednou přední začal

rozzuřeně hrabat pod komodou.
Ron s Hermionou se vrhli za nimi; Hermiona popadla Křivonožku pod břichem a odtáhla ho pryč, zatímco Ron si lehl na zem a s velkými obtížemi vytáhl Prašivku za ocas ven.
"Podívej se na ni!" vyjel vztekle na Hermionu a mával jí Prašivkou před očima. "Je chudinka kost a kůže! Nepouštěj k ní toho kocoura!"
"Křivonožka nechápe, že to nesmí dělat!" bránila se Hermiona roztřeseným hlasem. "Všechny kočky přece honí krysy, Rone!"
"Na tom tvém zvířeti je něco divného!" rozčiloval se Ron a snažil se přimět Prašivku, která sebou zoufale kroutila, aby si zalezla k němu do kapsy. "Slyšel mě, jak říkám, že mám Prašivku v brašně!"
"To je přece hloupost!" odsekla netrpělivě Hermiona. "Křivonožka ji prostě cítil, Rone, jak jinak si myslíš, že -"
"Ta kočka je na Prašivku vysazená!" běsnil Ron a nevšímal si ostatních kolem sebe, kteří se začínali pobaveně chichotat. "A Prašivka tady byla dřív a ještě ke všemu je nemocná!"
Ron prkenně prošel společenskou místností a zmizel na schodech k chlapeckým ložnicím.
Následujícího dne byl Ron na Hermionu pořád ještě naštvaný. Po celou hodinu bylinkářství s ní sotva promluvil, přestože jejich obvyklý trojlístek pracoval společně na jednom tlustolusku.
"Jak je Prašivce?" zeptala se nesměle Hermiona, když z rostlin obírali silné růžové lusky a vysypávali lesklé boby do dřevěného vědra.
"Schovává se mi v nohách postele a třese se jako ratlík," odpověděl nerudně Ron, minul vědro a rozsypal několik bobů po podlaze skleníku.
"No tak, Weasleyi, dávejte přece pozor!" napomenula ho hlasitě profesorka Prýtová, když jim z bobů před očima vyrazily květy.
Poté měli hodinu přeměňování. Harry, rozhodnutý požádat po jejím skončení profesorku McGonagallovou, aby směl jet s ostatními do Prasinek, se připojil k frontě před učebnou a přemýšlel, jakými argumenty by měl svou žádost podpořit. Vytrhl jej však z toho incident, ke kterému došlo na začátku fronty.
Vypadalo to, že Levandule Brownová pláče. Parvati ji jednou rukou objímala a zároveň něco vysvětlovala Seamusi Finniganovi a Deanu Thomasovi, kteří se tvářili nesmírně vážně.
"Stalo se něco, Levandule?" zeptala se ustaraně Hermiona, když ke shromážděné skupince přistoupila s Harrym a s Ronem.
"Dostala dnes ráno dopis z domova," vysvětlovala šeptem Parvati. "Jejího králíka Binkyho zadávila liška." "Ach ne," zajíkla se Hermiona. "To je mi líto, Levandule." "Měla jsem to vědět!" zaštkala Levandule tragicky. "Víte, kolikátého dnes je?"
"No -"
"Šestnáctého října! ‚Ta věc, které se tak hrozně bojíš - dojde k ní v pátek šestnáctého října!' Vzpomínáte si? Ona měla pravdu, fakt měla pravdu!"
Teď už se kolem Levandule shromáždila celá třída. Seamus vážně zavrtěl hlavou. Hermiona zaváhala a pak se zeptala:
"Tys - tys měla nějaké obavy, že Binkyho zabije liška?"
"Teda, že to bude zrovna liška, jsem nevěděla," připustila Levandule a vzhlédla k Hermioně uslzenýma očima, "ale samozřejmě jsem se bála, aby mi neumřel, to je snad jasné, ne?"
"Ach tak," přikývla Hermiona a znovu se odmlčela. Pak se opět ozvala.
"Binky už byl starý králík?"
"N-ne!" vzlykla Levandule. "B-bylo to ještě mládě!" Parvati k sobě kamarádku přivinula pevněji.
"Tak proč jsi v tom případě měla takový strach, že ti umře?" zajímala se Hermiona.
Parvati po ní střelila zlobným pohledem.
"No ne, vždyť se na to podívejte logicky," pokračovala Hermiona a obrátila se k celé skupince. "Chci říct, že Binky dokonce ani neumřel dnes, že ne? Levandule se o tom dnes jenom dozvěděla" - Levandule hlasitě zaštkala - "a nemohla z toho mít takový strach, spíš to na ni zapůsobilo jako opravdový šok..."
"Hermiony si nevšímej, Levandule," skočil jí hlasitě do řeči Ron, "ona si totiž myslí, že na domácích miláčcích, kteří patří někomu jinému než jí, nijak zvlášť nezáleží." Právě v tom okamžiku otevřela profesorka McGonagallové dveře učebny, což bylo možná štěstí. Hermiona a Ron se navzájem probodávali nenávistnými pohledy, a když vešli dovnitř, posadili se vedle Harryho každý na opačnou stranu a po celou hodinu spolu nepromluvili.
Harry si pořád ještě nerozmyslel, jak bude svou žádost profesorce McGonagallové formulovat, když zazvonil zvonek oznamující konec hodiny; byla to však ona sama, kdo na téma Prasinek promluvil jako první.
"Počkejte okamžik, prosím!" zavolala, když se třída chystala k odchodu. "Protože všichni patříte do mé koleje, měli byste mi do Všech svatých odevzdat od rodičů podepsané formuláře s povolením návštěvy Prasinek. Kdo neodevzdá formulář, ten do vesnice nepojede, tak na to nezapomeňte!"
Neville zdvihl ruku.
"Prosím, paní profesorko, já - myslím, že jsem ho ztratil -"
"Vaše babička poslala váš formulář přímo mně, Longbottome," přerušila ho profesorka McGonagallové. "Myslela si zřejmě, že to tak bude bezpečnější. Tak to je všechno, můžete jít."
"Zeptej se jí hned teď," pobídl Ron šeptem Harryho. "No, ale -" nadechla se Hermiona.
"Zkus to, Harry," opakoval paličatě Ron.
Harry počkal, dokud se zbytek třídy nevytratil, a nervózně zamířil ke stolu profesorky McGonagallové. "Copak, Pottere?"
Harry se zhluboka nadechl.

"Paní profesorko, moje teta a strýc - totiž - oni mi zapomněli ten formulář podepsat," vykoktal.
Profesorka McGonagallové na něj hleděla přes své hranaté brýle, neřekla však ani slovo.
"Takže - hmm - myslíte, že by nevadilo - Totiž, nevadilo by, kdybych - kdybych jel do Prasinek jako ostatní?"
Profesorka McGonagallové sklopila oči a začala si skládat papíry na stole.
"Obávám se, že vadilo, Pottere," odpověděla. "Slyšel jste, co jsem řekla. Kdo neodevzdá formulář, ten do vesnice nepojede. To je zásada."
"Ale - paní profesorko, když moje teta a strýc- Víte, oni jsou to mudlové a vlastně vůbec nechápou, jak... Jak to v Bradavicích s formuláři a se vším ostatním chodí," přesvědčoval ji Harry, povzbuzován energickou Ronovou gestikulací. "Kdybyste řekla, že můžu jet -"
"Jenže já to neřeknu," zarazila ho profesorka McGonagallová, vstala a uložila úhledně složené papíry do zásuvky. "Na formuláři je jasně uvedeno, že povolení musí podepsat někdo z rodičů nebo poručníků." Otočila se a pohlédla na něj se zvláštním výrazem ve tváři. Byl to snad soucit? "Je mi líto, Pottere, ale toto je mé poslední slovo. A měl byste si pospíšit, jinak přijdete pozdě na další hodinu."
Nedalo se nic dělat. Ron častoval profesorku McGonagallovou četnými nelichotivými přízvisky, což Hermionu nesmírně popudilo. Sama zas nasadila výraz typu "bude to tak nejlepší", což Rona vytočilo ještě víc, a Harry byl nucen smířit se s tím, jak se celý zbytek třídy hlasitě a nadšeně baví na téma, co kdo udělá nejdřív, až dorazí do Prasinek.
"Pořád ještě ti zbývá hostina," podotkl Ron, aby Harryho aspoň trochu povzbudil. "Víš přece, hostina na počest Všech svatých, to bude hned ten večer."
"Vím," přitakal ponuře Harry, "to bude skvělé." Hostina na počest Všech svatých byla vždycky skvělá, mnohem lépe by mu ale chutnalo, kdyby ho čekala po celém dni stráveném spolu s ostatními v Prasinkách. Nic z toho, co mu poví kdokoli z nich, nemůže zmírnit hořkost faktu, že on zůstane v Bradavicích. Dean Thomas, který uměl bezvadně napodobovat písmo, se mu nabídl, že na formuláři zfalšuje podpis strýce Vernona, ale protože Harry už profesorce McGonagallové prozradil, že ho nemá podepsaný, nebylo to k ničemu. Ron váhavě nadhodil, že by mohl použít neviditelného pláště, jeho návrh však rázně zamítla Hermiona a připomněla mu Brumbálova slova, podle nichž plášť na mozkomory nefunguje. Pravděpodobně s nejméně účinnou útěchou přišel Percy.
"Víš Harry, oni toho kolem Prasinek všichni hrozně nadělají, ale ujišťuji tě, že to vůbec není taková senzace, jak se říká," pronesl vážným hlasem. "Mají tam sice docela dobrou cukrárnu, ale Taškářovy žertovné předměty jsou vážně nebezpečné, ještě tak Chroptící chýše stojí za vidění, ale jinak vůbec o nic nepřijdeš, Harry."
Ráno v den Všech svatých se Harry probudil a sešel s ostatními dolů na snídani; přestože cítil šílenou depresi, všemožně se snažil chovat se normálně.
"Přivezeme ti z Medového ráje spoustu cukroví," slibovala mu Hermiona a z toho, jak se tvářila, mu bylo jasné, že jí ho je zoufale líto.
"Fakt, hory cukroví," přidal se Ron. Při pohledu na Harryho zklamání oba konečně zapomněli na svou hádku kvůli Křivonožkovi.
"Nemusíte si se mnou dělat žádné starosti," ujistil je Harry rádoby ledabylým hlasem. "Uvidíme se na hostině, dobře se bavte."
Doprovodil je do vstupní síně, kde před hlavní bránou stál školník Filch, odškrtával si jména z dlouhého seznamu a podezřívavě si prohlížel každý obličej, aby se ujistil, že ven neproklouzne nikdo, kdo nemá povolení jet.
"Ty zůstáváš tady, Pottere?" zahlaholil Malfoy, který čekal ve frontě spolu s Crabbem a Goylem. "Snad nemáš strach jet kolem mozkomorů?"
Harry ho ignoroval a vydal se na osamělou pouť vzhůru po mramorovém schodišti a pak dál vylidněnými chodbami do nebelvírské věže.
"Heslo?" vyštěkla Buclatá dáma, která se vytrhla z dřímoty.
"Fortuna major," ohlásil se bezbarvě Harry.
Portrét se rozevřel a Harry otvorem prolezl do společenské místnosti. Byla plná štěbetajících žáků prvního a druhého ročníku a našlo se tam i několik starších žáků, kteří už evidentně byli v Prasinkách tolikrát, že je počáteční nadšení z tamních návštěv opustilo.
„Harry! Harry! Hej, Harry!"
To na něj volal Colin Creevey z druhého ročníku, který ho nesmírně obdivoval a nevynechal jedinou příležitost, aby si s ním mohl promluvit.
"Copak ty nejedeš do Prasinek, Harry? Proč ne? Poslyš -" Colin se dychtivě rozhlédl po svých přátelích, "jestli chceš, můžeš se posadit k nám, Harry!"
"No - díky, Coline, ale spíš ne," odmítl Harry, jemuž se nechtělo sedět a nechat se spoustou lidí okukovat kvůli své jizvě na čele. "Totiž - musím si zajít do knihovny, mám tam nějakou práci."
Po těchto slovech mu nezbývalo než se otočit a zamířit zpět k otvoru v portrétu.
"Tak proč jsi mě vlastně budil?" volala za ním popuzeně Buclatá dáma, když odcházel.
Harry sklesle kráčel ke knihovně, na poloviční cestě si to však rozmyslel; na práci teď zrovna neměl náladu. Otočil se a zjistil, že stojí tváří v tvář Filchovi, který právě propustil branou poslední účastníky exkurze do Prasinek.
"Co tady děláš?" vyjel na něho Filch podezřívavě. "Nic," odpověděl po pravdě Harry.
"Nic!" vyprskl Filch a sanice se mu nebezpečně třásly. "To ti tak budu věřit! Tajně se tady potloukáš o samotě! Jak to, že nejsi v Prasinkách a nenakupuješ smradlavé kuličky, krkací prášek a hvízdavé housenky jako zbytek těch tvých ničemných mrňavých kamarádíčků?"
Harry pokrčil rameny.
"Tak koukej padat zpátky do své společenské místnosti, kam patříš!" vyštěkl Filch a zamračeně Harryho sledoval,

dokud se mu neztratil z očí.
Harry se však do společenské místnosti nevrátil; vystoupal po schodech nahoru, veden jen napůl vědomým úmyslem navštívit sovinec a podívat se na Hedviku, a kráčel právě další chodbou, když na něj z jedné místnosti zavolal něčí hlas: "Harry?"
Vrátil se o několik kroků, aby se podíval, kdo to je, a spatřil profesora Lupina, který vykukoval zpoza dveří svého kabinetu.
"Co tady děláš?" řekl Lupin úplně opačným tónem než předtím Filch. "Kde jsou Ron a Hermiona?"
"V Prasinkách," odpověděl Harry rádoby nonšalantním tónem.
"Ach tak," přikývl Lupin. Okamžik Harryho přemýšlivě pozoroval. "Nemáš chuť ke mně zajít? Právě mi přivezli ďasovce pro naši příští hodinu."
"Cože vám přivezli?" podivil se Harry a šel za Lupinem. V jednom koutě profesorova kabinetu stálo obrovské akvárium plné vody. Ke sklu tiskl obličej jakýsi odpudivě zelený tvor se špičatými malými růžky, výhružně se na ně šklebil a protahoval si dlouhé úzké prsty.
"Je to vodní démon," vysvětloval Lupin a zamyšleně si ďasovce prohlížel. "Neměli bychom s ním mít žádné zvláštní problémy; když už jsme zvládli tůňodavy, tak rozhodně ne. Jenom musíme přijít na to, jak se nedostat do jeho sevření. Vidíš ty nepřirozeně dlouhé prsty? Jsou silné, ale hrozně křehké."
Ďasovec vycenil zelené zuby a pak se zahrabal do spleti vodních řas v rohu akvária.
"Dáš si šálek čaje?" zeptal se Lupin a rozhlížel se po konvici. "Zrovna jsem si říkal, že si na něj postavím." "Tak dobře," souhlasil nejistě Harry.
Lupin poklepal na kotlík hůlkou a z hubice se náhle vyvalil oblak páry.
"Posaď se," vyzval Harryho Lupin a otevíral víko zaprášené plechovky. "Obávám se, že mám jen sáčkový čaj - ale myslím, že čajových lístků máš už plné zuby"
Harry na něj pohlédl. Lupinovy oči se pobaveně leskly. "Jak jste se o tom dozvěděl?" zeptal se Harry.
"Řekla mi to profesorka McGonagallová," vysvětlil Lupin a podal Harrymu otlučený hrníček s čajem. "Neděláš si z toho těžkou hlavu, že ne?"
"Ne," ujistil ho Harry.
Na okamžik mu blesklo hlavou, že by mohl profesorovi povědět o tom psu, kterého viděl v Magnoliové ulici, rozhodl se ale mlčet. Nechtěl, aby ho Lupin nakonec považoval za zbabělce, když už ho i tak neměl za dost odvážného, aby si poradil s bubákem.
Něco z těch myšlenek se zřejmě zrcadlilo Harrymu ve tváři, protože mu Lupin položil otázku: "Máš nějaké starosti, Harry?"
"Ne," zalhal Harry. Upil doušek čaje a sledoval, jak mu ďasovec hrozí zaťatou pěstí. "Vlastně ano," vyhrkl najednou a odložil čaj na Lupinův psací stůl. "Pamatujete na ten den, kdy jsme zápasili s bubákem?"
"Ááno," přitakal protáhle Lupin.
"Proč jste mi zabránil, abych se mu postavil?" vyhrkl Harry spěšně.
Lupin zdvihl obočí.
"Domníval jsem se, že to bylo naprosto zjevné, Harry," pronesl překvapeně.
Harryho to zarazilo, čekal, že Lupin jeho tvrzení popře. "Proč jste to udělal?" nepřestal naléhat.
"Víš," začal Lupin a nepatrně svraštil čelo, "předpokládal jsem, že kdyby se bubák ocitl proti tobě, vzal by na sebe podobu lorda Voldemorta."
Harry na něj užasle zíral. Nejen že to byla odpověď, kterou čekal ze všeho nejméně, ale Lupin navíc nahlas vyslovil Voldemortovo jméno. Jediný, koho kdy Harry slyšel to jméno říct nahlas (kromě sebe sama), byl profesor Brumbál.
"Nejspíš jsem se mýlil," pokračoval Lupin a mračil se dál. "Tehdy jsem ale nepovažoval za dobrý nápad, aby se lord Voldemort objevil ve sborovně. Bál jsem se, že by to vedlo k panice."
"Voldemort byl první, kdo mě napadl," přiznal upřímně Harry. "Jenže pak - pak jsem si vzpomněl na ty mozkomory."
"Rozumím," přikývl zamyšleně Lupin. "Tak to tedy.. klobouk dolů." Pousmál se, když uviděl překvapení v Harryho obličeji. "To svědčí o tom, že ze všeho nejvíc se bojíš - strachu. To je velice moudré, Harry."
Harry nevěděl, co by na tohle řekl, a tak se jen znovu napil čaje.
"Ty sis tedy myslel, že nevěřím, že by ses dokázal postavit bubákovi?" dohadoval se Lupin.
"No... ano," připustil Harry. Náhle si připadal o hodně spokojenější. "Pane profesore, vy přece ty mozkomory znáte -"
Přerušilo ho zaklepání na dveře. "Dále," zvolal Lupin.
Dveře se otevřely a do kabinetu vešel Snape. V ruce nesl pohár, z něhož se jemně kouřilo; když spatřil Harryho, černé oči se mu zúžily.
"Á, Severusi," uvítal ho s úsměvem Lupin. "Tisíceré díky. Buďte tak laskav a nechte mi to tady na stole, ano?"
Snape postavil kouřící pohár na stůl a těkal přitom očima mezi Harrym a Lupinem.
"Zrovna jsem Harrymu ukazoval svého ďasovce," usmál se mile Lupin a ukázal na akvárium.
"Úžasné," zahuhlal Snape, aniž by pohlédl tím směrem. "Měl byste to vypít hned teď, Lupine."
"Jistě, jistě, za chviličku," přikývl Lupin.
"Uvařil jsem celý kotlík," pokračoval Snape. "Pro případ, že byste potřeboval ještě."
"Nejspíš si ho trošku vezmu i zítra. Mnohokrát vám děkuji, Severusi."
"Není zač," ujistil ho Snape, přitom se však na něj díval pohledem, který se Harrymu vůbec nelíbil. Z kabinetu vyšel zamračený a celý ve střehu.
Harry zvědavě pohlédl na pohár a Lupin se usmál. "Profesor Snape byl tak laskav, že mi namíchal jistý lektvar," řekl. "Já sám jsem na lektvary nikdy moc nebyl a tenhle je navíc mimořádně složitý" Zdvihl pohár a přičichl k němu. "Škoda,

že cukr ho zbavuje účinnosti," dodal, trochu usrkl a otřásl se odporem.
"Proč -?" začal Harry. Lupin na něj pohlédl a nedokončenou otázku zodpověděl.
"Nějak se necítím ve své kůži," vysvětloval. "Tenhle lektvar je jediná věc, která mi pomáhá. Mám velké štěstí, že mým kolegou je právě profesor Snape, protože je jen málo kouzelníků, kteří vědí, jak ho připravit."
Profesor Lupin se znovu napil a Harry pocítil šílené nutkání vyrazit mu pohár z ruky.
"Profesor Snape se velice zajímá o černou magii," vykoktal po chvíli.
"Opravdu?" Profesor Lupin si znovu zavdal lektvaru a tvářil se, jako by ho Harryho sdělení nijak zvlášť nezaujalo.
"Někteří lidé se domnívají -" Harry zaváhal, pak ale odvážně pokračoval, "někteří lidé se domnívají, že by byl schopen všeho, jen aby dostal místo učitele obrany proti černé magii."
Lupin dopil pohár do dna a zašklebil se.
"Odporné," postěžoval si. "Tak dobrá, Harry, budu se zase muset dát do práce. Uvidíme se na hostině." "Jasně," přikývl Harry a odložil prázdný šálek od čaje. Z Lupinova prázdného poháru se dosud kouřilo.

"Tohle všechno je pro tebe," řekl Ron. "Přinesli jsme ti, kolik jsme unesli."
Harrymu se snesl do klína déšť křiklavě různobarevných cukrátek. Venku už se stmívalo, když se Ron s Hermionou s tvářemi zrůžovělými od studeného větru objevili ve společenské místnosti; tvářili se, jako by právě prožili nejlepší den svého života.
"To je od vás hezké," poděkoval Harry a zdvihl balíček drobných černých pepřových kapslí. "Jaké to je v Prasinkách? Kde jste všude byli?"
Podle toho, co říkali, byli všude. U Džina v láhvi, což byl obchod s kouzelnickými potřebami, v Taškářových žertovných předmětech, U Tří košťat, kde si dávali napěněné korbele horkého máslového ležáku, a na spoustě dalších míst.
"Tam ti mají poštu, Harry! Je v ní na dvě stovky sov, všechny sedí na regálech a všechny jsou označené barevným kódem podle toho, jak rychle chceš svůj dopis doručit adresátovi!"
"A v Medovém ráji mají nový druh fondánu, byla tam ochutnávka zdarma, tady jsme ti kousek přinesli, podívej..."
"A viděli jsme lidožravého obra, vážně, aspoň si to myslíme, U Tří košťat se schází nejrůznější -"
"Škoda že jsme ti nemohli přinést trochu toho máslového ležáku, ten člověka fakt zahřeje -"
"A co jsi dělal ty?" zeptala se ustaraně Hermiona. "Udělal jsi nějakou práci?"
"Ne," zavrtěl hlavou Harry. "Lupin mi ve svém kabinetu uvařil hrnek čaje. A pak tam přišel Snape..."
Vylíčil jim všechno o poháru s lektvarem. Ronovi zděšením poklesla sanice.
"Lupin to vypil?" vydechl. "Copak se zbláznil?" Hermiona pohlédla na hodinky.
"Poslyšte, už bychom měli jít dolů, hostina začíná za pět minut..." Spěšně prolezli otvorem v portrétu, vmísili se do davu a pořád ještě si povídali o Snapeovi.
"Jestli se ale - no, víte -" Hermiona ztlumila hlas a nervózně se rozhlížela kolem, "jestli se doopravdy snažil - otrávit Lupina - přece by to nedělal Harrymu před očima?!"
"Hmm" to snad opravdu ne," zabručel Harry, když vešli do vstupní síně a na její protilehlé straně vstoupili do Velké síně. Ta byla vyzdobena stovkami vydlabaných dýní, v nichž zářily svíce, mrakem živých netopýrů, kteří mávali křídly a poletovali sem a tam, a spoustou jasně oranžových fáborů, které líně pluly pod bouřkově zamračeným stropem jako zářiví vodní hadi.
Jídlo bylo lahodné; dokonce i Hermiona a Ron, pořád ještě k prasknutí nacpaní sladkostmi z Medového ráje, dokázali od každého chodu spořádat po dvou porcích. Harry neustále zalétal pohledem k učitelskému stolu. Profesor Lupin vypadal spokojeně a vlastně stejně jako obvykle a zaujatě se bavil s maličkým profesorem Kratiknotem, který vyučoval kouzelné formule. Harry přejel očima kolem stolu a zastavil se na místě, kde seděl Snape. Nebyl si jistý, jestli si to jen nevymýšlí, ale připadalo mu, že Snape pokradmu pokukuje po Lupinovi častěji, než by bylo normální.
Hostina byla zakončena zábavným programem, který obstarali bradavičtí duchové. Vyskákali ze zdí a ze stolů a blýskli se krátkou sestavou synchronizovaného plachtění. Skoro bezhlavý Nick, nebelvírský duch, slavil obrovský úspěch, když názorně předvedl svou vlastní zbabranou popravu.
Byl to tak příjemný večer, že Harrymu nedokázal zkazit dobrou náladu dokonce ani Malfoy, který na něj přes hlavy davu, když všichni společně opouštěli Velkou síň, křikl: "Pozdravují tě mozkomorové, Pottere!"
Harry, Ron a Hermiona šli za ostatními nebelvírskými žáky obvyklou cestou k nebelvírské věži, když však dorazili do chodby, na jejímž konci visel portrét Buclaté dámy, zjistili, že se tam vytvořila dokonalá zácpa.
"Proč nikdo nejde dovnitř?" podivoval se Ron.
Harry nahlížel dopředu přes hlavy těch, kdo stáli před nimi. Portrét vypadal, že je zavřený.
"Nechte mě projít, prosím!" rozlehl se Percyho hlas a za chvíli už se Percy důležitě prodíral davem. "Co je to tady za zácpu? Přece jste všichni nemohli zapomenout heslo - dovolíte, já jsem primus -"
A pak v celém davu zavládlo ticho, nejprve vpředu a postupně stále dál dozadu, takže to vypadalo, jako by se chodbou šířil mrazivý děs. Slyšeli, jak Percy náhle přikázal zvýšeným hlasem: "Sežeňte někdo profesora Brumbála. Pospěšte si!"
Všichni stáčeli hlavy směrem k Percymu a ti, kteří stáli vzadu, si stoupali na špičky, aby také něco viděli. "Co se děje?" zeptala se Ginny, která právě dorazila. O vteřinku později se dostavil profesor Brumbál a spěšně mířil k portrétu. Nebelvírští žáci se natlačili na sebe podél stěn, aby mezi nimi mohl projít, a Harry, Ron a Hermiona se posunuli o kousek blíž, aby zjistili, v čem je problém.
"Ach ne!" vyjekla hlasitě Hermiona a popadla Harryho za ruku.
Buclatá dáma z obrazu zmizela, plátno bylo něčím ostrým rozdrásáno tak zuřivě, že podlaha byla pokryta jeho drobnými

proužky, a několik větších kusů bylo z obrazu úplně vytrženo.
Brumbál zničený obraz přelétl jediným rychlým pohledem, a když se k žákům otočil s velice vážným výrazem v očích, zjistil, že k němu právě spěchají profesorka McGonagallová a profesoři Lupin a Snape.
"Musíme ji najít," prohlásil Brumbál. "Paní profesorko, buďte tak laskava, zajděte okamžitě za panem Filchem a nařiďte mu, aby prohledal všechny obrazy na hradě, jestli tam Buclatá dáma není."
"Tak to vám přeju hodně štěstí!" ozval se krákavý hlas. Samozřejmě patřil školnímu strašidlu Protivovi, který se vznášel nad shromážděnými a tetelil se potěšením jako vždy, když viděl nějakou pohromu či nepříjemnost. "Co tím myslíš, Protivo?" opáčil klidně Brumbál a Protivův úšklebek znatelně povadl. Brumbála se provokovat neodvážil. Místo toho nasadil podlézavý tón, který nezněl o nic lépe než jeho předchozí posměšné krákání.
"Ona se stydí, vaše ředitelnosti. Nechce, aby ji někdo viděl. Je příšerně zřízená. Já ji viděl, když probíhala jednou krajinkou nahoře ve čtvrtém poschodí, pane, kličkovala tam mezi stromy. Plakala, až srdce usedalo," rozplýval se spokojeností. "Chudinka," dodal naoko lítostivě. "Říkala, kdo jí to udělal?" zeptal se tiše Brumbál.
"No jistě, vaše profesornosti," přisvědčil Protiva s výrazem někoho, kdo v náručí drží velikou odjištěnou bombu. "Měl hrozný vztek, že ho nechtěla pustit dovnitř, víte?" Protiva se předklonil a mezi nohama se na Brumbála ušklíbl. "Je to pěkně odporné individuum, tenhle Sirius Black."

Kapitola devátá

Chmurná prohra

Profesor Brumbál poslal všechny nebelvírské zpátky o Velké síně, kde se k nim o deset minut později připojili i žáci z Mrzimoru, Havraspáru a Zmijozelu, kteří vesměs vypadali neobyčejně zmateně.
"Profesorský sbor i já osobně musíme provést důkladnou prohlídku celého hradu," oznámil jim profesor Brumbál poté, co profesorka McGonagallová a profesor Kratiknot pozavírali všechny dveře vedoucí do síně. "Obávám se, že v zájmu vlastní bezpečnosti budete muset dnešní noc strávit tady. Požaduji, aby prefekti stáli na stráži u všech vchodů do síně, a předávám velení našemu primusovi a primusce. Stane-li se cokoli mimořádného, okamžitě mi to ohlaste," otočil se na Percyho, který se tvářil nesmírně hrdě a důležitě. "Pošlete mi zprávu po některém z duchů."
Profesor Brumbál se už chystal opustit síň, pak se však zarazil se slovy:
"Ach ano, budete potřebovat..."
Stačilo, aby Albus Brumbál mávl jedinkrát nonšalantně hůlkou a dlouhé stoly odlétly k obvodu síně a vyrovnaly se podél stěn; následovalo další mávnutí a podlaha se pokryla stovkami měkkých karmínových spacích pytlů.
"Dobře se vyspěte," popřál jim profesor Brumbál a zavřel za sebou dveře.
Síň okamžitě zaplnilo vzrušené štěbetání; žáci Nebelvíru informovali zbytek školy o tom, k čemu u nich právě došlo.
"Zalezte si všichni do spacích pytlů!" zaburácel Percy. "Pospěšte si, žádné další povídání! Za deset minut se zhasíná!"
"Pojďte," pobídl Ron Harryho a Hermionu. Popadli tři spací pytle a odtáhli je do kouta.
"Co myslíte, je Black pořád ještě na hradě?" zašeptala nervózně Hermiona.
"Jak je vidět, Brumbál si myslí, že by tu být mohl," odpověděl Ron.
"Já vám řeknu, že to je opravdu štěstí, že si vybral zrovna dnešní večer," uvažovala Hermiona, když oblečení zalezli do spacích pytlů a opřeli se o lokty, aby si spolu mohli dál povídat. "Jediný večer, kdy jsme nebyli ve věži..."
"Počítám, že na útěku ztratil přehled o čase," mínil Ron. "Nejspíš si neuvědomil, že je svátek Všech svatých. Jinak by byl vrazil sem."
Hermiona se zachvěla.
Také jejich spolužáci si kladli stejnou otázku: "Jak se dostal dovnitř?"
"Třeba se umí přemisťovat pomocí kouzel," říkal právě jeden žák z Havraspáru, který ležel kousek od nich. "Víte, co myslím - prostě se tady objevil zčistajasna."
"Pravděpodobně v přestrojení," doplnil ho mrzimorský žák pátého ročníku.
"Taky sem mohl přiletět," napadlo Deana Thomase. "Proboha, jsem tady snad jediná, kdo si dal tu práci a přečetl si Dějiny bradavické školy?" zeptala se Hermiona popuzeně Harryho a Rona.
"Nejspíš ano," přisvědčil Ron. "Proč?"
"Protože hrad chrání víc než jenom zdi, abyste věděli," odsekla Hermiona. "Je chráněn všelijakými kouzelnými zaříkadly, která mají zabránit právě tomu, aby sem někdo tajně pronikl. Přemístit se sem pomocí kouzel prostě není možné. A chtěla bych vidět přestrojení, které by dokázalo oklamat mozkomory. Ti přece hlídají všechny vchody na školní pozemky. Viděli by ho, i kdyby sem přiletěl. A Filch zná všechny zdejší tajné chodby, takže ty taky určitě nechali hlídat..."
"Budeme zhasínat!" zahulákal Percy. "Rád bych, abyste byli všichni uložení ve spacích pytlech a nechci slyšet žádné další povídání!"
Všechny svíčky naráz zhasly. Jediné světlo nyní vycházelo ze stříbřitě světélkujících duchů, kteří poletovali sem a tam a vážně promlouvali s prefekty, a z kouzelného stropu, který byl stejně jako obloha venku poset hvězdami. Díky jejich světelnému efektu a díky šepotu, který stále ještě naplňoval celou síň, si Harry připadal, jako by spal za mírného vánku pod širákem.
Vždy jednou za hodinu se v síni objevil některý z učitelů, aby se přesvědčil, že je všude klid. Někdy kolem třetí hodiny ranní, když už mnozí konečně usnuli, vstoupil profesor Brumbál. Harry sledoval, jak se rozhlíží a hledá Percyho, který procházel mezi spacími pytli a napomínal ty, kteří se spolu bavili. Percy byl v té chvíli jen kousek od Harryho, Rona a Hermiony, kteří začali předstírat spánek v okamžiku, kdy se k nim přiblížily Brumbálovy kroky.

"Máte nějaké stopy, pane profesore?" zeptal se šeptem Percy.
"Ne. Tady je všechno v pořádku?" "Všechno pod kontrolou, pane."
"Výborně. Teď už by nemělo smysl je všechny stěhovat. Pro otvor v nebelvírském portrétu jsem našel dočasného strážce. Zítra je budete moci přestěhovat zpátky."
"A co Buclatá dáma, pane?"
"Schovává se v mapě Argyllshiru v druhém patře. Očividně odmítla pustit Blacka dovnitř bez hesla, proto na ni zaútočil. Pořád ještě je silně rozrušená, ale jen co se trochu uklidní, požádám pana Filche, aby ji vrátil na původní místo."
Harry slyšel, jak se dveře do síně se zavrzáním znovu otevřely, a pak se ozvaly další kroky.
"Pane řediteli?" Byl to Snape. Harry ležel ani se nehnul a pozorně naslouchal. "Celé třetí poschodí bylo prohledáno. Black tam není. A Filch prošel všechna sklepení. Tam také nikdo není."
"A co astronomická věž? Pracovna profesorky Trelawneyové? Sovinec?"
"Všechno jsme prohledali..."
"Nuže dobrá, Severusi. Tak jako tak jsem nečekal, že by se tu Black zdržel."
"Máte nějakou teorii ohledně toho, jak se dostal dovnitř?" zeptal se Snape.
Harry velice opatrně nadzvedl hlavu položenou na pažích, aby měl volné i druhé ucho.
"Mám jich spoustu, Severusi, ale každá je nepravděpodobná."
Harry nepatrně pootevřel oči a podíval se směrem, kde stáli; Brumbál byl k němu obrácen zády, zahlédl však vášnivě zaujatý Percyho obličej a Snapeův profil, který vypadal popuzeně.
"Vzpomínáte si na ten rozhovor, pane řediteli, který jsme měli těsně před - no, před začátkem pololetí?" otázal se Snape, ale téměř přitom nerozevíral rty, jako by chtěl z diskuse vyloučit Percyho.
"Vzpomínám, Severusi," přikývl Brumbál a v jeho hlase zaznělo cosi jako varování.
"Zdá se mi - téměř nemožné - že by se Black mohl dostat do školy bez pomoci někoho zevnitř. Dal jsem najevo svoje obavy, když jste jmenoval -"
"Nevěřím, že by uvnitř tohoto hradu existoval jediný člověk, který by byl ochoten pomáhat Blackovi dostat se sem," prohlásil Brumbál a z tónu, jakým to řekl, jednoznačně vyplynulo, že pokládá toto téma za uzavřené; Snape už proto nedopověděl. "Musím zajít dolů za mozkomory, pokračoval Brumbál. "Slíbil jsem, že jim řeknu, až skončíme s prohledáváním hradu."
"Nechtěli nám s tím hledáním vypomoct, pane?" zajímal se Percy.
"Jistěže ano," odpověděl chladně Brumbál. "Obávám se ale, že dokud zde budu ředitelem já, žádný mozkomor nepřekročí práh tohoto hradu."
Percy se zatvářil poněkud rozpačitě. Brumbál rychlým a tichým krokem opustil síň. Snape ještě chvíli zůstal stát a díval se za ředitelem se záštiplným výrazem, pak ale také odešel.
Harry pohlédl na Rona a Hermionu. I oni měli oči otevřené a zrcadlil se jim v nich hvězdný strop.
"Co to všechno mělo znamenat?" zeptal se bezhlesým šepotem Ron.
V příštích několika dnech se ve škole nemluvilo o ničem jiném než o Siriusi Blackovi. Teorie o tom, jak se dostal do hradu, nabývaly stále nepravděpodobnější podoby. Hannah Abbottová z Mrzimoru strávila většinu následující hodiny bylinkářství tím, že každému, kdo byl ochoten ji poslouchat, vykládala, jak je Black schopen proměnit se v kvetoucí keř. Rozcupované plátno Buclaté dámy bylo sejmuto ze zdi a nahrazeno obrazem sira Cadogana a jeho tlustého šedivého poníka. Nikdo z toho nejásal radostí. Sir Cadogan polovinu času trávil tím, že žáky vyzýval na souboj, a zbytek tím, že si vymýšlel směšně komplikovaná vstupní hesla, která přinejmenším dvakrát denně měnil.
"Je to absolutní cvok," stěžoval si Percymu rozzlobeně Seamus Finnigan. "Nemůžeme dostat někoho jiného?" "Nikdo jiný tu práci nechtěl vzít," vysvětloval Percy. "To, co se stalo Buclaté dámě, nahnalo všem strach. Pouze sir Cadogan byl natolik statečný, že se přihlásil dobrovolně."
Sir Cadogan byl však tím nejmenším z Harryho problémů. Harry sám se teď ocitl pod přísným dohledem. Učitelé nacházeli nejrůznější záminky, aby ho mohli doprovázet po chodbách, a Percy Weasley (který se podle Harryho názoru řídil matčinými příkazy) ho sledoval na každém kroku jako nějaký neobyčejně důležitý hlídací pes. Všechno to pak bylo korunováno tím, když si ho profesorka McGonagallová pozvala k sobě do kabinetu a uvítala ho s výrazem tak truchlivým, až si Harry myslel, že nejspíš někdo zemřel.
"Nemá už smysl dál to před vámi tajit, Pottere," oslovila ho tím nejvážnějším tónem. "Vím, že to pro vás bude šok, ale Sirius Black -"
"Já vím, že jde po mně," přerušil ji unaveně Harry. "Zaslechl jsem to říkat Ronova tatínka paní Weasleyové. On totiž pracuje na ministerstvu kouzel."
Profesorku McGonagallovou jeho sdělení očividně zarazilo. Vteřinu nebo dvě na Harryho pozorně hleděla a pak prohlásila: "Dobře tedy! V tom případě jistě pochopíte, Pottere, proč myslím, že není zrovna dobré, abyste po večerech chodil na tréninky famfrpálu. Tam venku na hřišti, kde jsou s vámi jen ostatní členové vašeho týmu, jste příliš vystaven nebezpečí, Pottere -"
"Jenže my v sobotu hrajeme první zápas," skočil jí rozhořčeně do řeči Harry. "Musím přece trénovat, paní profesorko!"
Profesorka McGonagallová ho upřeně pozorovala. Harry věděl, že jí na prospěchu nebelvírského týmu doopravdy záleží; koneckonců to byla právě ona, kdo ho původně navrhl na post chytače. Čekal a napětím ani nedýchal.
"Hmmm..." Profesorka McGonagallová vstala a zadívala se oknem ven na famfrpálové hřiště, kam bylo pro déšť sotva vidět. "No... musím přiznat, že bych se ráda dočkala toho, jak ten pohár konečně vyhrajeme... Stejně ale musím říct, Pottere - byla bych klidnější, kdyby tam s vámi byl někdo z učitelů. Požádám madame Hoochovou, aby chodila na vaše tréninky dohlížet."

Jak se první famfrpálový zápas blížil, počasí se neustále zhoršovalo. Nebelvírské mužstvo se tím však nenechalo odradit a pod pečlivým dohledem madame Hoochové trénovalo ještě intenzivněji než kdy dřív. Na poslední trénink před sobotním zápasem ale přišel Oliver Wood s dosti nepříjemnou zprávou.
"Nebudeme hrát se Zmijozelem!" oznámil svému družstvu a tvářil se nesmírně rozčileně. "Zrovna za mnou byl Flint. Namísto s nimi se utkáme s Mrzimorem."
"Proč?" vyhrkli svorně členové týmu.
"Flint se vymlouvá, že jejich chytač má pořád ještě poraněnou ruku," vysvětloval Wood a vztekle skřípal zuby. "Je ale naprosto jasné, proč to dělají. Nechce se jim hrát v tomhle počasí. Mají strach, že by jejich šance ještě víc klesly..."
Celý den dul silný vítr a hustě pršelo a Woodova slova teď doprovodilo vzdálené zadunění hromu.
"Malfoy s tou rukou vůbec nic nemá!" rozkřikl se rozzuřeně Harry. "Simuluje to!"
"To já vím," přisvědčil hořce Wood, "jenže to nemůžeme dokázat. A všechny nacvičené signály jsme trénovali v přesvědčení, že budeme hrát se Zmijozelem, jenže teď proti nám místo nich nastoupí Mrzimor a ten má úplně jiný styl hry. Mají nového kapitána a chytače, Cedrika Diggoryho -" Angelina, Alice a Katie se náhle zahihňaly.
"Co je?" reagoval zamračeně Wood na jejich lehkovážné počínání.
"To je takový ten vysoký pohledný kluk, že?" ujišťovala se Angelina.
"Silný a tichý," dodala Katie a všechny tři se znovu začaly hihňat.
"Tichý je jen proto, že je to takový tupec, že nedá dvě slova dohromady," odsekl netrpělivě Fred. "Nechápu, s čím si děláš starosti, Olivere, s Mrzimorem to bude procházka růžovým sadem. Když jsme s nimi hráli posledně, chytil Harry Zlatonku asi po pěti minutách, pamatuješ?"
"Tentokrát budeme hrát za úplně jiných podmínek!" zařval hlasitě Wood a oči mu lehce vylezly z důlků. "Diggory dal dohromady pořádně silnou sestavu! A kromě toho on sám je vynikající chytač. Ostatně toho jsem se bál, že se na to budete dívat takhle. Nesmíme je podcenit! Nesmíme polevit v soustředění! Zmijozel se nás snaží vypéct! My musíme vyhrát!"
"Tak se nerozčiluj, Olivere," uklidňoval ho Fred s mírně poplašeným výrazem v obličeji. "My přece Mrzimor bereme vážně. "Absolutně vážně."
Den před zápasem nabyl vítr intenzity skučivé vichřice a pršelo ještě vytrvaleji než dosud. Na chodbách a v učebnách byla taková tma, že musely být rozsvíceny další pochodně a lucerny. Mužstvo Zmijozelu vypadalo nadmíru spokojeně a nejspokojeněji se tvářil Malfoy.
"Ach bože, jen kdybych se s tou rukou cítil aspoň o trochu lip," povzdechl si, když sledoval, jak zvenčí lomcuje okny vichřice.
Harry neměl v hlavě prostor na to, aby si dělal starosti s čímkoli jiným než s nadcházejícím dnem a chystaným zápasem. Oliver Wood za ním o přestávkách mezi hodinami neustále přibíhal a dával mu různé rady. Když se to stalo potřetí, mluvil tak dlouho, že si Harry náhle uvědomil, že má už deset minut zpoždění na hodinu obrany proti černé magii; rozběhl se do učebny a Wood za ním hulákal: "Diggory má hrozně rychlou kličku, Harry, takže by možná bylo nejlepší zkusit ho obejít velkým obloukem -"
Harry prudce zabrzdil před učebnou obrany proti černé magii, otevřel dveře a vpadl dovnitř.
"Omlouvám se, pane profesore, ale -"
Nebyl to však profesor Lupin, který k němu zdvihl oči od katedry; seděl u ní Snape.
"Hodina začala před deseti minutami, Pottere, takže myslím, že Nebelvíru strhneme deset bodů. Posaďte se." Harry se však nehýbal.
"Kde je profesor Lupin?" zeptal se.
"Říká, že se dnes cítí příliš nemocen na to, aby mohl učit," oznámil Snape s -pokřiveným úsměvem. "Neříkal jsem vám, abyste se posadil?"
Harry však zůstal stát na místě. "Co mu je?"
V Snapeových černých očích se zablýsklo.
"Nic, co by ho ohrožovalo na životě," pronesl tónem, který naznačoval, že opak by ho těšil mnohem víc. "Strhávám Nebelvíru dalších pět bodů, a jestli vás budu muset ještě jednou vybídnout, abyste se posadil, bude to už za padesát bodů."
Harry se odloudal na své místo a posadil se. Snape se rozhlédl po třídě.
"Jak jsem říkal, než nás Potter vyrušil, profesor Lupin nezanechal žádné poznámky o tom, které učivo jste doposud probrali -"
"Prosím, pane profesore," vyhrkla kvapně Hermiona, "probírali jsme bubáky, karkulinky, tůňodavy a děsovce a právě jsme měli začít -"
"Buďte ztichа!" zarazil ji chladně Snape. "Žádné informace jsem po vás nežádal. Poukazoval jsem jen na organizační nedostatky profesora Lupina."
"Je to nejlepší učitel obrany proti černé magii, jakého jsme kdy měli," ozval se neohroženě Dean Thomas a zbytek třídy ho podpořil tichým souhlasným zabrečením. Snape vypadal hrozivěji než kdy jindy.
"To vám tedy ke spokojenosti stačí málo. Lupin vás doopravdy nepřepíná - že se dokážete vypořádat s karkulinkami a děsovci, to bych od vás očekával už v prvním ročníku. Dnes si promluvíme o -"
Harry sledoval, jak listuje učebnicí, dokud se nedostal k úplně poslední kapitole, o níž si mohl být jistý, že ji ještě neprobírali.
"- o vlkodlacích," dokončil Snape.
"Ale, pane profesore," pípla Hermiona, která se očividně nedokázala udržet, "my ještě vlkodlaky probírat nemáme, dnes máme začít bludníčky -"

"Slečno Grangerová," okřikl ji Snape hlasem mrazivým jako smrt, "až doposud jsem žil v domnění, že tuhle hodinu řídím já a ne vy. A říkám vám všem, abyste si nalistovali stranu tři sta devadesát čtyři." Znovu se rozhlédl po celé třídě. "Všichni! A to hned!"
Nebelvírští si otevřeli učebnice s mnoha zahořklými kradmými pohledy stranou a s tichým vzdorovitým mumláním.
"Kdo z vás mi dokáže povědět, jak odlišíme vlkodlaka od pravého vlka?" otázal se Snape.
Všichni nehybně seděli a mlčeli - totiž všichni až na Hermionu, jejíž ruka, jak bylo jejím častým zvykem, doslova vystřelila vzhůru.
"Ví to někdo?" ušklíbl se Snape a Hermiony si nevšímal. Na rtech mu už zas pohrával ten pokřivený úsměv. "Chcete mi snad tvrdit, že vás profesor Lupin nenaučil dokonce ani základní rozdíly mezi -"
"Říkali jsme vám přece," ozvala se náhle Parvati, "že jsme se k vlkodlakům zatím nedostali, jsme teprve u -" "Ticho!" zavrčel Snape. "Ale, ale, ale, v životě by mě nenapadlo, že ve třetím ročníku narazím na třídu, jejíž žáci nepoznají vlkodlaka, když se před nimi objeví. Nesmím zapomenout informovat profesora Brumbála o tom, jak hrozně jste pozadu..."
"Prosím, pane profesore," vyhrkla Hermiona, která stále ještě mávala rukou ve vzduchu, "vlkodlak se od pravého vlka liší několika drobnými detaily. Čenich vlkodlaka -"
"To je už podruhé, co jste promluvila bez dovolení, slečno Grangerová," otočil se k ní chladně Snape. "Odebírám Nebelvíru dalších pět bodů za to, že jste takový nesnesitelný šprt."
Hermiona zrudla jako mák, konečně ruku spustila a uslzenýma očima se zavrtala do podlahy. Způsob, jakým nyní celá třída na Snapea zahlížela, byl nejvýmluvnější známkou toho, jak upřímně ho všichni nenávidí, protože každý z nich už minimálně jednou Hermionu za šprta označil také, a Ron, který jí tak říkal přinejmenším dvakrát týdně, hlasitě zaprotestoval: "Položil jste nám otázku a ona zná odpověď. Tak proč se ptáte, když to nechcete slyšet?"
Třídě bylo okamžitě jasné, že přestřelil. Snape k němu pomalu dokráčel a všichni přítomní zadrželi dech. "Uděluji vám školní trest, Weasleyi," usmál se sladce Snape s obličejem skloněným těsně k Ronovi. "A jestli vás ještě jednou uslyším, jak kritizujete moje výukové metody, budete toho hodně dlouho litovat."
Po celý zbytek hodiny nikdo nevydal sebemenší hlásek. Seděli a vypisovali si z učebnice poznámky o vlkodlacích, zatímco Snape procházel sem a tam mezi lavicemi a prohlížel si práce, které sepsali pro profesora Lupina.
"Velice uboze vysvětleno... tohle je nepřesné, tůňodava častěji nacházíme v Mongolsku... profesor Lupin to ohodnotil osmi body z deseti možných? Já bych tomu nedal ani tři..."
Když konečně zazvonilo, Snape je ještě na okamžik zadržel ve třídě.
"Každý z vás napíše esej, který mi předá osobně do ruky, a sice o metodách rozpoznávání a zabíjení vlkodlaků. Požaduji, abyste na toto téma popsali dva svitky pergamenu, a své práce mi odevzdáte v pondělí dopoledne. Je načase, aby tuhle třídu někdo vzal pevně do ruky. Vy tu ještě zůstaňte, Weasleayi, musíme se dohodnout na vašem trestu."
Harry a Hermiona odešli z učebny spolu s ostatními. Jejich spolužáci počkali, dokud se nedostali bezpečně mimo Snapeův doslech, a pak začali na profesora svorně nadávat.
"I kdyby byla pravda, že Snape o to místo usiluje, takhle se ještě vůči žádnému jinému našemu učiteli obrany proti černé magii nikdy nechoval," řekl Harry Hermioně. "Proč je zrovna proti Lupinovi tak zaujatý? Myslíš, že to je všechno kvůli tomu bubákovi?"
"Já nevím," zavrtěla zamyšleně hlavou Hermiona. "Vážně ale doufám, že se profesor Lupin brzy uzdraví..."
O pět minut později je dohonil Ron, který se ještě třásl vztekem.
"Víte, jakou práci si pro mě ten..." (použil pro Snapea označení, po němž Hermiona šokovaně vyjekla Rone!) "vymyslel? Mám jít na ošetřovnu drhnout bažanty! Bez kouzlení!" Rozzuřeně přitom oddechoval a prsty bezděčně zalamoval v pěst. "Proč jen se Black neschoval v jeho pracovně, no řekněte? Mohl nám přece udělat tu laskavost a zbavit nás Snapea jednou provždy!"
Druhého dne ráno se Harry probudil neobvykle brzo; tak brzo, že byla ještě tma. Na okamžik měl dojem, že ho probudilo burácení větru, potom však v týlu pocítil proud studeného vzduchu a prudce se posadil - školní strašidlo Protiva se vznášel těsně nad ním a usilovně mu foukal do ucha.
"Co to děláš?" vyjel na něj Harry vztekle.
Protiva nadmul tváře, důkladně si odfoukl a s krákoravým smíchem pozpátku vylétl z ložnice.
Harry rozespale sáhl po budíku a podíval se na něj. Bylo půl páté. V duchu Protivu proklel, převalil se na druhý bok a pokusil se znovu usnout, jenže teď, když už byl jednou vzhůru, bylo velice obtížné ignorovat údery hromu, které se mu rozléhaly nad hlavou, svist větru narážejícího do hradních zdí a vzdálený praskot stromů v Zapovězeném lese. Věděl, že za několik málo hodin bude venku na famfrpálovém hřišti a bude v té bouři zápasit o vítězství. Nakonec se vzdal pomyšlení na další spánek, vstal, oblékl se, zdvihl svůj Nimbus Dva tisíce a tiše vyklouzl z ložnice.
Když otevíral dveře, něco se mu otřelo o nohu. Sklonil se právě včas, aby stačil polapit Křivonožku za konec huňatého ocasu a vytáhnout ho ven.
"Tak poslyš, mám takový dojem, že se v tobě Ron nezmýlil," otočil se ke Křivonožkovi podezřívavě. "Celý tenhle hrad je plný myší,, tak běž a hoň se za nimi. No tak běž," vybídl ho znovu a přitom ho nohou strkal dolů z točitého schodiště. "A Prašivce dej pokoj!"
Rachot bouře se ve společenské místnosti rozléhal ještě mohutněji. Harry věděl, že nemá smysl doufat, že by zápas mohl být zrušen. Famfrpálová utkání se nikdy neodvolávala kvůli takovým prkotinám, jako byly bouře. Přesto začínal pochovat určitou nervozitu. Wood mu jednou na chodbě ukázal Cedrika Diggoryho; byl to žák pátého ročníku a byl o hodně větší než Harry. Za chytače se obvykle vybírali lehcí a rychlí hráči, v takovémhle počasí však Diggoryho váha představovala určitou výhodu, protože bylo méně pravděpodobné, že ho vítr vychýlí z kurzu.
Hodiny, které zbývaly do svítání, strávil Harry u ohně, od něhož jen čas od času vstal, aby zabránil Křivonožkovi

proplížit se znovu vzhůru po schodišti k chlapeckým ložnicím. Konečně pak usoudil, že už musí být čas snídaně, a prošel osamoceně otvorem v podobizně.
"Postav se mi a bojuj, ty prašivý pse!" hulákal na něj sir Cadogan.
"Sklapni, prosím tě," zazíval Harry.
Nad velkou miskou ovesné kaše trochu pookřál, a když se zakousl do topinky, dostavil se k snídani i zbytek mužstva.
"Bude to těžký zápas," prorokoval Wood, který nesnědl ani sousto.
"Přestaň se už bát, Olivere," konejšila ho Alice, "nám přece trocha deště nevadí."
Venku však padalo něco podstatně horšího než jen trocha deště. Famfrpál se těšil takové oblibě, že se na zápas vydala jako obvykle celá škola, diváci však k hřišti přibíhali po trávnících s hlavou skloněnou proti zuřivému větru, který jim cestou vytrhával deštníky z rukou. Těsně předtím, než vešel do šatny, všiml si Harry, jak se Malfoy, Crabbe a Goyle chechtají a ukazují si na něj zpod obrovitého deštníku, pod nímž přicházeli na stadion.
Mužstvo se převléklo do svých zářivě červených hábitů a všichni čekali, až k nim Wood jako obvykle před zápasem povzbudivě promluví, tentokrát se však jeho řeči nedočkali. Wood se o to několikrát pokusil, ale vydal ze sebe jen jakési podivné zajíknutí, pak zoufale zavrtěl hlavou a pokynul jim, aby ho následovali.
Vál tak silný vítr, že když vykročili na hřiště, smýkl jimi stranou, až se zapotáceli. Pokud jim diváci aplaudovali, neslyšeli to přes čerstvé burácení hromu. Harrymu bušily do brýlí velké dešťové kapky. Jak má pro všechno na světě v tomhle počasí vidět Zlatonku?
Od protějšího konce hřiště se k nim blížilo mužstvo Mrzimoru v kanárkově žlutých hábitech. Kapitáni obou mužstev k sobě přistoupili a potřásli si rukama. Diggory se na Wooda usmál, Wood však nyní vypadal, jako by ho postihl tetanus, a pouze přikývl. Harry viděl, jak madame Hoochová naznačuje ústy Nasedněte na košťata. S hlasitým mlasknutím vytáhl pravou nohu z bahna a přehodil ji přes svůj Nimbus Dva tisíce. Madame Hoochová nasadila k ústům píšťalku a vzápětí se rozlehl hvizd, který zněl pronikavě a vzdáleně zároveň: zápas byl zahájen.
Harry rychle vylétl do výše, jeho Nimbus se však v poryvech větru lehce kymácel. Snažil se ho držet v rovnováze, jak nejvíc mohl, otočil se a zamžoural do deště.
Během pěti minut byl promočený až na kůži a celý zmrzlý; sotva viděl své spoluhráče, natož maličkou Zlatonku. Poletoval nad hřištěm tam a zpátky, míjel rozmazané červené a žluté skvrny a neměl sebemenší ponětí, jak se zápas vyvíjí. Komentář v ohlušivém větru neslyšel. Diváci byli schovaní pod oceánem pršiplášťů a pochroumaných deštníků. Dvakrát nechybělo mnoho, aby ho jeden z Potlouků nesrazil z koštěte. Harry měl rozhled tak zamlžený deštěm, jenž mu stékal po brýlích, že je neviděl přilétat.
Absolutně ztratil pojem o čase. Stále více sil musel vynakládat na to, aby udržel koště ve vodorovné poloze. Obloha tmavla, jako by se noc rozhodla přijít dřív než obvykle. Při dvou příležitostech Harry div nenaletěl do jiného hráče, přičemž vůbec nevěděl, zda to byl spoluhráč nebo protihráč. Všichni už teď byli tak promočení a déšť padal tak hustě, že je od sebe sotva rozeznával...
S prvním šlehnutím blesku zazněl i hvizd píšťalky madame Hoochové. Harry hustým deštěm viděl jen Woodovu siluetu: kapitán ho máváním volal dolů na zem. Celé mužstvo se sneslo do bláta.
"Požádal jsem o oddechový čas!" hulákal Wood na svůj tým. "Pojďte sem, schovejte se tady -"
Všichni se k sobě přikrčili pod velkým deštníkem na okraji hřiště; Harry si sundal brýle a spěšně si je otíral okrajem hábitu.
"Kolik to je?"
"Vedeme o padesát bodů," sdělil mu Wood, "pokud ale rychle nechytíme Zlatonku, budeme hrát do noci."
"Já s tímhle krámem na nose nemám šanci," stěžoval si podrážděně Harry a mával ve vzduchu svými brýlemi. Právě v tom okamžiku se vedle něj objevila Hermiona; plášť měla přetažený přes hlavu a z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu se šťastně zubila.
"Něco mě napadlo, Harry! Dej mi ty brýle, honem!" Podal jí je, Hermiona na ně před očima užaslého týmu poklepala hůlkou a zadeklamovala: "Repellentus!" "A je to!" oddechla si a podala brýle zpátky Harrymu. "Teď budou odpuzovat vodu."
Wood vypadal, že by ji nejraději políbil.
"Geniální!" volal za ní chraptivě, když mizela v davu. "Tak, kamarádi, jdeme zas na to!"
Hermionino zaklínadlo se ukázalo jako účinné. Harry byl sice pořád ztuhlý zimou, však ještě nikdy v životě nebyl promočenější než teď, nicméně alespoň viděl. Naplněn novým odhodláním hnal své koště vířivými vzdušnými proudy, na všechny strany se rozhlížel po Zlatonce, vyhnul se Potlouku, skrčený prolétl pod Diggorym, který se proti němu hnal opačným směrem...
Vtom opět zaburácel hrom a bezprostředně za ním sjel klikatý blesk. Tahle hra byla čím dál nebezpečnější. Harry věděl, že musí Zlatonku rychle chytit...
Otočil se, aby zamířil zpět ke středu hřiště, vtom však divácké tribuny osvětlil další zášleh blesku a Harry spatřil něco, co dokonale rozptýlilo jeho pozornost: v horní, teď už liduprázdné řadě sedadel se krčila nehybně silueta obrovského chundelatého černého psa a jasně se rýsovala proti obloze.
Harrymu sklouzly zkřehlé ruce po násadě koštěte a jeho Nimbus se propadl o několik stop níž. Harry trhl hlavou, odhodil si promočenou čupřinu z očí a mžoural na tribunu za sebou. Pes zmizel.
"Harry!" ozval se zoufalý Woodův výkřik od nebelvírských brankových tyčí. "Za tebou, Harry!"
Honem se vyděšeně rozhlédl. Nad hřištěm se o překot řítil vzhůru Cedric Diggory a v deštěm naplněném prostoru mezi nimi se třpytila drobná zlatavá skvrnka -
Mírně popletený Harry se přitiskl k násadě koštěte a rozletěl se za Zlatonkou.
"Tak dělej!" zavrčel na svůj Nimbus a déšť mu šlehal do tváře. "Rychleji!"

Dělo se však něco podivného. Nad stadionem zavládlo zlověstné ticho. Vítr dul sice neztenčenou silou, ale zapomněl zřejmě burácet. Bylo to, jako by někdo vypnul zvuk nebo jako by Harry přestal náhle slyšet - co se to stalo?
A pak ho zalila ta úděsně povědomá vlna chladu - pronikla mu až do útrob přesně v okamžiku, kdy si uvědomil, že na hřišti pod ním se něco hýbe...
Než měl čas se nad tím zamyslet, sjel pohledem ze Zlatonky dolů.
Stála tam přinejmenším stovka mozkomorů, stovka zahalených tváří vzhlížela k němu vzhůru. Připadal si, jako by mu v hrudi stoupala ledová voda a zaplavovala mu vnitřnosti. A pak to uslyšel znovu... někdo ječel, uvnitř jeho hlavy někdo ječel... byla to žena...
"Harryho ne, Harryho ne, prosím, Harryho ne!" "Ustup, ty hloupá holko... tak uhni..."
"Harryho ne, prosím ne, vezmi si mě, zabij mě místo něj - "
Jeho mozek teď zaplňovala jakási otupující, vířivá bílá mlha... Co tady dělá? Proč letí na koštěti? Věděl, že musí té ženě přispěchat na pomoc... Jinak určitě zemře... určitě bude zavražděna...
Padal, řítil se dolů ledovou mlhou.
"Harryho ne! Prosím... slitování... slitování... "
Jakýsi pronikavý hlas se smál, žena ječela a Harry ztratil vědomí.
"Ještě štěstí, že byla půda tak rozměklá." "Vážně jsem myslel, že je po něm."
"A přitom si ani nerozbil brýle."
Harry vnímal tlumeně šeptající hlasy, ale to, co říkaly, mu nedávalo ani špetku smysl. Neměl sebemenší ponětí, kde vlastně je, jak se tam dostal nebo co dělal předtím, než se tam ocitl. Jediné, co si uvědomoval, bylo, že ho bolí celé tělo, jako by dostal pořádný výprask.
"Byla to ta nejhroznější věc, jakou jsem kdy v životě viděla."
Nejhroznější... ta nejhroznější věc... postavy v černých kápích... zima... křik...
Harry prudce otevřel oči. Ležel na ošetřovně. Kolem jeho postele se shromáždilo celé nebelvírské famfrpálové mužstvo, od hlavy k patě obalené bahnem. Byli tam i Ron s Hermionou, kteří vypadali, jako by právě vylezli z bazénu.
„Harry!" promluvil na něj Fred, který pod vrstvou bláta vypadal neobvykle bledě. "Jak se cítíš?"
Harrymu připadalo, jako by se mu paměť převíjela zvýšenou rychlostí kupředu. Blesky - Smrtonoš - Zlatonka - a mozkomorové...
"Co se stalo?" vyhrkl a posadil se tak prudce, až sebou všichni polekané škubli.
"Spadl jsi," informoval ho Fred. "Muselo to být z takových... kolika - padesáti stop?"
"Mysleli jsme, že ses zabil," dodala roztřeseně Alice. Hermioně unikl jakýsi tichý pisklavý zvuk. Oči měla celé zarudlé.
"Ale co zápas?" vyptával se Harry. "Co se stalo? Budeme hrát znovu?"
Nikdo neřekl. jediné slovo. Strašlivá pravda dopadla na Harryho jako balvan.
"Copak jsme - prohráli?"
"Zlatonku chytil Diggory, vysvětloval George. "Těsně po tom, co jsi spadl. Nevšiml si, co se stalo. Když se pak ohlédl a viděl tě ležet na zemi, pokoušel se to vzít zpátky. Chtěl, aby se konal nový zápas. Jenže vyhráli spravedlivě a podle pravidel... to uznává dokonce i Wood."
"A kde je?" zeptal se Harry, který si náhle uvědomil, že ho nikde nevidí.
"Pořád ještě ve sprchách," odpověděl Fred. "Máme dojem, že se tam zkouší utopit."
Harry si přitiskl obličej ke kolenům a rukama se popadl za vlasy. Fred ho chytil za rameno a prudce jím zatřásl.
"No tak, Harry, zatím jsi přece nikdy Zlatonku neminul." "Jednou to prostě muselo přijít," přidal se George.
"A ještě to neznamená definitivní konec," pokračoval Fred. "Prohráli jsme o sto bodů, že? Takže když Mrzimor prohraje s Havraspárem a my pak porazíme Havraspár i Zmijozel..."
"Mrzimor by musel prohrát přinejmenším o dvě stě bodů," upozornil ho George.
"Kdyby ale Havraspár porazili..."
"Na to není šance, havraspárští jsou příliš dobří. Jestli ale Zmijozel prohraje s Mrzimorem..."
"Všechno bude záležet na skóre - každá stovka bodů plus nebo minus bude důležitá..."
Harry tam ležel a neříkal ani slovo. Prohráli... bylo to vůbec poprvé, co ve famfrpálu prohrál.
Asi tak po deseti minutách se objevila madame Pomfreyová a vyzvala jeho spoluhráče, aby ho nechali v klidu odpočívat.
"Přijdeme se za tebou zase podívat," ujistil ho Fred.
"Nic si nevyčítej, Harry, pořád jsi ten nejlepší chytač, jakého jsme kdy měli."
Spoluhráči z týmu se pomalu rozcházeli a zanechávali za sebou blátivé stopy. Madame Pomfreyová za nimi s nesouhlasným pohledem zavřela dveře. Ron a Hermiona přistoupili blíž k Harryho posteli.
"Brumbál byl doopravdy naštvaný," ozvala se Hermiona roztřeseným hláskem. "Ještě nikdy jsem ho neviděla takhle zuřit. Když jsi padal dolů, vyběhl na hřiště, zamával hůlkou a ty jako bys najednou zpomalil, než jsi dopadl na zem. Pak obrátil hůlku proti mozkomorům. Vystřelila z ní proti nim nějaká stříbrná mlha. Okamžitě opustili stadion... Brumbál zuřil, že si dovolili vstoupit na školní pozemky, slyšeli jsme ho říkat -"
"Potom vykouzlil nosítka a položil tě na ně," vyprávěl Ron. "Šel ke škole a ty ses na nosítkách vznášel před ním. Všichni mysleli, že jsi..."
Selhal mu hlas, ale Harry si toho téměř nevšiml. Myslel na to, co mu mozkomorové udělali... na ten vřískající hlas. Zdvihl oči a zjistil, že ho Ron a Hermiona pozorují tak úzkostlivě, že honem začal přemýšlet o něčem všedním a konkrétním, co by jim řekl.
"Sebral někdo můj Nimbus?"
Ron a Hermiona se po sobě rychle podívali. "Totiž -"

"Co se stalo?" vyptával se Harry a přelétal pohledem od jednoho k druhému.
"No - když jsi spadl, odnesl ho vítr," vysvětlovala váhavě Hermiona.
"A dál?"
"Potom - potom naletěl... naletěl... Ach, Harry - naletěl do Vrby mlátičky."
Harrymu se sevřely útroby. Vrba mlátička byl velice násilnický strom, který stál o samotě uprostřed školních pozemků.
"A dál?" šeptl a děsil se odpovědi.
"No, znáš přece Vrbu mlátičku," povzdechl si Ron. "Nesnáší - nesnáší, když ji někdo praští."
"Profesor Kratiknot to sem přinesl těsně před tím, než ses probral," hlesla Hermiona tak tiše, že jí bylo sotva rozumět. Pomalu se sklonila a sáhla pro brašnu, která jí ležela u nohou, otočila ji vzhůru nohama a vysypala na postel na tucet kousků roztříštěného dřeva a zpřelámaných větviček - jediné, co zbylo z Harryho věrného a konečně poraženého koštěte.

Kapitola desátá

Pobertův plánek

Madame Pomfreyová trvala na tom, že si Harryho na ošetřovně nechá po celý zbytek víkendu. Harry neprotestoval a nestěžoval si, nedovolil jí však, aby vyhodila rozlámané zbytky jeho Nimbusu Dva tisíce. Věděl, že se chová dětinsky, věděl, že jeho Nimbus už nikdy nikdo neopraví, ale nemohl si prostě pomoci; měl pocit, jako by ztratil jednoho ze svých nejlepších přátel.
Střídal se u něj nepřetržitý proud návštěvníků, kteří se všemožně snažili dodat mu dobrou náladu. Hagrid mu poslal velkou kytici uchotřasek, které vzhledem připomínaly žluté zelné hlávky, a Ginny Weasleyová se rudá až po uši objevila s přáním uzdravení, které sama vyrobila a které pronikavým hláskem prozpěvovalo, dokud ho Harry nezavřel a neschoval pod mísu s ovocem. Nebelvírské mužstvo se za ním znovu přišlo podívat v neděli dopoledne, tentokrát i s Woodem, který Harryho dutým a neživým hlasem ujistil, že mu ani v nejmenším nic nevyčítá. Ron s Hermionou od Harryho postele odcházeli jen na noc. Nic z toho, co kdo řekl nebo udělal, však nedokázalo Harrymu zlepšit náladu, protože všichni znali jen polovinu z toho, co ho tížilo.
O Smrtonošovi neřekl nikomu, dokonce ani Ronovi a Hermioně ne, protože věděl, že Ron by propadl panice a Hermiona by se tomu vysmála. Zůstávalo však holým faktem, že se mu Smrtonoš zjevil už dvakrát a že pokaždé následovala téměř smrtelná nehoda. V prvním případě ho málem přejel záchranný autobus, zatímco v druhém případě spadl z koštěte z výšky padesáti stop. Bude ho snad Smrtonoš strašit tak dlouho, dokud doopravdy nezemře? Stráví zbytek života tím, že se bude neustále ohlížet přes rameno, jestli tu obludu někde nezahlédne?
A pak tu byli ještě mozkomorové. Pokaždé, když na ně Harry pomyslel, zdvihl se mu žaludek hanbou. Všichni sice tvrdili, že mozkomorové jsou horor, nikdo kromě něj se ale nezhroutil pokaždé, když se ocitl v jejich blízkosti... Nikdo jiný v hlavě neslyšel hlasy svých umírajících rodičů.
Harry už totiž věděl, komu patřil onen vřískající ženský hlas. Slyšel ho slovo od slova a teď ho v duchu poslouchal znovu a znovu, když v nočních hodinách ležel na posteli na ošetřovně, nespal a pozoroval pruhy měsíčního světla na stropě. Když se k němu mozkomorové přiblížili, vyslechl poslední okamžiky matčina života, slyšel, jak se ho matka snažila ochránit před lordem Voldemortem, a slyšel také, jak se Voldemort smál, než ji zavraždil... Harry upadl v nepokojnou dřímotu, z níž se později propadl do snů plných mrtvolně slizkých rukou a zoufalých předsmrtných proseb; s trhnutím se probudil jen proto, aby znovu prodléval s matčiným hlasem.
Byla to úleva, když se v pondělí vrátil do halasu a mumraje hlavní školní budovy, kde byl nucen přemýšlet o jiných věcech, přestože to znamenalo, že musel snášet i posměšky Draca Malfoye. Malfoy byl téměř bez sebe škodolibou radostí, že Nebelvír utrpěl porážku. Konečně si nechal sundat obvazy a fakt, že může opět naplno používat obou paží, oslavoval zaníceným parodováním Harryho pádu z koštěte. Značnou část následující hodiny lektvarů strávil tím, že přes celé sklepení napodoboval mozkomory, dokud Ron konečně neztratil nervy a nehodil po něm velkým kluzkým krokodýlím srdcem, které Malfoye trefilo přímo do obličeje. Tento incident poskytl Snapeovi záminku, aby Nebelvíru strhl dalších padesát bodů.
"Jestli budeme mít na obranu proti černé magii zase Snapea, hodím se marod," prohlásil Ron, když po obědě mířili k Lupinově učebně. "Podívej se, kdo tam je, Hermiono."
Hermiona nakoukla za dveře. "Sláva, Lupin!"
Profesor Lupin už se tedy vrátil. Bezesporu vypadal, že je po nemoci. Starý hábit na něm visel ještě volněji a pod očima měl temné stíny; přesto se na třídu usmál, když si jednotliví žáci sedali a když všichni rázem vybuchli v ohňostroj stížností na Snapeovo počínání během jeho nemoci.
"Není to fér, vždyť přece jenom suploval, tak proč nám zadával domácí úkol?"
"Nic o vlkodlacích nevíme -" "- dva svitky pergamenu!"
"Řekli jste profesoru Snapeovi, že jste to ještě neprobírali?" zeptal se Lupin a nepatrně se zamračil.
Znovu se ozvalo všeobecné brebentění. "Ano, on ale tvrdil, že jsme hrozně pozadu -" "- vůbec nás neposlouchal -" "- dva svitky pergamenu!"
Když viděl výraz nevole v obličejích celé třídy, profesor Lupin se usmál.
"Nedělejte si starosti, já si s profesorem Snapem promluvím. Ten esej psát nemusíte."
"Ale ne!" povzdechla si Hermiona a zatvářila se nadmíru zklamaně. "Já už ho mám napsaný!"
Následovala velice zajímavá hodina. Profesor Lupin s sebou přinesl skleněné akvárium s bludníčkem, drobným jednonohým tvorem, jehož tělo jako by tvořily obláčky dýmu a který vypadal docela křehce a neškodně.

"Láká pocestné do bažin," vysvětloval profesor Lupin, zatímco si třída dělala poznámky. "Všimli jste si té lucerničky, co mu visí z ruky? Poskočí kupředu - lidé jdou za světlem - a pak -"
Bludníček se přitiskl těsně ke sklu a vydal ohavný čvachtavý zvuk.
Když zazvonilo, všichni včetně Harryho si sbalili svoje věci a zamířili ke dveřím, vtom ale -
"Počkej okamžik, Harry!" zavolal Lupin. "Chtěl bych si s tebou promluvit."
Harry se vrátil a sledoval, jak profesor Lupin zakrývá akvárium s bludníčkem kusem látky.
"Slyšel jsem, co se stalo na zápase," začal Lupin, otočil se ke katedře a začal si do aktovky ukládat knihy, "a je mi líto, jak skončilo tvoje koště. Je nějaká naděje, že by se dalo opravit?"
"Ne," zavrtěl hlavou Harry. "Ten strom ho rozmlátil na cimprcampr."
Lupin si povzdechl.
"Tu Vrbu mlátivou zasadili ve stejném roce, kdy jsem nastoupil do Bradavic. Dřív sloužila jako pomůcka ke hře, hráči se snažili dostat se k ní tak blízko, aby se dotkli jejího kmene. Skončilo to tím, že jeden chlapec - jmenoval se Davey Gudgeon - málem přišel o oko, takže nám potom zakázali se k ní přibližovat. Žádné koště proti ní nemá naději."
"Slyšel jste také o těch mozkomorech?" vypravil ze sebe s potížemi Harry.
Lupin na něj rychle pohlédl.
"Ano, slyšel. Myslím, že nikdo z nás ještě neviděl profesora Brumbála tak rozčileného. Už nějakou dobu se mezi mozkomory šířil neklid... Byli rozvzteklení, že jim nepovolil vstup na školní pozemky... Předpokládám, že to oni mohli za to, že jsi spadl?"
"Ano," přitakal Harry. Na okamžik zaváhal, pak z něj však otázka, kterou musel položit, vytryskla dřív, než se stačil zarazit. "Proč? Proč na mě takhle působí? Jsem snad prostě -"
"Se slabostí to nemá nic společného," zarazil ho ostře profesor Lupin, jako by mu četl myšlenky. "Mozkomorové na tebe působí hůř než na ostatní, protože v tvé minulosti existují děsivé události, jaké se žádnému z nich nepřihodily."
Do učebny pronikl paprsek zimního slunce a ozářil Lupinovy šedé vlasy i vrásky v jeho obličeji. "Mozkomorové patří k nejohavnějším tvorům, jací kdy kráčeli po povrchu této země. Zamořují svou přítomností nejtemnější a nejšpinavější skrýše, libují si v rozkladu a zoufalství, ze vzduchu kolem sebe vysávají mír, naději a štěstí. Dokonce i mudlové cítí jejich přítomnost, přestože je nejsou schopni vidět. Dostaneš-li se k některému mozkomorovi příliš blízko, vysaje z tebe každý příjemný pocit, každou šťastnou vzpomínku. Bude-li mít možnost, bude tě vysávat tak dlouho, dokud z tebe neudělá něco podobného, jako je sám, zplozence zla, který nemá duši. Nezbude ti nic než nejhorší zážitky celého tvého života. A to nejhorší, co se stalo tobě, Harry, by každému úplně stačilo, aby spadl z koštěte. Nemáš se vůbec za co stydět."
"Když se ke mně někdo z nich přiblíží -" Harry upíral oči na Lupinův stůl a hrdlo měl stažené. "Slyším, jak Voldemort vraždí moji maminku."
Lupin udělal rychlý pohyb rukou, jako by užuž chtěl obejmout Harryho kolem ramen, ale pak si to najednou rozmyslel.
Na okamžik zavládlo ticho. A pak -
"Proč museli přijít zrovna na ten zápas?" postěžoval si hořce Harry.
"Začínají být vyhládlí," odpověděl stroze Lupin a s hlasitým cvaknutím zaklapl aktovku. "Brumbál je nepustí do prostor školy, takže jim vyschl přísun lidských obětí... Myslím, že prostě neodolali tak velkému davu, který se sešel na famfrpálovém hřišti. Všechno to vzrušení... vybičované emoce... považovali to prostě za něco jako hostinu."
"Azkaban musí být příšerný," zamumlal Harry. Lupin ponuře přikývl.
"Azkabanská pevnost stojí na malém ostrůvku daleko od pevniny. K tomu, aby vězňům zabránili v útěku, tam však nepotřebují zdi ani moře, ne v situaci, kdy je každý uvězněn ve své vlastní hlavě a není schopen jediné potěšitelné myšlenky. Většina vězňů během několika týdnů zešílí."
„Sirius Black odtamtud ale uprchl," uvažoval pomalu Harry. "Dostal se pryč..."
Lupinova aktovka sklouzla ze stolu; musel se rychle sehnout, aby ji zachytil.
"Ano," připustil a narovnal se. "Black evidentně našel nějaký způsob, jak jim vzdorovat. Nebyl bych to považoval za možné... všeobecně se má za to, že mozkomorové čaroděje připraví o všechny kouzelné schopnosti, je-li příliš dlouho ponechán v jejich zajetí..."
"Ale vy jste toho mozkomora ve vlaku přinutil couvnout," vzpomněl si náhle Harry.
"Existují... jistá obranná opatření, jichž lze použít," vysvětloval Lupin. "V tom vlaku byl ale jen jeden mozkomor. Čím je jich víc, tím je obtížnější jim vzdorovat."
"Jaká obranná opatření?" zeptal se okamžitě Harry. "Mohl byste mě je naučit?"
"Nechci ze sebe dělat odborníka na boj proti mozkomorům, Harry. Právě naopak..."
"Jestli ale mozkomorové přijdou na další famfrpálový zápas, musím se jim umět postavit -"
Lupin vzhlédl k Harryho odhodlané tváři, zaváhal a pak svolil: "No... tak dobrá. Pokusím se ti pomoci. Obávám se ale, že to bude muset počkat do příštího pololetí. Teď před prázdninami jsem strašně zaneprázdněný. Vybral jsem si pro tu svou nemoc velice nevhodnou dobu."
Díky Lupinovu příslibu, že ho naučí obraně proti mozkomorům, díky naději, že už nikdy nebude nucen naslouchat matčině předsmrtnému zoufalství, a konečně i díky skutečnosti, že Havraspár v dalším famfrpálovém utkání koncem listopadu mrzimorské absolutně deklasoval, doznalo Harryho duševní rozpoložení očividné změny k lepšímu. Nebelvír přece jen nebyl vyřazen ze soutěže o titul, i když si nemohl dovolit prohrát další zápas. Woodovi se vrátila jeho někdejší fanatická energie; v mrazivém dešťovém oparu, který přetrvával až do prosince, prohánět své mužstvo stejně usilovně jako dřív. Harry na školních pozemcích nezaznamenal sebemenší náznak přítomnosti mozkomorů - zdálo se, že Brumbálovo rozhořčení je drží na jejich stanovených postech u vchodů.
Dva týdny před koncem pololetí se obloha náhle projasnila, nabyla oslnivě zářivou opalizující barvu a na rozbahněné

zemi se jednoho dne ráno objevila jiskřivá pokrývka ledové námrazy. Uvnitř hradu byla atmosféra plná předvánočního očekávání. Profesor Kratiknot, který přednášel kouzelné formule, už svou učebnu vyzdobil mihotavými světélky, v nichž se při bližším pohledu daly objevit skutečné třepetající se malé víly. Všichni žáci si mezi sebou spokojeně povídali, jaké mají plány pro nadcházející prázdniny. Ron i Hermiona se rozhodli zůstat v Bradavicích, a přestože Ron tvrdil, že to dělá proto, že by dva týdny v Percyho společnosti nevydýchal, a Hermiona tvrdila, že potřebuje navštěvovat zdejší knihovnu, Harryho tím neoklamali; bylo mu jasné, že zůstávají proto, aby mu dělali společnost, a byl jim za to neskonale vděčný.
Všechny kromě Harryho navíc nesmírně potěšilo, že na poslední víkend pololetí byla naplánována další návštěva Prasinek.
"Můžeme tam obstarat všechny vánoční nákupy!" zářila Hermiona. "Máma s tátou budou nadšení těmi zubočisticími vláknopastilkami z Medového ráje!"
Smířen se skutečností, že opět jako jediný žák třetího ročníku zůstane ve škole, si Harry od Wooda vypůjčil knihu s názvem Jaké koště? a rozhodl se, že si ten den bude číst o různých značkách košťat. Tréninky se svým mužstvem absolvoval na jednom z prastarých školních košťat značky Meteor, které bylo hrozně pomalé a každou chvíli sebou divoce škubalo. Rozhodně potřeboval nové vlastní koště.
Onoho sobotního rána, kdy se konal výlet do Prasinek, se Harry rozloučil s Ronem a Hermionou, kteří byli zachumlaní do plášťů a šál, pak osamoceně vyšel po mramorovém schodišti a zamířil zpět k nebelvírské věži. Za okny začal padat sníh a hrad byl velice tichý a klidný. "Šššš - Harry!"
Harry se v polovině chodby ve třetím patře otočil a zjistil, že zpoza sochy hrbaté jednooké čarodějnice na něj vykukují Fred s Georgem.
"Co tady děláte?" podivil se zvědavě. "Jak to, že nejedete do Prasinek?"
"Přišli jsme ti poskytnout trochu duchovní útěchy a povzbuzení, než odjedeme," odpověděl Fred a tajemně na něj zamrkal. "Pojď sem!" Pokynul směrem k prázdné učebně nalevo od jednooké sochy.
Harry následoval Freda a George dovnitř. George tiše zavřel dveře, potom se otočil a zadíval se na Harryho s rozzářeným úsměvem.
"Máme pro tebe takový předčasný vánoční dárek, Harry," oznámil.
Fred něco okázale rozmáchlým gestem vytáhl zpod svého pláště a položil to na stůl. Byl to velký čtverhranný kus nepopsaného, nesmírně zchátrale vyhlížejícího pergamenu. Harry, který Freda a George podezíral, že to je zas nějaký jejich obvyklý žertík, se na pergamen díval dost nejistě.
"Co to má jako být?"
"To je tajemství našeho úspěchu, Harry," vysvětloval George a laskavě pergamen pohladil.
"Srdce nám usedá, když ti ho dáváme," stýskal si Fred, "ale nakonec jsme si včera večer řekli, že ho potřebuješ víc než my."
"A my už ho koneckonců známe zpaměti," dodal George. "Odkazujeme ti ho. Sami už ho vlastně nepotřebujeme."
"K čemu mi ale bude kus starého pergamenu?" podivil se Harry.
"Kus starého pergamenu!" Fred zavřel oči a pohoršenou grimasou naznačoval, že ho Harry právě smrtelně urazil.
"Vysvětli mu to, Georgi!"
"No, totiž... když jsme tady byli prvním rokem, Harry - mladí, bezstarostní a nevinní -"
Harry vyprskl smíchy. Nedokázal si představit, že Fred a George byli někdy nevinní.
"- dobrá, rozhodně nevinnější, než jsme dnes - dostali jsme se do takového maléru s Filchem."
"Nechali jsme v jedné chodbě vybuchnout bombu hnojůvku a jeho to z nějakého důvodu rozčílilo -" "Takže nás odvlekl k sobě do kanceláře a začal nám vyhrožovat obvyklými nápravnými prostředky -"
"- školním trestem -" "- vykucháním -"
"- a nemohli jsme si prostě nevšimnout zásuvky na jedné z jeho kartoték, která byla označená nápisem Zabavené a obzvlášť nebezpečné předměty."
"Snad nechcete říct -" vyhrkl Harry a tvář se mu začala roztahovat úšklebkem.
"No, co bys dělal na našem místě ty?" otázal se Fred. "George zorganizoval manévr na rozptýlení pozornosti, když do chodby vrhl další bombu hnojůvku, já jsem honem otevřel tu zásuvku a popadl jsem - tohleto."
"A umíte s tím zacházet?"
"No jistě," uculil se Fred. "Tahle báječná hračka nás naučila víc než všichni profesoři v celé škole."
"Napínáte mě," prohlásil Harry a prohlížel si roztřepený starý kus pergamenu.
"Vážně?" ušklíbl se George.
Vytáhl hůlku, lehce se pergamenu dotkl a zadeklamoval: "Slavnostně přísahám, že jsem připraven ke každé špatnosti."
Po těchto slovech se z místa, kterého se dotkl hůlkou, začaly okamžitě jako pavučina šířit tenké inkoustové čáry. Propojovaly se navzájem, křižovaly se a rozbíhaly do všech rohů pergamenu; pak se pod horním okrajem začala rýsovat slova, veliká zelená slova psaná ozdobným písmem, která hlásala:

Byla to mapka znázorňující dopodrobna celý bradavický hrad a všechny školní pozemky. Skutečně pozoruhodné však byly maličké inkoustové tečky, které se po ní pohybovaly, každá označená jménem, jež bylo vyvedeno drobným písmem. Harry se k plánku ohromeně sklonil. Označená tečka v levém horním rohu ukazovala, že profesor Brumbál přechází sem a tam po své pracovně, školníkova kočka paní Norrisová slídí po druhém patře a školní strašidlo Protiva momentálně poletuje po Pamětní síni. A když Harry přelétal pohledem nahoru a dolů po dobře známých chodbách, všiml si ještě něčeho jiného.
Na plánku bylo zakresleno několik chodeb, v nichž nikdy nebyl. A mnohé z nich zřejmě vedly...

"Přímo do Prasinek," přikývl Fred a přejel prstem po trase jedné z nich. "Celkem jich je sedm. Teď pozor, o těchhle čtyřech Filch ví -" ukázal, které má na mysli, "ale jsme si jistí, že o těchhle ostatních víme jen my. Na tu, co začíná za zrcadlem ve čtvrtém patře, zapomeň. Používali jsme jí až do loňské zimy, pak se ale propadla a je kompletně zablokovaná. A myslíme, že touhle chodbou nikdy nikdo nechodil, protože Vrba mlátička byla vysazená přímo u vchodu do ní. Podívej se ale na tuhle, ta vede rovnou do sklepa pod Medovým rájem. Už jsme jí mockrát využili. A jak sis možná všiml, vchod je hned před touhle učebnou, leze se do něj hrbem té staré jednooké čarodějnice."
"Náměsíčník, Červíček, Tichošlápek a Dvanácterák," povzdechl si George a poklepal na záhlaví plánku. "Dlužíme jim opravdu za mnohé."
"Šlechetní muži, kteří neúnavně pracovali, aby pomohli nové generaci přestupníků zákona," dodal slavnostně Fred.
"Dobrá," prohlásil energicky George, "hlavně to nezapomeň po použití smazat -"
"- protože jinak by si to mohl přečíst každý," doplnil ho Fred varovným tónem.
"Prostě na to znova klepni a řekni: Neplecha ukončena! A plánek zmizí."
"Takže, můj drahý mladý Harry," napodobil Fred neskutečně věrně Percyho tón, "dobře se bav a nedělej nic, co se nesmí."
"Uvidíme se v Medovém ráji," mrkl na Harryho George. Vyšli z učebny a oba se spokojeně uculovali.
Harry zůstal stát na místě a nevěřícně zíral na zázračný plánek. Sledoval, jak drobná inkoustová paní Norrisová zabočila doleva a zastavila se, aby očichala něco, co leželo na podlaze. Jestli Filch doopravdy neví... Vůbec nebude muset procházet kolem mozkomorů...
Jenže ještě ve chvíli, kdy jej oblévala vlna nadšení, se mu z paměti vynořila slova pana Weasleyho.
Nikdy nevěř ničemu, co dokáže samostatně uvažovat, pokud nevidíš, kde to má mozek.
Pobertův plánek patřil k těm nebezpečným čarodějným předmětům, před nimiž ho pan Weasley varoval... Čarodějné pomůcky pro všechny rošťáky.. Jde ale přece o to, uvažoval Harry, že ho chce využít jen k tomu, aby se dostal do Prasinek, a to je něco úplně jiného, než kdyby chtěl něco ukrást nebo někoho napadnout... A Fred s Georgem ho používali celá léta a také se nestalo nic hrozného...
Harry přejel prstem po trase tajné chodby vedoucí do Medového ráje.
A pak zcela znenadání, jako by se řídil něčími rozkazy, stočil plánek do ruličky, zastrčil si ho pod hábit a spěšně vykročil ke dveřím učebny. Pootevřel je na několik centimetrů. Venku nikdo nebyl. Velice opatrně se vykradl na chodbu a vklouzl za sochu jednooké čarodějnice.
Co měl ale udělat dál? Znovu vytáhl plánek a ke svému úžasu zjistil, že se na něm objevila nová inkoustová postavička, s označením Harry Potter. Tahle nová postavička se nacházela přesně v místě, kde stál skutečný Harry, tedy asi v polovině chodby ve třetím patře. Harry se pozorně díval. Vypadalo to, jako by jeho malé inkoustové já klepalo na čarodějnici miniaturní hůlkou. Harry rychle vytáhl opravdovou hůlku a poklepal na sochu. Nic. Znovu nahlédl do plánku. Vedle jeho postavičky se objevila droboučká komiksová bublina a v ní bylo napsáno Dissendium.
"Dissendium!" zašeptal Harry a znovu poklepal hůlkou na kamennou čarodějnici.
Hrb sochy se okamžitě rozevřel a objevil se v něm otvor natolik široký, že jím relativně štíhlá postava mohla projít.
Harry se rychle rozhlédl chodbou doprava i doleva, pak mapu zastrčil pod hábit, zdvihl se k otvoru a hlavou se postrčil kupředu.
Poměrně dlouhou vzdálenost sjížděl dolů po něčem, co vypadalo jako kamenná skluzavka, až přistál na chladné a vlhké hlíně. Vstal a rozhlížel se kolem; byla tam tma jako v pytli. Zdvihl hůlku, zamumlal "Lumos!" a zjistil, že je ve velice úzké a nízké hliněné chodbičce. Rozložil plánek, poklepal na něj špičkou hůlky a zašeptal: "Neplecha ukončena!" Kresba se okamžitě ztratila. Pečlivě plánek složil, zastrčil si ho pod hábit a se srdcem divoce bušícím částečně vzrušením a částečně obavami okamžitě vyrazil.
Chodba se stáčela a klikatila, takže víc než cokoli jiného připomínala noru vedoucí do doupěte nějakého obřího králíka. Harry jí čiperně pelášil, tu a tam klopýtl na nerovné podlaze a hůlku držel v natažené ruce před sebou.
Trvalo to celou věčnost, Harrymu však dodávalo vzpruhu pomyšlení na Medový ráj. Když už mu připadalo, že je na cestě nejmíň hodinu, začala chodbička stoupat. Harry zrychlil, vyčerpaně oddechoval, tvář měl zpocenou a nohy absolutně prostydlé.
Po dalších deseti minutách dorazil k úpatí jakéhosi ošlapaného kamenného schodiště, které se nad ním zvedalo do nedohledna. Opatrně, aby nenadělal hluk, vyrazil nahoru. Sto schodů, dvě stě schodů, při dalším stoupání už ztratil přehled o jejich počtu, hlídal si jen nohy... A pak nečekaně narazil hlavou do něčeho tvrdého.
Vypadalo to jako padací dvířka. Harry zůstal stát, masíroval si temeno hlavy a poslouchal. Shora k němu nedoléhal jediný zvuk. Nesmírně opatrně na dvířka zatlačil, otevřel je a vyhlédl přes okraj otvoru ven.
Byl ve sklepě plném krabic a dřevěných beden. Vysoukal se padacími dvířky nahoru a zavřel je za sebou - splynuly se zaprášenou podlahou tak dokonale, že bylo absolutně nemožné si jich všimnout. Pomalu se kradl k dřevěným schodům vedoucím nahoru. Teď už nad sebou zřetelně slyšel hlasy, cinkání zvonku a otevírání a zavírání dveří.
Zatímco přemýšlel, co by měl udělat, zaslechl někde poblíž zvuk otevíraných dveří; někdo se chystal sejít do sklepa.
"A vezmi taky krabici gumových slimáků, drahoušku, už nás skoro vykoupili -" ozval se ženský hlas.
Po schodech scházel pár nohou. Harry se skokem ukryl za jednou obrovskou bednou a čekal, až ho kroky minou.
Slyšel, jak muž přerovnává krabice u protější stěny. Další příležitost už se mu nemusela naskytnout!
Hbitě a neslyšně vyklouzl z úkrytu a vyběhl po schodech. Když se ohlédl, spatřil dole obrovitá záda a lesklou plešatou hlavu skloněnou nad jednou z krabic. Harry dospěl až ke dveřím nad schody, protáhl se jimi a zjistil, že je za pultem Medového ráje - přikrčil se, odplížil kousek stranou a znovu se narovnal.
Medový ráj byl tak nabitý bradavickými žáky, že Harrymu nikdo nevěnoval sebemenší pozornost. Prosmýkl se mezi nimi, rozhlížel se na všechny strany a musel potlačit smích při pomyšlení, jaký výraz by se asi rozlil po Dudleyho

prasečí tvářičce, kdyby viděl, kde jeho bratránek právě je.
Všude stály nesčetné regály, plné nepředstavitelně lákavých sladkostí. Hroudy smetanového nugátu, třpytivé narůžovělé tabulky kokosového ledu, velké medově zbarvené karamely, stovky nejrůznějších druhů čokolády, srovnané do úhledných sloupečků, velký soudek plný Bertíkových lentilek tisíckrát jinak a další soudek s šumivými bzučivkami, levitačními šerbetovými koulemi, o nichž se zmiňoval Ron; u další stěny uviděl cukroví označené nápisem Speciality s účinky: Maxovy maxižvýkačky (ty zaplnily celou místnost zvonkově modrými bublinami, jež celé dny odmítaly prasknout), zvláštní úlomkovité zubočisticí vláknopastilky, malé černé pepřové kapsle ("Ukažte přátelům, jak se chrlí oheň!"), ledové myšky ("Poslechněte si cvakání a skřípění zubů!"), peprmintové pralinky ve tvaru ropuch ("Realisticky vám poskakují v žaludku!"), křehká lízátka s cukrovou polevou a výbušné bonbony.
Harry se protlačil davem žáků šestého ročníku a v nejvzdálenějším koutě obchodu spatřil další ceduli Neobvyklé příchutě. Pod ní stáli Ron s Hermionou a prohlíželi si mísu s krvavě zbarvenými lízátky. Harry se jim tiše přikradl za záda.
"Hmm, tohle by asi Harry nechtěl, podle mě je to nejspíš pro upíry," říkala právě Hermiona.
"A co tyhle?" navrhoval Ron a strkal Hermioně pod nos sklenici s drcenými šváby.
"To rozhodně ne," prohlásil Harry. Ron málem sklenici upustil.
"Harry!" vypískla Hermiona. "Co tady děláš? Kde ses tu - jak ses sem -"
"No páni!" vydechl Ron a zatvářil se obdivně. "Ty ses naučil kouzelnému přemisťování!"
"Samozřejmě že nenaučil," zarazil ho Harry. Ztlumil hlas, aby ho neslyšel nikdo z žáků šestého ročníku, a pověděl jim všechno o Pobertově plánku.
"Jak to, že ho Fred s Georgem nedali mně!" rozčiloval se Ron. "Jsem přece jejich bratr!"
"Ale Harry si ho přece nenechá!" uklidňovala ho Hermiona, jako by samotná představa něčeho takového byla naprosto absurdní. "Odevzdá ho profesorce McGonagallové, že ano, Harry?"
"Ne, to tedy neodevzdám!" ujistil ji Harry.
"Zbláznila ses?" vyvalil Ron na Hermionu oči. "Odevzdat jí takovou vzácnost?"
"Kdybych ho odevzdal, musel bych říct, jak jsem k němu přišel! A Filch by se dozvěděl, že mu ho Fred s Georgem sebrali!"
"Vzpomeň si ale na Siriuse Blacka!" zasyčela Hermiona. "Mohl by některou z těch chodeb, co jsou na plánku zakreslené, použít k tomu, aby pronikl do hradu! Učitelé se o tom musejí dozvědět!"
"Žádnou chodbou se dovnitř dostat nemůže," zaprotestoval spěšně Harry. "Na plánku je vyznačeno sedm tajných tunelů. Fred a George mají za to, že Filch už o čtyřech z nich ví. A pokud jde o zbývající tři - jeden z nich je zavalený, tamtudy nikdo neprojde. Další ústí přímo pod Vrbou mlátičkou, takže se z něj nedostanete ven. A ten, kterým jsem sem právě přišel - no - vstup do něj je tam dole ve sklepě opravdu stěží rozeznatelný, takže pokud někdo neví, kde přesně je..."
Harry se rozpačitě zarazil. Co kdyby Black o existenci té chodby skutečně věděl? Ron si však významně odkašlal a ukázal prstem na upozornění, které bylo zevnitř nalepené na dveře cukrárny.

"Tak co?" šeptl tiše Ron. "Chtěl bych vidět, jak se Black snaží vloupat do Medového ráje" když se celá vesnice hemží mozkomory. A kromě toho, Hermiono, majitelé Medového ráje by museli slyšet, kdyby se k nim někdo vloupal. Bydlí přece přímo nad krámem!"
"To jistě, ale - ale -" Hermiona jako by se všemožně snažila najít další problém. "Koukni, Harry by tak jako tak neměl do Prasinek chodit, nemá podepsané povolení! Jestli na to někdo přijde, bude v hrozném maléru! A navíc ještě není západ slunce - co když se tu Sirius Black objeví dnes - třeba právě teď?"
"Chtěl bych vidět, jak by Harryho v tomhle nečasu hledal," ušklíbl se Ron a kývl směrem k husté vířivé chumelenici za okny. "No tak, Hermiono, jsou přece Vánoce. Harry si zaslouží trochu zábavy."
Hermiona si skousla ret a zatvářila se nesmírně ustarané.
"Chceš to snad na mě říct?" ušklíbl se na ni Harry. "Ne - to samozřejmě ne, ale... mám-li být upřímná, Harry..."
"Viděls šumivé bzučivky, Harry?" vyptával se Ron, popadl Harryho za ruku a odtáhl ho k soudku s šerbetovými koulemi. "A gumové slimáky? A tyhle kyselinové bonbony? Fred mi jeden dal, když mi bylo sedm - propálil mi díru do jazyka. Vzpomínám, jak ho mamka vyplatila svým koštětem." Ron zamyšleně zíral do krabice s kyselinovými bonbony. "Myslíš, že by si Fred vzal trochu drcených švábů, kdybych mu řekl, že jsou to buráky?"
Když Ron s Hermionou zaplatili za nakoupené cukroví, vyšli všichni tři z Medového ráje do sněhové vichřice, která zuřila venku.
Prasinky vypadaly jako obrázek z vánoční pohlednice. Malé chaloupky a krámky s doškovými střechami byly zachumlané do vrstvy chřupavého sněhu, na dveřích byly připevněné cesmínové věnce a v korunách stromů rozvěšené girlandy kouzelných svíček.
Harry se roztřásl zimou; na rozdíl od svých dvou společníků neměl plášť. Procházeli ulicí s hlavami skloněnými proti větru a Ron s Hermionou ho hlasitě upozorňovali skrz své šály.
"Támhle je pošta -" "A támhle Taškář -" "Mohli bychom zajít k Chroptící chýši -"
"Poslyšte," navrhl Ron mezi cvakáním zubů, "co kdybychom si zašli ke Třem košťatům na máslový ležák?" Harry velice ochotně souhlasil, protože vítr ho nemilosrdně profukoval a ruce mu mrzly. Přešli tedy ulici a za několik minut už vcházeli do malého hostince.
V hostinci byla hlava na hlavě; bylo tam hlučno, teplo a zakouřeno. Nějaká žena výrazně oblých tvarů s pohledným obličejem obsluhovala u nálevního pultu partu rozjařených čarodějů.
"To je madame Rosmerta," ukázal na ni Ron. "Dojdu pro pití, ano?" dodal a nepatrně se začervenal.

Harry s Hermionou se protlačili do zadní části lokálu k volnému malému stolku mezi oknem a roztomilým vánočním stromkem, který stál hned vedle krbu. O pět minut později tam za nimi dorazil i Ron se třemi napěněnými sklenicemi horkého máslového ležáku.
"Veselé Vánoce!" usmál se spokojeně a zdvihl svou sklenici.
Harry se zhluboka napil. Byl to ten nejlahodnější nápoj, jaký kdy ochutnal, a měl dojem, že mu zevnitř rozehřívá každý kousek těla.
Vtom mu vlasy zčechral nenadálý průvan. Dveře Tří košťat se znovu otevřely. Harry k nim pohlédl přes okraj své sklenice a málem se zalkl.
Do hostince právě uprostřed přívalu sněhových vloček vešli profesorka McGonagallová s profesorem Kratiknotem; krátce nato se objevil i Hagrid, který o něčem zaujatě rozmlouval se zavalitým mužem v citronově zelené bundě a pruhovaném plášti: byl to ministr kouzel Kornelius Popletal.
Ron s Hermionou okamžitě popadli Harryho za vlasy na temeni, sešoupli ho ze židle a zastrčili pod stůl. Harry, kterému z koutků úst ještě odkapával máslový ležák, se přikrčil, aby byl z dohledu, v ruce svíral prázdnou sklenici a sledoval, jak se učitelské i Popletalovy nohy blíží k nálevnímu pultu. Na okamžik se tam zastavily, pak se otočily a zamířily přímo k němu.
Někde nad ním Hermiona šeptem pronesla: "Mobiliarbus!"
Vánoční stromeček vedle jejich stolku se nadzdvihl několik čísel nad podlahu, pomalu se vzduchem přesunul stranou a s měkkým žuchnutím dopadl přímo před stolek tak, že je skryl před zraky ostatních hostů. Harry, který se díval skrze husté spodní větve, viděl, jak se od sousedního stolu odtahují nohy čtyř židlí, a vzápětí uslyšel úlevné vzdechy a hekání, když si na ně učitelé s ministrem sedali.
V příštím okamžiku spatřil další pár nohou, tentokrát v zářivě tyrkysových lodičkách na vysokém podpatku, a uslyšel ženský hlas.
"Malý odvar z chejru -"
"To je pro mě," odpověděl hlas profesorky McGonagallové.
"Čtyři pinty svařené medoviny -" "Sem, Rosmerto," přihlásil se Hagrid.
"Třešňový sirup se sodou, ledem a deštníčkem -" "Hmmm!" zamručel profesor Kratiknot a hlasitě mlaskl. "Takže pro vás bude ten rybízový rum, pane ministře." "Děkuji, drahá Rosmerto," zazněl Popletalův hlas. "Musím říct, že je báječné zase vás vidět. Nechtěla byste si také dát skleničku? Pojďte se k nám posadit -"
"Tak dobře, mockrát vám děkuju, pane ministře." Harry sledoval, jak blyštivé podpatky míří pryč a pak se znovu vracejí. Srdce mu poplašeně tlouklo až někde v krku. Jak to, že ho nenapadlo, že tohle je poslední týden pololetí i pro učitele? A jak dlouho tady budou sedět? Pokud se chtěl ještě dnes večer vrátit do školy, potřeboval čas na to, aby nenápadně proklouzl zpět do Medového ráje... Hermionina noha sebou vedle něj nervózně škubla.
"Co vás vlastně přivádí do tohohle zapadákova, pane ministře?" zazněl hlas madame Rosmerty.
Harry viděl, jak se spodní polovina Popletalova korpulentního těla na židli zkroutila, jako by se rozhlížel, jestli je někdo neposlouchá. Pak tiše odpověděl: "Co jiného, moje drahá, než Sirius Black? Troufám si tvrdit, že jste slyšela, co se ve škole o Všech svatých přihodilo?"
"Něco jsem o tom zaslechla," připustila madame Rosmerta.
"Copak jste to musel vykládat celé hospodě, Hagride?" postěžovala si rozhořčeně profesorka McGonagallová.
"Myslíte, že je Black pořád někde nablízku, pane ministře?" zašeptala madame Rosmerta.
"Jsem si tím jistý," přisvědčil stroze Popletal.
"Víte, že mozkomorové už dvakrát prohledávali moji hospodu?" postěžovala si madame Rosmerta s lehkým nádechem pobouření v hlase. "Vyděsili a zahnali všechny moje zákazníky... To obchodům hrozně škodí."
"Rosmerto, drahoušku, mně se přece protiví zrovna tak jako vám," opáčil nejistě Popletal. jde o nezbytná preventivní opatření... Je to neštěstí, ale nedá se nic dělat... S několika už jsem se setkal. Mají vztek na Brumbála, protože je nechce pustit na pozemky hradu."
"A dělá správně," ozvala se rázně profesorka McGonagallová. "Jak bychom asi mohli učit, kdyby kolem nás poletovaly ty stvůry?"
"Slyšte, slyšte!" vypískl maličký profesor Kratiknot, kterému visely nohy dobrých dvacet čísel nad podlahou. "Musíte ale uznat," namítl Popletal, "že tu jsou, aby nás všechny ochránili před něčím mnohem horším... Všichni víme, čeho je Black schopen..."
"Abyste věděli, mně se tomu pořád ještě nechce věřit," konstatovala zamyšleně madame Rosmerta. "Ze všech lidí, co jsem znala, byl Sirius Black ten poslední, o kterém bych si myslela, že se dá do služeb zla... Chci říct, že si na něj vzpomínám ještě z doby, kdy byl jako kluk v Bradavicích. Kdybyste mi tehdy řekli, co se z něj vyklube, byla bych vám pověděla, že jste vypili moc medoviny."
"A to zdaleka nevíte všechno, Rosmerto," ujistil ji chraplavě Popletal. "O tom nejhorším, co spáchal, se mezi lidmi prakticky neví."
"Říkáte nejhorším?" podivila se madame Rosmerta hlasem přetékajícím zvědavostí. "Máte na mysli ještě něco horšího, než bylo zavraždění všech těch ubožáků?" "Právě to mám na mysli," přikývl Popletal. "Tomu nevěřím. Co by mohlo být ještě horší?" "Říkáte" že si na něj vzpomínáte z Bradavic, Rosmerto," zamumlala profesorka McGonagallová.
"Vzpomínáte si taky na jeho nejlepšího přítele?"
"Samozřejmě," přisvědčila madame Rosmerta a nepatrně se zachichotala. "Jeden bez druhého přece nikdy neudělal ani krok, že? Kolikrát jenom tady u mě seděli - jejda, a jak mě dokázali rozesmát! To byla fakt komická dvojice, tihle Sirius Black a James Potter!"
Harry upustil sklenici, ta hlučně dopadla na zem a Ron ho pod stolem kopl.

"Přesně tak," přikývla profesorka McGonagallová. „Black a Potter. Vůdcové jejich malého kruhu. Oba samozřejmě velice chytří - dokonce výjimečně inteligentní - myslím, že jsme tu ještě nikdy neměli takovou dvojici rošťáků -"
"No nevim, nevim," uchechtl se Hagrid. "Fred a George Waesleyovic podle mýho by si to s něma klidně mohli rozdat."
"Člověk by řekl, že Black s Potterem jsou bratři!" přidal se k ostatním profesor Kratiknot. "Byli nerozluční jako dvojčata!"
"Samozřejmě že byli nerozluční," doplnil ho Popletal. "Potter Blackovi důvěřoval víc než všem svým ostatním kamarádům. A na tom se nic nezměnilo, ani když dokončili školu. Když si James bral Lily, byl mu Black za svědka. Potom ho ustanovili Harryho kmotrem. Harry o tom samozřejmě nemá tušení. Jistě si dovedete představit, jak by ho tahle věc trápila."
"Protože z Blacka se nakonec vyklubal spojenec Vy-víte-koho?" zašeptala madame Rosmerta.
"Bylo to ještě mnohem horší, má drahá..." Popletal ztišil hlas až do jakéhosi přiškrceného huhlání. "Na světě není mnoho lidí, kteří vědí o tom, že si Potterovi byli vědomi, že je Vy-víte-kdo chce zlikvidovat. Brumbál, který přirozeně proti Vy-víte-komu neúnavně bojoval, měl několik užitečných špehů. Jeden z nich mu dal avízo a Brumbál okamžitě Jamese a Lily varoval. Poradil jim, že by se měli někde skrýt. Jenže skrýt se před Vy-víte-kým samozřejmě nebylo tak snadné. Brumbál jim řekl, že největší šanci by měli, kdyby použili Fideliovo zaklínadlo."
"Jak to funguje?" zajímala se madame Rosmerta, která zvědavostí téměř nedýchala. Profesor Kratiknot si odkašlal.
"Je to nesmírně složité kouzlo," vysvětloval skřípavým hlasem, "jehož výsledkem je začarování jistého tajemství do nitra vybrané živé osoby. Příslušná informace je skryta v duši zvoleného člověka neboli Strážce tajemství, a nelze ji tudíž odhalit - pokud se ovšem Strážce tajemství sám nerozhodne ji někomu vyjevit. Dokud Strážce odmítal o tajemství mluvit, mohl Vy-víte-kdo prohledávat vesnici, kde James a Lily bydleli, třeba celé roky a neměl sebemenší šanci je najít, i kdyby jim s nosem přimáčknutým k oknu přímo koukal do obývacího pokoje!"
"Takže Black se stal Strážcem tajemství Potterových?" zašeptala madame Rosmerta.
"Přirozeně," přitakala profesorka McGonagallová. "James Potter řekl Brumbálovi, že Black by raději zemřel, než aby prozradil, kde jsou, že Black sám má také v úmyslu se někde schovat... A přesto si Brumbál dělal starosti. Vzpomínám si, že se nabízel, že se Strážcem tajemství Potterových stane on sám."
"Brumbál Blacka podezíral?" vyjekla madame Rosmerta. "Byl si jistý, že někdo, kdo je Potterovým blízký, předává Vy-víte-komu informace o každém jejich kroku," vysvětlovala zachmuřeně profesorka McGonagallová. "Měl dokonce už delší dobu podezření, že někdo od nás je zrádcem a že poskytuje Vy-víte-komu i spoustu dalších informací."
"James Potter ale trval na tom, že Strážcem tajemství učiní Blacka?"
"Ano, trval," potvrdil sklesle Popletal. "A pak, sotva týden poté, kdy uplatnili Fideliovo zaklínadlo -"
"- Black zradil?" vydechla madame Rosmerta. "Přesně tak. Blacka už jeho role dvojitého důvěrníka unavovala, byl odhodlán prohlásit se veřejně za stoupence Vy-víte-koho, a jak se zdá, měl v úmyslu vyrukovat s tím v okamžiku smrti Potterových. Jenomže, jak všichni víme, když Vy-víte-kdo zaútočil na malého Harryho Pottera, padla kosa na kámen. Zbaven svých schopností a strašlivě oslaben, Vy-víte-kdo uprchl. A to Blacka uvrhlo do vskutku hanebného postavení. Jeho pán padl právě v okamžiku, kdy se on, Black, jednoznačně vybarvil jako zrádce. Nezbývalo mu než uprchnout..."
"Špinavej, smrdutej vodpadlík!" zahulákal Hagrid na celý lokál, až polovina hostů ztichla.
"Tiše!" uklidňovala ho profesorka McGonagallová.
"Já ho potkal!" zavrčel Hagrid. "Musel jsem bejt poslední, kdo ho viděl, než zabil všecky ty lidi! Byl jsem to já, kdo Harryho vynes z Lilyina a Jamesova domu, to už byli zabitý! Zrovna jsem ho vytáhnul z těch trosek, chudinku malinkýho, s vobrovskou jizvou přes celý čelo, rodiče měl mrtvý.. a najednou se tam vobjeví Sirius Black na tý lítací motorce, co na ní jezdil. Ani ve snu mě nenapadlo, co tam dělal. Já nevěděl, že dělal Lily a Jamesovi Strážce tajemství. Myslel jsem, že se prostě doslech vo tom útoku Vy-víte-koho a přijel se podívat, esli nemůže nějak pomoct. Byl celej bílej a rozklepanej. A víte, co jsem udělal já? JÁ TOHO VRAHOUNSKÝHO ZRÁDCE EŠTĚ UTĚŠOVAL!" řval Hagrid.
"No tak, Hagride!" napomenula ho profesorka McGonagallová. "Ne tak nahlas, prosím!"
"Jak jsem měl vědět, že to nejsou Lily a James, co ho tak rozhodili? Že je to Vy-víte-kdo, na kterým mu záleželo? A pak povídá: Dej mi Harryho, Hagride. Jsem jeho kmotr, postarám se vo něj. - Cha! Jenže já měl svoje rozkazy vod Brumbála, tak jsem Blackovi řek, že ne, že Brumbál nařídil, aby Harry zůstal u svý tetičky a u strejdy. Black se se mnou dohadoval, ale nakonec to vzdal. Řek mi, abych tam teda Harryho vodvez na jeho motorce.
‚Já už ji nebudu potřebovat,' povídal.
Už tehdá mi mělo bejt jasný, že se dělo něco divnýho. Von přece tu svoji motorku miloval, tak proč mi ji najednou strkal? Proč říkal, že už ji nebude potřebovat? Háček byl samozřejmě v tom, že se dala moc snadno vysledovat. Brumbál věděl, že Black byl Strážcem tajemství Potterovejch. A Black zase věděl, že eště ten večír bude muset prásknout do bot, věděl, že už za pár hodin po něm pude ministerstvo.
Co kdybych mu ale byl Harryho dal, no? Vsadím se, že by ho byl z tý motorky shodil na půl cestě k moři. Syna svýho nejlepšího přítele! Když se ale nějakej kouzelník nechá svýst na špatnou cestu, neexistuje nic a nikdo, na čem by mu eště záleželo..."
Po Hagridově vyprávění následovalo dlouhé ticho. Pak se s jistým uspokojením ozvala madame Rosmerta. "Jenže jemu se nepodařilo zmizet, že ne? Ministerstvo kouzel ho dopadlo hned druhý den."
"Ne, tak to bohužel nebylo," zavrtěl hořce hlavou Popletal. "Nebyli jsme to my, kdo ho našel. Byl to malý Petr Pettigrew - další z Potterových přátel. Bezpochyby šílel žalem z toho, co se stalo, a protože věděl, že Black byl Strážcem tajemství Potterových, vydal se za ním sám." "Pettigrew... takový malý tlouštík, co se jim v Bradavicích věčně věšel na paty?" vyptávala se madame Rosmerta.
"Vzhlížel k Blackovi a k Potterovi jako ke svým hrdinům," ujala se slova profesorka McGonagallová. "Svým nadáním se

jim ovšem nikdy nemohl rovnat. Často jsem na něj byla dost přísná. Asi si dovedete představit, jak - jak toho teď lituju, když..." Její hlas zněl dutě, jako by ji náhle přepadla rýma.
"Ale no tak, Minervo," domlouval jí laskavě Popletal. "Pettigrew zemřel hrdinskou smrtí. Očití svědkové - samozřejmě mudlové, později jsme jim vymazali paměť - nám vyprávěli, jak Pettigrew Blacka dostihl. Tvrdili, že vzlykal: ‚Lily a James, Siriusi! Jak jsi to mohl udělat?' A pak sáhl po své hůlce. Jenže Black byl samozřejmě rychlejší. Rozmetal Pettigrewa na kusy..."
Profesorka McGonagallová se hlasitě vysmrkala. "Byl to pošetilý chlapec," prohlásila roztřeseným hlasem, "udělal hloupost... pro souboje nikdy neměl vlohy.. měl to přenechat ministerstvu..."
"To vám teda řeknu, že dostat se k Blackovi dřív než Pettigrew, tak jsem se na všecky hůlky vykašlal - byl bych toho ničemu roztrhal na takhle malý kousky," zavrčel Hagrid.
"Nevíte, o čem mluvíte, Hagride," obořil se na něj Popletal. "Když Blacka zahnali do kouta, neměl proti němu naději nikdo kromě jednotky vycvičených úderných kouzelníků ze Sboru pro prosazování kouzelnických zákonů. Já jsem tehdy byl ministrovým náměstkem a pověřili mě řízením odboru kouzelnických katastrof. Byl jsem jeden z prvních, kdo dorazili na místo činu, když Black všechny ty lidi zavraždil. Nikdy - nikdy na to nezapomenu. Dodnes se mi o tom občas zdá. Kráter uprostřed ulice, tak hluboký že narušil stoku pod ní. A všude mrtvoly. Ječící mudlové. A Black tam stál a smál se a před ním leželo to, co zbylo z Pettigrewa - hromádka zkrvaveného ošacení a pár - pár drobounkých -"
Popletalův hlas náhle umlkl. Do ticha zatroubilo pět nosů, které smrkaly do kapesníků.
"No, takhle to tedy bylo, Rosmerto," pokračoval chraptivě Popletal. "Blacka odvezlo dvacet příslušníků Sboru pro prosazování kouzelnických zákonů a Pettigrew dostal Merlinův řád prvního stupně, což si myslím, že aspoň trochu utěšilo jeho ubohou matku. A Black byl od té doby v Azkabanu."
Madame Rosmerta dlouze vzdechla. "Je pravda, že zešílel, pane ministře?"
"Byl bych moc rád, kdybych to mohl potvrdit," odpověděl váhavě Popletal. "Rozhodně se domnívám, že porážka jeho pána ho na chvíli připravila o zdravý rozum. Vražda Pettigrewa a všech těch mudlů, to byl čin zoufalého a do kouta zahnaného člověka... čin krutý a nesmyslný. Viděl jsem ale Blacka při své poslední inspekci Azkabanu. Abyste věděli, většina azkabanských vězňů jen vysedává potmě a sami pro sebe si mumlají něco, co nedává žádný smysl... mě ale šokovalo, jak Black vypadal normálně. Mluvil se mnou naprosto racionálně. Vyvádělo mě to z míry. Řekli byste, že se prostě jen nudí - úplně klidně se mě zeptal, jestli už mám přečtené noviny, a tvrdil, že mu chybí luštění křížovek. Ano, žasl jsem nad tím, jak málo na něj mozkomorové působí - a přitom to byl jeden z nejpřísněji střežených trestanců v celé věznici, abyste věděli. Mozkomorové se za dveřmi jeho cely střídali ve dne v noci."
"Co ale myslíte,. že míní udělat teď, když utekl?" zeptala se madame Rosmerta. "Dobrý bože, pane ministře, snad se nechce znovu spojit s Vy-víte-kým, že ne?"
"Dovolil bych si tvrdit, že to opravdu je jeho... ehmm... konečný plán," prohlásil vyhýbavě Popletal. "Doufáme ale, že Blacka chytíme mnohem dřív, než by se mu to mohlo podařit. Musím přiznat, že Vy-víte-kdo opuštěný a bez přátel je jedna věc... Ale kdyby se k němu vrátil jeho nejoddanější služebník, vůbec se mi nechce pomyslet na to, jak rychle by mohl získat svou někdejší moc..."
Ozvalo se tiché ťuknutí skla o dřevo. Někdo odložil sklenici na stůl.
"Poslyšte, Korneliusi, pokud chcete opravdu povečeřet s ředitelem, měli bychom už vyrazit zpátky na hrad," ozvala se profesorka McGonagallová.
Harry uviděl, jak postupně vstalo pět párů nohou, mihly se lemy plášťů a blyštivé podpatky madame Rosmerty odcupitaly k baru. Dveře hostince U Tří košťat se otevřely, dovnitř vletěl další oblak sněhu a učitelé byli titam.
"Harry?" Ron a Hermiona se naklonili.
Pod stolem se objevily jejich obličeje. Oba kamarádi na Harryho upřeně zírali a nevěděli, co říct.

Kapitola jedenáctá

Kulový blesk

Harry neměl moc jasno v tom, jak se mu podařilo dostat se zpět do sklepa Medového ráje, projít tajným tunelem a vynořit se zas doma na hradě. Pamatoval si jen, že zpáteční cesta jako by vůbec nezabrala žádný čas a že si během ní sotva uvědomoval, co vlastně dělá, protože v hlavě mu stále ještě dunělo od všeho, co právě vyslechl. Proč mu o tom nikdy nikdo neřekl? Brumbál, Hagrid, pan Weasley, Kornelius Popletal... proč se mu nikdo z nich nezmínil o tom, že jeho rodiče zemřeli, protože je zradil jejich nejlepší přítel?
Ron s Hermionou ho během večeře neustále nervózně pozorovali a neodvažovali se stočit řeč na to, co vyslechli U Tří košťat, neboť hned vedle nich seděl Percy. Když potom vyšli do přeplněné společenské místnosti, zjistili, že Fred s Georgem tam ze samého nadšení nad koncem pololetí odpálili půltucet hnojůvek. Harry, který nechtěl, aby se ho dvojčata začala vyptávat, jestli se dostal nebo nedostal do Prasinek, se nenápadně vytratil k prázdným ložnicím a rovnou zamířil k nočnímu stolku. Odsunul stranou svoje knihy a během okamžiku našel, co hledal - v kůži vázané album s fotografiemi, které mu Hagrid dal před dvěma lety a které bylo plné snímků jeho matky čarodějky a otce kouzelníka. Posadil se na postel, zatáhl kolem sebe závěsy a začal v albu listovat a hledat, dokud...
Zarazil se u fotografie ze svatebního dne svých rodičů. Byl na ní otec, který na něj mával a široce se usmíval; nezkrotné vlasy, které po něm Harry podědil, se mu ježily všemi směry. Byla na ní matka zářící štěstím, která se s tatínkem držela za ruku. A tady.. to musí být on! Jejich nejlepší přítel... Harry mu nikdy předtím nevěnoval pozornost.
Nebýt toho, že věděl, že jde o stejného člověka, v životě by ho nenapadlo spojovat si muže na této staré fotografii s Blackem. Vůbec neměl obličej vyzáblý a vzteklý byl naopak pohledný a celý rozesmátý. Pracoval už pro Voldemorta,

když byla tahle fotografie pořízena? Plánoval už tehdy smrt dvou lidí, kteří stáli po jeho boku? Uvědomoval si, že ho čeká dvanáct let v Azkabanu, dvanáct let, během nichž se změní k nepoznání?
Jenže mozkomorové na něj nijak nepůsobí, pomyslel si Harry při pohledu na tu hezkou rozesmátou tvář. Nemusí poslouchat maminčin křik, když se k němu dostanou příliš blízko...
Harry album rozhodným gestem zaklapl, natáhl se a strčil je zpátky do nočního stolku, pak si svlékl hábit, sundal si brýle a zalezl do postele, když se napřed přesvědčil, že ho závěsy skrývají před pohledem zvenčí. Dveře ložnice se otevřely.
"Harry?" ozval se nejistě Ronův hlas.
Harry však nehybně ležel a předstíral spánek. Slyšel, jak Ron opět odchází, a s očima otevřenýma dokořán se překulil na záda.
V žilách mu jako jed proudila nenávist, jakou do té chvíle nepoznal. Viděl Blacka, jak se mu v temnotě vysmívá, jako by mu někdo fotografii z alba nalepil rovnou na oči. Díval se (jako na ukázku z nějakého filmu), jak Sirius Black rozprášil Petra Pettigrewa (mimochodem se podobal Nevillu Longbottomovi) na tisíc kousků. Slyšel dokonce (přestože neměl sebemenší ponětí, jaký odstín mohl mít Blackův hlas) tlumené vzrušené mumlání. "Stalo se, jak jsem předpokládal, můj pane... Potterovi mě ustanovili Strážcem svého tajemství..." A pak se ozval další hlas - řezavě se smál - a to byl ten smích, který Harry slyšel v hlavě pokaždé, když se k němu přiblížili mozkomorové...
„Harry, poslyš - ty vypadáš hrozně."
Harrymu se podařilo usnout teprve za svítání. Když se probudil, zjistil, že v ložnici nikdo není. Oblékl se tedy a sešel po točitém schodišti dolů do společenské místnosti, která byla dokonale prázdná. Až na Rona, který žvýkal peprmintovou ropuchu a masíroval si žaludek, a Hermionu, která měla na třech stolech rozložené domácí úkoly. "Kde jsou všichni?" zeptal se.
"Odjeli! Je přece první den prázdnin, jestli si vzpomínáš," připomněl mu Ron a pozorně si ho prohlížel. "Za chviličku bude oběd. Ještě pár minut a byl bych tě šel vzbudit."
Harry se zhroutil do křesla u krbu. Za okny stále ještě padal sníh. Křivonožka se rozvalil na podlaze před krbem jako velká oranžová rohož.
"Musím říct, že doopravdy nevypadáš dobře," ozvala se Hermiona a celá zneklidnělá se mu upřeně dívala do obličeje.
"Nic mi není," odsekl Harry.
"Poslyš, Harry," nadechla se a vyměnila si pohled s Ronem, "já vím, že to, co jsme včera vyslechli, tě doopravdy muselo vykolejit. Jde ale o to, že nesmíš udělat žádnou hloupost."
"Jako co například?" zeptal se Harry.
"Jako například zkoušet dopadnout Blacka," vypálil Ron. Harrymu bylo jasné, že si to spolu nacvičovali, zatímco on ještě spal. Neodpověděl.
"To bys neudělal, že ne, Harry?" ujišťovala se Hermiona. "Protože Black za to nestojí, abys kvůli němu umřel," dodal Ron.
Harry na ně pohlédl. Připadalo mu, že vůbec nechápou, o co jde.
"Víte, co vidím a slyším pokaždé, když se ke mně některý mozkomor dostane příliš blízko?" Ron s Hermionou zavrtěli hlavou a zatvářili se vystrašeně. "Slyším, jak moje máma křičí a prosí Voldemorta o milost. A kdybyste vy slyšeli svoji mámu takhle křičet chvíli před tím, než umře, hned tak byste na to nezapomněli. A kdybyste zjistili, že ten, kdo měl být údajně jejím přítelem, ji vyzradil Voldemortovi -"
"S tím ty ale přece nic nenaděláš!" vyhrkla sklíčeně Hermiona. "Až mozkomorové Blacka chytí, odvlečou ho zpátky do Azkabanu a - dobře mu tak!"
"Slyšelas, co říkal Popletal. Azkaban na Blacka nepůsobí jako na normální lidi. Není to pro něj stejně krutý trest jako pro ostatní."
"Tak co vlastně chceš?" zeptal se Ron s výrazem plným napětí. "Chceš snad Blacka - zabít nebo co?" "Neblázni!" okřikla ho Hermiona vystrašeným hlasem. "Harry nechce nikoho zabít, že ne, Harry?"
Ani tentokrát jim neodpověděl. Nevěděl, co vlastně chce udělat. Věděl jen, že nepodniknout nic, zatímco Black je na svobodě, je pro něj prakticky nemyslitelné.
"Malfoy to ví," vyhrkl náhle. "Vzpomínáte, co mi tenkrát při lektvarech říkal? Na tvém místě bych si ho našel sám... pomstil bych se mu."
"Takže se budeš raději řídit Malfoyovou radou než naší?" vyjel na něj naštvaně Ron. "Poslyš... víš, co dostala Pettigrewova matka, když Black jejího syna zabil? Taťka mi to říkal: Merlinův řád prvního stupně a synův prst v krabičce. To byl ten největší kousek, co z něj našli. Black je šílenec, Harry, a je nebezpečný -"
"Malfoy se to musel dozvědět od otce," přemítal Harry a Rona absolutně nebral na vědomí. "Ten patřil k nejbližším z Voldemortova okruhu -"
"Říkej Ty-víš-kdo, buď tak laskav!" skočil mu vztekle do řeči Ron.
"- takže Malfoyovi zcela jistě věděli o tom, že Black pracuje pro Voldemorta -"
"- a Malfoy by tě hrozně rád viděl roztrhaného na milion kousků stejně jako Pettigrewa! Pochop to přece, Malfoy prostě doufá, že se necháš zabít dřív, než proti tobě bude muset nastoupit ve famfrpálu!"
"Prosím tě, Harry," žadonila Hermiona, jejíž oči se teď leskly slzami, "prosím, měj rozum. Black se dopustil strašného, děsivého zločinu, ale ty... ty se nesmíš vystavovat nebezpečí, vždyť právě o to Blackovi jde... Ach, Harry, kdyby ses teď vydal Blacka hledat, nahrával bys mu přímo do karet. Tvoje mamka a tvůj taťka by si určitě nepřáli, aby ti ublížil, že ne? Určitě by si nepřáli, abys po Blackovi začal pátrat!"
"Nikdy se nedozvím, co by si přáli nebo nepřáli, protože kvůli Blackovi jsem s nimi nikdy nemluvil," odbyl ji Harry stroze.

Následovala chvíle ticha, během níž si Křivonožka požitkářsky protáhl hřbet a vystrčil drápy. Ronovi se něco zachvělo v kapse.
"Poslyšte," ozval se Ron, aby změnil téma, "jsou přece prázdniny! Co nevidět tu máme Vánoce! Co takhle - co takhle zajít za Hagridem? Už jsme u něj nebyli celou věčnost!"
"To tedy ne!" odmítla okamžitě Hermiona. "Harry přece nemá dovoleno vzdálit se z hradu, Rone -"
"Ale klidně pojďme," přerušil ji Harry a zvedl se, "aspoň se ho budu moct zeptat, jak je možné, že mi vůbec nic neřekl o Blackovi, když mi vyprávěl o rodičích." Jenže Ron určitě neměl na mysli další řeči o Siriusi Blackovi.
"Nebo bychom si mohli zahrát šachy," navrhl spěšně, "nebo tchoříčky. Percy tady nechal svoje figurky -" "Ne, zajdeme k Hagridovi," prohlásil rozhodně Harry. Došli si tedy do ložnic pro pláště, prolezli otvorem v portrétu ("Stůjte a bojujte, vy zbabělí prašiví psi!"), sestoupili do přízemí prázdného hradu a dubovou hlavní bránou vyšli ven.
Pomalu se brouzdali travnatou stráni a zanechávali za sebou v jiskřivém prašanu mělké stopy; ponožky a lem plášťů měli promáčené a zmrzlé. Zapovězený les vypadal, jako by ho někdo začaroval, každý strom byl posypán stříbrem a Hagridova hájenka připomínala dort s cukrovou polevou.
Ron zaklepal, nikdo se však neozval.
"Přece není venku, že ne?" znepokojila se Hermiona, která se pod pláštěm klepala zimou.
Ron přiložil ucho ke dveřím.
"Slyším nějaké divné zvuky," oznámil. "Poslouchejte - je to Tesák?"
Harry s Hermionou také přitiskli ucho ke dveřím. Z hájenky se nepřetržitě linuly tlumené roztřesené vzlyky. "Neměli bychom pro někoho dojít?" navrhl nervózně Ron.
"Hagride!" zavolal Harry a zabušil na dveře. "Jsi tam, Hagride?"
Ozvaly se těžké kroky a dveře se se skřípotem otevřely. Stál v nich Hagrid se zarudlýma, opuchlýma očima; po hrudi kožené vesty mu stékaly slzy.
"Tak vy už jste to slyšeli!" zalamentoval a vrhl se Harrymu kolem krku.
Vzhledem k tomu, že měřil přinejmenším dvakrát tolik než normální chlap, nebyla to žádná legrace. Harry se pod jeho váhou téměř svalil. Zachránili ho Ron s Hermionou, kteří Hagrida popadli každý pod jednou paží a s Harryho pomocí ho dotáhli dovnitř do hájenky. Hagrid se nechal usadit do křesla a položil si hlavu na stůl. Neovladatelně štkal a tvář měl zmáčenou slzami, které mu stékaly do hustého plnovousu.
"Co se stalo, Hagride?" vyptávala se polekaně Hermiona. Harry si všiml, že na stole leží otevřený nějaký oficiální dopis.
"Co je to, Hagride?"
Hagrid se rozvzlykal ještě víc; přistrčil však dopis k Harrymu, který ho zvedl a začal číst nahlas.
Vážený pane Hagride,
v souvislosti s dalším vyšetřováním případu napadení žáka Vaší školy hipogryfem při Vaší hodině sdělujeme, že jsme akceptovali ujištění profesora Brumbála, podle něhož za tento politováníhodný incident nenesete sebemenší odpovědnost.
"No to je přece báječné, Hagride!" vykřikl Ron a popleskal Hagrida po rameni. Hagrid však nepřestával vzlykat a obrovitou rukou Harrymu naznačil, aby četl dál.
zároveň jsme Vám však nuceni sdělit, že máme jisté pochybnosti ohledně dotyčného hipogryfa. Rozhodli jsme se vyhovět oficiální stížnosti pana Luciuse Malfoye, což znamená, že celou záležitost posoudí komise pro likvidaci nebezpečných tvorů. Její zasedání se bude konat dne 20. dubna. Žádáme Vás, abyste se ve stanovený den i s hipogryfem dostavil do londýnského sídla komise. Do té doby musí, být hipogryf uvázán a izolován.
s úctou Vaši ... následoval výčet členů školní rady.
"Ach tak," přikývl Ron. "Tys ale říkal, že Klofan není zlý hipogryf, Hagride. Vsadím se, že ho nechají být -" "Tak to ještě neznáš ty zrůdy z komise pro likvidaci nebezpečnejch tvorů!" zajíkal se Hagrid a otíral si oči rukávem. "Ty maj pifku na všechny vopravdu zajímavý stvoření."
Podivný zvuk, který se znenadání ozval z kouta hájovny, přiměl Harryho, Rona a Hermionu, aby se prudce otočili. V koutě ležel hipogryf Klofan a přežvykoval něco, z čeho se po celé podlaze rozlévala krev.
"Nemoh jsem ho tam přeci jen tak nechat uvázanýho ve sněhu," vysvětloval přerývaně Hagrid. "Úplně samotnýho! Vo Vánocích!"
Harry, Ron a Hermiona se po sobě podívali. Zásadně se s Hagridem rozcházeli v názoru na to, co podle něj byla "zajímavá stvoření" a co ostatní lidé označovali jako "děsivé příšery". Na druhé straně byla pravda, že Klofan nevypadal nijak zvlášť škodlivě. Naopak, na Hagridův obvyklý vkus byl doslova roztomilý.
"Budeš před komisí muset přednést důkladnou a přesvědčivou obhajobu, Hagride," usoudila Hermiona, posadila se a položila Hagridovi ruku na svalnaté předloktí. "Určitě jim dokážeš, že je Klofan neškodný"
"To jim bude úplně fuk!" lamentoval plačtivě Hagrid. "Lucius Malfoy má všechny ty ďábly z likvidačky v kapse. Bojej se ho! A esli nedokážu Klofana vobhájit, bude s ním -"
Hagrid si rychle přejel prstem přes krk, hlasitě zaštkal a padl obličejem na stůl na složené ruce.
"Co takhle zkusit Brumbála, Hagride?" navrhl Harry. "Ten už toho pro mě udělal víc než dost," zamumlal Hagrid. "A sám si zavařil na problémy, že nechce ty mozkomory pustit na školní pozemky. Někde se tu vokolo potuluje ten Sirius Black -"
Ron s Hermionou bleskově pohlédli na Harryho, jako kdyby čekali, že začne Hagrida plísnit, proč mu o Blackovi neřekl pravdu. Harry se k tomu však neodhodlal - nedokázal to, když Hagrid vypadal jak hromádka neštěstí a moc se o Klofana bál.
"Poslyš, Hagride," oslovil ho, teď to nesmíš vzdát. Hermiona má pravdu, potřebuješ prostě dobrou obhajobu. Můžeš

nás předvolat jako svědky -"
"Vím určitě, že jsem někde četla o případu, kdy došlo k vyprovokování hipogryfa," prohlásila zamyšleně Hermiona, "a o tom, že ho pak osvobodili. Najdu ti to, Hagride, a podívám se, jak to přesně proběhlo."
Hagrid se rozeštkal ještě víc nahlas. Harry s Hermionou pohledem prosili Rona o pomoc.
"Hmm... nemám nám uvařit čaj?" napadlo Rona. Harry na něj udiveně zazíral.
"To vždycky dělá moje mamka, když má někdo starosti," zamumlal Ron a pokrčil rameny.
Když ho ještě mnohokrát ujistili, že mu rádi pomohou, a postavili před něj šálek horkého čaje, Hagrid se vysmrkal do kapesníku velikosti stolního ubrusu a pokývl: "Máte pravdu. Nemůžu přeci takhle fňukat. Musím se sebrat..."
Tesák, pes cvičený na černou zvěř, opatrně vylezl zpod stolu a položil si hlavu Hagridovi na koleno.
"V poslední době pořád ňák nejsem ve svý kůži," omlouval se Hagrid, jednou rukou hladil Tesáka a druhou si otíral obličej. "Dělal jsem si starosti vo Klofana a taky z toho, že se nikomu nelíběj mý hodiny -"
"Nám se líbí!" zalhala pohotově Hermiona.
"No jasně, jsou skvělé!" přidal se Ron a zkřížil pod stolem prsty. "Mimochodem - co dělají tlustočervi?" "Chcípli," oznámil ponuře Hagrid. "Přežrali se toho hlávkovýho salátu."
"To je škoda!" zalitoval Ron a třásl se mu ret.
"A z těch mozkomorů mám takovej strašlivě divnej pocit a vůbec - hrozně mi vaděj," pokračoval Hagrid a znenadání se otřásl. "Musím kolem nich projít pokaždý, když si chci dát skleničku U Třech košťat. Připadám si dycky, že jsem zpátky v Azkabanu..."
Odmlčel se a napil se čaje. Harry, Ron a Hermiona ho bez dechu pozorovali. Dosud nikdy ho neslyšeli mluvit o tom krátkém čase, který v Azkabanu strávil. Po chvilce ticha se Hermiona nesměle ozvala: "Je to tam moc zlé, Hagride?"
"To si vůbec neumíte představit," odpověděl tiše. "Nikdy jsem neviděl nic podobnýho. Já myslel, že se tam zblázním. V jednom kuse mě v hlavě pronásledovaly ty nejvošklivější vzpomínky... na ten den, co mě vyloučili z Bradavic... na den, kdy mi umřel táta... na to, jak jsem se musel rozloučit s Norbertem..."
Oči se mu zalily slzami. Norbert byl dračí mládě, které Hagrid kdysi vyhrál v kartách.
"Po nějaký době už si ani nevzpomínáte, kdo vlastně jste. A připadá vám, že život nemá žádnej smysl. A já už pak doufal, že se prostě jednoho rána neprobudim, že umřu ve spaní... Když mě vodtamtud pustili, bylo to, jako kdybych se znova narodil, všecko hezký se mi najednou vrátilo, byl to ten nejlepčí pocit na světě. Ale nemyslete si, ty mozkomorové mě pouštěli hrozně neradi!" "Vždyť jsi byl nevinný!" podivila se Hermiona.
Hagrid si pohrdlivě odfrkl.
"Myslíš, že těm na něčem takovým záleží? Je jim to fuk. Pokaď tam maj pod sebou zavřenejch pár stovek lidí, ze kterejch můžou vycucnout všecky zbytky štěstí, co by se starali vo to, kdo je vinnej a kdo ne."
Hagrid se na okamžik odmlčel a zahleděl se do šálku s čajem. Pak tichým hlasem pokračoval: "Taky mě napadlo, že bych Klofana prostě pustil... ňák bych ho donutil, aby někam vodletěl... jak ale hipogryfovi vysvětlím, že se musí skovat? A pak - mám strach z každého porušení zákona..." Vzhlédl k nim a po tvářích se mu už zase koulely slzy. "Já už nikdy nechci do Azkabanu!"
Návštěva u Hagrida jim sice nepřinesla očekávané rozptýlení, přesto však měla účinek, ve který Ron s Hermionou doufali. I když Harry na Blacka rozhodně nezapomněl, nemohl neustále přemýšlet o pomstě, pokud chtěl Hagridovi pomoci vyhrát spor s komisí pro likvidaci nebezpečných tvorů. Následujícího dne se všichni tři vydali do knihovny a vrátili se do prázdné společenské místnosti s nákladem knih, v nichž doufali najít něco pro přípravu Klofanovy obhajoby. Usadili se před plápolajícím ohněm, pomalu převraceli stránky zaprášených svazků pojednávajících o slavných případech provinilých zvířat, a občas diskutovali o něčem, na co narazili a co jim připadalo použitelné.
"Tady je něco... je to případ z roku 1722... Jenže toho hipogryfa tehdy odsoudili - no fuj, podívejte se, co mu udělali, to je nechutné..."
"Tohle by mohlo pomoct, podívejte... roku 1296 někoho zmrzačila mantichora a nechali ji běžet... ach tak... ne, nechali ji běžet jen proto, že se všichni báli víc se k ní přiblížit..."
Mezitím se ve zbývajících prostorách hradu objevila obvyklá velkolepá vánoční výzdoba, přestože tu zůstala jen hrstka žáků, kteří se mohli potěšit její krásou. Chodby byly lemovány tlustými girlandami cesmíny a jmelí, uvnitř každého brnění blikotala záhadná světélka a Velká síň byla zaplněná obvyklým tuctem vánočních stromků, na nichž se třpytily zlaté hvězdy. Všechny chodby byly navíc prosyceny intenzivní vůní lahodných jídel, která na Štědrý večer zesílila natolik, že i Prašivka vystrčila čumáček z úkrytu v Ronově kapse a v nadějném očekávání nasála okolní vzduch.
Na Boží hod ráno probudil Harryho Ron, který po něm hodil polštářem.
"Hej! Máme tu dárky!"
Harry se natáhl pro brýle, nasadil si je a mžouravě se v polotmě zahleděl do nohou postele, kde se objevila hromádka balíčků. Ron už ze svých dárků strhával balicí papír.
"Další svetr od mamky... a zase kaštanově hnědý... koukni se, jestli jsi taky dostal svetr."
I Harry ho dostal. Paní Weasleyová mu poslala jasně červený svetr s nebelvírským lvem vypleteným na prsou a k tomu tucet domácích masových pirožků, trochu vánočního cukroví a krabici ledových bonbonů s ořechy. Když všechny tyhle dárky odsunul stranou, viděl, že pod nimi leží nějaký podlouhlý úzký balíček.
"Co to je?" zajímal se Ron, který se mu díval přes rameno s právě vybalenými kaštanově hnědými ponožkami v ruce.
"Nevím..."
Harry roztrhl obal a zůstal nevěřícně zírat, když se z něj na postel vykutálelo nádherné lesklé koště. Ron upustil ponožky a seskočil z postele, aby se na ně mohl podívat zblízka.
"To snad není pravda!" vypravil ze sebe chraptivě. Byl to Kulový blesk, přesně stejný jako to vytoužené koště, na které se Harry chodil v Příčné ulici každý den dívat. Když ho uchopil, jeho násada se oslnivě zatřpytila. Cítil, jak mu v

rukou vibruje, a pustil ho; zůstal bez jakékoli opory viset ve vzduchu přesně v té výši, která mu umožňovala na něj nasednout. Přelétl očima od zlatého registračního čísla na konci násady až k dokonale hladkým, aerodynamicky uspořádaným březovým větvičkám, z nichž se skládal ocas.
"Kdo ti to poslal?" vydechl tichým hlasem Ron. "Podívej se, jestli tam není nějaké přání," vyzval ho Harry.
Ron začal trhat z Kulového blesku obal.
"Nic tu není! Zatraceně, kdo na tebe vydal takovou spoustu peněz?"
"No," uvažoval Harry, který byl naprosto ohromený. "Dursleyovi určitě ne, na to vem jed."
"Vsadím se, že to byl Brumbál," prohlásil Ron, obcházel Kulový blesk kolem dokola a pásl se pohledem na každičkém kousku té nevídané nádhery. "Poslal ti přece anonymně neviditelný plášť..."
"Jenže ten patřil tátovi," namítl Harry. "Brumbál mi ho jen předával. Určitě by za mě neutratil stovky galeonů. Nemůže žákům dávat takovéhle dárky -"
"Právě proto nechce přiznat, že je to od něj!" vyhrkl Ron. "Pro případ, že by ho nějaký parchant jako Malfoy obvinil, že pěstuje protekci. Hele, Harry -" Ron se hlasitě zachechtal. "Malfoy! Jen počkej, až tě na tomhle koštěti uvidí! Ten se závistí zcvokne! Tohle koště přece vyhovuje mezinárodním normám, že jo?"
"Vůbec tomu nemůžu věřit," mumlal Harry a přejížděl rukou po násadě Kulového blesku, zatímco Ron se bezmocně svalil na jeho postel a při pomyšlení na Malfoye se zplna hrdla chechtal. "Kdo to jen -?"
"Už vím!" ozval se Ron, který se konečně ovládl. "Vím, kdo to mohl být - Lupin!"
"Cože?" zalapal po dechu Harry a tentokrát se začal smát on. "Lupin? Prosím tebe, kdyby měl zlata nazbyt na tohle, tak by si mohl dovolit pár nových hábitů."
"Jistě, jenže tebe si oblíbil," přesvědčoval ho Ron. "A nebyl tady, když se ti rozbil tvůj Nimbus - možná že se o tom doslechl a rozhodl se zajít do Příčné ulice a koupit ti tohle koště..."
"Jak to myslíš, že tady nebyl?" zeptal se Harry. "Byl jenom nemocný, když jsem hrál ten zápas."
"No, na ošetřovně rozhodně neležel," prohlásil Ron. "Já jsem tam byl, čistil jsem za trest bažanty, nasolil mi ho Snape, pamatuješ?"
Harry se na Rona zamračeně podíval.
"Nedokážu si představit, že by si Lupin mohl něco takového dovolit."
"Čemu se vy dva smějete?"
Dovnitř právě vešla Hermiona oblečená v županu a v náručí nesla Křivonožku, který se tvářil velice nerudně, přestože měl kolem krku uvázanou lesklou mašli.
"Nenos ho sem!" rozkřikl se Ron, honem vylovil z hlubin své postele Prašivku a zastrčil si ji do kapsy pyžama.
Hermiona ho však nevnímala. Upustila Křivonožku na Seamusovu prázdnou postel a s pusou dokořán ohromeně zírala na Kulový blesk.
"No ne, Harry! Kdo ti tohle poslal?"
"Nemám ponětí," zavrtěl hlavou Harry. "Nebyl u toho žádný vzkaz ani nic podobného."
K jeho velkému překvapení se nezdálo, že by tahle novinka Hermionu nějak zvlášť vzrušila nebo zaskočila. Naopak se zatvářila podmračeně a kousla se do rtu.
"Co je s tebou?" zeptal se Ron.
"Já nevím," odpověděla zvolna Hermiona, "ale uznejte, že je to trochu divné. Totiž, tohle by asi mělo být dost dobré koště, že?"
Ron si podrážděně povzdechl.
"Je to nejlepší koště na světě, Hermiono," řekl pak. "Takže muselo být doopravdy drahé..."
"Nejspíš přišlo na víc než všechna zmijozelská košťata dohromady," usmál se spokojeně Ron.
"No dobře... jenže kdo mohl poslat Harrymu takhle drahý dárek, a ani se k němu nepřihlásil?" zajímala se Hermiona.
"Záleží na tom?" opáčil netrpělivě Ron. "Poslyš, Harry, můžu se na něm prolétnout? Můžu?"
"Myslím, že by na tom koštěti neměl zatím létat nikdo," mínila vzdorovitě Hermiona.
Harry a Ron na ni pohlédli.
"A co myslíš, že s ním bude Harry dělat?" optal se Ron. "Zametat podlahu?"
Než však Hermiona stačila odpovědět, Křivonožka vyskočil ze Seamusovy postele a přistál Ronovi přímo na prsou.
"KOUKEJ - ODTUD - TU KOČKU - VYHODIT!" zaburácel Ron, když mu Křivonožka zaťal drápy do pyžama a Prašivka se zoufale pokusila o útěk po jeho rameni. Ron ji popadl za ocas a vyjel po Křivonožkovi špatně mířeným kopancem, kterým trefil kufr v nohách Harryho postele; kufr se převrátil, zatímco Ron poskakoval na jedné noze a skučel bolestí.
Vtom se Křivonožkovi zježily všechny chlupy. Místnost naplnil pronikavý kovový hvizd, když ze starých ponožek strýce Vernona vypadl kapesní lotroskop a s třpytivými záblesky se točil na podlaze.
"Já na něj úplně zapomněl," vyhrkl Harry a sehnul se pro lotroskop. "Nikdy tyhle ponožky nenosím, pokud to není absolutně nutné..."
Lotroskop mu rotoval a pištěl i v ruce a Křivonožka na něj vztekle syčel a prskal.
"Buď tak laskavá a odnes to zvíře, Hermiono," požádal rozčileně Ron, který seděl na Harryho posteli a ohmatával si prsty na noze. "Nemůžeš ten krám vypnout?" obořil se vzápětí na Harryho, když Hermiona opouštěla ložnici a Křivonožka na něj pořád ještě zlomyslně zíral upřeným pohledem svých žlutých očí.
Harry nacpal lotroskop znovu mezi ponožky a hodil ho zpátky do kufru. V ložnici teď nebylo slyšet nic kromě Ronova tlumeného bolestivého a vzteklého sténání. Prašivka se bázlivě krčila Ronovi v dlaních. Bylo to už poměrně dlouho, co ji Harry naposledy viděl, Ron ji pořád nosil v kapse, a tak ho teď nepříjemně překvapilo, že kdysi obtloustlá krysa je jen kost a kůže. Navíc se zdálo, že jí vypadávají celé chomáče srsti.
"Nevypadá nejlíp, co?" poznamenal Harry.

"To je tím stresem," rozčiloval se Ron. "Nic by jí nechybělo, kdyby ji ta Hermionina pitomá chlupatá koule nechala na pokoji."
Když si však Harry vzpomněl, co říkala čarodějka v Kouzelném zvěřinci o tom, že krysy se dožívají pouze tří let, nedokázal se ubránit pocitu, že nemá-li Prašivka schopnosti, které dosud nikdy nedala najevo, blíží se její poslední dny. A navzdory častým Ronovým stížnostem, že je Prašivka nudná a navíc naprosto neužitečná, nepochyboval o tom, že kdyby umřela, Ron by z toho byl velice smutný.
Vánoční atmosféra se toho dopoledne v nebelvírské společenské místnosti zabydlovala opravdu jen velice obtížně. Hermiona zavřela Křivonožku u sebe v ložnici, byla však na Rona naštvaná za to, že ho chtěl nakopnout; Ron zase soptil, kdykoli si vzpomněl na poslední Křivonožkův pokus sežrat Prašivku. Harry se po chvíli vzdal snahy přimět je, aby spolu začali mluvit, a podrobně zkoumal Kulový blesk, který si do společenské místnosti přinesl s sebou. Hermiona vypadala, že i tohle ji kdovíproč rozčiluje. Neřekla sice ani slovo, ale neustále na koště vyčítavě zahlížela, jako by i ono patřilo k těm, kdo nesnášejí jejího kocoura.
Když potom v poledne sešli dolů do Velké síně, zjistili, že stoly všech čtyř kolejí jsou opět přiražené ke stěnám a uprostřed sálu že je prostřený jediný stůl pro dvanáct osob. Seděli u něj profesor Brumbál, profesorka McGonagallová, profesor Snape, profesorka Prýtová a profesor Kratiknot spolu se školníkem panem Filchem, který odložil své obvyklé hnědé sako a místo něj si vzal na sebe velice starý a poněkud plesnivě vyhlížející frak. Společnost jim dělali pouze tři další žáci: dva neobyčejně nervózně vyhlížející prváci a jeden trucovitě se tvářící chlapec z pátého ročníku Zmijozelu.
"Veselé Vánoce!" popřál Brumbál, když Harry, Ron a Hermiona došli ke stolu. "Vzhledem k tomu, že nás tu zbylo tak málo, nám připadalo pošetilé rozdělovat se ke kolejním stolům... No tak se posaďte, prosím!"
Harry, Ron a Hermiona se usadili na samém konci stolu.
"Prskavky!" oznámil nadšeně Brumbál a nabídl konec jedné velké stříbrné žabky Snapeovi, který ji jen neochotně uchopil a zatáhl. Ozvala se rána podobná výstřelu z pušky, žabka se rozletěla a Snape místo ní držel v ruce velký čarodějnický klobouk s vycpaným supem na špici.
Harry, který si vzpomněl na bubáka, pohlédl na Rona a oba se ušklíbli; Snape pevně stiskl rty a postrčil klobouk k Brumbálovi, který ho okamžitě vyměnil za svou vlastní špičatou čarodějnickou pokrývku hlavy.
"Tak se dejte do jídla!" vyzval všechny kolem stolu se širokým úsměvem.
Harry si právě nakládal na talíř opékané brambory, když se dveře Velké síně znovu otevřely. Vstoupila profesorka Trelawneyová a blížila se k nim tak plavným krokem, až se zdálo, jako by popojížděla na kolech. Pro dnešní slavnostní příležitost si oblékla zelenou flitrovou róbu, v níž ještě víc než obvykle připomínala přerostlou blyštivou vážku.
"To je ale příjemné překvapení, Sybilo!" rozzářil se Brumbál a povstal.
"Hleděla jsem právě do křišťálové koule, pane řediteli," vysvětlovala profesorka Trelawneyová svým nejzamlženějším a nejodlehlejším hlasem, "a ke svému úžasu jsem spatřila sebe samu, jak odcházím od svého osamělého stolu a připojuji se k vám. Kdo jsem, abych se stavěla proti vůli osudu? Okamžitě jsem za vámi přispěchala ze své věže a prosím o odpuštění, že jsem se opozdila..."
"Ale jistě, jistě," uklonil se Brumbál s rozzářenýma očima. "Hned vám seženu židli..."
A skutečně hůlkou vykouzlil židli, která se několik vteřin otáčela ve vzduchu, než s žuchnutím dopadla mezi profesora Snapea a profesorku McGonagallovou. Profesorka Trelawneyová se však neposadila. Přejížděla obrovskýma očima stolovníky a náhle ze sebe vyrazila přidušený výkřik.
"To nemohu udělat, pane řediteli! Pokud si přisednu k vašemu stolu, bude nás třináct. Větší neštěstí si nedokážu představit! Nezapomínejte, že když spolu večeří třináct lidí, první, kdo vstane od stolu, také první zemře!"
"My už se s tím nějak vyrovnáme, Sybilo," zavrčela netrpělivě profesorka McGonagallová. "Hlavně se už posaď, než ten krocan úplně vystydne."
Profesorka Trelawneyová ještě okamžik váhala a pak usedla do prázdné židle s očima zavřenýma a rty pevně semknutými, jako by čekala, že do stolu udeří blesk. Profesorka McGonagallová okamžitě ponořila velkou servírovací lžíci do nejbližší mísy. "Trochu drůbků, Sybilo?"
Profesorka Trelawneyová ji ignorovala. Otevřela oči, ještě jednou se rozhlédla kolem stolu a zeptala se: "Ale kde je drahoušek profesor Lupin?"
"Obávám se, že chudák opět onemocněl," odpověděl Brumbál a gestem vyzval všechny přítomné, aby se obsloužili. "Je to smůla, že se mu to stalo zrovna na Boží hod."
"To jsi už ale nepochybně musela vědět, Sybilo?" poznamenala profesorka McGonagallová se zdviženým obočím.
Profesorka Trelawneyová po ní střelila neobyčejně mrazivým pohledem.
"Samozřejmě že jsem to věděla, Minervo," ujistila ji tiše. "Není ale vhodné veřejně se vychloubat vlastní vševědoucností. Často proto předstírám, že žádné vnitřní oko nemám, abych lidi kolem sebe neuváděla do rozpaků."
"Tím se mnohé vysvětluje," konstatovala kousavě profesorka McGonagallová.
Hlas profesorky Trelawneyové náhle ztratil podstatnou část své zamlženosti.
"Pokud to musíš vědět, Minervo, viděla jsem, že chudinka profesor Lupin už s námi příliš dlouho nepobude. Sám si je očividně vědom toho, že se jeho čas krátí. Úplně panicky odmítl moji nabídku, že se mu podívám na budoucnost do křišťálové koule..."
"Ale nepovídej," utrousila suše profesorka McGonagallová.
"Pochybuji," ozval se Brumbál společenským, avšak lehce zvýšeným hlasem, čímž účinně ukončil slovní přestřelku mezi oběma profesorkami, "že by profesoru Lupinovi hrozilo nějaké bezprostřední nebezpečí. Namíchal jste mu přece další lektvar, Severusi?"
"Jistěže, pane řediteli," ubezpečil ho Snape.
"Dobře," přikývl Brumbál. "V tom případě by se měl za pár dnů zase postavit na nohy... Vyzkoušel jsi už tyhle uzenky,

Dereku? Jsou vynikající."
Oslovený žák prvního ročníku celý zčervenal v obličeji, když si uvědomil, že Brumbál mluví přímo k němu, a roztřesenýma rukama zdvihl mísu s uzenkami.
Po celý zbytek slavnostní hostiny, která trvala další dvě hodiny, se profesorka Trelawneyová chovala téměř normálně. Když pak ale - k prasknutí přejedení vánočními pochoutkami a s klobouky z prskavek stále ještě na hlavě - vyskočili od stolu jako první Harry s Ronem, hlasitě vykřikla:
"Drahoušci moji! Kdo z vás se zvedl ze židle první? Kdo to byl?"
"Nevím," zahučel Ron a nejistě pohlédl na Harryho. "Počítám, že na tom příliš nezáleží," mínila chladně profesorka McGonagallová, "pokud ovšem za dveřmi nečíhá nějaký šílený vrah se sekerou, aby zabil prvního, kdo se objeví ve vstupní síni."
To rozesmálo dokonce i Rona. Profesorka Trelawneyová se zatvářila nanejvýš uraženě.
"Jdeš?" zeptal se Harry Hermiony.
"Ještě ne," odpověděla šeptem. "Chci si o něčem promluvit s profesorkou McGonagallovou."
"Nejspíš se jí chce zeptat, jestli by si nemohla přibrat ještě nějaké další předměty," zazíval Ron, když vyšli do vstupní síně, žádný šílený vrah se sekerou v ní však nebyl.
Když došli k otvoru v portrétu, zjistili, že sir Cadogan si tam uspořádal vánoční večírek se dvěma mnichy, s několika dřívějšími řediteli bradavické školy a se svým tlustým poníkem. Zdvihl hledí své přilby a připil jim pohárem medoviny.
"Veselé... škyt... Vánoce! Heslo?" "Hanebný podlec," odpověděl Ron.
"A to platí i pro vás, pane!" zahřímal sir Cadogan, když se předklonil, aby je vpustil dovnitř.
Harry zamířil rovnou do ložnice, tam popadl svůj Kulový blesk a soupravu pro údržbu košťat, kterou dostal k narozeninám od Hermiony, a odnesl to všechno dolů do společenské místnosti. Marně se pokoušel najít něco, co by se na koštěti dalo opravit. Nebyly na něm žádné zohýbané proutky, které by potřebovaly přistřihnout, a násada se blýskala tak zářivě, že by bylo zbytečné ještě ji leštit. A tak s Ronem nad koštětem jenom seděli a obdivovali je ze všech stran, dokud se otvor v portrétu znovu neotevřel. Vstoupila Hermiona, doprovázená profesorkou McGonagallovou.
Přestože byla profesorka McGonagallová ředitelkou nebelvírské koleje, Harry ji doposud ve společenské místnosti viděl jen jednou, a to u příležitosti velice vážného oznámení. Překvapeně na ni s Ronem zírali a oba přitom drželi v rukou Kulový blesk. Hermiona prošla kolem nich, posadila se, popadla první knihu, která jí přišla pod ruku a zabořila do ní nos.
"Tak tady to máme, co?" poznamenala profesorka McGonagallová a v očích jí blýsklo; přešla ke krbu a zadívala se na Kulový blesk. "Slečna Grangerová mě právě informovala, že vám někdo poslal nové koště, Pottere."
Harry i Ron se otočili a pohlédli na Hermionu. Přes horní okraj knihy, kterou držela vzhůru nohama, viděli, jak zrudla.
"Můžu se podívat?" zeptala se profesorka McGonagallová a vytáhla jim Kulový blesk z rukou, aniž by počkala na odpověď. Pozorně si koště prohlédla od násady až po konečky posledních proutků. "Hmm. A nebyl u něj vůbec žádný vzkaz, Pottere? Žádné blahopřání? Vůbec žádná zpráva?"
"Ne," odpověděl dutě Harry.
"Tak je to tedy..." povzdechla si profesorka McGonagallová. "V tom případě se ovšem obávám, že vám ho budu muset zabavit, Pottere."
"C-cože?" vykoktal Harry a roztřeseně se postavil. "A proč?"
"Budeme muset zjistit, jestli na něm není nějaká zlá kletba," vysvětlila profesorka McGonagallová. "Já na to samozřejmě nejsem odbornice, ale počítám, že madame Hoochová a profesor Kratiknot ho rozeberou..."
"Rozeberou?" opakoval Ron tónem, který naznačoval, že se profesorka McGonagallová zbláznila.
"Nemělo by to trvat déle než pár týdnů," ujistila je profesorka. "Jakmile se přesvědčíme, že není zakleté, vrátíme vám ho."
"Tomu koštěti nic není!" protestoval Harry lehce roztřeseným hlasem. "Vážně, paní profesorko..."
"Tím si nemůžete být jistý, Pottere," zarazila ho profesorka McGonagallová nanejvýš laskavým tónem, "rozhodně ne dřív, než se na něm zkusíte proletět, a já se obávám, že něco takového nepřichází v úvahu, dokud si bezpečně neověříme, že s ním nikdo neprovedl žádnou špatnost. Budu vás průběžně o všem informovat."
Profesorka McGonagallová se rázně otočila a vyšla i s Kulovým bleskem ven otvorem v portrétu, který se vzápětí zavřel. Harry seděl a zíral za ní; v ruce dosud držel plechovku Fleetwoodovy fantastické leštěnky na násady. Ron se zlostně otočil na Hermionu.
"Proč jsi to šla prásknout McGonagallové?" Hermiona odhodila knihu. V obličeji byla ještě pořád červená, ale vstala a vzdorovitě se Ronovi postavila. "Protože jsem si myslela - a profesorka McGonagallová mi dala za pravdu - že to koště Harrymu pravděpodobně poslal Sirius Black!"

Kapitola dvanáctá

Patron

Harry věděl, že to Hermiona myslela dobře, ale přesto na ni dostal vztek. Několik málo hodin vlastnil nejlepší koště na světě a teď, protože do toho strkala nos, nevěděl, jestli své koště ještě vůbec kdy uvidí. Byl si absolutně jistý, že Kulovému blesku, tak jak jej dostal, vůbec nic nechybí, netušil však, v jakém stavu se mu vrátí, až projde všemi možnými i nemožnými testy na zlá zaklínadla.
Ron byl na Hermionu také pořádně dopálený. Pokud šlo o jeho názor, rozebrání zcela nového Kulového blesku

považoval jednoznačně za svévoli, ba absolutní zločin. Hermiona, která i nadále zůstávala přesvědčena, že udělala to nejlepší, co udělat mohla, se začala společenské místnosti vyhýbat. Harry s Ronem předpokládali, že si našla nové útočiště v knihovně, nijak se však nepokusili ji přesvědčit, aby se vrátila. Celkem vzato se všem třem ulevilo, když se krátce po Novém roce všichni ostatní žáci vrátili a v nebelvírské věži bylo znovu plno lidí a povyku.
Wood Harryho vyhledal večer před začátkem nového pololetí.
"Jak sis užil Vánoce?" zeptal se a aniž by čekal na odpověď, přisedl si k němu, ztlumil hlas a pokračoval: "Trochu jsem o celé té věci přes Vánoce přemýšlel, Harry. O tom, co se stalo při posledním zápasu, víš? Kdyby se mozkomorové objevili i na tom dalším... chci říct... Nemůžeme si dovolit, no..."
Wood se odmlčel a zatvářil se nejistě.
"Už na tom pracuju," vyhrkl honem Harry. "Profesor Lupin slíbil, že mě naučí, jak se mozkomorům ubránit. Měli bychom s tím začít hned tenhle týden. Říkal, že po Vánocích si na mě udělá čas."
"Vážně?" oddechl si Wood a výraz v jeho tváři se projasnil. "No, v tom případě - vážně jsem nechtěl přijít o takového chytače, jako jsi ty, Harry. A už sis objednal nové koště?"
"Zatím ne," přiznal Harry.
"Cože? Tak poslyš, měl by sis pospíšit - nemůžeš proti Havraspáru nastoupit na Meteoru!"
"Dostal k Vánocům Kulový blesk," ozval se Ron. "Kulový blesk? Ne! Vážně? O-opravdový Kulový blesk?" "Jen se moc nevzrušuj, Olivere," zarazil ho chmurně Harry. "Už ho totiž nemám. Zabavili mi ho." Vysvětlil, jak se stalo, že je jeho Kulový blesk nyní testován na zlá zaklínadla.
"Zaklínadla? Jak by mohl být zakletý?"
"To ten Sirius Black," vysvětloval unaveně Harry. "Jde mi prý po krku, takže McGonagallovou napadlo, že mi Kulový blesk možná poslal on."
Informaci, že se známý vrah chystá zlikvidovat chytače jeho týmu, přešel Wood bez komentáře. "Black ti ho ale koupit nemohl," prohlásil. "Je přece na útěku! Celá země je ve střehu a hledá ho! Jak by asi mohl jen tak vejít do Prvotřídních potřeb pro famfrpál a koupit tam koště?"
"Já vím," přikývl Harry, "jenže McGonagallová ho stejně chce rozebrat..."
Wood zbledl.
"Zajdu za ní a promluvím s ní, Harry," slíbil. "Donutím ji, aby se na to dívala rozumně... Kulový blesk... opravdový Kulový blesk v našem týmu... Přeje si přece, aby Nebelvír vyhrál, zrovna tak jako my... Přiměju ji, aby se na to dívala rozumně... Kulový blesk..."
Následujícího dne začala znovu výuka. To poslední, nač se kdokoli z žáků těšil, bylo strávit za mrazivého lednového rána dvě hodiny venku na školních pozemcích, Hagrid se je však rozhodl pobavit tím, že zapálil hranici plnou salamandrů. Celou učební hodinu pak sbírali suché dřevo a listí na oheň, zatímco ještěři, kteří si v plamenech libovali, se hemžili nahoru a dolů po rozpadajících se, do běla rozžhavených polenech. První hodina jasnovidectví nového pololetí už zdaleka tak zábavná nebyla; profesorka Trelawneyová je teď učila číst z dlaně a bez váhání Harrymu sdělila, že má tu nejkratší čáru života, jakou kdy viděla.
Zato obrany proti černé magii se už Harry doslova nemohl dočkat. Po svém rozhovoru s Woodem chtěl s výcvikem ochrany před mozkomory začít co možná nejdřív.
"Ano, jistě," přisvědčil Lupin, když mu Harry na konci hodiny připomněl jeho slib. "Počkej chviličku... co takhle ve čtvrtek večer v osm? Učebna dějin čar a kouzel by měla být dost velká... Budu si muset důkladně promyslet, jakou metodu zvolíme... Nemůžeme do hradu přivést opravdového mozkomora, abychom si to na něm zkoušeli..."
"Pořád ještě nevypadá zdravě, co říkáš?" zeptal se Ron, když kráčeli chodbou a mířili na večeři. "Co myslíš, že je to za nemoc?"
Za zády se jim ozvalo hlasité a netrpělivé pche. Byla to Hermiona, která seděla pod jedním z brnění a přerovnávala si věci v aktovce, kterou měla tak přecpanou knihami, že se nedala zavřít.
"Co mělo znamenat to tvoje pche?" vyjel na ni podrážděně Ron.
"Vůbec nic," odsekla povýšenecky Hermiona a zdvihla si aktovku na záda.
"Ale ano, něco jsi tím myslela," nenechal se odbýt Ron. "Řekl jsem, že by mě zajímalo, co má Lupin za nemoc, a tys na to -"
"Copak to není jasné?" ušklíbla se Hermiona a zatvářila se nesnesitelně přehlíživě.
"Když nám to nechceš říct, klidně si to nech pro sebe," osopil se na ni Ron.
"Taky že nechám," přikývla bohorovně Hermiona a zamířila pryč.
"Ví houby s octem," prohlásil Ron a navztekaně se za ní díval. "Jen se nás snaží přimět, abychom se s ní zase začali bavit."
Ve čtvrtek v osm hodin večer vyšel Harry z nebelvírské věže a zamířil do učebny dějin čar a kouzel. Když tam dorazil, byla temná a prázdná, rozsvítil však hůlkou lampy a čekal pouhých pět minut, než se objevil profesor Lupin se solidní kartonovou krabicí, kterou zdvihl a položil na katedru profesora Binna.
"Co to je?" zajímal se Harry.
"Další bubák," vysvětloval Lupin a svlékal si plášť. "Už od úterka jsem pročesával celý hrad a měl jsem to štěstí, že jsem tohohle lotra našel, jak se schovává v kartotéce pana Filche. Neseženeme nic, co by se víc podobalo skutečnému mozkomorovi. Až tě bubák uvidí, promění se v mozkomora, takže se na něm budeme moci cvičit. Když ho nebudeme používat, můžu ho schovat u sebe v kanceláři; je tam pod psacím stolem skříňka, která se mu bude zamlouvat."
"Tak dobře," souhlasil Harry a snažil se, aby to vyznělo, že není ani trochu nervózní a že je upřímně rád, že Lupin našel tak vynikající náhradu za skutečného mozkomora.
"Takže..." Profesor Lupin vytáhl svou hůlku a gestem naznačil Harrymu, aby udělal totéž. "Zaklínadlo, které se tě

pokusím naučit, patří k pokročilému kouzelnictví, Harry - dalece přesahuje rámec náležité kouzelnické úrovně. Jmenuje se Patronovo zaklínadlo."
"Jak působí?" vyzvídal nervózně Harry.
"No, pokud se správně použije, vykouzlí se jím Patron," vysvětloval Lupin, "což je vlastně jakýsi antimozkomor - strážce, který působí jako štít mezi tebou a mozkomorem."
Harrymu náhle v mysli blikla představa sebe sama, jak se krčí za postavou velikosti Hagrida, která v ruce drží obrovský kyj. "Patron je něco jako pozitivní síla," pokračoval profesor Lupin, "promítá se do něj všechno, z čeho mozkomor čerpá svou energii - naděje, štěstí, touha přežít - na rozdíl od skutečných lidí však Patron nepropadá nikdy zoufalství, takže mu mozkomorové nemohou ublížit. Musím tě ovšem varovat, Harry - není vyloučeno, že to pro tebe bude zaklínadlo příliš náročné. Mají s ním problémy mnozí vyučení čarodějové."
"Jak ten Patron vypadá?" vyptával se zvědavě Harry. "Každý je úplně jiný a jeho podoba závisí na čaroději, který ho vyvolal."
"A jak se dá vyvolat?"
"Zaklínací formulí, která ovšem funguje jen v případě, že se zároveň absolutně soustředíš na jedinou velice šťastnou vzpomínku."
Harry pátral v paměti po nějaké šťastné vzpomínce. Bylo mu jasné, že rozhodně nevystačí s ničím z toho, co kdy zažil u Dursleyových. Nakonec se rozhodl pro okamžik, kdy poprvé nasedl na koště.
"Dobrá," přikývl a snažil se co možná nejvěrněji si připomenout ten báječný pocit, který se mu rozlil žaludkem, když se odlepil od země.
"Ta formule zní takhle..." Lupin si odkašlal, "expecto patronum!"
"Expecto patronum," opakoval po něm tiše Harry. "Expecto patronum."
"Soustředíš se pořádně na tu šťastnou vzpomínku?" "Ano - jistě -" přisvědčil Harry a honem své myšlenky vyslal zpět k onomu prvnímu letu na koštěti. "Expecto - vlastně ne, patronum - omlouvám se - Expecto patronum, expecto patronum -"
Z konce jeho hůlky náhle něco syčivě vylétlo - vypadalo to jako obláček stříbřitého plynu.
"Viděl jste to?" vykřikl nadšeně Harry. "Něco se stalo!" "Velmi dobře," pochválil ho s úsměvem Lupin. "Tak dobrá, jsi připraven vyzkoušet to na mozkomora?" "Ano," rozhodl se Harry, pevně stiskl hůlku a přesunul se doprostřed opuštěné učebny. Snažil se udržet své myšlenky u létání, neustále se mu však do nich pletlo něco jiného... Věděl, že každou vteřinou možná opět uslyší matku... Na to by ale neměl myslet, protože jinak ji doopravdy opět uslyší, a to přece nechce... nebo snad chce? Lupin uchopil víko kartonu a zatáhl za ně.
Z krabice se pomalu zdvihl mozkomor, jehož kápí zahalená tvář se otočila k Harrymu a který si lesklou strupatou rukou přidržoval plášť u těla. Plamínky lamp po celé učebně se zatřepotaly a zhasly. Mozkomor vylezl z krabice, tiše zamířil k Harymu a zhluboka, sípavě se nadechl. Harryho zalila vlna pronikavého chladu - "Expecto patronum!" zařval. "Expecto patronum! Expecto..."
Učebna i mozkomor se mu však rozplývali před očima... Harry se opět propadal do husté bílé mlhy a matčin hlas zněl hlasitěji než kdy dřív, rozléhal se mu uvnitř hlavy - "Harryho ne! Harryho ne! Prosím... udělám cokoli..."
"Ustup, ustup, ty hloupá holko!" „Harry!"
Harry se s trhnutím probral k vědomí. Ležel na podlaze na zádech. Lampy ve třídě už zase svítily. Ani se nepotřeboval ptát, co se stalo.
"Omlouvám se," zahuhlal, posadil se a cítil, jak mu zpod brýlí stéká po tvářích chladný pot.
"Jsi v pořádku?" zajímal se Lupin.
"Ano..." Harry se chytil lavice, vytáhl se na nohy a opřel se o ni.
"Tumáš," podal mu Lupin čokoládovou žabku. "Sněz to, ještě než to zkusíme znovu. Nečekal jsem, že by se ti to podařilo hned napoprvé. Vlastně by mě úplně ohromilo, kdyby se ti to povedlo."
"Je to čím dál horší," zamumlal Harry a ukousl žabce hlavu. "Slyšel jsem ji tentokrát zřetelněji než dřív, a jeho taky, Voldemorta -"
Lupin vypadal ještě bledší než obvykle.
"Jestli nechceš, Harry, nemusíme už pokračovat. Absolutně bych chápal -"
"Ale já chci pokračovat!" přerušil ho tvrdohlavě Harry a nacpal si do pusy zbytek čokoládové žabky. "Musím pokračovat! Co když se mozkomorové objeví i při našem zápase proti Havraspáru? Nemůžu si dovolit zase spadnout z koštěte. Pokud prohrajeme, přijdeme o pohár!"
"Jak myslíš," svolil Lupin. "Možná by bylo dobré, kdyby sis vybral nějakou jinou vzpomínku, myslím doopravdy šťastnou vzpomínku, a soustředil se na ni... Tahleta patrně nebyla dost silná..."
Harry se zahloubal a dospěl k závěru, že pocity, které zakoušel, když se Nebelvír v minulém školním roce stal vítězem školního poháru, lze jednoznačně hodnotit jako doopravdy šťastné. Znovu pevně obemkl hůlku a zaujal pozici uprostřed učebny.
"Připraven?" zeptal se Lupin a položil ruku na víko kartonu.
"Připraven!" potvrdil Harry a zoufale se snažil naplnit si hlavu šťastnými vzpomínkami na nebelvírské vítězství a ne pochmurnými představami, co bude následovat, až se karton otevře.
"Jedeme!" vykřikl Lupin a zdvihl víko. V místnosti znovu zavládl ledový chlad a vše se ponořilo do tmy. Mozkomor klouzavě postoupil kupředu, chraptivě se nadechl a natáhl mrtvolnou paži k Harrymu -
"Expecto patronum!" zaječel Harry. "Expecto patronum!Expectopat..."
Smysly mu otupila bílá mlha... Všude kolem něj se míhaly velké rozmazané stíny... A pak zazněl nový, mužský hlas, který křičel na poplach -

"Lily seber Harryho a běžte! To je on! Běžte! Utíkejte! Zdržím ho tady -"
Zvuky, jak se někdo potácí ven z místnosti - prásknutí rozražených dveří - pisklavý, zlomyslný smích... „Harry! Harry... probuď se..."
Lupin Harryho prudce popleskával po obličeji. Tentokrát trvalo celou minutu, než Harrymu došlo, proč leží na zaprášené podlaze učebny.
"Slyšel jsem tátu," zamumlal. "To bylo vůbec poprvé, co jsem ho slyšel - pokusil se Voldemortovi postavit sám a dát tak mámě čas, aby utekla..."
Harry si náhle uvědomil, že to, co se na jeho tváři mísí s potem, jsou slzy. Sklonil obličej co nejníž, jako že si zavazuje tkaničku u boty, a otřel si slzy do hábitu, aby si toho Lupin nevšiml.
"Tys slyšel Jamese?" otázal se Lupin podivně přiškrceným hlasem.
"Ano..." S obličejem už suchým Harry vzhlédl. "Jak to... Vy jste přece tátu neznal, nebo ano?"
"No - po pravdě řečeno jsem ho znal," přiznal Lupin.
"Kamarádili jsme se tady v Bradavicích. Poslyš, Harry, asi bychom toho už pro dnešek měli nechat. Tohle zaklínadlo je opravdu hrozně náročné... Udělal jsem chybu, když jsem tě vystavil takové..."
"Ne!" zarazil ho Harry a znovu si stoupl. "Zkusím to ještě jednou! Prostě mě nenapadají dost šťastné vzpomínky, v tom to je... Počkejte chviličku..."
Zoufale namáhal paměti a pátral po nějakém šťastném, opravdu šťastném okamžiku. Po takovém, z něhož by se dal vykouzlit dobrý a silný Patron...
Ten den, kdy poprvé zjistil, že je kouzelníkem, že se rozloučí s Dursleyovými a pojede do Bradavic! Jestli tohle nebyla šťastná vzpomínka, tak už si nic jiného opravdu nedokázal představit... Harry se maximálně soustředil na to, jak se tenkrát cítil, když mu konečně došlo, že opustí Zobí ulici, vstal a ještě jednou se postavil přímo proti krabici.
"Připraven?" zeptal se Lupin, který se tvářil, jako by to dělal proti svému lepšímu přesvědčení. "Jsi pořádně soustředěný? Tak dobře - jdeme na to!"
Potřetí odklopil víko a z krabice se vynořil mozkomor; učebna vychladla a potemněla...
"EXPECTO PATRONUM!" zaburácel Harry zplna hrdla. "EXPECTO PATRONUM! EXPECTO PATRONUM!" Výkřiky uvnitř Harryho hlavy už se zase začaly ozývat - až na to, že tentokrát to znělo, jako by vycházely ze špatně naladěného rádia. Tlumenější, pak hlasitější a pak znovu tlumenější... A pořád před sebou viděl mozkomora - ten se zarazil - Pak z konce Harryho hůlky vystřelil obrovský stříbřitý oblak, rozprostřel se mezi ním a mozkomorem, a přestože měl Harry pocit, že má nohy z tvarohu, pořád stál a čelil mu... Nebyl si sice jistý, jak dlouho to ještě vydrží -
"Riddikulus!" zahřměl Lupin a vrhl se kupředu. Ozvalo se hlasité prásknutí a Harryho obláčkový Patron zmizel i s mozkomorem; Harry se zhroutil do křesla. Připadal si vyčerpaný jako by právě doběhl závod na jednu míli, a nohy se mu třásly. Koutkem oka pozoroval, jak profesor Lupin pomocí hůlky zatlačuje do krabice bubáka, který se znovu proměnil ve stříbrnou kouli.
"Výborně!" pochválil Harryho Lupin a zamířil k němu. "Výborně, Harry! Na začátečníka to bylo doopravdy vynikající."
"Mohli bychom to zkusit ještě? Jen jednou?"
"Teď už ne," odmítl rozhodně Lupin. "Za jeden večer je toho víc než dost. Tumáš -"
Podal Harrymu velkou tabulku té nejlepší čokolády z Medového ráje.
"Sněz ji celou, jinak mě totiž madame Pomfreyová přizabije. Takže za týden ve stejnou dobu?"
"Dobře," souhlasil Harry. Ukousl si čokolády a sledoval, jak Lupin zhasíná lampy, které se po mozkomorově zmizení znovu rozhořely. Právě ho něco napadlo.
"Pane profesore," ozval se, "když jste znal tátu, musel jste přece znát i Siriuse Blacka."
Lupin se spěšně otočil.
"Jak jsi na to přišel?" zeptal se přísně.
"Nijak - totiž, slyšel jsem, že se v Bradavicích taky přátelili..."
Lupinova tvář se uvolnila.
"Ano, znal jsem ho," přisvědčil stroze. "Nebo jsem si spíš myslel, že ho znám. Už bys měl raději běžet, Harry, připozdívá se."
Harry vyšel z učebny, prošel chodbou za roh a pak odbočil k jednomu z brnění, posadil se na jeho dřevěný podstavec a dojedl čokoládu; litoval, že se o Blackovi zmínil, protože Lupinovi se tohle téma evidentně nelíbilo. Potom se jeho myšlenky znovu stočily k matce a otci...
Připadal si vyčerpaný a podivně prázdný, přestože se nacpal čokoládou. I když bylo samozřejmě strašné slyšet, jak se mu v hlavě přehrávají poslední okamžiky života rodičů, jedině v těchto chvílích od útlého dětství slyšel jejich hlasy. Uvědomoval si však, že by nikdy kloudného Patrona nedokázal vykouzlit, kdyby třeba jen podvědomě zatoužil rodiče znovu uslyšet...
"Jsou mrtví," napomenul se přísně. "Jsou mrtví a tím, že budeš naslouchat ozvěně jejich hlasů, jim život nevrátíš. Raději se dej pořádně dohromady, jestli chceš získat ten famfrpálový pohár."
Vstal, nacpal si do úst poslední kousek čokolády a zamířil k nebelvírské věži.
Týden po začátku nového pololetí hrál Havraspár proti Zmijozelu. Zmijozelští vyhráli, byť jen těsným rozdílem. Podle Woodova mínění tento výsledek dával šanci Nebelvíru, který by se v případě, že by rovněž porazil Havraspár, posunul na druhé místo. Kapitán proto zvýšil počet tréninků na pět týdně. To znamenalo, že spolu s Lupinovými lekcemi obrany proti mozkomorům, které ho samy o sobě připravovaly o víc sil než šest tréninků famfrpálu, zbýval Harrymu jen jediný večer v týdnu na všechny domácí úkoly. Ani za těchto okolností se na něm ale stres neprojevoval tak výrazně jako na Hermioně, v jejímž případě se zdálo, že ji to obrovské studijní vytížení nakonec přece jen začíná zmáhat. Každý večer bez výjimky trávila v rohu společenské místnosti, uprostřed několika stolů pokrytých učebnicemi, diagramy

věštění z čísel, runovými slovníky, nákresy mudlů zdvihajících těžké předměty a nesčetnými zápisníky plnými obsáhlých poznámek. Sotva kdy s někým promluvila a na každé vyrušení reagovala velice nerudně.
"Jak jen to dělá?" zeptal se Ron šeptem Harryho jednou večer, když Harry pro Snapea dopisoval nepříjemné pojednání o neodhalitelných jedech. Harry zdvihl hlavu. Hermionu bylo za vratkou pyramidou učebnic sotva vidět.
"Co jak dělá?"
"Jak stíhá všechny ty svoje nemožné hodiny?" rozčiloval se Ron. "Slyšel jsem ji dnes ráno mluvit s profesorkou Vektorovou, to je ta čarodějka, co učí věštění z čísel. Bavily se spolu o včerejší hodině, ale Hermiona tam přece být nemohla, vždyť byla s námi na péči o kouzelné tvory! A Ernie McMillan mi říkal, že nevynechala ještě ani jednu hodinu studia mudlů, a přitom polovina z nich koliduje s jasnovidectvím, na kterém taky ještě nikdy nechyběla!"
Harry zrovna neměl čas, aby se zamýšlel nad záhadou, jak Hermiona stíhá svůj nemožný rozvrh; doopravdy nutně potřeboval dopsat to pojednání pro Snapea. O dvě vteřiny později však přišlo další vyrušení. Tentokrát to byl Wood.
"Špatné zprávy, Harry. Zrovna jsem se byl zeptat profesorky McGonagallové na ten tvůj Kulový blesk. Byla... no, vypadala dost nakrknutá. Řekla mi, že mám nějak podivně zpřeházený hodnotový žebříček. Jako by si snad myslela, že mi víc záleží na získání poháru než na tvém životě. Jen proto, že jsem řekl, že je mi jedno, jestli tě to koště shodí, pokud na něm chytíš Zlatonku jako první." Wood nevěřícně zavrtěl hlavou. "Vážně, podle toho, jak na mě řvala, by sis musel myslet, že jsem řekl něco děsného. Pak jsem se jí zeptal, jak dlouho chce to koště ještě držet u sebe..." Zkřivil obličej a věrně napodobil přísný hlas profesorky McGonagallové: "Prý - Jak dlouho bude zapotřebí, Woode. - Myslím si, že je načase, aby sis objednal nové koště, Harry. Vzadu na obálce Magazínu košťat je uveřejněná objednávka. Mohl by sis koupit Nimbus Dva tisíce jedna, jako má Malfoy."
"Nebudu si kupovat nic, co se líbí Malfoyovi," odmítl rázně Harry.
Leden se nepozorovaně přehoupl k únoru, který ovšem nepřinesl žádnou změnu lezavě chladného počasí. Zápas s Havraspárem se blížil čím dál víc, Harry si však nové koště stále ještě neobjednal. Vyptával se teď profesorky McGonagallové, jak pokročily testy s Kulovým bleskem, po každé hodině přeměňování. Ron stál vždy s nadějeplným výrazem vedle něj, zatímco Hermiona je nevšímavě míjela.
"Ne, Pottere, ještě vám ho nemohu vrátit," řekla mu profesorka McGonagallové, když se tato situace opakovala už podvanácté, ještě dřív, než stačil otevřít ústa. "Prověřili jsme už většinu obvyklých zaklínadel, ale profesor Kratiknot se obává, že by to koště mohlo být uřknuto vrhacím kouzlem. Řeknu vám, až budeme s jeho kontrolou hotovi. Do té doby mě prosím neobtěžujte."
A aby byla situace ještě horší, Harryho lekce obrany proti mozkomorům neprobíhaly ani zdaleka tak hladce, jak původně doufal. Už několikrát za sebou se mu pokaždé podařilo vykouzlit jakýsi nezřetelný stříbřitý stín, když se k němu bubák proměněný v mozkomora blížil, jeho Patron byl však příliš slabý na to, aby mozkomora zahnal. Dokázal nanejvýš viset ve vzduchu jako nějaký poloprůhledný oblak a vysávat z Harryho, který se zoufale snažil udržet ho na místě, veškerou energii. Harry se vztekal sám na sebe a vinil se z tajného přání znovu zaslechnout hlasy rodičů.
"Chceš toho od sebe příliš," napomínal ho přísně profesor Lupin čtvrtý týden praktických cvičení. "Pro třináctiletého čaroděje je i nezřetelný Patron obrovským úspěchem. Už přece neztrácíš vědomí, nemám pravdu?"
"Myslel jsem, že Patron ty mozkomory... znehybní nebo něco takového," stěžoval si sklesle Harry. "Že je přinutí zmizet -"
"Přesně tak opravdový patron působí," přikývl Lupin. "Ty jsi ale za velice krátký čas udělal obrovský pokrok. Pokud se mozkomorové znovu objeví na tvém příštím famfrpálovém zápase, budeš schopen udržet si je od těla dost dlouho na to, aby ses stačil vrátit na zem."
"Říkal jste, že když je jich víc pohromadě, je to mnohem těžší," připomenul mu Harry.
"Mám v tebe naprostou důvěru," ubezpečil ho s úsměvem Lupin. "Na - zasloužíš si něco dobrého k pití. Tohle se podává U Tří košťat, takže tys to ještě neochutnal -" Vytáhl z aktovky dvě láhve.
"Máslový ležák!" zajásal bezmyšlenkovitě Harry. "Ano, to je bezvadné pití!"
Lupin zdvihl obočí nad jedním okem.
"No - Ron s Hermionou mi ho přinesli z Prasinek na ochutnání," zalhal honem Harry.
"Ach tak," přikývl Lupin, stále se však tvářil poněkud podezřívavě. "Dobře tedy, připijme si na vítězství Nebelvíru nad Havraspárem! I když jako učitel bych neměl nikomu nadržovat," dodal spěšně.
V tichosti popíjeli máslový ležák, dokud se Harry nezeptal na něco, co mu už dlouho vrtalo hlavou.
"Co je vlastně pod tou mozkomorovou kápí?" Profesor Lupin zamyšleně sklonil láhev.
"Hmmm... Totiž, jediní lidé, kteří to viděli na vlastní oči, nejsou ve stavu, v němž by nám to dokázali říct. Abys věděl, mozkomor si svou kápi sundává jen tehdy, když chce použít svou poslední a nejhorší zbraň."
"A co to je?"
"Říká se tomu mozkomorův polibek," vysvětloval Lupin s lehce pokřiveným úsměvem. "Mozkomorové ho používají v případě, že chtějí někoho doopravdy totálně zničit. Předpokládám, že pod tou kápí musí být nějaká ústa, protože údajně sevřou své čelisti kolem úst oběti a - a vysají jí duši."
Harry mimoděk vyprskl doušek máslového ležáku. "Cože? Oni ho z-zabijou?"
"Ale ne," přerušil ho Lupin. "Něco horšího. Můžeš totiž dál existovat i bez duše, pokud ti normálně funguje mozek a srdce. Nebudeš už ale nikdy mít povědomí o tom, kdo jsi, žádné vlastní vzpomínky, žádné... prostě nic. A neexistuje sebemenší naděje na uzdravení. Prostě jen... vegetuješ. Jako prázdná skořápka. A tvoje duše je... navždy ztracená."
Lupin upil trochu máslového ležáku a pokračoval: "A právě to čeká Siriuse Blacka. Bylo to dnes ráno v Denním věštci. Ministerstvo udělilo mozkomorům povolení to udělat, pokud ho vypátrají."
Harry chvíli ohromeně seděl a zabýval se v duchu představou někoho, komu ústy vysáli duši z těla. Potom však pomyslel na Blacka.

"Zaslouží si to," prohlásil náhle.
"Myslíš?" opáčil Lupin konverzačním tónem. "Opravdu myslíš, že si někdo něco takového zaslouží?" "Zaslouží," opakoval tvrdohlavě Harry. "Za... za některé věci..."
Hrozně rád by byl Lupinovi pověděl o onom rozhovoru o Blackovi, který vyslechl U Tří košťat, o tom, jak Black zradil jeho matku a otce; to by ovšem znamenalo přiznat, že bez povolení navštívil Prasinky, a Harrymu bylo jasné, že to by na Lupina právě dobrým dojmem nezapůsobilo. Dopil tedy svůj máslový ležák, poděkoval Lupinovi a opustil učebnu dějin čar a kouzel.
Napůl teď už litoval, že se vůbec ptal, co že to je pod mozkomorovou kápí, protože odpověď byla až příliš děsivá, a byl tak pohroužen do nepříjemných myšlenek, jaké to asi musí být, když vám někdo vysaje duši z těla, že v polovině schodiště vrazil přímo do profesorky McGonagallové.
"Dávejte přece pozor, Pottere!" "Promiňte, paní profesorko -"
"Zrovna jsem vás hledala v nebelvírské společenské místnosti. Tak tady máte to svoje koště, udělali jsme s ním všechno, na co jsme si jen vzpomněli, a zdá se, že je naprosto v pořádku. Máte někde nějakého velice dobrého přítele, Pottere..."
Harrymu poklesla brada. Profesorka McGonagallová mu podávala Kulový blesk, který vypadal stejně skvostně jako předtím.
"Můžu si ho doopravdy vzít?" zeptal se Harry slabým hláskem. "Vážně?"
"Jistěže," přisvědčila profesorka McGonagallová a doopravdy se v tu chvíli usmívala. "Řekla bych, že se s ním ještě před tím sobotním zápasem budete muset procvičit, že ano? A mimochodem, Pottere - tentokrát vážně zkuste vyhrát, ano? Jinak totiž už osmý rok po sobě ztratíme naději na titul, jak mi zrovna včera večer laskavě připomněl profesor Snape..."
Neschopen slova si Harry odnesl Kulový blesk nahoru do nebelvírské věže. Když zahýbal za roh, viděl, že se k němu řítí Ron a šklebí se od ucha k uchu.
"Tak ti ho dala? Vynikající! Poslyš, platí pořád, že se na něm budu smět proletět? Zítra?"
"Jistě... co budeš chtít..." koktal Harry a u srdce mu bylo radostněji než za celý předchozí měsíc. "Víš co? Měli bychom se usmířit s Hermionou. Myslela to přece dobře..."
"No jasně, samozřejmě," souhlasil Ron. "Je zrovna ve společenské místnosti - pro změnu se učí."
Zabočili do chodby vedoucí k nebelvírské věži a spatřili Nevilla Longbottoma, jak zoufale přesvědčuje sira Cadogana, který ho zřejmě odmítal pustit dovnitř.
"Zapsal jsem si je," stěžoval si plačtivě Neville, "ale musel jsem je někde ztratit."
"Tomu tak budu věřit!" hřímal sir Cadogan. Pak si všiml Harryho a Rona. "Dobrý večer, moji stateční mladí pachtýři! Pojďte a nasaďte tomuhle ničemovi železa, snaží se vynutit si přístup do vnitřních komnat!"
"Buďte laskavě zticha!" zarazil ho Ron, když spolu s Harrym došli k Nevillovi.
"Ztratil jsem hesla!" svěřil se jim zbědovaný Neville. "Požádal jsem ho, aby mi nadiktoval hesla, která bude tento týden používat, protože je v jednom kuse mění, a teď nevím, kam jsem je založil."
"Otesánek," otočil se Harry k siru Cadoganovi, který se zatvářil neobyčejně zklamaně a neochotně se předklonil, aby je vpustil do společenské místnosti. Celá místnost se náhle zaplnila vzrušeným mumláním, když k nim všichni přítomní otočili hlavy, a v příštím okamžiku už Harry užasle naslouchal výkřikům, jež patřily jeho Kulovému blesku.
"Kde jsi ho sehnal, Harry?" "Necháš mě na něm svézt?" "Už jsi na něm letěl, Harry?"
"Havraspár nebude mít šanci, létají všichni jen na Zametácích Sedmičkách!"
"Smím si ho podržet, Harry?"
Asi tak po deseti minutách, během nichž Kulový blesk koloval z ruky do ruky a sklízel obdiv ze všech stran, se zvědavci rozptýlili a Harry s Ronem konečně uviděli Hermionu, která je jediná nepřiběhla přivítat, hrbila se nad svými učebnicemi a důsledně se vyhýbala jejich pohledům. Když Harry a Ron přistoupili k jejímu stolu, konečně přece jen zdvihla oči.
"Tak jsem ho dostal zpátky," konstatoval Harry, usmál se na ni a zdvihl Kulový blesk nad hlavu.
"Vidíš, Hermiono? Byl úplně v pořádku!" zdůraznil Ron.
"To je fajn - jenže taky nemusel být!" bránila se Hermiona. "Takhle přece aspoň víte, že není nebezpečné na něm létat!"
"No, to máš nejspíš pravdu," připustil Harry. "Asi bych si ho měl odnést nahoru -"
"Já ho tam vezmu!" nabídl se dychtivě Ron. "Stejně musím dát Prašivce její krysí tonikum."
Popadl Kulový blesk, držel ho, jako by byl z porcelánu, a nesl ho nahoru po schodech k chlapeckým ložnicím. "Můžu si k tobě přisednout?" zeptal se Harry Hermiony. "Proč ne?" opáčila Hermiona a smetla z jedné židle horu pergamenů.
Harry se rozhlédl po přeplněném stole, podíval se na dlouhé pojednání o věštění z čísel, na kterém dosud nezaschl inkoust, na ještě obsáhlejší pojednání ze studia mudlů ("Vysvětlete, proč mudlové potřebují elektřinu") a na překlad runového textu, s nímž se Hermiona právě potýkala.
"Jak vůbec tohle všechno zvládáš?" zeptal se.
"No, vždyť víš - znáš to - zkrátka to musím našprtat," odpověděla Hermiona. Při pohledu zblízka Harry viděl, že vypadá skoro stejně unaveně jako Lupin.
"Tak proč prostě pár předmětů nenecháš plavat?" navrhl Harry a díval se, jak zdvihá jednu učebnici po druhé a hledá mezi nimi slovník run.
"To přece nemůžu!" pohlédla na něj šokovaně Hermiona. "Třeba tohle věštění z čísel vypadá hrozně," konstatoval Harry, když zdvihl velice komplikovaně vyhlížející číselný diagram.
"Ne, kdepak, to je báječné," ujišťovala ho zapáleně Hermiona. je to můj oblíbený předmět. Je -"
Co vlastně je na věštění z čísel tak báječné, to už se Harry nedozvěděl, protože právě v tu chvíli se k nim ze schodiště k

chlapeckým ložnicím donesl přidušený výkřik. Celá společenská místnost ztichla a zírala, jako by zkameněla. Ozvaly se spěšně dusající kroky, a pak se vřítil do místnosti Ron, který za sebou vlekl prostěradlo.
"PODÍVEJ SE!" zaburácel a přiskočil k Hermioninu stolu. "JEN SE NA TO PODÍVEJ!" hulákal a mával jí prostěradlem před očima.
"Rone, co se -"
"PRAŠIVKA! PODÍVEJ SE! PRAŠIVKA!"
Hermiona se od Rona odvracela a tvářila se naprosto zmateně. Harry sklopil oči k prostěradlu, které Ron držel v ruce. Byly na něm červené skvrny. Skvrny, jež děsivě připomínaly..
"KREV!" zahulákal Ron do ohromeného ticha. "PRAŠIVKA JE PRYČ! A VÍTE, CO BYLO NA PODLAZE?" "N-ne," hlesla roztřeseně Hermiona.
Ron něčím mrštil na Hermionin překlad run. Hermiona a Harry se k tomu sklonili. Na podivně hranatých runových značkách leželo pár dlouhých zrzavých kočičích chlupů.

Kapitola třináctá

Nebelvír versus Havraspár

Vypadalo to, že přátelství mezi Ronem a Hermionou dospělo k definitivnímu konci. Byli na sebe navzájem tak navztekaní, že Harry neviděl možnost, jak by se ještě kdy usmířili.
Rona nejvíc rozčilovalo, že Hermiona nikdy nebrala vážně Křivonožkovy pokusy Prašivku sežrat, že se nenamáhala dost pořádně ho hlídat a že se i teď snažila předstírat, že se Křivonožka ničím neprovinil, a vybízela Rona, aby se po Prašivce podíval pod postelemi všech spolužáků. Hermiona zase zaníceně vykřikovala, že Ron nemá jediný důkaz, že Křivonožka opravdu Prašivku sežral, že ty zrzavé chlupy tam mohly být už od Vánoc a že Ron je proti jejímu kocourovi zaujatý už od chvíle, kdy mu Křivonožka v Kouzelném zvěřinci skočil na hlavu.
Harry osobně vůbec nepochyboval o tom, že Křivonožka Prašivku sežral, když se však snažil Hermioně vysvětlit, že tomu všechny okolnosti nasvědčují, ztratila Hermiona trpělivost i s ním.
"No jasně, jen drž s Ronem, stejně jsem věděla, že to tak dopadne!" vyjela na něj ječivě. "Nejdřív to byl ten Kulový blesk, teď Prašivka a všechno je moje vina, co? Dej mi už pokoj, Harry, mám spoustu práce!"
Ron nesl ztrátu své krysy doopravdy velice těžce. "No tak, Rone, přece jsi pořád vykládal, jaká je s Prašivkou nuda," domlouval mu uklidňujícím tónem Fred. "A hrozně dlouho už měla špatnou barvu a úplně se ztrácela před očima. Nejspíš pro ni bylo lepší, když zahynula takhle naráz. Jedno polknutí - pravděpodobně vůbec nic necítila."
"Frede!" napomenula ho pobouřeně Ginny. "Nedělala přece nic jiného, než že jedla a spala, Rone, sám jsi to říkal," připomínal George.
"Jednou kvůli nám přece pokousala Goyla!" připomněl nešťastně Ron. "Pamatuješ, Harry?"
"Ano, to je pravda," uznal Harry.
"Okamžik jejího skutečného triumfu," přidal se Fred, který nedokázal udržet vážnou tvář. "Nechť jizva na Goylově prstu zůstane trvalou připomínkou její památky. No tak, Rone, nech už toho, vyprav se do Prasinek a kup si tam novou krysu. Jaký má smysl takhle fňukat?"
V posledním zoufalém pokusu nějak Rona rozptýlit ho Harry přemluvil, aby se s ním zašel podívat na závěrečný trénink nebelvírského mužstva před zápasem s Havraspárem, a slíbil mu, že po skončení tréninku si bude moci vyzkoušet let na Kulovém blesku. Jak se zdálo, Ron díky tomuto příslibu na chvilku na Prašivku pozapomněl ("To je úžasné! Můžu si s ním zkusit střelit pár gólů?"), takže se oba společně vydali na famfrpálové hřiště.
Na madame Hoochovou, která stále ještě chodila na nebelvírské tréninky, aby mohla dohlížet na Harryho, zapůsobil Kulový blesk stejně fantasticky jako na všechny ostatní. Před zahájením hry ho na chvíli vzala do rukou a podělila se s nimi o svůj profesionální názor.
"Podívejte, jak je vyvážený! Pokud má řada Nimbus nějakou chybu, pak v tom, že se na ocase nepatrně naklání dozadu - dost často se stává, že po několika letech začnou maličko zpomalovat. Násada je také zmodernizovaná, maličko štíhlejší než u Zametáků, trochu mi připomíná staré Stříbrné šípy - škoda, že ty už se přestaly vyrábět, učila jsem se na jednom létat, bylo to opravdu báječné staré koště..."
Ještě chvíli se rozplývala dál v tomto duchu, dokud ji Wood nepřerušil: "Hmm, madame Hoochová? Myslíte, že byste ten Kulový blesk mohla Harrymu vrátit? Víte, potřebujeme ještě trénovat..."
"Ach - samozřejmě! Tady ho máte, Pottere," přikývla madame Hoochová. "Posadím se tady s Weasleyem..." Odešla ze hřiště spolu s Ronem, posadili se na tribunu a nebelvírské mužstvo se shromáždilo kolem Wooda, který udílel poslední pokyny pro zítřejší zápas. "Harry, právě jsem zjistil, kdo za Havraspár nastoupí jako chytač. Bude to Cho Changová. Chodí do čtvrtého ročníku a je zatraceně dobrá... Po pravdě řečeno jsem doufal, že nebude schopná nastoupit, měla nějaké problémy se zraněními..." Wood se zamračil na znamení nesouhlasu s tím, že Cho Changová se dala kompletně dohromady, a pokračoval: "Na druhé straně létá na Kometě Dva-Šedesát, ta vypadá vedle tvého Kulového blesku jako dětská hračka." Vrhl na Harryho koště pohled plný nadšeného obdivu a zamumlal: "Tak dobrá, vážení, pusťme se do toho."
Konečně, konečně mohl Harry nasednout na svůj Kulový blesk a odlepit se od země!
Bylo to lepší, než si představoval ve svých nejfantastičtějších snech. Kulový blesk měnil směr na to nejlehčí pohlazení; zdálo se, že reaguje spíše na jeho myšlenky než na dotek. Řítil se přes hřiště takovou rychlostí, že se stadion změnil v šedozelenou rozplizlou skvrnu. Harry zabočil tak prudce, že Alice Spinnetová vyděšeně vyjekla, pak přešel v dokonale zvládnutý střemhlavý pád, špičkami nohou pročísl trávu na hřišti a znovu se zdvihl třicet, čtyřicet, padesát stop do

vzduchu...
"Vypouštím Zlatonku, Harry!" zavolal na něj Wood. Harry se otočil, rozlétl se k brankovým tyčím a cestou lehce předhonil jednoho z Potlouků, všiml si, jak Zlatonka vyskočila z úkrytu za Woodovými zády, a během deseti vteřin už ji pevně držel v ruce.
Celé mužstvo vybuchlo v šílený jásot. Harry nechal Zlatonku letět, poskytl jí asi minutový náskok, než za ní znovu bleskově vystartoval a proplétal se sem a tam mezi ostatními. Zpozoroval, že se schovává nedaleko kolena Katie Bellové, lehce opsal ladnou smyčku a opět ji chytil.
Byl to nejlepší z jejich dosavadních tréninků; celý tým, motivovaný přítomností Kulového blesku ve svém středu, bezchybně zvládal i ty nejobtížnější manévry, a když se všichni znovu shromáždili na zemi, neměl Wood k jejich výkonu jedinou kritickou připomínku, což se stalo, jak nezapomněl poznamenat George Weasley, vůbec poprvé.
"Nenapadá mě nic, co by nás zítra mohlo zastavit," zamýšlel se Wood. "Pokud totiž - Harry, ten svůj problém s mozkomory sis už vyřešil, doufám?"
"Jasně," ujistil ho Harry, pomyslel na svého neúčinného Patrona a přál si, aby byl silnější.
"Mozkomorové se tu znovu neukážou, Olivere," prohlásil sebevědomě Fred, "protože jinak by už Brumbál asi doopravdy vypěnil."
"No, doufejme, že máš pravdu," povzdechl si Wood. "Každopádně vám všem díky za dobrou práci. Pojďme zpátky do věže, měli bychom jít brzy spát -"
"Já se tu ještě chvilku zdržím, Ron si chce ten Kulový blesk vyzkoušet," řekl Harry Woodovi. Zatímco zbytek týmu zamířil do šaten, Harry přešel k Ronovi, který přeskočil bariéru oddělující hřiště od tribun a setkal se s ním na půl cestě. Madame Hoochová na svém sedadle usnula.
"Tady máš," řekl Harry a podal Ronovi Kulový blesk. Ron, který se tvářil jako u vytržení, nasedl na koště a okamžitě vyrazil do houstnoucí tmy; Harry zatím obcházel podél hřiště a sledoval ho. Padala už noc, když se madame Hoochová s poplašeným škubnutím probudila, vyčetla Harrymu a Ronovi, že ji nevzbudili dřív, a nemilosrdně je zahnala zpět na hrad.
Harry si položil Kulový blesk na rameno a vydali se s Ronem pryč ze stadionu zahaleného stíny; probírali přitom neobyčejně dokonalé letové vlastnosti Kulového blesku, jeho fenomenální zrychlení a schopnost okamžité změny směru. Byli v polovině cesty k hradu, když Harry pohlédl doleva a uviděl... Srdce mu v hrudi udělalo kotrmelec: v temnotě zářil pár očí.
Okamžitě zůstal stát a cítil, jak mu srdce buší do žeber. "Co je?" nastražil se Ron.
Harry ukázal prstem. Ron vytáhl hůlku a tiše zamumlal: "Lumos!"
Na trávu dopadl paprsek světla, v němž se objevil kmen stromu i jeho osvícené větve; v nich se mezi nalévajícími se pupenci krčil Křivonožka.
"Koukej padat!" osopil se na něj Ron a sehnul se pro kámen, ležící v trávě. Než však stačil udělat cokoli dalšího, Křivonožka mrskl dlouhým zrzavým ocasem a byl tentam.
"Viděls?" rozčiloval se Ron a kámen odhodil. "Pořád ho nechává toulat se, kde se mu zlíbí - nejspíš si šel zajíst Prašivku párečkem ptáků..."
Harry na to nereagoval. Zhluboka se nadechl a celým tělem se mu rozlila úleva - na kratičkou chvíli si totiž byl naprosto jistý, že ty oči patří Smrtonošovi. Pokračovali v přerušené cestě k hradu. Harry, který se za svou chvilkovou vyplašenost tak trochu styděl, nic Ronovi neřekl a nerozhlížel se doleva ani doprava, dokud nedošli do dobře osvícené vstupní síně.
Druhého dne ráno sešel Harry dolů na snídani spolu s ostatními obyvateli chlapeckých ložnic, kteří se očividně domnívali, že si Kulový blesk zaslouží něco jako čestnou stráž. Když Harry vstoupil do Velké síně, hlavy všech přítomných se otočily ke Kulovému blesku a ozvalo se všeobecné vzrušené mumlání. Harry si s uspokojením povšiml, že celý zmijozelský tým vypadá, jako by do něj právě uhodilo.
"Viděli jste, jak se tváří?" radoval se škodolibě Ron a ohlížel se po Malfoyovi. "Nemůže tomu uvěřit. To je fantazie!"
Také Wood se vyhříval na výsluní odražené slávy Kulového blesku.
"Dej ho sem," vybídl Harryho, položil koště doprostřed stolu a otočil je tak, aby leželo nápisem nahoru. Netrvalo dlouho a osazenstvo havraspárského i mrzimorského stolu začalo proudit k nim a prohlížet si je. Cedric Diggory přišel Harrymu pogratulovat, že za svůj zničený Nimbus získal tak fantastickou náhradu, a Penelopa Clearwaterová, Percyho havraspárská přítelkyně, požádala, jestli by si koště nemohla na chvíli vzít do ruky.
"Tak pozor, Penny, žádnou sabotáž!" varoval ji rozjařeně Percy, když si Kulový blesk pozorně prohlížela. "Penelopa a já jsme uzavřeli sázku," vysvětloval mužstvu. "Deset galeonů na výsledek zápasu!"
Penelopa položila koště zpět na stůl, poděkovala Harrymu a vrátila se ke svému stolu.
"Harry - koukej, ať to vyhrajete," zašeptal naléhavě Percy. "já těch deset galeonů nemám. Ano, Penny, už běžím!" A spěšně odběhl, aby se spolu podělili o toast.
"Jseš si tím jistý, že tohle koště zvládneš, Pottere?" ozval se chladný posměšný hlas.
Draco Malfoy se přišel podívat zblízka a Crabbe s Goylem mu byli v patách.
"Jistěže ano," odpověděl ledabyle Harry.
"Má přece spoustu nadstandardního vybavení, nebo se mýlím?" vyptával se Malfoy a oči mu zlomyslně svítily.
"Smůla jen, že se neprodává i s padákem - pro případ, že by ses dostal moc blízko k nějakému mozkomorovi." Crabbe a Goyle se posměšně zachechtali.
"Smůla, že si ty nemůžeš ke koštěti přidělat jednu ruku navíc," kontroval Harry. "Třeba by za tebe dokázala chytit Zlatonku,"
Celé nebelvírské mužstvo se hlasitě rozesmálo. Dracovy vodové oči se zúžily vztekem; obrátil se a odešel. Sledovali,

jak se připojuje k ostatním členům zmijozelského mužstva, kteří se kolem něj shromáždili v úzkém kruhu a bezpochyby se vyptávali, jestli je Harryho koště doopravdy Kulový blesk.
Ve tři čertě na jedenáct se nebelvírský tým odebral do šaten. Počasí se snad ani nemohlo víc lišit od podmínek jejich zápasu proti Mrzimoru. Byl jasný chladný den a vál jen velice slabý větřík. Tentokrát se nedaly předpokládat žádné problémy s viditelností a Harry navzdory své nervozitě začínal cítit záchvěvy onoho vzrušení, které v něm dokázalo probudit jen famfrpálové utkání. Za sebou slyšeli, jak se zbytek školy přesunuje na tribuny. Harry si svlékl černý školní hábit, vytáhl z jeho kapsy hůlku a zastrčil si ji za tričko, které si vybral pod svůj famfrpálový dres. Upřímně doufal, že ji nebude potřebovat. Náhle ho napadlo, jestli je mezi přihlížejícími i profesor Lupin a bude se dívat.
"Víte, čeho dnes musíme dosáhnout," oslovil je Wood, když se chystali k odchodu z šatny, "Pokud tohle utkání prohrajeme, nemáme už šanci na titul. Prostě - prostě hrajte jako na včerejším tréninku a nemáme se čeho bát!" Vyšli na hřiště, kde je přivítal ohlušující potlesk. Tým Havraspáru, oblečený v modrých hábitech, už stál připravený uprostřed trávníku. Jejich chytačka, Cho Changová, byla jediná dívka v mužstvu. Byla asi o hlavu menší než Harry a Harry si navzdory nervozitě nemohl nevšimnout, že je neobyčejně hezká. Usmála se na něj, když se obě mužstva v čele s kapitány seřadila proti sobě, a Harry někde v okolí žaludku zaznamenal podivný pocit, o němž byl přesvědčen, že nemá nic společného s nervy.
"Woode, Daviesi, podejte si ruce," zavelela rázně madame Hoochová a Wood si potřásl rukou s havraspárským kapitánem.
"Nasedněte na košťata... na moje písknutí... tři, dva, jedna -"
Harry se odlepil od země a Kulový blesk vyrazil rychleji a výš než všechna ostatní košťata. Opsal oblouk kolem stadionu a začal se s přimhouřenýma očima rozhlížet po Zlatonce, přitom však neustále poslouchal doprovodný komentář, který obstarával kamarád dvojčat Weasleyových, Lee Jordan.
"Už jsou ve vzduchu a středem vzrušené pozornosti je v tomto utkání Kulový blesk, na němž létá Harry Potter z nebelvírského týmu. Podle Magazínu košťat bude právě Kulový blesk koštětem, k němuž se přikloní všechny národní týmy na letošním mistrovství světa -"
"Jordane, byl byste tak laskav a informoval byste nás o tom, co se děje na hřišti?" přerušil ho hlas profesorky McGonagallové.
"Samozřejmě, paní profesorko - Jen jsem poskytoval pár doprovodných informací. Mimochodem, Kulový blesk má zabudovanou automatickou brzdu a -" "Jordane!"
"Jistě, jistě. Camrál má v držení Nebelvír. Katie Bellová z nebelvírského mužstva míří k bráně -"
Harry se kolem Katie bleskově prosmekl opačným směrem, rozhlížel se kolem sebe, jestli nespatří zlatý záblesk, a všiml si, že Cho Changová se mu drží těsně v patách. Nebylo pochyb o tom, že létat umí opravdu dobře - neustále mu křížila cestu a nutila ho měnit směr.
"Ukaž jí, jaké máš zrychlení, Harry!" zahulákal na něj Fred, když prolétl kolem a hnal se za Potloukem, který měl namířeno k Alici.
Harry pobídl Kulový blesk vpřed, opsal oblouk kolem brankových tyčí Havraspáru a Cho zůstala daleko za ním. Právě v okamžiku, kdy se Katie podařilo vstřelit první gól zápasu a tribuna, na níž seděli příznivci Nebelvíru, vybuchla nadšením, to uviděl - Zlatonka byla těsně u země a třepetala se poblíž jedné z bariér.
Harry se střemhlav spustil k zemi. Cho zpozorovala jeho manévr a rozlétla se za ním. Harry nabíral rychlost a zmocňovalo se ho vzrušení. Střemhlavé pády byly jeho specialitou. Scházelo mu už jen deset stop...
A pak odněkud z čistého nebe vystřelil Potlouk, odpálený jedním z havraspárských odrážečů. Harry prudce odbočil ze směru svého letu, jen taktak se mu vyhnul - a v příštích několika životně důležitých vteřinách se Zlatonka kamsi ztratila.
Z řad nebelvírských příznivců se ozvalo sborem zklamané "ddddch", havraspárská tribuna však svého odrážeče odměnila hlasitým potleskem. George Weasley dal průchod svým pocitům tím, že napálil druhý Potlouk přímo na provinilého odrážeče, který byl nucen otočit se ve vzduchu kolem vlastní osy, aby se mu vyhnul.
"Nebelvír vede 80:0 a podívejte se, jak si vede Kulový blesk! Potter z něj teď doopravdy ždíme, co se dá. Vidíte tu obrátku? Něčemu takovému se Kometa Changové prostě nemůže rovnat! Přesná vyváženost Kulového blesku je naprosto zřejmá v těchto dlouhých -"
"JORDANE! JSTE SNAD PLACEN ZA TO, ABYSTE DĚLAL REKLAMU KULOVÉMU BLESKU? KOMENTUJTE UTKÁNÍ!"
Havraspár se teď pustil do protiútoku. Jeho hráči zaznamenali tři góly, takže Nebelvír už vedl jen o padesát bodů - kdyby se Cho zmocnila Zlatonky první, Havraspár by zvítězil. Harry se snesl o něco níž, jen těsně se stačil vyhnout jednomu z havraspárských střelců a horečně se rozhlížel po celém hřišti. Spatřil zlatavý záblesk, třepot drobných křídel - Zlatonka kroužila kolem nebelvírské brankové tyče...
Harry zrychlil, oči upřené na zlatou skvrnku před sebou, v příštím okamžiku se však před ním jako blesk z čistého nebe objevila Cho a zablokovala mu cestu...
„HARRY, TEĎ ZROVNA NENÍ ČAS HRÁT SI NA DŽENTLMENA!" zahulákal Wood, když Harry strhl koště stranou, aby se vyhnul srážce. "KDYŽ TO NEPŮJDE JINAK, KLIDNĚ JI Z TOHO KOŠTĚTE SHOĎ!"
Harry se otočil a zjistil, že se na něj Cho vítězoslavně šklebí. Zlatonka se opět ztratila. Harry otočil Kulový blesk vzhůru a brzy byl dvacet stop nad hřištěm. Koutkem oka zaznamenal, že ho Cho následuje... rozhodla se raději se mu držet v patách než samostatně pátrat po Zlatonce. No prosím - pokud chce létat za ním, bude se taky muset smířit s následky...
Znovu se střemhlav spustil dolů a Cho se ho v domnění, že zahlédl Zlatonku, pokusila následovat. Harry svůj sestup prudce vyrovnal; zatímco Cho pokračovala dolů k zemi, on sám se rychlostí vystřelené kulky opět zvedl do výše a pak ji uviděl potřetí: třpytila se vysoko nad trávníkem na havraspárské straně hřiště.
Zrychlil a Cho ho o mnoho stop níž napodobila. Měl k vítězství blízko, každou vteřinou se k Zlatonce nezadržitelně

blížil - když vtom...
"Ne!" zaječela Cho a ukázala prstem pod sebe. Harry ztratil koncentraci a pohlédl dolů.
Zdola k němu vzhlíželi tři mozkomorové, tři vysocí mozkomorové v černých kápích.
Nezdržoval se přemýšlením. Bleskově hmátl do výstřihu svého hábitu, vytáhl hůlku a zaburácel: "Expecto patronum!"
Ze špice hůlky se vyvalilo cosi stříbřitě bílého, neuvěřitelně obrovského. Věděl, že to něco vystřelil přímo proti mozkomorům, nezdržoval se však tím, že by se po nich ohlížel; s neustále zázračně jasnou myslí hleděl přímo před sebe - už byl téměř u cíle. Natáhl ruku, v níž dosud držel hůlku, a jen taktak se mu podařilo sevřít prsty kolem malé vzpouzející se Zlatonky.
Zazněl hvizd píšťalky madame Hoochové. Harry se ve vzduchu otočil a viděl, jak se k němu řítí šest zářivě červených rozmazaných skvrn. V příštím okamžiku už ho celý tým objímal s takovým nadšením, že ho to málem shodilo z koštěte.
Dole pod sebou slyšel ze shromážděného davu vítězoslavný pokřik nebelvírských fanoušků.
"Jsi pašák!" opakoval pořád dokola Wood. Alice, Angelina a Katie ho jedna po druhé políbily a Fred ho zmáčkl v objetí takovou silou, že se Harrymu zdálo, jako by mu měla uletět hlava. V absolutním zmatku se týmu podařilo spustit se zpět dolů na zem. Harry sesedl z koštěte, zdvihl oči a zjistil, že se k němu přes trávník žene tlupa nebelvírských fanoušků s Ronem v čele. Než si uvědomil, co se děje, ocitl se v zajetí jásajícího davu.
"To je ono!" vřískal Ron a zdvihal Harryho ruku do vzduchu. "To je ono! To je ono!"
"Dobrá práce, Harry!" pochválil ho spokojeně se tvářící Percy. "Deset galeonů mám v kapse. Promiň, musím najít Penelopu."
"To se ti povedlo, Harry!" hulákal Seamus Finnigan. "Fakt senzace!" rozlehl se dunivý Hagridův hlas nad hlavami přemílajících se nebelvírských.
"To byl Patron jaksepatří," ozvalo se mu těsně u ucha. Harry se otočil a spatřil profesora Lupina, který vypadal otřeseně a potěšeně zároveň.
"Ti mozkomorové na mě vůbec nezapůsobili!" vyjekl radostně Harry. "Nic jsem necítil!"
"To bude nejspíš tím, že - že to - nebyli mozkomorové," zakoktal se profesor Lupin. "Pojď se podívat -" Vedl Harryho davem až k místu, odkud bylo vidět na okraj hřiště.
"Pana Malfoye jsi ošklivě vyděsil," poznamenal Lupin. Harry užasle zíral. Na zemi tam zhrouceně leželi Malfoy Crabbe, Goyle a Marcus Flint, kapitán zmijozelského mužstva, zmítali se a všemožně se snažili vyprostit z dlouhých černých hábitů s kápěmi. Jisté známky nasvědčovaly tomu, že Malfoy ještě před chvílí stál Goylovi na ramenou. Nad nimi se tyčila profesorka McGonagallová a hleděla na ně s výrazem absolutní zuřivosti. "To byl ale zavrženíhodný trik!" křičela. "Podlý a zbabělý pokus vyřadit z boje nebelvírského chytače! Ukládám vám všem čtyřem školní trest a Zmijozelu odebírám padesát bodů! A buďte si jistí, že si o tom promluvím s profesorem Brumbálem! Vida, právě přichází!"
Jestli něco mohlo nasadit nebelvírskému vítězství korunu, bylo to právě tohle. Ron, který se propracoval vedle Harryho, se prohýbal smíchy, když sledovali, jak se Malfoy zoufale snaží vymanit se ze svého hábitu, v němž dosud vězela i Goylova hlava.
"Pojď, Harry!" zavolal George, který se k nim pokoušel prodrat davem. "Oslavíme to! Hned teď, v nebelvírské společenské místnosti!"
"Jasně!" odpověděl Harry, který si ani nevzpomínal, kdy se naposledy cítil tak šťastně, a spolu s ostatními členy mužstva, dosud oděnými v červených hábitech, vyrazil v čele davu ze stadionu směrem k hradu.
Připadalo mu, jako by už famfrpálový pohár definitivně vyhráli; oslava trvala celý zbytek dne a protáhla se ještě dlouho do noci. Fred a George Weasleyovi se na pár hodin ztratili, a když se znovu objevili, přinesli plnou náruč lahví s máslovým ležákem, dýňové šampaňské a několik sáčků plných sladkostí z Medového ráje.
"Jak jste to proboha dokázali?" vypískla překvapeně Angelina Johnsonová, když začal George do davu rozhazovat peprmintové ropuchy.
"S trochou pomoci od pánů Náměsíčníka, Červíčka, Tichošlápka a Dvanácteráka," zamumlal Fred Harrymu do ucha.
Jen jedna osoba se veselých oslav neúčastnila. Jakkoli to bylo neuvěřitelné, Hermiona seděla v koutku a snažila se číst tlustou knihu s názvem Rodinný život a společenské zvyky britských mudlů. Harry se odtrhl od stolu, kde Fred s Georgem právě začali rozdávat lahve s máslovým ležákem, a přistoupil k ní.
"Byla ses vůbec podívat na zápas?" zeptal se.
"Samozřejmě že byla," ubezpečila ho Hermiona podivně pisklavým hláskem, ale oči k němu nezdvihla. "A jsem moc ráda, že jsme vyhráli, myslím, že sis vedl opravdu dobře, ale tohle musím mít do pondělka přečtené."
"No tak, Hermiono, pojď a vezmi si něco k jídlu," přemlouval ji Harry. Ohlédl se na Rona a uvažoval, jestli je dost příjemně naladěn, aby byl ochoten zakopat válečnou sekeru.
"Já nemůžu, Harry, pořád ještě mi zbývá přečíst čtyři sta dvaadvacet stran," omlouvala se Hermiona, v jejímž hlase nyní zaznívaly známky hysterie. "A každopádně," ohlédla se také na Rona, "on by mě tam nechtěl."
Proti tomu se opravdu nedalo argumentovat, protože Ron si právě tento okamžik vybral k tomu, aby hlasitě prohlásil: "Kdyby Prašivku nesežral ten kocour, mohla si teď dát pár těchhle fondánových mušek, měla je totiž doopravdy ráda..."
Hermioně vytryskly slzy. Než stačil Harry cokoli říct nebo udělat, strčila si svou obrovskou knihu do podpaží a s hlasitým vzlykáním se rozběhla ke schodišti vedoucímu k dívčím ložnicím, kde se jim ztratila z očí.
"Nemůžeš jí dát pokoj?" zeptal se Harry tiše Rona. "Nemůžu," odsekl stroze Ron. "Kdyby se aspoň tvářila, jako že jí to je líto - ale ne, to Hermiona nikdy nepřizná, že nemá pravdu. Pořád dělá, jako by Prašivka odjela na dovolenou nebo co."
Nebelvírská oslava skončila teprve tehdy, když se ve společenské místnosti v jednu hodinu ráno objevila profesorka

McGonagallová v kostkovaném županu a se síťkou na vlasech a nesmlouvavě nařídila, aby si všichni šli lehnout. Harry s Ronem vyšli po schodech do své ložnice a stále ještě se bavili o včerejším utkání. Pak si konečně Harry vyčerpaně zalezl do postele, zatáhl za sebou nebesa, aby k němu nepronikaly paprsky měsíčního světla, ulehl a téměř okamžitě cítil, jak se ho zmocňuje spánek...
Zdál se mu velice podivný sen. Procházel jakýmsi lesem, Kulový blesk si nesl položený na rameni a sledoval cosi stříbřitě bílého. Ta věc se proplétala mezi stromy před ním, takže ji vždy zahlédl jen na kratičký okamžik mezi listy. Chtěl ji co nejrychleji dohnat a přidal do kroku, jenže jakmile zrychlil, udělal totéž i pronásledovaný. Harry se rozběhl a slyšel, jak před ním nabírá rychlost dusot kopyt. Teď už běžel, jak nejrychleji dovedl, a před sebou stále slyšel údery kopyt do země. Pak náhle zabočil, ocitl se na mýtině a...
"OOOOOOOOUUUUUUUUU! NNNEEEEEEEEEEEEE!" Harry se probudil stejně náhle, jako by ho někdo udeřil do obličeje. V naprosté tmě si připadal dezorientovaně, zápolil s nebesy.. Slyšel, jak se kolem něj něco hýbe, a pak z protější strany ložnice zaslechl hlas Seamuse Finnigana.
"Co se děje?"
Harry měl dojem, že slyší, jak se dveře ložnice hlasitě zabouchly. Konečně našel mezeru mezi závěsy kolem postele, odtrhl je od sebe - a v tomtéž okamžiku Dean Thomas zapálil svou lampu.
Ron seděl na posteli, z níž byly na jedné straně stržené závěsy, a ve tváři měl výraz absolutní hrůzy.
"Black! Sirius Black! A měl nůž!" "Cože?"
"Byl tady! Právě teď! Rozpáral závěsy! Probudil mě!" "Víš určitě, že se ti to jen nezdálo, Rone?" ubezpečoval se Dean.
"Tak se podívej na ty závěsy! Říkám vám, že tady byl!" Všichni se vyhrabali z postelí. Harry dorazil jako první ke dveřím ložnice a společně se rozběhli po schodech dolů. Za zády se jim začaly otevírat dveře a spolužáci za nimi volali ospalými hlasy.
"Kdo to křičel?" "Co tam děláte?"
Společenská místnost byla osvětlena září dohasínajícího ohně a stále ještě plná odpadků, které tu zbyly po oslavě. Nikdo v ní nebyl.
"Víš jistě, že se ti to nezdálo, Rone?" "Říkám vám, že jsem ho viděl!" "Co je to tu za kravál?"
"Profesorka McGonagallová vás přece poslala spát!" Po druhém schodišti sbíhalo několik dívek, které si se zíváním natahovaly župany. Znovu se začali objevovat i chlapci.
"Výborně! Takže se pokračuje?" pochvaloval si Fred Weasley.
"Všichni okamžitě zpátky nahoru!" zavelel Percy, který se spěšně objevil ve společenské místnosti a ještě v běhu si k pyžamu připínal odznak primuse.
"Percy, Sirius Black!" oznámil mdlým hlasem Ron. "V naší ložnici! S nožem! Vzbudil mě!"
Ve společenské místnosti zavládlo naprosté ticho. "Nesmysl!" odsekl Percy, ale zatvářil se vyděšeně. "Asi ses přejedl, Rone - tlačila tě noční můra -"
"Říkám ti -"
"No tak, vážně, nic se nemá přehánět!"
Profesorka McGonagallová se vrátila. Rozčileně za sebou přibouchla portrét, když vcházela do společenské místnosti, a rozzuřeně se rozhlížela kolem.
"Velice mě potěšilo, že Nebelvír to utkání vyhrál, ale tohle už začíná být směšné. Spoléhala jsem se, že to zvládnete lip, Percy!"
"K tomu, co se tu tel děje, jsem rozhodně nedal svolení, paní profesorko!" ohradil se Percy a uraženě se nafoukl.
"Zrovna jsem jim přikazoval, aby se všichni vrátili do postele! Můj bratr Ron měl zlý sen -"
"TO NEBYL ŽÁDNÝ ZLÝ SEN!" vřískl vztekle Ron. "PROBUDIL JSEM SE, PANÍ PROFESORKO, A STÁL NADE MNOU SIRIUS BLACK. V RUCE DRŽEL NŮŽ!"
Profesorka McGonagallová na něj ohromeně zírala. "Nebuďte směšný, Weasley, jak by asi mohl proniknout otvorem v portrétu?"
"Na to se zeptejte jeho!" poradil jí Ron a ukázal roztřeseným prstem na zadní stranu portrétu sira Cadogana. "Zeptejte se ho, jestli ho viděl -"
Profesorka McGonagallová Rona zpražila podezřívavým pohledem, pak zatlačila na portrét, otevřela ho a vyšla ven. Celá společenská místnost naslouchala se zatajeným dechem.
"Sire Cadogane, nechal jste před chvílí vstoupit do nebelvírské věže nějakého muže?"
"Samozřejmě, vážená dámo!" ujistil ji hlasitě sir Cadogan.
Následovalo ohromené ticho, jež zavládlo ve společenské místnosti i před jejími dveřmi.
"Vy - vy jste ho pustil?" vykoktala profesorka McGonagallová. "Ale - ale co heslo?"
"Hesla měl," oznámil hrdě sir Cadogan. "Měl hesla na celý týden dopředu, vážená dámo. Přečetl mi je z takového malého papírku."
Profesorka McGonagallová se otvorem v podobizně protáhla zpět do společenské místnosti, kde zůstala stát tváří v tvář ohromeným žákům. Byla bílá jako křída.
"Která osoba," zeptala se roztřeseným hlasem, "která nekonečně pošetilá osoba si zapsala hesla na tento týden a potom je někde nechala ležet?"
Zavládlo dokonalé ticho, které narušilo jen to nejtišší představitelné vyděšené zakvílení. Neville Longbottom, který se třásl od hlavy až po paty v plyšových bačkorách, váhavě zvedl ruku.

Kapitola čtrnáctá

Snapeova zášť

Té noci nikdo v nebelvírské věži nespal. Všichni věděli, že je hrad znovu prohledáván, a celá kolej zůstala ve společenské místnosti, kde čekala na zprávu, jestli se Blacka podařilo chytit. Za svítání se opět objevila profesorka McGonagallová a sdělila žákům, že Sirius Black opět uprchl.
Všude, kam následujícího dne zavítali, mohli pozorovat známky přísnějších bezpečnostních opatření. Profesora Kratiknota viděli, jak vstupní bránu učí podle velké podobizny poznat Siriuse Blacka. Filch náhle zaměstnaně pobíhal chodbami sem a tam a zatloukal prkny všechno od drobných prasklin ve zdech až po myší díry. Sir Cadogan dostal výpověď. Jeho podobizna byla přenesena zpět na osamělé odpočívadlo v sedmém patře a na jeho místo se vrátila Buclatá dáma. Byla odborně zrestaurována, stále ještě však pociťovala obrovskou nervozitu a ke své někdejší práci se upsala pouze pod podmínkou, že se jí dostane zvláštní ochrany. Byla najata parta nevlídných bezpečnostních trollů, kteří ji měli hlídat. Trollové v hrozivě vyhlížející skupině přecházeli chodbou, bručivě se spolu domlouvali a porovnávali velikost svých kyjů.
Harry si nemohl nevšimnout, že socha jednooké čarodějnice ve třetím patře zůstala nehlídaná a nezablokovaná. Zdálo se, že Fred s Georgem měli pravdu, když vyslovili domněnku, že jsou - a spolu s nimi teď i Harry, Ron a Hermiona - jediní, kdo vědí o tajné chodbě, která se za ní skrývá.
"Myslíš, že bychom o ní měli někomu povědět?" zeptal se Harry Rona.
"Víme, že sem nechodí přes Medový ráj," odpověděl zamítavě Ron. "Kdyby se tam byl někdo vloupal, doslechli bychom se o tom."
Harry byl rád, že se na to Ron dívá takhle. Kdyby byla zahrazena i chodba začínají v jednooké čarodějnici, už nikdy by se znovu nedostal do Prasinek.
Z Rona se rázem stala slavná osobnost. Poprvé v životě mu lidé věnovali větší pozornost než Harrymu a bylo vidět, že se mu to docela zamlouvá. Přestože byl dosud nočními událostmi vážně otřesen, ochotně každému, kdo o to požádal, líčil, co se stalo, a doprovázel to četnými barvitými podrobnostmi.
"...spal jsem a pak jsem zaslechl, jako by se něco trhalo. Myslel jsem, že se mi to jen zdá, víte? Jenže pak tam byl najednou průvan - vzbudil jsem se a závěsy kolem mé postele byly z jedné strany stržené... Překulil jsem se na druhý bok - a viděl jsem, jak nade mnou stojí... jako kostlivec se spoustou špinavých vlasů - v ruce držel obrovský dlouhý nůž, musel být aspoň třiceticentimetrový.. Podíval se na mě, já se zase podíval na něj, a pak jsem zařval a on honem vzal roha."
"Ale proč?" zeptal se Ron Harryho o něco později, když odešla skupina dívek z druhého ročníku, které si vyslechly jeho hrůzyplnou historku. "Proč utekl?"
Harry si lámal hlavu stejnou otázkou. Proč Black Rona neumlčel, když zjistil, že se ocitl u nesprávné postele, a nepokračoval dál k Harrymu? Už před dvanácti lety přece prokázal, že vraždy nevinných ho nechávají chladným, a tentokrát měl proti sobě pět neozbrojených chlapců, z nichž čtyři spali.
"Zřejmě si uvědomil, že by se stěží dostal z hradu, kdybys zařval a probudil ostatní," prohlásil zamyšleně Harry. "Byl by musel vyvraždit celou kolej, aby se tou dírou v podobizně dostal zas ven... a pak by byl narazil na učitele..."
Neville upadl v totální nemilost. Profesorka McGonagallová se na něj tak rozzlobila, že mu zarazila veškeré budoucí návštěvy Prasinek, udělila mu školní trest a všem ostatním zakázala prozradit mu heslo ke vstupu do věže. Ubožák Neville byl každý večer nucen čekat před vchodem do společenské místnosti, dokud ho někdo nepustil dovnitř, a vystavovat se tam nepříjemnému okukování a úšklebkům bezpečnostních trollů. Ani jeden z těch trestů se však zdaleka nemohl rovnat tomu, který pro něj přichystala jeho babička. Dva dny poté, co se Black vloupal do nebelvírské věže, poslala Nevillovi to nejhorší, co vůbec mohl bradavický žák během snídaně dostat - Huláka.
Velká síň se jako obvykle zaplnila školními sovami, které přinášely poštu, a Neville se zakuckal, když před ním přistála obrovská sova pálená, jež v zobáku svírala jasně rudou obálku. Harrymu a Ronovi, kteří seděli proti němu, bylo okamžitě jasné, že doručený dopis je Hulák - Ron jednoho Huláka dostal od matky v loňském školním roce.
„Já bych zmizel, Neville," poradil mu Ron.
Neville nepotřeboval radit dvakrát. Popadl obálku, držel ji před sebou jako nevybuchlou bombu a tryskem vyběhl ze síně; celý zmijozelský stůl při pohledu na něj vybuchl smíchy. Slyšeli, jak se Hulák ve vstupní hale rozeřval - hlas Nevillovy babičky, kouzlem zesílený na stonásobek normální síly, vykřikoval něco o tom, jak Neville pošpinil pověst celé rodiny.
Harry se příliš nechal unést soucitem s Nevillem, takže si hned nevšiml, že také on dostal dopis. Hedvika mu to připomněla bolestivým klovnutím do zápěstí.
„Au! Ach tak - díky, Hedviko..."
Harry roztrhl obálku, zatímco Hedvika si posloužila trochou Nevillových kukuřičných vloček. Na vzkazu v obálce stálo:

"Nejspíš si nás chce vyposlechnout, co všechno víme o Blackovi," mínil Ron.
V šest hodin večer toho dne tedy Harry s Ronem vyšli z nebelvírské věže, spěšně proběhli kolem bezpečnostních trollů a zamířili po schodech dolů do vstupní síně. Hagrid už tam na ně čekal.
"Nazdárek, Hagride," pozdravil Ron. "Počítám, že chceš slyšet, co se stalo v sobotu v noci, že?"
"Vo tom už jsem slyšel úplně všecko," zavrtěl hlavou Hagrid, otevřel hlavní bránu a vyvedl je ven.
"Ach tak," kývl Ron a zdálo se, že ho to tak trochu vyvedlo z míry.
První, co spatřili, když vešli do Hagridova srubu, byl Klofan, který se pohodlně rozvaloval na Hagridově sešívané přikrývce, obrovská křídla složená těsně u těla, a pochutnával si na velkém talíři mrtvých fretek. Když Harry odtrhl oči od této nepříjemné scény, všiml si, že na dveřích Hagridovy šatní skříně visí ramínko s obrovským hnědým oblekem s

dlouhým vlasem a absolutně ohavnou žlutooranžovou kravatou.
"Co to má znamenat, Hagride?" zeptal se.
"To je na Klofanovu vobhajobu před komisí pro likvidaci nebezpečnejch tvorů," vysvětloval Hagrid. "Bude to tendle pátek. Pojedem spolu do Londýna. Už jsem si zamluvil dvě postele v záchranným autobusu..."
Harrym projel ošklivý záchvěv hanby. Úplně totiž zapomněl, že proces s Klofanem už klepe na dveře, a provinilý výraz v Ronově tváři prozradil, že na to zapomněl i on. Zapomněli i na svůj slib, že Hagridovi pomohou připravit Klofanovu obhajobu; Kulový blesk jim vyhnal z hlavy všechno ostatní.
Hagrid nalil čaj a nabídl jim mísu sladkých bochánků s hrozinkami, těch se však oba raději zdrželi. S Hagridovým kuchařským uměním už měli své zkušenosti.
"Musím si s váma dvěma vo něčem promluvit," začal Hagrid, posadil se mezi ně a zatvářil se neobvykle vážně. "O čem?" zajímal se Harry.
"Vo Hermioně," upřesnil Hagrid. "Co s ní jako má být?" opáčil Ron.
"Ta holka je na tom moc vošklivě, to s ní má bejt. Vod Vánoc už mě tady kolikrát navštívila. Má furt pocit, že zůstala jako kůl v plotě. Nejdřív jste s ní nemluvili kvůli tomu Kulovýmu blesku a teď s ní zas nemluvíte, protože její kocour -"
"- sežral Prašivku!" dořekl za něj rozhořčeně Ron. "Protože její kocour udělal něco, co dělaj všecky kocouři," pokračoval neústupně Hagrid. "Abyste věděli, párkrát se mi tu i rozbrečela. A přitom má teď zrovna spoustu vlastních starostí. Podle mýho názoru si vší tý práce, co se snaží zvládnout, nabrala moc, ukousla si větší sousto, než vůbec může spolknout. A přesto si ještě našla čas, aby mi pomohla s Klofanovým případem, víte... Našla pro mě pár fakt dobrejch argumentů, takže počítám, že by moh mít slušnou šanci..."
"My jsme ti měli taky pomáhat, Hagride - promiň..." začal se rozpačitě omlouvat Harry
"Tohle ti nemám za zlý," zarazil ho Hagrid a odbyl jeho omluvy mávnutím ruky. "Bůh ví, žes toho měl na krku sám taky dost, viděl jsem tě, jak jsi ve dne v noci trénoval famfrpál - musím ale říct, že jsem myslel, že zrovna vám dvěma bude na kamarádce záležet víc než na košťatech nebo na krysách. To je všecko."
Harry s Ronem na sebe zaraženě pohlédli.
"Vážně jí dalo co proto, když tě Black málem pobodal, Rone. Ta holka má srdce na správným místě, a vy dva s ní nemluvíte..."
"Stačilo by, kdyby se zbavila toho kocoura, a hned bych s ní zase mluvil!" přerušil ho rozzlobeně Ron. "Jenže ona se ho pořád zastává. Je jako umanutá a nechce proti němu slyšet jediné slovo!"
"To máš těžký, lidi někdy dokážou bejt do svejch mazlíčků úplný cvoci," poznamenal moudře Hagrid. Za jeho zády vyplivl Klofan na polštář pár fretčích kostí.
Zbytek návštěvy si povídali o vylepšených šancích Nebelvíru na získání famfrpálového poháru. V devět hodin je Hagrid doprovodil zpátky k hradu.
Když se vrátili do společenské místnosti, tlačila se kolem nástěnky spousta lidí.
"Příští víkend jsou Prasinky!" zajásal Ron, když se natáhl přes hlavy ostatních a přečetl si nové oznámení. "Co ty na to?" zeptal se tiše Harryho, když se šli posadit.
"No, Filch tu tajnou chodbu do Medového ráje neobjevil..." odpověděl Harry ještě tišším hlasem.
"Harry!" promluvil mu někdo rovnou do pravého ucha. Harry sebou škubl, otočil se a pohlédl na Hermionu, která seděla u stolu přímo za nimi a vyklízela díru v hradbě knih, za níž byla ukrytá.
"Harry, jestli se znovu vypravíš do Prasinek... povím o tom plánku profesorce McGonagallové!" pohrozila Hermiona.
"Nezdá se ti, jako by tu někdo mluvil, Harry?" zavrčel Ron, aniž by na Hermionu pohlédl.
"Rone, jak můžeš dovolit, aby šel s tebou? Po tom, co Sirius Black málem udělal tobě! Myslím to vážně, povím -"
"Takže tentokrát chceš, aby Harryho vyhodili ze školy!" vyjel na ni vztekle Ron. "To jsi v tomhle roce ještě nenadělala dost škody?"
Hermiona otevřela ústa a chystala se odpovědět, v tom okamžiku jí však s tichým zavrčením vyskočil na klín Křivonožka. Hermiona vrhla jediný vystrašený pohled na Rona, popadla Křivonožku do náruče a honem pelášila k dívčím ložnicím.
"Tak co?" otočil se Ron k Harrymu, jako by je nikdo nepřerušil. "Pojď, když jsme tam byli posledně, vůbec nic jsi neviděl. Ještě jsi ani nebyl u Taškáře!"
Harry se ohlédl a ujistil se, že Hermiona je bezpečně mimo doslech.
"Tak dobrá," rozhodl se. "Tentokrát si s sebou ale vezmu neviditelný plášť."
V sobotu ráno si Harry sbalil do brašny neviditelný plášť, do kapsy si zastrčil Pobertův plánek a spolu se všemi ostatními sešel dolů na snídani. Hermiona po něm neustále vrhala přes stůl podezřívavé pohledy, Harry se jí však odmítal podívat do očí a dal si záležet na tom, aby ho po snídani viděla, jak stoupá zpět po mramorovém schodišti ve vstupní síni, zatímco všichni ostatní zamířili k hlavní bráně.
"Ahoj!" zavolal na Rona. "Uvidíme se, až se vrátíš!" Ron se ušklíbl a spiklenecky na něj mrkl.
Harry spěšně vyběhl do třetího patra a cestou vytáhl z kapsy Pobertův plánek. Přikrčil se za jednookou čarodějnicí, uhladil ho a spatřil, že se k němu blíží drobná tečka. Miniaturní nápis vedle ní hlásal Neville Longbottom.
Harry rychle vytáhl hůlku, zamumlal Dissendium! a strčil do otevřené sochy brašnu, než do ní však stačil sám zalézt, vyšel zpoza rohu Neville.
„Harry! Úplně jsem zapomněl, že ty taky nejedeš do Prasinek!"
"Nazdárek, Neville," pozdravil Harry, spěšně ustoupil od sochy a plánek si zastrčil zpět do kapsy. "Co tady děláš?" zeptal se.
"Nic," pokrčil rameny Neville. "Nedal by sis partičku řachavého Petra?"
"No - teď zrovna ne - měl jsem namířeno do knihovny, abych pro Lupina sepsal tu práci o upírech..."

"Tak to já půjdu s tebou!" zaradoval se Neville. "Taky jsem to ještě nenapsal!"
"Vlastně - počkej - jistě, já zapomněl, vždyť jsem ji včera večer dopsal."
"Vynikající, tak bys mi teď mohl poradit," poprosil Neville s nejistým výrazem v kulaté tváři. "Vůbec nerozumím tomu s tím česnekem - to ho musí jíst nebo..."
Neville zmlkl, tiše zalapal po dechu a hleděl Harrymu přes rameno.
Stál tam Snape. Neville rychle ustoupil za Harryho. "Copak tady vy dva děláte?" zastavil se a prohlížel si je. "Tohle je zvláštní místo na setkání..."
K Harryho obrovskému znepokojení přelétly Snapeovy černé oči po dveřích na obou stranách a spočinuly na jednooké čarodějnici.
"My jsme - my tady žádnou schůzku neměli," vysvětloval Harry. "Prostě jsme se tu potkali."
"Vážně?" ušklíbl se Snape. "Vy máte ve zvyku objevovat se na nečekaných místech, Pottere, a jen zřídkakdy jste tam bezdůvodně... Radil bych vám oběma, abyste se vrátili do nebelvírské věže, kam patříte."
Harry s Nevillem se beze slova otočili a odešli. Když zahýbali za roh, Harry se ohlédl. Snape přejížděl rukou přes hlavu jednooké čarodějnice a pozorně ji zkoumal.
Harrymu se podařilo Nevilla setřást u Buclaté dámy, kde mu nejprve prozradil heslo a pak předstíral, že si v knihovně zapomněl práci o upírech a musí se pro ni vrátit. Jakmile zmizel z dohledu bezpečnostním trollům, vytáhl znovu plánek a přidržel si ho těsně u obličeje.
Zdálo se, že v chodbě třetího patra nikdo není. Harry si plánek pečlivě prohlédl a s nesmírnou úlevou zjistil, že tečka označená Severus Snape je už zase ve své pracovně.
Tryskem se rozběhl zpět k jednooké čarodějnici, otevřel její hrb, vlezl dovnitř a sjel dolů, kde na konci kamenné skluzavky našel svoji brašnu. Mávnutím ruky smazal Pobertův plánek a rychlým krokem vyrazil.
Dokonale schovaný pod neviditelným pláštěm se Harry vynořil ve slunečním světle před Medovým rájem a šťouchl Rona do zad.
"To jsem já," zamumlal.
"Co tě tak zdrželo?" zasyčel Ron. "Motal se tam Snape..."
Vyrazili vzhůru po hlavní ulici.
"Kde jsi?" mumlal neustále Ron koutkem úst. "Jsi tu ještě? To je ale zvláštní pocit..."
Nejdřív zašli na poštu; Ron předstíral, že se vyptává, kolik by stálo, kdyby chtěl poslat sovu Billovi do Egypta, aby měl Harry čas důkladně se tam porozhlédnout. Kolem seděly přinejmenším tři stovky sov, které na ně s tichým houkáním shlížely. Byly tu všemožné druhy od velkých šedých výrů až po drobounké chundelaté sovičky ("Pouze pro místní zásilky"), které byly tak malé, že by se klidně mohly posadit Harrymu do dlaně.
Potom navštívili Taškářovy žertovné předměty, které byly tak nacpané bradavickými žáky, že si Harry musel dávat velký pozor, aby někomu nešlápl na nohu a nevyvolal paniku. Byly tu žertovné a překvapivé pomůcky, schopné splnit i Fredovy a Georgeovy nejdivočejší sny. Harry šeptem Ronovi udílel pokyny a podal mu zpod pláště několik zlatých mincí. Když od Taškáře odcházeli, měli měšce s penězi podstatně lehčí než při příchodu, zato kapsy se jim nadouvaly bombami hnojůvkami, škytacími bonbony, žabincovým mýdlem a každý měl i jeden čajový šálek, který každého, kdo se z něj napil, kousl do nosu.
Venku bylo hezky a vál svěží větřík, takže ani jednomu se nechtělo schovávat se někde vevnitř; prošli tedy kolem Tří košťat a vydali se vzhůru do kopce k Chroptící chýši, kde údajně strašilo nejúporněji ze všech britských strašidelných domů. Chýše stála kousek stranou od vesnice a díky zabedněným oknům a močálovité zarostlé zahradě působila poněkud strašidelně i za denního světla.
"Dokonce i bradavičtí duchové se jí raději vyhýbají," vyprávěl Ron, když se opírali o plot a prohlíželi si ji. "Ptal jsem se Skoro bezhlavého Nicka... říkal, že podle toho, co slyšel, tam přebývá nějaká pěkně drsná chasa. Dovnitř se nikdo nedostane. Fred s Georgem to zkoušeli, ale všechny vchody jsou hermeticky uzavřené..."
Harry, který se při výstupu do kopce pořádně zahřál, právě uvažoval o tom, že si na pár minut svlékne neviditelný plášť, když odněkud znedaleka zaslechli čísi hlasy. Někdo se blížil k domu z protější strany kopce; o minutku později se objevil Malfoy, kterému šli v patách Crabbe a Goyle. Malfoy jim právě cosi říkal.
"...už by mi každým dnem měla přijít od otce sova. Musel na to přelíčení jít, aby jim pověděl, jak to bylo s tou mojí rukou... že jsem s ní tři měsíce nemohl pohnout..." Crabbe s Goylem se zachechtali.
"Je mi fakt líto, že neuslyším, jak se ho ten zarostlý přiblblý kolohnát bude snažit hájit: ‚Von přeci vůbec neni zlej, vážně...' - Říkám vám, že s tím hipogryfem je už teď amen..."
Malfoy si náhle všiml Ronovy přítomnosti. Tvář se mu roztáhla ve zlomyslném úšklebku.
"Co tady děláš, Weasleyi?"
Zahleděl se na zchátralý dům za Ronem.
"Nejspíš bys tady hrozně rád bydlel, že jo, Weasleyi? Necháváš si zdát o tom, že máš ložnici jen sám pro sebe? Slyšel jsem, že doma spíte všichni v jednom pokoji - je to pravda?"
Harry popadl Rona zezadu za hábit, aby mu zabránil vrhnout se po Malfoyovi.
"Přenech ho mně," zasyčel mu do ucha.
Tak dokonalou příležitost prostě nemohl propást. Tiše se přikradl Malfoyovi, Crabbemu a Goylovi za záda, sehnul se a sebral z rozbahněné cesty obrovskou hroudu bláta.
"Zrovna jsme se bavili o tvém kamarádíčkovi Hagridovi," oznámil Ronovi Malfoy. "Jen jsme se snažili představit si, co asi říká komisi pro likvidaci nebezpečných tvorů. Myslíš, že bude brečet, až tomu jeho hipogryfovi uříznou..."
PLESK!
Malfoyovi poskočila hlava dopředu, když ho trefila hrouda bláta; z jeho stříbřitě plavých vlasů náhle odkapávalo na

zem špinavé bahno.
"Co to -"
Ron se rozchechtal tak upřímně, že se musel přidržet plotu, aby se udržel na nohou. Malfoy, Crabbe a Goyle se otočili a přihlouple se rozhlíželi kolem. Malfoy se snažil otřít si vlasy od bláta.
"Opravdu tady nahoře straší, že?" poznamenal Ron s výrazem člověka, který mluví o počasí.
Crabbe a Goyle se tvářili vystrašeně. Proti duchům jim jejich vypracované svaly nebyly nic platné. Malfoy těkal vzteklýma očima po liduprázdném okolí.
Harry se tiše kradl podél cesty k místu, kde jedna obzvlášť rozčvachtaná louže nabízela bohatou zásobu ohavně páchnoucího nazelenalého svinstva.
PLESK!
Tentokrát dostali svou dávku Crabbe s Goylem. Goyle začal na místě zuřivě poskakovat a snažil se vytřít si bahno z malých tupých očí.
"Přilétlo to támhle odtud!" vyhrkl Malfoy, otřel si obličej a upřeně se zadíval na místo asi tak metr dva nalevo od Harryho.
Crabbe se jako mátoha vztekle vrhl kupředu, s dlouhými pažemi nataženými před sebou. Harry se přikrčil, prosmýkl se kolem něj, zdvihl ze země klacek a přetáhl ho přes záda. Popadal se za břicho tichým smíchem, když Crabbe předvedl ve vzduchu jakousi piruetu, aby zjistil, kdo po něm klacek hodil. Protože Ron byl jediný, koho Crabbe viděl, rozběhl se směrem k němu, Harry mu však nastavil nohu. Crabbe zakopl - a jeho obrovská plochá noha se zachytila v lemu Harryho pláště. Harry pocítil prudké škubnutí a pak mu neviditelný plášť sklouzl z obličeje.
Na zlomek vteřiny mu Malfoy hleděl přímo do tváře. "ÁÁÁÁÁ!" zařval a ukázal na Harryho hlavu. Pak se prudce otočil a krkolomnou rychlostí se rozběhl zpět z kopce dolů; Crabbe s Goylem ho následovali.
Harry se honem zahalil pláštěm. To, co se stalo, se už však nedalo napravit.
"Harry!" vyhrkl Ron, klopýtavě pokročil kupředu a zoufale hleděl na místo, kde mu Harry zmizel z dohledu, "asi bys měl honem běžet! Jestli to Malfoy někomu poví - musíš se vrátit na hrad, honem -"
"Tak zatím ahoj," rozloučil se Harry a bez dalšího slova se rozběhl po cestičce dolů do Prasinek.
Uvažoval o tom, zda Malfoy uvěří tomu, co viděl. A bude někdo věřit Malfoyovi? O neviditelném plášti nikdo nevěděl - totiž nikdo kromě Brumbála. Harryho žaludek udělal kotrmelec - pokud Malfoy něco poví, bude Brumbál hned vědět, co se stalo...
Zpátky do Medového ráje, zpátky dolů po schodech do sklepa, přes kamennou podlahu k padacím dvířkům - tam si svlékl plášť, strčil si ho do podpaží a jak nejrychleji mohl, rozběhl se chodbou... Malfoy to určitě stihne zpět dřív než on... Jak dlouho mu potrvá, než najde někoho z učitelů? Přestože se mu nedostávalo dechu a v boku ho bolestivě píchalo, Harry nezpomalil, dokud nedorazil ke kamenné skluzavce. Věděl, že plášť bude muset nechat na místě, byl by to příliš výmluvný důkaz proti němu, kdyby už Malfoy stačil informovat některého učitele. Zastrčil ho do temného kouta a pak začal maximální možnou rychlostí šplhat vzhůru; zpocené ruce se mu smekaly po okrajích šachty. Když dospěl až pod hrb kamenné čarodějnice, zaťukal na něj hůlkou, vystrčil hlavu a vytáhl se ven. Hrb se za ním zavřel, a právě když Harry vyskočil zpoza sochy, slyšel, že se k němu přibližují rázné kroky.
Byl to Snape. Blížil se k Harrymu rychlým tempem, s černým hábitem rozevlátým za sebou, a zastavil se těsně u něj.
"Táák," protáhl.
Ve tváři mu pohrával sotva potlačovaný triumf. Harry se snažil nasadit nevinný výraz, až příliš si však byl vědom svého zpoceného obličeje a zablácených rukou, které honem zastrčil do kapes.
"Pojďte se mnou, Pottere," nařídil mu Snape.
Harry ho následoval po schodech dolů a pokoušel se otřít si ruce do čista o vnitřek hábitu tak, aby si toho Snape nevšiml. Po dalším schodišti sestoupili do sklepení a pokračovali ke Snapeově pracovně.
Harry tam byl pouze jednou a i tenkrát kvůli velice vážnému maléru. Snape si od jeho poslední návštěvy obstaral několik dalších odporných exponátů, které měl rozestavené ve sklenicích na polici za pracovním stolem, kde se leskly v plamenech ohně a přispívaly k hrozivé atmosféře celé místnosti.
"Posaďte se!" vyštěkl Snape.
Harry se posadil, Snape však zůstal stát.
"Pan Malfoy za mnou právě byl s velice podivnou historkou, Pottere," začal Snape.
Harry neodpověděl.
"Řekl mi, že byl nahoře u Chroptící chýše, a narazil tam na Weasleyho - očividně byl sám."
Harry stále nic neříkal.
"Pan Malfoy tvrdí, že stál a hovořil s ním, když ho najednou zezadu trefila do hlavy velká hrouda bláta. Jak myslíte, že se to mohlo stát?"
Harry se snažil nasadit výraz mírného překvapení. "To nevím, pane profesore."
Snapeovy oči se zavrtávaly do Harryho. Bylo to přesně totéž jako snažit se čelit pohledu hipogryfa. Harry se usilovně pokoušel nemrkat.
"Pan Malfoy poté spatřil jisté pozoruhodné zjevení. Nenapadá vás, co to mohlo být, Pottere?"
"Ne," ujistil ho Harry, který tentokrát usiloval, aby jeho hlas zněl nevinně zvědavě.
"Byla to vaše hlava, Pottere. Vznášela se ve vzduchu." Následovalo dlouhé ticho.
"Možná by si měl Malfoy zajít za madame Pomfreyovou," mínil nakonec Harry "Jestli má takovéhle vidiny.."
"Co měla vaše hlava co pohledávat v Prasinkách, Pottere?" otázal se tiše Snape. "Vaší hlavě není vstup do Prasinek povolen. Žádné části vašeho těla není vstup do Prasinek povolen."
"To já vím," přikývl Harry a ze všech sil bojoval, aby se mu ve tváři neobjevila vina ani strach. "Řekl bych, že Malfoy

trpí halucinace..."
"Malfoy žádnými halucinacemi netrpí," zavrčel Snape, sklonil se a položil ruce na obě opěrky Harryho křesla, takže měli obličeje jen dvacet čísel od sebe. "Byla-li v Prasinkách vaše hlava, byl jste tam celý"
"Byl jsem v nebelvírské věži," protestoval Harry. "Jak jste mi nařídil -"
"Může to někdo dosvědčit?"
Harry nechal jeho otázku nezodpovězenou. Snapeovy úzké rty se stáhly v děsivý úsměv.
"No prosím," prohlásil a znovu se vzpřímil. "Všichni, od samotného ministra kouzel až po posledního učitele, se snaží zajistit slavnému Harrymu Potterovi bezpečí před Siriusem Blackem. Jenže slavný Harry Potter je sám sobě zákonem! Jen ať si s jeho bezpečím lámou hlavu obyčejní lidé! Slavný Harry Potter si chodí, kam se mu zachce, a o důsledcích svého jednání nepřemýšlí."
Harry stále nic neříkal. Snape se ho snažil vyprovokovat, aby přiznal barvu, ale on mu tu radost nemínil udělat. Snape neměl jediný důkaz - zatím.
"Jak pozoruhodně se podobáte svému otci, Pottere," prohlásil znenadání Snape a oči se mu leskly. "Ten byl také neuvěřitelně arogantní. Trocha nadání na famfrpálovém hřišti ho vedla k přesvědčení, že je z lepšího těsta než my ostatní. Jak jen se naparoval před svými kamarády a obdivovateli... Jste si tak podobní, až z toho mrazí."
"Můj táta se před nikým nenaparoval," ujelo Harrymu, nestačil se už zarazit. "A já taky ne."
"Tvůj otec taky neměl moc respekt k předpisům," pokračoval Snape, který cítil, že se ocitl ve výhodě, a úzký obličej mu potměšile zářil. "Předpisy platily pro obyčejné smrtelníky, ne pro vítěze famfrpálového poháru. Hlavu nosil tak vysoko v oblacích -"
"DRŽTE UŽ HUBU!"
Harry náhle vyskočil. Lomcoval s ním tak silný vztek, jaký nepocítil od svého posledního večera v Zobí ulici. Bylo mu úplně jedno, že Snapeův obličej ztuhl a v černých očích se mu nebezpečně blýskalo.
"Co jsi to řekl, Pottere?"
"Říkal jsem, abyste si nebral do huby mého tátu!" zařval Harry. "Abyste věděl, tak já vím, jak to bylo! Zachránil vám život! Brumbál mi to pověděl! Nebýt mého táty, vůbec byste tu nebyl!"
Snapeova nezdravě nažloutlá pleť nyní nabyla barvy kyselého mléka.
"A pověděl ti taky pan ředitel, za jakých okolností mi tvůj otec zachránil život?" zašeptal. "Nebo snad podrobnosti považoval za příliš nepříjemné pro tvá vzácně citlivá potteří ouška?"
Harry se kousl do rtu. Nevěděl, co se stalo, a nechtěl to přiznat - zdálo se však, že Snape uhádl pravdu.
"Byl bych strašně nerad, kdybyste odtud odcházel s nějakým falešným obrázkem svého otce," prohlásil a ústa mu zkřivil děsivý škleb. "Představujete si snad, že vykonal nějaký báječně hrdinský čin? V tom případě mi dovolte, abych vás poopravil. Váš otec - kterého si ceníte jako světce - a jeho přátelé si na můj účet přichystali nesmírně zábavný žert, který by byl nepochybně skončil mou smrtí nebýt toho, že váš otec v poslední chvíli ztratil nervy. Na tom, co udělal, nebylo pranic statečného. Zachraňoval nejen moji, ale také svou vlastní kůži. Kdyby ten žert vyšel, byli by ho vyloučili z Bradavic." Snape vztekle cenil nepravidelné zažloutlé zuby. "Vyndejte věci z kapes, Pottere!" vyjel náhle na Harryho.
Harry se nepohnul. V uších mu hlasitě dunělo. "Obraťte kapsy naruby, nebo půjdeme přímo za ředitelem! Obraťte je naruby, Pottere!"
Strnulý úlekem vytáhl neochotně z kapes žertovný pytlík od Taškáře a Pobertův plánek.
Snape sáhl po sáčku od Taškáře.
"To mi dal Ron," vysvětloval Harry a modlil se, aby měl příležitost varovat ho dřív, než ho uvidí Snape. "Totiž - přinesl mi to, když byl posledně v Prasinkách -"
"Vážně? A vy to od té doby pořád nosíte v kapse? To je opravdu dojemné... A co je tohle?"
Snape zdvihl plánek. Harry se vší silou snažil udržet bezvýrazný obličej.
"Jen kousek pergamenu, nosím ho s sebou jen tak, pro všechny případy," pokrčil rameny.
Snape ho otáčel v rukou a upřeně Harryho pozoroval. "No, takový starý kus pergamenu přece určitě nepotřebuješ," prohlásil. "Proč ho prostě - nevyhodit?" Natáhl ruku směrem k ohni.
"Ne!" vyjekl poplašeně Harry.
"Ale, ale!" usmál se Snape a protáhlé nosní dírky se mu chvěly rozčilením. "Je to snad další vzácný dar od pana Weasleyho? Nebo je to - něco jiného? Co takhle dopis napsaný neviditelným inkoustem? Nebo snad - návod, jak se dostat do Prasinek a nemuset přitom projít kolem mozkomorů?"
Harry zamrkal a Snapeovy oči se rozzářily.
"Tak se na to podíváme, hned se na to podíváme..." mumlal, vytáhl hůlku, rozložil si plánek na stole a uhladil ho. Vyjev mi svoje tajemství!" přikázal a přiložil hůlku k pergamenu.
Nic. Harry zaťal ruce v pěst, aby se mu přestaly třást. "Ukaž, co skrýváš!" vyštěkl Snape a vztekle na plánek poklepal.
Pergamen zůstal beze změny. Harry zhluboka dýchal, aby se uklidnil.
"Profesor Severus Snape, učitel této školy, vám přikazuje, abyste mu sdělili informace, které skrýváte!" rozkřikl se Snape a udeřil do plánku hůlkou.
Na hladkém povrchu plánku se náhle začala objevovat slova, jako by na něj psala neviditelná ruka.

Snape ztuhl. Harry ohromeně zíral na vzkaz na pergamenu. Plánek však ještě zdaleka neskončil. Pod prvním nápisem se začal objevovat druhý.

Nebýt toho, že se nacházel v extrémně vážné situaci, byl by se Harry ohromně bavil. A ještě to neskončilo.

Harry vyděšeně zavřel oči. Když je znovu otevřel, plánek už dopsal svůj poslední vzkaz.

Harry čekal, kdy dopadne smrtící úder.
"No dobrá," zašeptal Snape. "Na tohle se ještě podíváme..."
Přešel ke krbu, nabral hrst lesklého prášku ze džbánu na krbové římse a vhodil ho do ohně.
"Lupine!" zahulákal do plamenů. "Rád bych si s tebou promluvil."
Harry zíral ohromeně do ohně. V plamenech se náhle objevil obrovský stín a velikou rychlostí se točil kolem vlastní osy. O několik vteřin později už z krbu vylézal profesor Lupin a ometal si popel z obnošeného hábitu. "Volal jsi, Severusi?" zeptal se vlídně.
"Jistěže, volal," přisvědčil Snape s tváří zkřivenou nenávistným hněvem a přešel zpět ke svému stolu. "Právě jsem nařídil Potterovi, aby obrátil své kapsy naruby, a našel jsem u něj tohle." Ukázal na pergamen, na němž dosud jasně zářila slova pánů Náměsíčníka, Červíčka, Tichošlápka a Dvanácteráka.
Na Lupinově tváři se rozhostil jakýsi zvláštní, neproniknutelný výraz.
"No tak?" dotíral Snape.
Lupin dál upřeně zíral na plánek. Harry měl dojem, že o něčem horečně přemýšlí.
"No tak?" opakoval Snape. "Ten pergamen je očividně plný černé magie. To je přece obor, ve kterém jsi vyhlášený expert, Lupine. Kde myslíš, že Potter k něčemu takovému přišel?"
Lupin zdvihl oči a jediným kratičkým pohledem Harrymu naznačil, aby se do toho nepletl.
"Plný černé magie?" opakoval měkce. "To si vážně myslíš, Severusi? Já bych řekl, že je to jen kus pergamenu, který uráží každého, kdo se ho pokusí přečíst. To je sice dětinské, ale rozhodně nijak nebezpečné. Počítám, že ho Harry koupil v nějakém obchodu s žertovnými předměty -"
"Opravdu?" ucedil Snape. Ústa mu ztuhla vztekem. "Myslíš, že něco takového mohl sehnat v obchodu s žertovnými předměty? Nemyslíš, že je pravděpodobnější, že to dostal přímo od výrobců?"
Harry nechápal, co tím chce Snape říct. Stejně na tom byl i Lupin.
"Myslíš tím od pana Červíčka nebo od některého z těch ostatních?" zeptal se. "Ty snad někoho z nich znáš, Harry?"
"Ne," ujistil ho spěšně Harry.
"No tak vidíš, Severusi," otočil se Lupin zpět k Snapeovi. "Připadá mi to jako něco od Taškáře..."
Jako na zavolanou vrazil do pracovny Ron. Byl absolutně bez dechu a sotva se stačil zarazit před Snapeovým psacím stolem. Držel se za hrudník, v němž ho píchalo, a snažil se promluvit.
"Ty věci - jsem dal - Harrymu - já," lapal po dechu. "Koupil jsem je - už dávno -"
"No prosím!" zaradoval se Lupin, zamnul si ruce a spokojeně se rozhlédl. "A je to zřejmě všechno jasné! Severusi, tohle si vezmu s sebou, smím?" Složil plánek a zastrčil si ho pod hábit. "Harry, Rone, pojďte se mnou, chci si s vámi promluvit o tom pojednání o upírech. - Omluv nás, Severusi."
Harry se neodvážil na Snapea pohlédnout, když odcházeli z jeho pracovny. Bez jediného slova se s Ronem a s Lupinem vrátil až do vstupní síně. Teprve tam se otočil k Lupinovi.
"Pane profesore, já -"
"Nechci slyšet žádné vysvětlování," zarazil ho přísně Lupin. Rozhlédl se po prázdné vstupní síni a ztlumil hlas. "Čirou náhodou je mi známo, že tenhle plánek před mnoha lety pan Filch zkonfiskoval jednomu z žáků. Ano, vím, že je to plánek," dodal, když viděl ohromené pohledy Harryho a Rona. "Nevím, jak jste se k němu dostali vy dva, ale doopravdy žasnu nad tím, že jste nám ho neodevzdali. Zejména poté, co se stalo naposledy, když jeden žák někde nechal ležet volně přístupné informace o hradě. A rozhodně ti ho nemohu vrátit, Harry."
Harry ani nečekal nic jiného. Navíc příliš dychtil po informacích, než aby protestoval.
"Proč si Snape myslel, že jsem ho dostal od jeho výrobců?"
"Protože..." zaváhal Lupin, "protože ti, co ten plánek nakreslili, by tě určitě chtěli vylákat ven ze školy. Považovali by to za ohromnou legraci."
"Vy je znáte?" zeptal se užasle Harry.
"Setkal jsem se s nimi," přisvědčil stroze Lupin. Díval se na Harryho vážněji než kdykoli dřív.
"Nepočítej s tím, že tě budu ještě někdy vytahovat z bryndy, Harry. K tomu, abys bral Siriuse Blacka vážně, tě donutit nemůžu. Domníval jsme se ale, že to, co slyšíš, když se k tobě mozkomorové dostanou příliš blízko, na tebe bude mít větší účinek. Tvoji rodiče položili životy za to, aby zachránili ten tvůj, Harry. Špatně se jim odvděčuješ, když jejich oběť dáváš v sázku kvůli pytlíku čarodějnických rošťáren."
Otočil se a odešel; Harry si po jeho odchodu připadal mnohem hůř než kdykoli ve Snapeově pracovně. Pomalu s Ronem stoupali po mramorovém schodišti. Když procházeli kolem jednooké čarodějnice, vzpomněl si Harry na neviditelný plášť - pořád ještě byl tam dole. Neodvažoval se však jít si pro něj.
"Za to můžu já," ozval se najednou Ron. "To já tě přemluvil, abys šel se mnou do Prasinek. Lupin má pravdu, byla to pitomost, neměli jsme to dělat -"
Zarazil se v půli věty. Došli právě k chodbě, kterou sem a tam přecházeli bezpečnostní trollové, a zjistili, že jim vstříc kráčí Hermiona. Jediný pohled na ni Harrymu prozradil, že už slyšela, co se stalo. Srdce mu vylétlo až do krku - řekla to profesorce McGonagallové?
"Přišla ses nám vysmát?" vyjel vztekle Ron, když se před nimi zastavila. "Nebo jsi na nás teprve teď byla žalovat?"
"Ne," zavrtěla hlavou Hermiona. V ruce držela dopis a rty se jí chvěly. "Jen jsem si myslela, že byste to měli vědět... Hagrid ten případ prohrál. Klofan bude popraven."

Kapitola patnáctá

Famfrpálové finále

"Poslal - poslal mi tohle," pokračovala Hermiona a podávala jim dopis.
Harry ho od ní vzal. Pergamen byl zavlhlý a inkoust byl místy natolik rozmazaný obrovskými slzami, že text přečetl jen s velkými obtížemi.

"To přece nemůžou udělat," vydechl Harry. "To nemůžou. Klofan není nebezpečný."
"Malfoyův otec komisi zastrašil, donutil ji k tomu," prohlásila Hermiona a otírala si oči. "Víte, co je zač. A komise je banda třaslavých senilních tupců, co si nechali nahnat strach. Bude samozřejmě odvolací řízení, to se koná vždycky. Jenže já nevidím žádnou naději - nic se nezmění -"
"Ale ano, změní!" vyhrkl zaníceně Ron. "Tentokrát nebudeš muset všechnu tu práci obstarávat sama, Hermiono. Budu ti pomáhat."
"Ach, Rone!"
Hermiona objala Rona kolem krku a v tu ránu se zhroutila. Rona tím úplně vyděsila a začal ji neobratně hladit po vlasech. Po chvíli se od něj odtáhla.
"Rone, to s Prašivkou je mi doopravdy moc líto..." zavzlykala.
"No... vždyť ona... Už byla stará," koktal Ron, kterému se obrovsky ulevilo, když ho konečně pustila. "A vlastně už k ničemu nebyla. Kdoví, třeba mi teď mamka s taťkou koupí sovu."
Bezpečnostní opatření, která byla na žáky po druhém Blackově vloupání do školy uvalena, znemožňovala Harrymu, Ronovi a Hermioně navštěvovat po večerech Hagrida. Jedinou příležitost, kdy si s ním mohli promluvit, měli při hodinách péče o kouzelné tvory.
Byl ještě šokovaný z vyneseného rozsudku.
"Je to všecko moje vina. Jazyk mi ouplně zdřevěněl. Voni tam proti mně seděli v těch černejch hábitech a mně v jednom kuse padaly papíry s poznámkama na podlahu a zapomínal jsem všecky ty věci, cos mi našla, Hermiono. A potom vstal Lucius Malfoy, prones svou řeč a komise rozhodla do puntíku přesně, jak chtěl on..."
"Ještě zbývá odvolání!" prohlásil odhodlaně Ron. "Ještě to nevzdávej, pracujeme na tom!"
Spolu se zbytkem třídy se vraceli zpět k hradu. Před sebou viděli Malfoye ve společnosti Crabbeho a Goyla; neustále se otáčel a posměšně se smál.
"To k ničemu nebude, Rone," povzdechl si smutně Hagrid, když došli k hradnímu schodišti. "Lucius Malfoy má celou tu komisi v kapse. Nezbejvá mně než dohlídnout, aby Klofan měl zbejvající dny svýho života tak šťastný, jako eště nikdy. To jsem mu prostě dlužnej..."
Hagrid se otočil a s obličejem zabořeným do kapesníku se vydal spěšně k hájovně.
"Podívejte, jak bulí!"
Malfoy, Crabbe a Goyle stáli hned za hlavní hradní bránou a poslouchali.
"Viděli jste někdy takovýho sraba?" popichoval Malfoy. "A to má být náš učitel!"
Harry s Ronem se k němu zuřivě vrhli, Hermiona je však předešla - PLESK!
Vší silou, kterou v sobě našla, vyťala Malfoyovi políček rovnou do obličeje. Malfoy se zapotácel. Harry, Ron, Crabbe i Goyle zůstali užasle stát a zírali, jak Hermiona znovu napřahuje ruku.
"Neopovažuj se říkat o Hagridovi, že je srab, ty hnusná - zrůdo!"
"Hermiono!" uklidňoval ji chabě Ron a pokoušel se chytit ji za ruku, kterou zvedala k další ráně.
"Pust mě, Rone!"
Hermiona vytáhla hůlku a Malfoy o krok ustoupil. Crabbe a Goyle, dokonale zmatení, na něj bezradně zírali a čekali na jeho příkazy.
"Pojďte," zahuhlal Malfoy a v příštím okamžiku všichni tři zmizeli v chodbě vedoucí ke sklepením. "Hermiono!" ozval se znovu Ron, který se na ni díval ohromeně a uznale zároveň.
„Harry, koukej ho v tom famfrpálovém finále porazit!" chraptila Hermiona. "To prostě musíš, protože bych asi nepřežila, kdyby Zmijozel vyhrál."
"Za chvíli nám začínají kouzelné formule," připomněl Ron. "Měli bychom jít."
Spěšně vyrazili po mramorovém schodišti vzhůru k učebně profesora Kratiknota.
"Jdete pozdě, chlapci!" upozornil je káravě profesor Kratiknot, když Harry otevřel dveře učebny. "Tak pojďte, honem, a vytáhněte si hůlky, protože dnes budeme nacvičovat povzbuzovací kouzla. Už jsme se rozdělili do dvojic -"
Harry a Ron honem zamířili k lavici v zadní části učebny a otevřeli si brašny. Ron se ohlédl.
"Kam se poděla Hermiona?"
Harry se také ohlédl. Hermiona do učebny nevešla, přestože Harry věděl, že ještě ve chvíli, kdy otevíral dveře, stála vedle něj.
"To je zvláštní," podivil se a civěl na Rona. "Možná - možná šla do umývárny nebo někam."
Hermiona se však do konce hodiny neobjevila. "Tohle povzbuzovací kouzlo by jí taky prospělo," prohlásil Ron, když třída odcházela na oběd se širokými úsměvy ve tvářích - povzbuzovací kouzla vyvolala ve všech pocit obrovské spokojenosti.
K obědu se Hermiona také nedostavila. Když dojídali jablkový koláč, přestaly účinky povzbuzovacích kouzel pomalu působit, takže oběma naskočily tak trochu vrásky.
"Snad jí Malfoy něco neprovedl, co myslíš?" zeptal se ustaraně Ron, když vybíhali po schodech k nebelvírské věži.
Prošli kolem bezpečnostních trollů, ohlásili se Buclaté dámě heslem Fimfárum a prolezli otvorem v podobizně do

společenské místnosti.
Hermiona seděla u stolu s hlavou položenou na rozevřené učebnici věštění z čísel a hluboce spala. Posadili se k ní každý z jedné strany a Harry ji šťouchnutím probudil.
"Co-co se děje?" hekla Hermiona, která se se škubnutím probrala a nepřítomně se rozhlížela kolem. "Už musíme jít? Co-co teď máme za hodinu?"
"Jasnovidectví, to ale začíná až za dvacet minut," oznámil jí Harry. "Hermiono, jak to, že jsi nebyla na formulích?"
"Cože? No to je hrůza!" vypískla Hermiona. "Já zapomněla jít na formule!"
"Ale jak jsi mohla zapomenout?" nechápal Harry. "Byla jsi s námi přece až do chvíle, kdy jsme došli ke dveřím učebny!"
"To je prostě neuvěřitelné!" lamentovala Hermiona. "Co profesor Kratiknot, zlobil se? Hrome, za to může Malfoy! Myslela jsem na něj, a ztratila jsem pojem o čase."
"Já ti něco povím, Hermiono," ozval se Ron s pohledem upřeným na objemnou učebnici věštění z čísel, která Hermioně před chvílí sloužila jako polštář. "Mám dojem, že se co nevidět zhroutíš. Nabrala sis toho moc."
"I ne, to není pravda!" odsekla rozhořčeně, odhrnula si vlasy z očí a bezradně se rozhlížela, kde má svoji brašnu. "Prostě jsem udělala chybu, to je všechno! Asi bych měla zajít za profesorem Kratiknotem a omluvit se mu... Uvidíme se na jasnovidectví."
Když se k nim Hermiona po dvaceti minutách připojila u žebříku do učebny profesorky Trelawneyové, tvářila se neobyčejně utrápeně.
"Pořád nemůžu uvěřit, že jsem promeškala povzbuzovací kouzla! Vsadím se, že budou mezi zkouškovými otázkami. Profesor Kratiknot to aspoň naznačoval!"
Společně se vyšplhali po žebříku do tmavé a dusné věžní komnaty. Na každém stolku zářila křišťálová koule plná perlově bílé mlhy. Harry, Ron a Hermiona usedli k jednomu dosti rozvrzanému.
"Myslel jsem, že s křišťálovými koulemi budeme začínat až v příštím pololetí," zamumlal Ron a opatrně se rozhlédl, jestli se někde blízko neskrývá profesorka Trelawneyová.
"Nestěžuj si, aspoň to snad znamená, že jsme skončili se čtením z ruky," odpověděl stejně tiše Harry. "Už mi lezlo na nervy, jak sebou pokaždé škubla, když se mi podívala do ruky."
"Zdravím vás," ozval se dobře známý zastřený hlas a profesorka Trelawneyová předvedla svůj obvyklý dramatický výstup ze stínů. Parvati a Levandule se vzrušeně zatetelily; tváře jim osvětlovala mléčná zář křišťálové koule.
"Rozhodla jsem se seznámit vás s křišťálovými koulemi o něco dřív, než jsem měla původně v plánu," oznámila profesorka Trelawneyová, posadila se zády k ohni a rozhlédla se kolem sebe. "Vyčetla jsem ze znamení, že vaše červnové zkoušky budou obsahovat také orbitu, proto bych vám ráda umožnila dostatečnou praxi."
Hermiona si posměšně odfrkla.
"No tedy - vyčetla ze znamení! Kdo asi sestavuje zkouškové otázky? Ona! Tomu říkám fantastická předpověď!" prohlásila a ani se nenamáhala ztlumit hlas.
Těžko se dalo soudit, zda ji profesorka Trelawneyová zaslechla, protože měla obličej skrytý ve stínu. Pokračovala však, jako by se nic nestalo.
"Čtení z křišťálové koule patří k obzvlášť exaktním uměním," vysvětlovala zasněně. "Od žádného z vás neočekávám, že něco uvidí, až se poprvé zahledíte do nekonečných hlubin orbity. Začneme praktickým nácvikem relaxace vědomé mysli a vnějších očí," - při těchto slovech se Ron začal neovladatelně chichotat a musel si ucpat ústa rukou, aby utlumil deroucí se smích - "která napomáhá projasnění vnitřního oka a našeho supervědomí. Budeme-li mít trochu štěstí, někteří z vás možná před koncem hodiny něco uvidí."
Tak tedy začali. Harry nevěděl, jak se na to dívají ostatní, osobně si však připadal jako naprostý idiot, když tupě zíral do křišťálové koule a snažil se vytěsnit z hlavy myšlenky typu "to je hovadina," které se mu do ní neustále vtíraly. Nijak také nepomáhalo, že Ron každou chvíli propukl v tlumený smích a Hermiona ho v jednom kuse napomínala.
"Už jste něco viděli?" zeptal se jich Harry po čtvrthodině vytrvalého zírání do koule.
"Jistě," přikývl Ron a ukázal prstem, "tady na stole je spálenina. Někdo převrhl svíčku."
"Tohle je strašná ztráta času," sykla Hermiona. "Udělala bych lip, kdybych si procvičovala něco užitečného. Třeba ta zameškaná povzbuzovací kouzla..."
Profesorka Trelawneyová prošla kolem nich.
"Přál by si někdo, abych mu pomohla s výkladem tajemných znamení v jeho orbitě?" mumlala do cinkotu svých četných přívěsků.
"Já žádnou pomoc nepotřebuju," zašeptal Ron. "To je přece jasné, co tohle znamená. Dnes v noci bude příšerná mlha."
Harry i Hermiona se hlasitě rozhihňali.
"Tak klid, prosím!" napomenula je profesorka Trelawneyová, když se k nim otočily hlavy všech ostatních. Parvati a Levandule se tvářily šokovaně. "Rušíte jasnovidné vibrace!" Přistoupila k nim a nahlédla do jejich křišťálové koule.
Harry cítil, jak mu srdce padá do kalhot. Byl si jistý, že ví, co přijde...
"Něco tam je!" zašeptala profesorka Trelawneyová a sklonila obličej blíž ke kouli, která se tak dvojnásobně odrazila v jejích velkých brýlích. "Něco se tam pohybuje... ale co to je?"
Harry byl ochoten vsadit všechno, co mu na světě patří, včetně svého Kulového blesku, že ať to bude cokoli, nebude to nic pěkného. A skutečně...
"Bože můj...!" vydechla profesorka Trelawneyová a upřeně pohlédla na Harryho. "Je tam, je zřetelnější než kdy dřív... chlapče můj drahý, krade se k tobě, je čím dál větší - je to Smr..."
"Pproboha zas!" přerušila ji hlasitě Hermiona. "Už zas ten směšný Smrtonoš!"
Profesorka Trelawneyová zdvihla své obrovské oči a pohlédla na Hermionu. Parvati něco pošeptala Levanduli a obě se

na Hermionu pohoršeně zamračily. Profesorka Trelawneyová vstala a prohlížela si Hermionu s neklamnou záští.
"S lítostí musím konstatovat, že od prvního okamžiku, kdy jsi přišla do téhle třídy, má drahá, bylo zcela zřejmé, že pro vznešené umění jasnovidectví nemáš potřebné předpoklady. Nepamatuji se dokonce, že bych kdy potkala žáka, jehož mysl by byla tak beznadějně přízemní." Následoval okamžik ticha. A pak...
"Výborně!" vyhrkla náhle Hermiona, vstala a nacpala Odhalování věcí budoucích do brašny. "Výborně!" zopakovala ještě jednou a přehodila si brašnu přes rameno tak rázně, že Rona málem shodila ze židle. "Takže já to vzdávám! Končím!"
A k naprostému úžasu celé třídy přešla Hermiona k padacím dveřím, kopnutím je rozrazila, vlezla na žebřík, sestoupila a zmizela jim z očí.
Trvalo několik minut, než se třída znovu soustředila na práci. Profesorka Trelawneyová jako by na Smrtonoše úplně zapomněla. Náhlým pohybem se odvrátila od Harryho a Ronova stolku a poněkud těžce oddechovala, když si přitahovala tenoučkou šálu blíž ke krku.
"Jůůůů!" vyjekla najednou Levandule tak hlasitě, že sebou všichni vylekaně škubli. "Jůůůů, paní profesorko, zrovna jsem si vzpomněla! Vy jste ji viděla odcházet, že je to tak? Že jste ji viděla, paní profesorko! Někdy kolem Velikonoc nás jeden z vás opustí navždy! To jste předpověděla už dávno, paní profesorko!"
Profesorka Trelawneyová jí věnovala laskavý úsměv. "Ano, moje drahá, skutečně jsem věděla, že se s námi slečna Grangerová rozloučí. Člověk ovšem pokaždé doufá, že si znamení nesprávně vyložil... Rozuměj, vnitřní oko může být opravdové břímě..."
Bylo vidět, že na Levanduli a Parvati to hluboce zapůsobilo. Obě se posunuly stranou, aby si profesorka Trelawneyová mohla přisednout k jejich stolku.
"Že má dnes Hermiona den, co?" zamumlal Ron Harrymu a zatvářil se trochu vylekaně.
"To tedy má..."
Harry pohlédl do křišťálové koule, neviděl v ní však nic než převalující se bílou mlhu. Opravdu profesorka Trelawneyová znovu spatřila Smrtonoše? Spatří ho i on? Poslední, co teď s neúprosně se blížícím finále famfrpálu potřeboval, byla další málem smrtelná nehoda.
O velikonočních prázdninách si nikdo doopravdy neodpočal. Žáci třetího ročníku ještě nikdy nedostali tolik domácích úkolů najednou. Neville Longbottom vypadal, že nemá daleko k nervovému zhroucení, a nebyl sám.
"A tomuhle se říká prázdniny!" rozčiloval se nahlas jednoho odpoledne ve společenské místnosti Seamus Finnigan. "Do zkoušek je přece ještě spousta času, tak na co si to hrajou?"
Nikdo však neměl víc práce než Hermiona. I bez jasnovidectví jí pořád zbývalo víc předmětů než komukoli jinému. Večer obvykle ze společenské místnosti odcházela jako poslední a následujícího dne ráno se jako první objevovala v knihovně. Pod očima měla stejně hluboké kruhy jako Lupin a neustále působila dojmem, že se užuž rozpláče.
Odpovědnost za odvolání rozsudku nad Klofanem na sebe převzal Ron. Když se právě nevěnoval vlastním povinnostem, pracně se probíral neuvěřitelně tlustými spisy jako Stručná příručka psychologie hipogryfů a Zvíře nebo bestie: Studie brutality hipogryfů. Zabral se do nich natolik, že dokonce zapomínal spílat Křivonožkovi.
Harry mezitím musel na vlastní domácí úkoly hledat čas mezi každodenními famfrpálovými tréninky, vůbec už nemluvě o nekonečných diskusích, které s Woodem vedl o herní taktice. Zápas mezi Nebelvírem a Zmijozelem se měl konat první sobotu po velikonočních prázdninách. Zmijozelští vedli tabulku turnaje o rovné dvě stovky bodů. To znamenalo (jak Wood svému týmu neustále připomínal), že chtějí-li získat pohár, musí nadcházející utkání vyhrát vyšším rozdílem. Znamenalo to také, že hlavní tíže vítězství spočívala na Harryho bedrech, protože za polapení Zlatonky se udělovalo dvě stě padesát bodů.
"Takže ji musíš chytit teprve tehdy, až povedeme o víc než padesát bodů," zdůrazňoval nepřetržitě Wood. "Jen budeme-li mít náskok přes padesát bodů, protože jinak sice zápas vyhrajeme, ale prohrajeme pohár. Je ti to doufám jasné? Musíš Zlatonku chytit teprve tehdy, až..."
"JÁ VÍM, OLIVERE!" zaječel Harry.
Nadcházejícím zápasem byla celá nebelvírská kolej absolutně posedlá. Nebelvír nezískal famfrpálový pohár od té doby, kdy za jeho mužstvo jako chytač hrál legendární Charlie Weasley (Ronův druhý nejstarší bratr). Harry však pochyboval o tom, zda si někdo z ostatních, dokonce včetně Wooda, přeje vítězství stejně toužebně jako on sám.
Nepřátelství mezi Harrym a Malfoyem dosáhlo rekordní intenzity. Malfoye stále ještě hnětlo ponížení, které utrpěl při onom incidentu v Prasinkách, kdy po něm Harry házel blátem, a ještě víc ho štvalo, že se mu nějak podařilo vykroutit se z trestu. Harry zase nezapomněl na Malfoyův podrazácký pokus při utkání proti Havraspáru; byla to ovšem záležitost s Klofanem, která ho plnila maximálním odhodláním zvítězit nad Malfoyem před očima celé školy.
Ještě nikdy v historii, alespoň co paměť všech přítomných sahala, žádnému zápasu nepředcházela tak emocionálně vypjatá atmosféra. Když skončily prázdniny, dosáhlo napětí mezi oběma týmy a jejich kolejemi kritického bodu. Na chodbách školy došlo k celé řadě drobných potyček, které vyvrcholily ošklivým incidentem, po němž jeden žák nebelvírského čtvrtého ročníku a jeden žák zmijozelského šestého ročníku skončili na ošetřovně, protože jim oběma z uší rašil pórek. Pro Harryho znamenalo zmíněné období obzvlášť zlé časy. Nedošel na vyučování bez toho, aby mu zmijozelští ze dveří okolních učeben nenastavovali nohy a nesnažili se dát mu stoličku. Ať šel kamkoli, objevovali se někde poblíž Crabbe s Goylem a zklamaně zase mizeli, pokud byl obklopen spoustou dalších lidí. Wood totiž nařídil, aby měl Harry na každém kroku doprovod ochranného oddílu pro případ, že by se zmijozelští pokusili vyřadit ho ze hry. Celá nebelvírské kolej se tohoto úkolu nadšeně ujala, takže se Harry na jedinou vyučovací hodinu nedokázal dostat včas, protože ho ze všech stran neustále kryl početný štěbetající dav. Harry sám si spíš než o sebe dělal starosti o Kulový blesk. Když na něm právě nelétal, zamykal ho do kufru a o přestávkách pravidelně odbíhal do nebelvírské věže přesvědčit se, že ho tam pořád má.

Večer před zápasem ustaly v nebelvírské společenské místnosti všechny obvyklé kratochvíle. Dokonce i Hermiona odložila své učebnice.
"Nemůžu pracovat," stěžovala si nervózně, "vůbec se nesoustředím."
Panoval tu obrovský kravál. Fred a George Weasleyovi čelili nervozitě tím, že byli ještě ukřičenější a bujnější než obvykle. Oliver Wood se v koutě krčil nad maketou famfrpálového hřiště, posouval po ní hůlkou drobné figurky a něco si pro sebe mumlal. Angelina, Alice a Katie se smály Fredovým a Georgeovým kouskům. Harry seděl s Ronem a s Hermionou poněkud stranou od středu dění a pokoušel se nemyslet na nadcházející den, protože pokaždé, když tak učinil, zmocnil se ho strašlivý pocit, že se mu žaludek obrací naruby.
"Určitě to zvládneš," ujišťovala ho Hermiona, i když sama vypadala absolutně vyděšeně.
"Máš přece Kulový blesk!" připomínal Ron. "Jasnačka," hlesl Harry a sevřel se mu žaludek.
Přišlo to jako vysvobození, když Wood náhle vstal a zahulákal: "Mužstvo! Spát!"
Harry spal mizerně. Nejdřív se mu zdálo, že zaspal a že na něj Wood křičí: "Kdes byl? Museli jsme místo tebe postavit Nevilla!" V dalším snu pak Malfoy a zbytek zmijozelského týmu dorazili na zápas na dracích. Harry mezi nimi právě prolétal krkolomnou rychlostí a snažil se vyhnout plamenům, které vyšlehly z tlamy Malfoyova draka, když si uvědomil, že si svůj Kulový blesk zapomněl doma. Propadl se vzduchem dolů a poplašeně se probudil.
Několik dalších vteřin mu trvalo, než si vzpomněl, že zápas dosud nebyl odehrán, že leží bezpečně v posteli a že rozhodčí by rozhodně nepřipustili, aby mužstvo Zmijozelu hrálo na dracích. Měl ukrutnou žízeň. Jak nejtišeji dovedl, vylezl z postele s nebesy a šel si nalít trochu vody ze stříbrného džbánku pod oknem.
Školní pozemky byly tiché a klidné. Koruny stromů v Zapovězeném lese nečechral ani ten nejslabší vánek a Vrba mlátička, jež se ani nepohnula, působila absolutně nevinně. Vypadalo to, že se zápas bude konat za ideálních podmínek.
Harry odložil pohár a právě se chtěl otočit a vrátit se do postele, když vtom něco upoutalo jeho pozornost. Přes stříbřitě orosený trávník se opatrně kradlo nějaké zvíře.
Harry byl skokem u nočního stolku, popadl brýle, nasadil si je a honem se vrátil k oknu. Nemohl to přece být Smrtonoš - rozhodně ne teď - ne přímo před zápasem -"
Znovu vyhlédl na školní pozemek a asi po minutě horečného pátrání to uviděl. Běželo to teď podél lesa... Vůbec to nebyl Smrtonoš... byla to kočka... Harry úlevně sevřel rukama okenní parapet, když poznal ten ohon podobný kartáči na vymývání lahví. Byl to jen Křivonožka...
Ale byl to doopravdy jen Křivonožka? Harry přimhouřil oči a přitiskl nos ke sklu. Zdálo se mu, že se Křivonožka zastavil. Harry si byl jistý, že vidí ještě něco jiného, co se pohybuje ve stínu stromů.
A v následujícím okamžiku to vyšlo ze stínu ven: obrovský chundelatý černý pes, který si to kradmo namířil přímo přes trávník a Křivonožka mu běžel po boku.
Harry je vyjeveně sledoval. Co to mělo znamenat? Pokud toho psa viděl i Křivonožka, jak mohl být předzvěstí Harryho smrti?
"Rone!" zasyčel Harry. "Probuď se, Rone!" "Co je?"
"Potřebuju, abys mi řekl, jestli něco vidíš!"
"Vždyť je všude tma, Harry," zamumlal ospale Ron. "O čem to mluvíš?"
"Támhle dole -"
Harry rychle znovu vyhlédl z okna.
Křivonožka i pes zmizeli. Harry vylezl na okenní parapet, aby se podíval přímo dolů do stínů hradu, ale nebyli tam. Kam se poděli?
Hlasité zachrápání mu prozradilo, že Ron už zase spí. Druhého dne ráno přivítal Harryho a ostatní hráče nebelvírského týmu při vstupu do Velké síně hlasitý potlesk. Harry se musel široce usmát, když viděl, že jim tleskají i stoly Havraspáru a Mrzimoru. Zmijozelský stůl hlasitě syčel, když kolem něj procházeli. Harry si všiml, že Malfoy vypadá ještě bledší než obvykle.
Wood po celou snídani vybízel svůj tým k jídlu, ale sám se ničeho ani nedotkl. Pak hráče vyhnal na hřiště dřív, než dojedli všichni ostatní, aby se seznámili s podmínkami, za nichž se bude hrát. Když odcházeli z Velké síně, všichni jim znovu zatleskali.
"Hodně štěstí, Harry!" zavolala Cho Changová. Harry cítil, jak se červená.
"Tak dobrá - prakticky vůbec nefouká - slunce trochu oslňuje, to by vám mohlo zhoršit vidění, dávejte si na to pozor - půda je poměrně tvrdá, to je dobré, budeme mít rychlý start -"
Wood přecházel po hřišti, rozhlížel se na všechny strany a mužstvo se mu drželo za zády. Konečně uviděli, jak se v dálce otevřela hlavní hradní brána a zbytek školy se vyhrnul na trávník.
"Do šaten!" zavelel nervózně Wood.
Nikdo neřekl jediné slovo, když se převlékali do zářivě červených hábitů. Harryho by bylo zajímalo, jestli se všichni cítí stejně jako on: jako by k snídani snědl něco obzvlášť neposedného. Zdálo se mu, že neutekla ani minuta, když Wood zavolal: "No tak, už je čas, jdeme -"
Vyšli ven na hřiště a uvítala je přílivová vlna jásotu. Tři čtvrtiny shromážděného davu měly červené kokardy, mávaly červenými vlaječkami se zobrazením nebelvírského lva, nebo držely nad hlavou transparenty s hesly jako NEBELVÍR, DO TOHO! a POHÁR PATŘÍ LVŮM! Za zmijozelskými brankovými tyčemi však byly dvě stovky diváků oblečených v zeleném; na jejich vlaječkách se třpytil zelený zmijozelský had a v první řadě seděl profesor Snape, který měl na sobě stejný zelený hábit jako všichni ostatní a velice pochmurně se usmíval.
"A tady jsou nebelvírští!" vyvolával Lee Jordan, který byl jako obvykle pověřen funkcí komentátora. "Potter, Bellová, Johnsonová, Spinnetová, Weasley, Weasley a Wood. Všeobecně považovaní za nejlepší tým, jaký jsme v Bradavicích

viděli za posledních bůhvíkolik let -"
Leeho komentář zanikl v přívalu nesouhlasného bučení ze zmijozelské tribuny.
"A tady přichází i mužstvo Zmijozelu, vedené kapitánem Flintem. Ten ve složení svého týmu přistoupil k určitým změnám a jak se zdá, dává přednost spíše síle před obratností -"
Ozvaly se další protesty zmijozelských diváků. Harry si však uvědomil, že na Leeově postřehu něco je. Malf.oy byl ve zmijozelském týmu zdaleka nejmenší; všichni ostatní byli přímo obrovití.
"Kapitáni, podejte si ruce!" nařídila madame Hoochová. Flint s Woodem k sobě přistoupili a stiskli si ruce v železném sevření. Vypadalo to, jako by se oba snažili tomu druhému rozdrtit prsty.
"Nasedněte na košťata!" zavelela madame Hoochová. "Tři - dva - jedna -"
Hvizd její píšťalky zanikl v řevu shromážděného davu, když čtrnáct košťat vyrazilo do vzduchu. Harry cítil, jak se mu čupřina odlepila od čela. Ve vzrušení z letu z něj spadla veškerá nervozita, rozhlédl se kolem sebe, spatřil v závěsu za sebou Malfoye, přidal na rychlosti a vydal se hledat Zlatonku.
"A míč má v držení Nebelvír, Alice Spinnetová z nebelvírského mužstva má Camrál a míří s ním přímo ke zmijozelské brance, to vypadá slibně, Alice! Ale ne, sakra... Camrálu se zmocnil Warrington, Warrington ze Zmijozelu se řítí přes celé hřiště - PRÁSK! To byla vynikající práce s Potloukem v podání George Weasleyho, Warrington upustil Camrál, toho se zmocnila - Johnsonová, míč má znovu v držení Nebelvír - tak dělej, Angelino! - překrásná klička kolem Montaguea - uhni, Angelino, to je Potlouk! - A DÁVÁ GÓL! DESET NULA PRO NEBELVÍR!"
Angelina zdvihla zaťatou pěst, když obloukem obkroužila konec hřiště; šarlatové moře pod ní ji nadšeně zdravilo...
"AUU!"
Angelina byla málem smetena z koštěte, když do ní prudce narazil Marcus Flint.
"Pardon!" omlouval se Flint, když dav zdola začal hlasitě protestovat. "Omlouvám se, neviděl jsem ji!"
V příštím okamžiku udeřil Fred Weasley svou odrážečskou holí Flinta do zátylku. Flint narazil nosem do násady koštěte a začal krvácet.
"Tak to by stačilo!" zaječela madame Hoochová a střelhbitě zalétla mezi ně. "Trestné střílení pro Nebelvír pro neodůvodněné napadení jejich odrážečky! Trestné střílení pro Zmijozel za úmyslné zranění jejich odrážeče!"
"To snad ne, slečno!" zavyl Fred, madame Hoochová však foukla do píšťalky a Alice se rozlétla kupředu provést trestné střílení.
"Do toho, Alice!" zahulákal Lee do náhlého ticha, které v davu zavládlo. "TO JE ONO! OKLAMALA BRANKÁŘE! DVACET NULA PRO NEBELVÍR!"
Harry prudce stočil svůj Kulový blesk a sledoval, jak Flint, kterému stále ještě tekla krev z nosu, letí kupředu coby exekutor zmijozelského trestného střílení. Wood se zaťatými zuby poletoval sem a tam před nebelvírskou brankou.
"Samozřejmě, Wood je špičkový brankář!" informoval Lee Jordan publikum, zatímco Flint čekal na hvizd madame Hoochové. "Vynikající! Je velmi těžké ho překonat - opravdu velmi těžké - ANO! TO SNAD NENÍ PRAVDA! CHYTIL TO!"
Harry s úlevou odlétl pryč a rozhlížel se po Zlatonce, přitom však i nadále dával pozor, aby mu neuniklo jediné slovo Leeova komentáře. Bylo životně důležité, aby Malfoye ke Zlatonce nepustil, dokud Nebelvír nebude mít minimálně padesátibodový náskok...
"Míč má v držení Nebelvír, vlastně ne, má ho Zmijozel - ne! - vybojovali ho znovu nebelvírští a teď ho má Katie Bellová, Katie Bellová z Nebelvíru drží Camrál a řítí se s ním přes hřiště - TOHLE BYL ÚMYSLNÝ FAUL!"
Zmijozelský střelec Montague se obloukem dostal před Katii, místo aby se však zmocnil Camrálu, popadl ji za vlasy. Katie udělala ve vzduchu několik přemetů, podařilo se jí udržet se na koštěti, ale upustila Camrál.
Znovu zazněla píšťalka madame Hoochové, která připlachtila k Montagueovi a začala na něj křičet. O minutu později překonala Katie zmijozelského brankáře z dalšího trestného střílení.
"TŘICET NULA! TO VÁS NAUČÍ, VY ŠPINAVÍ PODVODNÍCI -"
"Jordane, pokud nedokážete komentovat nezaujatě -!" "Říkám to, jak to vidím, paní profesorko!"
Harry pocítil obrovskou vlnu vzrušení. Zahlédl Zlatonku - třpytila se u paty jedné z nebelvírských brankových tyčí - ještě ji ale nemohl polapit. Kdyby si jí ovšem všiml Malfoy -!
Nasadil výraz náhlého předstíraného soustředění, obrátil Kulový blesk opačným směrem a prudce vyrazil na zmijozelskou polovinu. Zabralo to. Malfoy ho okamžitě začal pronásledovat, evidentně v domnění, že tam Harry vidí Zlatonku...
PŠŠŠÁ!
Po ráně obrovitého zmijozelského odrážeče Derricka prolétl Harrymu jeden z Potlouků těsně kolem pravého ucha. V příštím okamžiku...
PŠŠŠÁ!
Druhý Potlouk se Harrymu otřel o loket. Blížil se k němu i zbývající odrážeč, Bole.
Harry na kratičký okamžik zahlédl, jak se k němu Bole s Derrickem řítí s napřaženými holemi...
V posledním zlomku vteřiny zdvihl Kulový blesk vzhůru a Bole s Derrickem se srazili s chřustnutím, při němž divákům přeběhl mráz po zádech.
"Chachachá!" chechtal se hlasitě Lee Jordan, když se od sebe oba zmijozelští odrážeči vrávoravě odloučili a drželi se přitom za hlavu. "Máte smůlu, hoši! Příště si budete muset trochu přivstat, abyste dostihli Kulový blesk! - A u míče už je zase Nebelvír, Camrál drží Johnsonová - Flint letí vedle ní - vraž mu loket do oka, Angelino! - To byl jen vtip, paní profesorko, jen vtip - ach ne! -- Míč má Flint, letí s ním směrem k nebelvírské brance - teď ukaž, co umíš, Woode! Chyť -"
Flint však vstřelil gól. Z tribuny zmijozelských se ozval výbuch jásotu a Lee zaklel tak jadrně, že se mu profesorka

McGonagallová pokusila vytrhnout kouzelnický megafon z ruky.
"Promiňte, paní profesorko, promiňte, prosím! Už se to nestane! Takže... Nebelvír vede třicet ku deseti a je znovu u míče -"
Utkání se pomalu měnilo v ten nejsurovější zápas, jakého se kdy Harry zúčastnil. Zmijozelští, které rozzuřilo, jak rychle se Nebelvír ujal vedení, se brzy začali uchylovat k těm nejzákeřnějším zákrokům, jen aby se zmocnili Camrálu. Bole udeřil Alici holí a vymlouval se, že si ji spletl s Potloukem. George Weasley na oplátku Boleho praštil do obličeje loktem. Madame Hoochová nařídila trestné střílení proti oběma týmům a Wood předvedl další efektní zákrok, takže skóre vyskočilo na čtyřicet ku deseti pro Nebelvír.
Zlatonka se opět ztratila. Malfoy se stále ještě držel v těsné blízkosti Harryho, který poletoval nad ostatními hráči a rozhlížel se po ní - jakmile Nebelvír povede o padesát bodů...
Katie dala gól. Padesát ku deseti! Fred a George Weasleyovi kroužili kolem ní se zdviženými holemi pro případ, že by někdo ze zmijozelských pomýšlel na pomstu. Bole a Derrick využili Fredovy a Georgeovy nepřítomnosti a zamířili oběma Potlouky na Wooda. Oba ho jeden po druhém trefili do žaludku, takže zůstal viset ve vzduchu hlavou dolů a neschopen popadnout dech se zoufale držel svého koštěte.
Madame Hoochová byla bez sebe zlostí.
"Na brankáře není dovoleno útočit, nenachází-li se Camrál v brankovišti!" ječela na Boleho a Derricka. "Trestné střílení pro Nebelvír!"
A Angelina proměnila. Šedesát ku deseti! O chviličku později odpálil Fred Weasley jeden z Potlouky na Warringtona a vyrazil mu Camrál z rukou; Alice se Camrálu zmocnila a dopravila ho do zmijozelské brány: sedmdesát ku deseti.
Nebelvírští fanoušci hulákali tak nadšeně, že začínali ztrácet hlas - Nebelvír vedl o šedesát bodů, a kdyby teď Harry chytil Zlatonku, byl by pohár jejich. Harry na sobě téměř cítil stovky očí, které ho sledovaly, jak poletuje nad hřištěm vysoko nad ostatními hráči a s Malfoyem v těsném závěsu za sebou.
A pak ji spatřil. Zlatonka se třpytila ve vzduchu dvacet stop nad ním.
Harry vyrazil obrovskou rychlostí kupředu a vítr mu zahučel v uších. Natáhl ruku, náhle však cítil, že Kulový blesk zpomaluje...
Zděšeně se ohlédl přes rameno. Malfoy se vrhl kupředu, chytil Kulový blesk za ocas a táhl ho zpět.
"Ty... !"
Harry byl naplněn takovým vztekem, že by Malfoye byl nejraději praštil, jenže na něj nedosáhl. Malfoy funěl úsilím, které musel vynaložit, aby se Harryho koštěte udržel, oči mu však zlomyslně zářily. Dosáhl svého - Zlatonka opět zmizela.
"Trestné střílení! Trestné střílení pro Nebelvír! Něco takového jsem v životě neviděla!" ječela madame Hoochová a letěla vzhůru k Malfoyovi, který klouzal zpět na svůj Nimbus Dva tisíce jedna.
"TY HAJZLE ŠVINDLÍŘSKÁ!" hulákal vztekle do megafonu Lee Jordan a uskakoval z dosahu profesorky McGonagallové. "TY ŠPINAVČE, PODVODNÍKU SMR..."
Profesorka McGonagallová se ho ani nesnažila umlčet. Sama naopak hrozila pěstí Malfoyovým směrem, také cosi rozvztekleně ječela a klobouk jí spadl z hlavy.
Trestného střílení se za Nebelvír ujala Alice, byla však tak rozčilená, že branku o několik stop minula. Nebelvírské mužstvo ztrácelo koncentraci, zatímco zmijozelští, potěšení Malfoyovým faulem na Harryho, hnali svůj tým k ještě větším úspěchům.
"Zmijozelští jsou u míče, Zmijozel míří na bránu - Montague dává gól -" zasténal Lee. "Sedmdesát ku dvaceti pro Nebelvír -"
Harry si teď Malfoye hlídal tak těsně, že do sebe každou chvíli naráželi koleny. Rozhodně neměl v úmyslu pustit Malfoye do Zlatončiny blízkosti.
"Nech toho, Pottere!" zařval vztekle Malfoy, když se pokusil zatočit a zjistil, že mu v tom Harry brání. "Angelina Johnsonová získává Camrál pro Nebelvír - leť, Angelino, LEŤ!"
Harry se ohlédl. Doslova všichni zmijozelští hráči kromě Malfoye, dokonce i zmijozelský brankář, se řítili přes hřiště směrem k Angelině - všichni byli připraveni jí zahradit cestu...
Harry otočil Kulový blesk do protisměru, sehnul se tak nízko, že prakticky ležel na násadě, a kopnutím ho vyslal kupředu. Rozlétl se proti zmijozelským jako vystřelená kulka.
"ÁÁÁÁÁ!"
Před řítícím se Kulovým bleskem se všichni rozprchli a Angelina měla volnou cestu.
"JE TO GÓL! JE TO GÓL! Nebelvír vede osmdesát bodů ku dvaceti!"
Harry, který málem čelně narazil do diváků na tribuně, smykem ve vzduchu zastavil, otočil se a zamířil zpět do středu hřiště.
A pak spatřil něco, při čem se mu málem zastavilo srdce. Malfoy se s triumfálním výrazem ve tváři řítil k zemi - a tam, několik stop nad trávníkem, se třpytila drobná zlatá skvrnka.
Harry pobídl Kulový blesk dolů, Malfoy však před ním měl obrovský náskok!
"Leť, leť, leť!" pobízel Harry svoje koště. Pomalu Malfoye dohánělo... Harry se přitiskl k násadě, když vtom na něj Bole vyslal jeden z Potlouků... ale už dosáhl Malfoyových kotníků... už s ním byl na stejné úrovni...
Harry se vrhl kupředu a oběma rukama pustil koště. Odstrčil stranou Malfoyovu paži a...
"MÁM JI!"
S rukou zdviženou vzhůru vyrovnal svůj střemhlavý let a stadion explodoval. Harry vítězně kroužil nad davem diváků a v uších mu podivně zvonilo. V ruce pevně svíral malý zlatý míček, který mu křídly bezmocně tloukl o prsty.
A pak už se k němu řítil Wood, napůl oslepený slzami; chytil Harryho kolem krku a nepokrytě se mu rozplakal na

rameni. Harry ucítil dva tupé nárazy, když se k nim připojili Fred s Georgem, a pak se ozvaly hlasy Angeliny, Alice a Katie: "Vyhráli jsme! Pohár je náš!" V propleteném objetí mnoha paží se nebelvírský tým s chraptivým křikem snesl na zem.
Přes bariéry se na hřiště valili vlna za vlnou fanoušci v jasně červených hábitech. Po zádech je poplácávaly nesčetné ruce. Harry zaznamenával jen jakýsi zmatený dojem hluku a těl, která se na něj tlačila. Pak ho dav i s ostatními spoluhráči zdvihl na ramena. Ocitl se znovu na světle a spatřil Hagrida celého vyzdobeného červenými kokardami - "Teda vy jste jim to nandali, Harry, nandali jste jim to, jupí! Počkej, až todle povím Klofanovi!" Byl tam Percy, který zapomněl na veškerou důstojnost a poskakoval jako šílenec. Profesorka McGonagallová se otřásala ještě většími vzlyky než Wood a otírala si oči obrovskou nebelvírskou vlajkou; konečně zahlédl i Rona s Hermionou, jak se k němu prodírají. Nedostávalo se jim slov. Jen zářili štěstím, když dav odnášel Harryho k tribuně, kde už čekal Brumbál s obrovským famfrpálovým pohárem.
Škoda, že tam někde nebyl nějaký mozkomor... Když vzlykající Wood předával Harrymu pohár a když ho Harry sám zdvihal nad hlavu, měl pocit, že právě teď by dokázal vykouzlit toho nejlepšího Patrona na světě.

Kapitola šestnáctá

Věštba profesorky Trelawneyové

Harryho euforie z toho, že konečně vyhráli famfrpálový pohár, trvala přinejmenším týden. Dokonce i počasí jako by oslavovalo; jak se blížil červen, dny začaly být bezmračné a rozpálené, takže nikdo neměl chuti dělat nic jiného než vyjít si na procházku po školních pozemcích a natáhnout se někde do trávy s několika pintami chlazené dýňové šťávy, možná si zahrát přátelskou partii tchoříčků nebo se dívat, jak se olbřímí oliheň líně převaluje sem a tam po hladině jezera.
Takovému lenošení se však oddávat nemohli. Zkoušky byly prakticky za dveřmi a místo bezcílného bloumání kolem hradu byli chlapci a děvčata nuceni zdržovat se uvnitř a pokoušet se přinutit mozek, aby se soustředil na studium, zatímco otevřenými okny je lákaly ven závany báječného letního vzduchu. Dokonce i Freda a George Weasleyovy bylo vidět nad knihami: chystali se na zkoušky pro NKÚ (náležitou kouzelnickou úroveň), zatímco Percy se připravoval na OVCE (ohavně vyčerpávající celočarodějné exameny), tedy na nejvyšší kvalifikaci, jakou Bradavice nabízely. Protože Percy doufal, že dostane místo na ministerstvu kouzel, potřeboval co nejlepší známky. To se odrazilo v jeho vzrůstající nervozitě: uděloval velice přísné tresty každému, kdo po večerech rušil klid ve společenské místnosti. Nervózněji než on vypadala po pravdě řečeno pouze Hermiona.
Harry s Ronem už se vzdali pokusů vyzvědět od ní, jak je možné, že chodí na několik hodin zároveň, nedokázali se však udržet, když viděli rozvrh zkoušek, který si sama pro sebe sepsala.
V prvním sloupci stálo:

"Hermiono?" vyptával se Ron opatrně, protože Hermiona měla v oněch dnech při sebemenším vyrušení sklon vybuchnout. "Totiž - víš docela jistě, že sis ty údaje opsala správně?"
"Cože?" vyštěkla Hermiona, zdvihla rozvrh zkoušek a prohlédla si ho. "Ano, samozřejmě."
"Má cenu ptát se tě, jak hodláš skládat dvě zkoušky současně?" zajímal se Harry
"Ne," ujistila ho stroze Hermiona. "Neviděl někdo z vás moji Numerologii a Gramatiku?"
"Jo, jistě, půjčil jsem si je, abych si v nich před spaním chvíli početl," odpověděl Ron, ale jen velice tiše. Hermiona začala po stole přešupovat štosy pergamenů a hledat zmíněné učebnice. Přesně v tom okamžiku se v okně ozvalo zašustění křídel a do místnosti vlétla Hedvika. V zobáku pevně svírala nějaký vzkaz.
"To je od Hagrida," oznámil Harry, když ho otevřel. "Jde o Klofanovo odvolací řízení - stanovili ho na šestého." "To je zrovna poslední den našich zkoušek," konstatovala Hermiona, která se stále ještě všude rozhlížela po své učebnici věštění z čísel.
"A to řízení se bude konat tady." pokračoval Harry, který si dosud četl doručený dopis. "Přijede někdo z ministerstva kouzel a - a s ním i kat."
Hermiona vyděšeně vzhlédla.
"Oni s sebou na odvolací řízení rovnou berou kata? To ale vypadá, jako by bylo rozhodnuto předem!"
"Ano, to tedy vypadá," přisvědčil rozvážně Harry.
"To přece nemůžou!" vyjekl Ron. "Takovou dobu jsem strávil tím, že jsem hledal argumenty pro Klofanovu obhajobu! Nemůžou to jen tak ignorovat!"
Harry však měl strašlivé tušení, že komise pro likvidaci nebezpečných tvorů se už na základě doporučení pana Malfoye rozhodla. Dracovi, který byl od nebelvírského triumfu ve famfrpálovém finále viditelně schlíplý, se v posledních několika dnech zjevně vracelo jeho někdejší arogantní sebevědomí. Soudě podle posměšných poznámek, které Harry vyslechl, Malfoy vůbec nepochyboval o tom, že bude Klofan popraven, a očividně byl nesmírně hrdý na to, že se tak stane jeho přičiněním. Harry při těchto příležitostech musel vynaložit veškeré sebeovládání na to, aby nenapodobil Hermionu a nedal Malfoyovi jednu po hubě. A nejhorší ze všeho bylo, že neměli čas ani příležitost jít se podívat za Hagridem, protože nově vyhlášená přísná bezpečnostní opatření dosud nebyla zrušena a Harry se neodvažoval vypravit se pro svůj neviditelný plášť, který zůstal pod jednookou čarodějnicí.
Začal zkouškový týden a v celém hradě zavládlo nepřirozené ticho. Žáci třetího ročníku se v pondělí v době oběda vynořili z učebny přeměňování celí zvadlí a popelaví v obličeji, porovnávali dosažené výsledky a stěžovali si na obtížnost úkolů, které jim byly zadány a k nimž patřila například přeměna čajové konvice v želvu. Hermiona lezla

každému na nervy, protože si stěžovala, že její želva měla nepřesně vybarvený krunýř, což byl detail, který by byl všem ostatním vadil ze všeho nejmíň.
"Ta moje měla místo ocasu pořád ještě hubici, to bylo příšerné..."
"Myslíte, že opravdové želvy vydechovaly páru?"
"Na krunýři jí zůstal ten květinový vzorek. Myslíte, že mi za to strhnou body?"
A hned po obědě, který do sebe v rychlosti naházeli, se opět vrátili nahoru na zkoušku z kouzelných formulí. Hermiona měla pravdu; profesor Kratiknot si skutečně pro testy vybral povzbuzovací kouzla. Harry z čiré nervozity své kouzlo trošičku přehnal, což mělo za následek, že Ron, který s ním byl ve dvojici, se svíjel v neovladatelných záchvatech hysterického smíchu a musel být odveden do odpočívárny, kde si hodinu oddechl, než byl připraven sám kouzlo předvést. Po večeři se žáci spěšně nahrnuli zpět do svých společenských místností, ne však proto, aby odpočívali, ale aby si začali opakovat základy lektvarů, astronomie a péče o kouzelné tvory.
Příštího dne dopoledne předsedal Hagrid zkouškám z péče o kouzelné tvory doopravdy jen velice roztržitě; zdálo se, že se v myšlenkách toulá někde úplně jinde. Vytasil se pro účely zkoušek s velkou nádrží čerstvých tlustočervů a řekl své třídě, že chce-li někdo u zkoušky uspět, musí být jeho tlustočerv na konci hodiny ještě naživu. Vzhledem k tomu, že tlustočervům se nejlépe dařilo tehdy, když se o ně nikdo nestaral, byla to ta nejsnazší zkouška, jakou kdy kdokoli z nich skládal, a navíc Harrymu, Ronovi a Hermioně se během ní naskytla příležitost promluvit si s Hagridem.
"Klofan začíná bejt kapánek skleslej," svěřil se jim Hagrid, který se sklonil až ke stolu a předstíral, že kontroluje, jestli je Harryho tlustočerv ještě naživu. "Už je nejspíš moc dlouho zavřenej. Stejně ale... Pozejtří už budem vědět, na čem jsme... esli dobře nebo zle."
Téhož dne odpoledne skládali ještě zkoušku z lektvarů, která dopadla jednoznačně katastrofálně. Byť se Harry snažil ze všech sil, nepodařilo se mu zahustit matoucí utrejch a Snape, který u něj stál a sledoval ho s výrazem pomstychtivého zadostiučinění, si do poznámkového bloku naškrábal něco, co se podezřele podobalo nule, a přesunul se jinam.
O půlnoci pak v nejvyšší věži hradu následovala astronomie, kterou ve středu dopoledne vystřídaly dějiny čar a kouzel, při nichž Harry spěšně sepsal všechno, co mu kdy vyprávěl Florean Fortescue o středověkých honech na čarodějnice, a představoval si přitom, jak rád by v dusné učebně měl některý z Fortescueových zmrzlinových pohárů s čokoládou a oříšky. Středeční odpoledne znamenalo zkoušku z bylinkářství, kterou skládali v rozpáleném skleníku pod paprsky žhnoucího slunce; pak se málem upečení vrátili do společenské místnosti a tajně se oddávali myšlence, jaké to bude příštího dne ve stejnou dobu, až to budou mít konečně všechno za sebou.
Ve čtvrtek dopoledne skládali předposlední zkoušku z obrany proti černé magii. Profesor Lupin pro ně připravil ten nejneobvyklejší test, jakému se kdokoli z nich kdy podrobil. Byla to jakási obdoba překážkové dráhy pod širým nebem, kde museli přebrodit hluboké brouzdaliště, v němž se skrýval děsovec, proplést se mezi řadou děr v zemi plných karkulinek, překonat bažinatý úsek a nevšímat si přitom zavádějících pokynů bludníčka a nakonec vlézt do staré truhly a svést zápas s novým bubákem.
"Vynikající, Harry," zamumlal Lupin, když Harry se širokým úsměvem vylezl z truhly. "Dávám ti výbornou."
Rozradostněn vlastním úspěchem zůstal Harry venku, kde mohl sledovat Rona a Hermionu. Ron si vedl velice dobře, dokud nenarazil na bludníčka, jemuž se podařilo úspěšně ho zmást natolik, že se až po pás propadl do bahna. Hermiona všechno zvládala naprosto dokonale až do chvíle, kdy dospěla k truhle s bubákem. Asi minutu byla uvnitř, poté však s jekotem vyrazila ven.
"Hermiono!" vyhrkl překvapeně Lupin. "Co se děje?" "Pro-pro-profesorka McGonagallová!" lapala po dechu Hermiona a ukazovala do truhly. "Ří-říkala, že jsem u všech zkoušek propadla!"
Chvíli trvalo, než se jim podařilo Hermionu utišit. Když se konečně znovu jakžtakž ovládala, vydala se spolu s Harrym a Ronem zpět k hradu. Ron měl sice tendenci dělat si z ní kvůli jejímu bubákovi legraci, hádky se však vyvarovali, když pohlédli nahoru na schodiště.
Stál tam Kornelius Popletal, který se ve svém proužkovaném svrchníku lehce potil, a rozhlížel se po školních pozemcích. Když si všiml Harryho, maličko sebou škubl.
"Nazdárek, Harry!" pozdravil ho. "Nejspíš jdeš rovnou ze zkoušky? Už to máš skoro za sebou, co?"
"Ano," přikývl Harry. Hermiona s Ronem, kteří se s ministrem kouzel neznali tak dobře jako Harry, zůstali rozpačitě stát opodál.
"Nádherný den!" poznamenal Popletal a zahleděl se na druhý břeh jezera. "Škoda jen... škoda..."
Zhluboka si povzdechl a podíval se dolů na Harryho. "Zavedla mě sem jistá nepříjemná povinnost, Harry. Komise pro likvidaci nebezpečných tvorů si vyžádala svědka, který má být přítomen popravě šíleného hipogryfa. Protože jsem stejně potřeboval Bradavice navštívit kvůli té záležitosti s Blackem, požádali mě, abych se toho ujal."
"Má to znamenat, že odvolací řízení už proběhlo?" vložil se do hovoru Ron a postoupil kupředu.
"Ne, ne, je naplánované na dnešní odpoledne," vysvětloval Popletal a zvědavě si Rona prohlížel.
"V tom případě možná nebudete muset žádné popravě přihlížet," pokračoval pevným hlasem Ron. "Třeba toho hipogryfa ještě osvobodí!"
Než Popletal stačil odpovědět, objevili se v hradní bráně za jeho zády dva kouzelníci. Jeden z nich byl tak starý, že jim připadalo, jako by se jim přímo před očima sesychal, druhý byl vysoký a urostlý a pod nosem měl úzký černý knírek. Harry se domyslel, že jsou to zástupci komise pro likvidaci nebezpečných tvorů, protože seschlý stařec přimhouřenýma očima pohlédl na Hagridovu hájovnu a slabým hlasem si postýskl: "Ach bože, na tohle už začínám být moc starý... Ve dvě hodiny, že ano, Popletale?"
Muž s černým knírkem ohmatával něco, co mu viselo na opasku. Harry se podíval a spatřil, že přejíždí širokým palcem po ostří lesknoucí se sekery. Ron otevřel ústa a chystal se něco říct, ale Hermiona ho prudce šťouchla do žeber a kývla hlavou směrem k vstupní síni.

"Proč jsi mě zarazila?" vyjel na ni vztekle Ron, když vešli na oběd do Velké síně. "Vidělas je? Už mají dokonce připravenou sekeru! To není žádná spravedlnost!"
"Rone, tvůj taťka pracuje na ministerstvu. Nemůžeš přece takhle mluvit s jeho šéfem!" napomínala ho Hermiona, sama se však také tvářila nesmírně nešťastně.
"Pokud si Hagrid tentokrát zachová chladnou hlavu a přednese řádnou obhajobu, nemůžou přece Klofana popravit..." Harrymu však bylo jasné, že Hermiona tomu, co říká, sama doopravdy nevěří. Chlapci a děvčata všude kolem nich u oběda vzrušeně štěbetali a těšili se, že už odpoledne budou mít po zkouškách, Harry, Ron a Hermiona však tonuli v obavách o Hagrida a Klofana a jejich dobrou náladu nesdíleli.
Harry s Ronem skládali poslední zkoušku z jasnovidectví, zatímco Hermionu na závěr čekalo studium mudlů. Vyšli společně nahoru po mramorovém schodišti, Hermiona se od nich v prvním patře odloučila a oba chlapci pokračovali až do sedmého patra, kde už na točitých schodech vedoucích k učebně profesorky Trelawneyové seděli mnozí jejich spolužáci a snažili se na poslední chvíli si ještě něco vecpat do hlavy.
"Volá si nás k sobě jednotlivě," oznámil Neville, když k němu přisedli. V klíně měl rozevřenou učebnici Odhalování věcí budoucích a četl si v kapitole pojednávající o věštění z křišťálových koulí. "Viděl aspoň někdo z vás vůbec kdy něco v křišťálové kouli?" vyptával se nešťastně.
"Ne," ujistil ho nepřítomně Ron, který se v jednom kuse díval na hodinky. Harry věděl, že odpočítává čas, který ještě zbýval do začátku Klofanova odvolacího řízení.
Fronta čekajících před učebnou se zkracovala jen velice pomalu. Pokaždé, když někdo sešplhal dolů po stříbrném žebříku, zbytek třídy zasyčel: "Na co se ptala? Jak to dopadlo?"
Nikdo z odzkoušených však nic neprozradil.
"Řekla mi, že jí její křišťálové koule prozradila, že pokud vám něco povím, postihne mě strašlivé neštěstí!" zakvílel Neville, když se spouštěl po žebříku k Harrymu a Ronovi, kteří už postoupili až na odpočívadlo.
"Taková výmluva, to se jí podobá," odfrkl si Ron. "Abys věděl, začínám mít dojem, že měla Hermiona v jejím případě úplnou pravdu," ukázal palcem směrem k padacím dveřím nad svou hlavou, "je to stará prolhaná maškara."
"To tedy je," prohlásil Harry a pohlédl na hodinky. Byly právě dvě hodiny. "Kdyby to aspoň neprotahovala..." Parvati slezla po žebříku a nadýmala se pýchou. "Říká, že mám všechny předpoklady k tomu, abych se stala opravdovou vědmou," informovala Harryho a Rona. "Viděla jsem spoustu věcí... No, zlomte vaz!" Spěšně seběhla po točitých schodech k Levanduli. "Ronald Weasley," ozval se známý zamlžený hlas nad jejich hlavami. Ron se na Harryho ušklíbl, vyšplhal po stříbrném žebříku a zmizel. Harry teď zůstal jako poslední, koho zbývalo vyzkoušet. Usadil se na podlahu, zády se opřel o zeď, poslouchal, jak na okně zalitém sluncem bzučí moucha a jeho myšlenky se zatoulaly k Hagridovi.
Konečně, asi po dvaceti minutách, se na žebříku znovu objevily Ronovy velké nohy.
"Jak to šlo?" zajímal se Harry a vstal.
"Je to hovadina," ujistil ho Ron. "Vůbec nic jsem neviděl, tak jsem si prostě něco vymyslel. Myslím ale, že jsem ji nepřesvědčil..."
"Počkej na mě ve společenské místnosti," zamumlal Harry, když se ozvalo volání profesorky Trelawneyové: "Harry Potter!"
Ve věžní komnatě bylo ještě větší vedro než obvykle. Závěsy byly zatažené, oheň vesele plápolal a známý dávivý pach nutkal Harryho ke kašli, když se neohrabaně proplétal mezi neuspořádanou změtí křesílek a stolků k místu, kde seděla profesorka Trelawneyové a čekala na něj před velkou křišťálovou koulí.
"Dobrý den, chlapče," přivítala ho tiše. "Bud tak laskav a podívej se do orbity... Můžeš si dát klidně na čas... potom mi povíš, co v ní vidíš..."
Harry se sklonil nad křišťálovou koulí a vhlížel se do ní, hleděl do ní tak úporně, jak jen byl schopen, a snažil se ji silou vůle přimět, aby mu ukázala něco jiného než vířící bílou mlhu. Nic se však nestalo.
"Tak co?" pobídla ho jemně profesorka Trelawneyové. "Co tam vidíš?"
Horko bylo absolutně vyčerpávající a v nosních dírkách štípal Harryho vonný dým, jenž k němu stoupal z hořícího ohně. Vzpomněl si, co mu před okamžikem řekl Ron, a rozhodl se, že si něco vymyslí.
"N-no..." zakoktal váhavě, "nějaký temný stín... ehmm..." "Čemu se podobá?" vyzvídala šeptem profesorka Trelawneyová. "Zamysli se..."
Harry uvažoval, čeho se chytit, a myšlenky se mu znovu stočily ke Klofanovi.
"Hipogryfovi," pravil pevně.
"Vážně?" zašeptala profesorka Trelawneyová a zaujatě něco čmárala na pergamen, který měla rozložený na kolenou.
"Chlapče můj drahý, je docela možné, že vidíš konečný výsledek potíží chudáka Hagrida s ministerstvem kouzel! Podívej se důkladněji... řekl bys, že ten hipogryf má... že má hlavu?"
"Ano," ujistil ji rozhodně Harry.
"Víš to jistě?" dorážela na něj profesorka Trelawneyová. "Jsi si naprosto jistý, drahoušku? Nevidíš ho třeba, jak se svíjí na zemi a za ním jak nějaká nezřetelná postava zdvihá nad hlavu sekeru?"
"Ne!" odpověděl Harry, jemuž se z toho všeho začal lehce zvedat žaludek.
"Žádnou krev? Vzlykajícího Hagrida?"
"Ne!" opakoval Harry, který už se nemohl dočkat, až opustí dusnou komnatu. "Nezdá se, že by mu něco bylo. A teď - teď odlétá..."
Profesorka Trelawneyová si povzdechla.
"Dobrá, drahoušku, myslím, že už toho necháme... Je to tak trochu zklamání... jsem si ale jistá, žes dělal, co bylo v tvých silách."
Harry s úlevou vstal, popadl brašnu a otočil se k odchodu, vtom se však za ním ozval pronikavý nakřáplý hlas.

"STANE SE TO DNES VEČER."
Harry se prudce otočil. Profesorka Trelawneyová prkenně seděla ve svém křesle; měla rozostřené oči a povislou bradu.
"Pro-prosím?" zakoktal Harry.
Zdálo se však, že ho profesorka Trelawneyová neslyší.
Oči se jí začaly v důlcích protáčet. Harry zůstal stát a zmocňovala se ho panika - vypadala, jako by se o ni pokoušel nějaký záchvat. Zaváhal a napadlo ho, že se rozběhne na ošetřovnu - a pak profesorka Trelawneyová znovu promluvila stejným nakřáplým hlasem, který se jejímu vlastnímu hlasu vůbec nepodobal.
"PÁN TEMNOT SE SKRÝVÁ O SAMOTĚ A BEZ PŘÁTEL, OPUŠTĚN SVÝMI NÁSLEDOVNÍKY. JEHO SLUŽEBNÍK POSLEDNÍCH DVANÁCT LET STRÁVIL V ŘETĚZECH. DNES VEČER, JEŠTĚ PŘED PŮLNOCÍ, SE TENTO SLUŽEBNÍK OSVOBODÍ A VYDÁ SE SPOJIT SÍLY SE SVÝM MISTREM. PÁN TEMNOT ZA PŘISPĚNÍ SVÉHO SLUŽEBNÍKA ZNOVU POVSTANE, SILNĚJŠÍ A DĚSIVĚJŠÍ NEŽ KDY DŘÍV. DNES VEČER... PŘED PŮLNOCÍ.. SE SLUŽEBNÍK... VYDÁNA CESTU... ABY SE ZNOVU PŘIPOJIL... KE SVÉMU MISTROVI..."
Profesorce Trelawneyové klesla hlava na prsa. Z hrdla se jí vydral jakýsi chroptivý zvuk. Pak ale zcela náhle hlavu zas zdvihla.
"Moc se omlouvám, drahoušku," zašveholila jako ze sna. "Dnes je opravdu horko, vždyť víš... na chviličku jsem si asi zdřímla..."
Harry stál jako přikovaný a ohromeně na ni zíral. "Stalo se něco, můj milý?"
"No ... zrovna jste mi řekla, že... že se Pán temnot chystá znovu povstat... že se k němu vrací jeho někdejší služebník..."
Profesorka Trelawneyová se zatvářila dokonale zmateně.
"Pán temnot? Ten, jehož jméno nesmíme vyslovit? Chlapče drahý, o něčem takovém se doopravdy nežertuje - Znovu povstat, to tak -"
"Ale vy jste to právě teď řekla! Povídala jste, že Pán temnot -"
"Myslím, že sis nejspíš také na chviličku zdříml, miláčku!" usoudila profesorka Trelawneyová. "Ani ve snu by mě nenapadlo předpovídat něco tak dokonale nepravděpodobného, jako je tohle!"
Harry sešplhal po žebříku dolů, seběhl po točitých schodech a přemýšlel, jestli... jestli právě z úst profesorky Trelawneyové neslyšel náhodou skutečnou věštbu. Nebo to snad byla jen její představa o impozantním ukončení zkoušky?
O pět minut později už probíhal kolem bezpečnostních trollů, hlídkujících u vchodu do nebelvírské věže, a v hlavě mu stále zaznívala ozvěna slov profesorky Trelawneyové. Míjel početný dav spolužáků, kteří měli namířeno opačným směrem, smáli se a žertovali; hrnuli se ven, aby si trochu užili dlouho očekávané svobody. Když dorazil k otvoru v portrétu a vešel do společenské místnosti, prakticky nikdo v ní už nebyl. V jednom koutě však seděli Ron s Hermionou.
"Profesorka Trelawneyové," oznámil jim udýchaně Harry, "mi právě řekla -"
Při pohledu na výraz v jejich obličejích se však náhle zarazil.
"Klofan to prohrál," šeptl sklesle Ron. "Tohle zrovna přišlo od Hagrida."
Hagridův vzkaz byl tentokrát suchý, nezmáčely ho žádné slzy, zdálo se však, že se mu ruka třásla tak hrozně, že byla jednotlivá slova sotva čitelná.

"Musíme tam jít," prohlásil okamžitě Harry. "Nemůžeme ho nechat, aby tam seděl sám a čekal, až přijde kat!" "Jenže to má být při západu slunce," upozornil ho Ron, který se skelným pohledem díval z okna. "Nikdy by nám nedovolili... a zvlášť ne tobě, Harry..."
Harry si složil hlavu do dlaní a přemýšlel. "Kdybychom jen měli neviditelný plášti..." "A kde je?" zeptala se Hermiona.
Harry jí pověděl, jak ho nechal v tajné chodbě pod jednookou čarodějnicí.
"...jestli mě Snape ještě jednou nachytá někde v blízkosti té sochy, budu z toho mít pěkný průšvih," skončil svoje vysvětlování.
"To máš pravdu," souhlasila Hermiona a vyskočila. "Jestli nachytá tebe... Jak jsi říkal, že se otevírá hrb té čarodějnice?"
"No... poklepeš na něj hůlkou a řekneš Dissendium," prozradil jí Harry. "Ale -"
Hermiona nečekala, až dopoví. Rozhodným krokem vyrazila na protější stranu místnosti, strčila do podobizny Buclaté dámy, otevřela ji a zmizela jim z očí.
"Ona pro něj šla?" žasl Ron a díval se za ní.
Opravdu pro něj šla. Po čtvrthodině se vrátila a stříbřitý plášť měla pečlivě složený pod hábitem.
"Já vůbec nechápu, co to do tebe poslední dobou vjelo, Hermiono!" obrátil se k ní užasle Ron. "Nejdřív dáš facku Malfoyovi, potom práskneš dveřmi profesorce Trelawneyové..."
Hermiona se zatvářila značně polichoceně.
Spolu s ostatními sešli dolů na večeři, když však byli po jídle, nevrátili se do nebelvírské věže. Harry měl neviditelný plášť schovaný na prsou pod hábitem a musel mít neustále založené ruce, aby skryl podivné vyboulení, které tak vzniklo. Nenápadně se uchýlili do prázdné komnaty u vstupní síně a poslouchali, dokud si nebyli jisti, že v ní už nikdo není. Slyšeli, jak síní proběhly poslední dva spěchající a jak se za nimi zabouchly dveře. Hermiona zvědavě vykoukla.
"Všude je klid," zašeptala, "nikde nikdo. Dej sem ten plášť -"
Drželi se těsně u sebe, aby je nikdo neviděl, schovaní pod pláštěm přešli po špičkách vstupní síň a pak se vydali po hlavním kamenném schodišti dolů na školní pozemky. Slunce už se sklánělo ke korunám stromů Zapovězeného lesa a zalévalo jejich horní větve zlatavým přísvitem.
Došli k Hagridově hájovně a zaklepali. Trvalo celou minutu, než se ozval, a když se objevil ve dveřích, rozhlížel se kolem dokola po svém návštěvníkovi; v tváři byl bledý a celý se třásl.
"To jsme my," šeptl Harry. "Máme na sobě neviditelný plášť. Pusť nás dovnitř, svlékneme si ho."

"Neměli jste sem chodit!" pokáral je šeptem Hagrid, ale ustoupil stranou, takže mohli vejít. Rychle za nimi přibouchl a Harry plášť odhodil.
Hagrid tentokrát neplakal, ani se jim nevrhal kolem krku. Vypadal jako člověk, který neví, kde vlastně je a co si má počít. Dívat se na jeho bezmocnost bylo horší než vidět jej plakat.
"Dáte si čaj?" zeptal se. Obrovské ruce se mu třásly, když sahal po konvici.
"Kde je Klofan, Hagride?" zeptala se váhavě Hermiona. "Já - vodved jsem ho ven," odpověděl a polil celý stůl mlékem, když se snažil naplnit džbánek. "Uvázal jsem ho u záhonu s dýněma. Říkal jsem si, že by měl ještě vidět stromy a... A loknout si čerstvýho vzduchu, než..."
Hagridovi se ruce třásly tak silně, že mu džbánek s mlékem vyklouzl a střepy se rozlétly po podlaze.
"Já to uklidím, Hagride," nabídla se Hermiona, přispěchala k němu a pustila se do zaneřáděné podlahy.
"V kredenci je ještě další mlíko," řekl Hagrid, posadil se a rukávem si otřel čelo.
Harry se podíval na Rona a ten jeho pohled plný beznaděje opětoval.
"Nenapadá tě, kdo by v tom ještě mohl něco udělat, Hagride?" zeptal se navztekaně Harry a přisedl si k němu. "Třeba Brumbál -"
"Ten už to zkoušel," povzdechl si Hagrid. "Nemá pravomoc na to zrušit rozhodnutí tý pitomý komise. Říkal jim, že je Klofan úplně normální, jenže voni maj strach... Víte přece, jakej je Lucius Malfoy.. Počítám, že jim nejspíš vyhrožoval... A ten kat, Macnair, to je Malfoyův starej kámoš... aspoň to ale bude rychlý a bezbolestný... A já budu stát vedle něj..."
Hagrid polkl. Očima těkal po hájovně sem a tam, jako by hledal alespoň špetičku naděje či útěchy.
"Brumbál sem za mnou dolů příde, až... až na to dojde. Dneska dopoledne mi poslal vzkaz. Napsal, že chce bejt... že chce bejt se mnou. Brumbál je báječnej chlap..." Hermiona, která se právě hrabala v Hagridově kredenci a hledala džbánek na mléko, honem potlačila tiché vzlyknutí. Vzpřímila se s novým džbánkem v rukou a jen stěží zadržovala slzy.
"My tu s tebou taky zůstaneme, Hagride," začala, ale Hagrid zavrtěl střapatou hlavou.
"Vy se pěkně vrátíte nahoru na hrad. Psal jsem vám přece, že nechci, abyste se na to dívali. A stejně byste tu vůbec neměli bejt... jestli tě Popletal a Brumbál chytěj bez povolení venku, Harry, budeš mít pořádnej malér."
Po Hermionině tváři teď proudem stékaly tiché slzy, dařilo se jí však před Hagridem je skrývat, jak pobíhala sem a tam a připravovala čaj. Když potom zdvihla láhev s mlékem a chystala se přelít trochu do džbánku, náhle vyjekla.
"Rone! Já - to snad nemůže být pravda - to je... to je Prašivka!"
Ron na ni nechápavě zíral. "Co to povídáš?"
Hermiona donesla džbánek na mléko ke stolu a obrátila ho dnem vzhůru. S vyděšeným zapištěním, doprovázeným zoufalou snahou udržet se vevnitř, vypadla na stůl Prašivka.
"Prašivko!" vypravil ze sebe nevěřícně Ron. "Co tady děláš, Prašivko?"
Popadl vzpouzející se krysu a přidržel ji u světla. Prašivka vypadala strašně. Byla ještě vyhublejší, než jak si ji pamatovali, vypadaly jí celé chomáče chlupů, po nichž jí zůstaly široké pruhy holé kůže, a kroutila se Ronovi v rukou, jako by se zoufale snažila osvobodit.
"Už je dobře, Prašivko!" uklidňoval ji Ron. "Tady žádné kočky nejsou! Není tu nic, co by ti mohlo ublížit!" Hagrid náhle vyskočil a upřeně se zadíval z okna. jeho obvykle brunátná tvář nabyla barvy pergamenu. "Už jdou..."
Harry, Ron a Hermiona se prudce otočili. Z dáli od hradních schodů se k nim blížilo několik mužů. V čele kráčel Albus Brumbál a jeho stříbrný plnovous se leskl v záři zapadajícího slunce. Hned za ním cupital Kornelius Popletal. Skupinku uzavírali vetchý starý člen komise pro likvidaci nebezpečných tvorů a kat Macnair.
"Musíte zmizet," vybízel je Hagrid, který se teď třásl po celém těle. "Nesměj vás tu najít... Tak už dělejte, běžte!" Ron si nacpal Prašivku do kapsy a Hermiona se chopila neviditelného pláště.
"Pustím vás zadem," ukázal Hagrid.
Následovali ho ke dveřím vedoucím do zahrádky za hájovnou. Harry si připadal podivně neskutečně a jeho pocit ještě zesílil, když pár metrů před sebou spatřil Klofana, uvázaného u stromu za Hagridovým dýňovým záhonem. Klofan jako by tušil, že se děje něco neblahého. Pohazoval štíhlou hlavou ze strany na stranu a nervózně hrabal kopyty.
"No tak, Klofane," uklidňoval ho Hagrid. "No tak..." Otočil se k Harrymu, Ronovi a Hermioně: "A vy už běžte," přikázal. "Upalujte!"
Ani se nepohnuli. "Hagride, my nemůžeme - " "Povíme jim, jak to doopravdy bylo -" "Nesmějí ho přece zabít -"
"Běžte!" přikázal rozčileně Hagrid. "Už takhle je to dost špatný. Nemusíte se ještě dostat do maléru vy tři!" Neměli na vybranou. Když Hermiona přehazovala neviditelný plášti přes Harryho a Rona, ozývaly se už před hájovnou hlasy. Hagrid pohlédl na místo, kde se mu před okamžikem ztratili z očí.
"Honem utíkejte," vyzval je chraptivě. "Nic neposlouchejte -"
A zamířil do hájenky právě v okamžiku, kdy se ozvalo zaklepání na přední dveře.
Pomalu, jakoby v nějakém děsivém transu, se Harry, Ron a Hermiona potichu vydali na cestu kolem Hagridova domu. Když dospěli na jeho opačnou stranu, přední dveře se právě s hlasitým prásknutím zavřely.
"Pospěšte si, prosím," zašeptala Hermiona. "Já to nesnesu, nevydržím to..."
Vydali se po travnatém svahu vzhůru k zámku. Slunce rychle klesalo za obzor; obloha se zbarvila jasnou šedí s nepatrným purpurovým nádechem, západní horizont však ještě zalévala rubínová záře.
Ron se náhle zarazil.
"No tak, Rone, prosím tě," vyjela na něj Hermiona. "To Prašivka - nelíbí se jí, kde je..."
Ron se předklonil a snažil se udržet krysu v kapse, tu však jako by popadlo šílenství. Zuřivě se zmítala, kroutila a mrskala a všemožně se snažila kousnout ho do ruky.
"Prašivko, ty kryso hloupá, to jsem přece já, Ron," syčel na ni tiše.
Slyšeli, jak Hagrid otevřel dveře, a dolehly k nim mužské hlasy.

"No tak, Rone, pojď už prosím, oni už se na to chystají!" žadonila Hermiona.
"Vždyť už jdu... Prašivko, přestaň s tím!"
Znovu vyrazili; Harry se stejně jako Hermiona snažil nevnímat hlasy, které k nim doléhaly zezadu. Ron se opět zastavil.
"Neudržím ji - Zmlkni, Prašivko, takhle nás každý uslyší -"
Krysa divoce kvičela, ne však dost silně, aby přehlušila zvuky z Hagridovy zahrady. Ozvalo se několik nezřetelně hovořících mužských hlasů zároveň a následovala chvíle ticha, kterou náhle přerušilo zřetelné zasvištění a tupý dopad sekery.
Hermiona se lehce zapotácela.
"Oni to udělali!" zašeptala Harrymu. "Já... nemůžu tomu uvěřit, oni to opravdu udělali!"

Kapitola sedmnáctá

Kocour, krysa a pes

Harry měl z toho šoku na okamžik úplně prázdno v hlavě. Všichni tři stáli pod neviditelným pláštěm jako přimrazení děsem. Poslední paprsky zapadajícího slunce zalévaly školní pozemky, překryté dlouhými stíny, krvavým světlem. Potom za sebou zaslechli šílené skučení.
"To byl Hagrid," zamumlal Harry. Aniž by přemýšlel o tom, co dělá, otočil se a chystal se vyrazit zpět, Ron s Hermionou ho však popadli za ruce.
"To nemůžeme," zašeptal Ron, ve tváři bílý jako papír. "Bude mít ještě větší problémy, jestli se prozradí, že jsme za ním chodili..."
Hermiona dýchala přerývaně a nepravidelně.
"Jak - jak to mohli - udělat?" zajíkala se. "Jak jen mohli?" "Pojďte," vyzval je Ron. Zdálo se, že mu cvakají zuby. Znovu vykročili k hradu, ale postupovali pomalu, aby zůstali dokonale skrytí pod neviditelným pláštěm. Světla rychle ubývalo. Když dorazili na otevřené prostranství, padala všude kolem nich tma, jako by ji na ně někdo seslal kouzlem.
"Nemrskej sebou, Prašivko!" prskal Ron a přitiskl ruku na náprsní kapsu. Krysa sebou zuřivě mlela. Ron se náhle zarazil a pokoušel se ji zastrčit hlouběji. "Co tě to popadlo, ty kryso pitomá? Přestaň se mrskat - AUUU! Ona mě kousla!"
"Buď zticha, Rone!" naléhala šeptem Hermiona. "Popletal tady bude každou chvíli..."
"Když ona - nechce - dát pokoj -"
Prašivku cosi zjevně vyděsilo k smrti. Mrskala sebou a ze všech sil se snažila vymanit z Ronova sevření.
"Co to s ní je, proboha?"
Harry to však právě spatřil - s tělem přikrčeným těsně k zemi a s velkýma žlutýma očima zlověstně světélkujícíma ve tmě se k nim tiše kradl - Křivonožka! Harry nedokázal posoudit, zdali je vidí nebo jde prostě za Prašivčiným pištěním.
"Křivonožka!" zasténala Hermiona. "Ne, běž pryč, Křivonožko! Zmiz!"
Kocour se však blížil víc a víc. "Prašivko - NE!"
Ale bylo pozdě - krysa proklouzla Ronovi mezi sevřenými prsty, dopadla na zem a pelášila pryč. Křivonožka jí byl jediným skokem v patách, a než ho Harry nebo Hermiona stačili zadržet, Ron ze sebe shodil neviditelný plášť a zmizel ve tmě.
"Rone!" zanaříkala Hermiona.
Podívali se s Harrym po sobě a vyrazili na ním; protože pod pláštěm nemohli běžet tryskem, setřásli ho, takže za nimi vlál jako rytířská zástava, když se hnali za Ronem. Odněkud zpředu slyšeli, jak dusá a jak křičí na Křivonožku.
"Nech Prašivku na pokoji - nech ji být! Uteč, Prašivko - poběž sem -"
Ozval se hlasitý tupý úder.
"A mám tě! A ty koukej zmizet, ty hnusná kočko!" Harry s Hermionou se o Rona málem přerazili; klouzavě zastavili těsně před ním. Ron ležel jak dlouhý tak široký na zemi, Prašivku už však měl znovu v bezpečí v kapse; pevně svíral ten třesoucí se uzlíček masa oběma rukama.
"Rone - dělej honem - zpátky pod plášť -" zajíkala se Hermiona. "Brumbál - ministr - za chviličku se tudy budou vracet..."
Než však přes sebe stačili přehodit plášť, dokonce ještě dřív, než se stačili pořádně nadechnout, zaslechli měkké pleskání obrovských tlap. Něco se temnotou řítilo přímo na ně - pes! Obrovitý, uhlově černý pes s bledýma očima. Harry sáhl po hůlce, bylo však už pozdě - pes se odrazil k mohutnému skoku a předními tlapami dopadl Harrymu na prsa. Harry se svalil na záda, zahlcen záplavou chlupů. Cítil horký dech té bestie, viděl její předlouhé zuby...
Prudký skok však způsobil, že se pes vzápětí skutálel z Harryho na zem. Harry se pokusil vstát, přestože mu připadalo, že má zpřelámaná všechna žebra. Slyšel, jak se pes s vrčením obrací a chystá se k novému útoku.
Ron už byl na nohou. Když se pes poznovu vrhl k nim, odstrčil Harryho stranou a zahryzl se Ronovi do natažené paže. Harry po zvířeti skočil a drapl je, ale v ruce mu zůstal jen chomáč chlupů - bestie vlekla Rona pryč stejně snadno, jako by v zubech nesla hadrovou panenku.
A pak - bůhvíodkud - udeřilo Harryho do obličeje cosi tak prudce, že znovu padl k zemi. Slyšel i Hermionin bolestný výkřik a pád.
Zoufale šátral po své hůlce a mrkal, aby se zbavil kapiček krve, jež mu stékaly do očí...
"Lumos!" šeptl.
Z hůlky vytrysklo světlo, jež odhalilo kmen silného stromu. Při honičce za Prašivkou se dostali až k Vrbě mlátičce, v jejíchž větvích to praskalo, jako by jimi zmítal prudký vichr. Kymácely se sem a tam a bránily jim přistoupit blíž.
A tam dole, kde se kmen nořil ze země, byl pes a pozpátku vlekl Rona do velké díry mezi kořeny - Ron se zuřivě bránil,

avšak jeho hlava a horní část těla už mizely v díře...
"Rone!" vykřikl Harry a pokusil se vyrazit za ním, jedna silná větev však smrtícím obloukem vyjela vpřed a donutila ho ustoupit.
Z Rona teď bylo vidět jen jeho nohu, kterou se zahákl o tlustý kořen, aby ho pes nemohl táhnout dál pod zem. Potom však vzduch jak výstřel z pušky prořízlo ošklivé rrrup: to prasklo v Ronově noze a v příštím okamžiku jim zmizela z očí.
"Harry - musíme běžet pro pomoc -!" zabědovala Hermiona. Také ona krvácela. Vrba mlátička jí uštědřila ránu do ramene.
"Ne! Ta potvora je dost velká, může ho sežrat, nemáme čas -"
"Ale bez pomoci se za ním nikdy nedostaneme, Harry..."
Zaútočila proti nim další větev s menšími pakostivými haluzemi vytrčenými vpřed jako sevřené pěsti. "Když se tam dovnitř dostala ta psí obluda, dokážeme to i my," oddechoval těžce Harry, poskakoval sem a tam a pokoušel se proklouznout zlomyslně švihajícími větvemi. Nedokázal se však dostat ani o píď blíž ke kořenům a zůstat mimo dosah úderů, které mu Vrba mlátička uštědřovala.
"Ach pomoc, pomoc," šeptala zoufale Hermiona a nejistě poskakovala na místě, "prosím..."
Křivonožka vyrazil k náhlému útoku. Nečekaně jako had se prosmekl mezi tlukoucími větvemi a položil přední tlapky na jeden ze suků na kmeni.
Vrba jako by se náhle proměnila v mramorovou sochu a znehybněla. Nezatřepotal se a nezaševelil na ní jediný lísteček.
"Křivonožko!" zašeptala udiveně Hermiona. Držela se teď Harryho paže tak křečovitě, až mu to působilo bolest. "Jak věděl -"
"Kamarádí se s tím psem," vysvětloval ponuře Harry. "Už jsem je spolu viděl. Tak pojď - a hůlku měj připravenou -"
V několika sekundách byli až u kmene, ale ještě než se dostali k otvoru mezi kořeny, Křivonožka do něj zajel a mávl jim ocasem podobným štětce na vymývání lahví. Jako druhý se do otvoru vnořil Harry. Vlezl dovnitř hlavou napřed a sklouzl po hlinitém svahu na dno nizoučké chodby. Křivonožka byl kousek před ním a ve světle hůlky mu blýskaly oči.
O pár sekund později sjela dolů k Harrymu i Hermiona.
"Kde je Ron?" šeptla vyděšeným hláskem.
"Někde támhle," ukázal Harry a s ohnutými zády se vydal za Křivonožkou.
"Kde ta chodba ústí nahoru?" vyptávala se Hermiona a lapala po dechu.
"To nevím... Je sice zakreslená na Pobertově plánku, ale Fred s Georgem říkali, že se nikdy nikomu nepodařilo do ní dostat. Je vyznačená jenom k okraji toho plánku, ale mohla by končit v Prasinkách..."
Postupovali tak rychle, jak to jen v hlubokém předklonu šlo; před nimi jim neustále mizel z očí a znovu se objevoval Křivonožkův ocas. Chodba pokračovala dál a dál a Harrymu připadalo, že je přinejmenším stejně dlouhá jako ta, která končila v Medovém ráji. Nedokázal myslet na nic jiného než na Rona a na to, co s ním asi zrovna vyvádí ten obrovitý pes... Nadechoval vzduch do plic krátkými bodavými doušky a přihrbeně klusal vpřed...
A pak chodba začala stoupat, o chviličku později se zatočila a Křivonožka zmizel. Místo něj uviděl Harry skvrnu matného světla, jež do chodby pronikalo malým otvorem.
Zastavili se s Hermionou, lapali po dechu a pomalu se kradli kupředu. Oba zdvihli hůlky, aby zjistili, co za tím otvorem je.
Byla tam nějaká místnost, strašně neupravená a zaprášená. Ze stěn se odlupovaly tapety, podlaha byla plná špinavých skvrn, veškerý nábytek byl rozbitý, jako by ho někdo úmyslně roztřískal. Všechna okna byla zatlučená dřevěnými prkny.
Harry pohlédl na Hermionu, která se tvářila vylekaně, přesto však přikývla.
A tak se vysoukal nahoru a rozhlédl se kolem. V místnosti nikdo nebyl, vpravo však uviděl otevřené dveře, jež vedly do temné předsíňky. Vtom ho Hermiona znovu chytila za paži. Široce rozevřenýma očima si prohlížela zatlučená okna.
"Harry," zašeptala, "myslím, že jsme se dostali do Chroptící chýše."
Harry se díval kolem. Oči mu padly na čalouněné křeslo, které leželo kousíček od nich. Byly z něj vyrvány celé kusy a jednu nohu mu někdo úplně ulomil.
"Tohle neudělal žádný duch," usoudil rozvážně.
V tomtéž okamžiku nahoře cosi zavrzalo. Někdo tam v patře s něčím hýbal. Oba zdvihli oči ke stropu. Hermiona mu stiskla paži tak silně, že málem ztrácel cit v prstech. Pohlédl na ni s tázavě zdviženým obočím. Znovu přikývla a pustila ho.
Jak jen to nejtišeji šlo, vykradli se pomalu do předsíně a začali opatrně stoupat po bortících se schodech. Všechno bylo pokryto tlustou vrstvou prachu; všechno až na široký zářivý pruh na podlaze, jak po ní někdo něco vlekl nahoru.
Dospěli na temné odpočívadlo.
"Nox," zašeptali společně a světla na koncích jejich hůlek uhasla. Byly tam jen jedny otevřené dveře. Když se k nim pomalu plížili, zaslechli, jak se za nimi něco hýbe; dolehlo k nim tiché zasténání a pak hluboké hlasité předení.
Naposledy se dorozuměli pohledem a vzájemným přikývnutím.
Pak Harry kopnutím rozrazil dveře dokořán, s hůlkou pevně sevřenou v ruce a namířenou vpřed.
Na majestátní posteli s nebesy a se zaprášenými závěsy ležel Křivonožka, zamžoural na ně a začal hlasitě příst. Na podlaze vedle postele si Ron svíral nohu, kterou měl zkroucenou v nepřirozeném úhlu.
Harry a Hermiona byli skokem u něj. "Rone - jsi v pořádku?"
"Kde je ten pes?"
"To není pes," sténal Ron. Zuby zatínal bolestí. "Tohle je past, Harry -"
"Co -"
"Ten pes je on ... je to zvěromág..."

Ron zíral kamsi Harrymu přes rameno. Harry se bleskově otočil. Muž, který se do té doby ukrýval ve stínu, s prásknutím přibouchl dveře.
Hustá hříva špinavých, zcuchaných vlasů mu visela až k loktům. Nebýt toho, že mu v temných zapadlých očnicích žhnuly skutečně oči, mohl si ho kdokoli splést s mrtvolou. Voskově žlutou kůži měl přes lícní kosti nataženu tak pevně, že obličej připomínal lebku. Zažloutlé zuby měl vyceněné v širokém úšklebku. Byl to Sirius Black.
"Expelliarmus!" zaskřehotal a namířil na ně Ronovou hůlkou.
Harrymu i Hermioně vystřelily hůlky z rukou a vznesly se vysoko do vzduchu, kde je Black chytil. Pak k nim přistoupil o krok blíž, oči upřené na Harryho.
"Napadlo mě, že přijdeš kamarádovi na pomoc," prohlásil chraptivě. Znělo to, jako by si už dávno odvykl používat hlasu. "Tvůj otec by byl pro mne udělal totéž. Bylo od tebe statečné, žes neběžel pro nikoho z učitelů. Jsem ti za to vděčný... Takhle to totiž všechno bude mnohem jednodušší..."
Posměšná poznámka o otci zadrnčela Harrymu v uších stejnou silou, jako kdyby ji Black zařval z plna hrdla. Harrymu se v prsou zvedla žhavá vlna nenávisti, která neponechávala sebemenší prostor pro strach. Poprvé v životě se mu stalo, že si přál mít v ruce svou hůlku ne proto, aby se mohl bránit, ale proto, aby mohl zaútočit... aby mohl zabít. Aniž by si uvědomoval, co dělá, pokročil kupředu, vtom však zaznamenal pohyb z obou stran a dva páry rukou ho popadly a zadržely. "Ne, Harry!" vydechla Hermiona vyděšeně. Ron však oslovil přímo Blacka.
"Jestli chcete Harryho zabít, budete muset zabít i nás!" prohlásil odhodlaně. Musel vynaložit veškerou sílu, aby se postavil na nohy, zbledl ještě víc a při řeči se lehce zapotácel.
V Blackových potemnělých očích se zablesklo.
"Ty si lehni," doporučil tiše Ronovi. "Jinak si tu nohu ještě víc pochroumáš."
"Slyšel jste?" dorážel na něj chabě Ron, přestože se musel zoufale přidržovat Harryho, aby se udržel na nohou. "Budete nás muset zabít všechny tři!"
"Dnes večer tu dojde jen k jedné vraždě," ušklíbl se ještě spokojeněji Black.
"A pročpak?" vyštěkl Harry, který se marně snažil vymanit z Ronova a Hermionina sevření. "Posledně vám na tom přece tak nezáleželo, nebo snad ano? Nevadilo vám, že jste musel zmasakrovat všechny ty mudly, abyste zlikvidoval Pettigrewa... Tak copak se stalo - snad se z vás v Azkabanu nestal srab?"
"Harry!" zaskučela Hermiona. "Buď zticha!"
"ZABIL MI MÁMU A TÁTU!" zaburácel Harry, přímo s nadlidským úsilím se vytrhl Ronovi i Hermioně a vrhl se vpřed.
Zapomněl na kouzla, zapomněl, že je malý a slabý a je mu pouhých třináct let, kdežto Black je vysoký a dospělý chlap. Věděl jedno jediné - že si přeje Blackovi ublížit, jak nejhůř dovede, a že mu absolutně nezáleží na tom, jak na oplátku ublíží Black jemu...
Možná Blacka šokovalo, že si Harry počíná tak pošetile, nestačil však zdvihnout včas hůlky, které držel. Harry mu jednou rukou sevřel vyhublé zápěstí a špičky hůlek strhl stranou, zatímco kostnatými prsty druhé ruky udeřil Blacka do spánku, až oba padli na zeď...
Hermiona hlasitě ječela, Ron cosi křičel, a pak z hůlek v Blackově ruce vyšlehl oslepující záblesk a do vzduchu vyletěl gejzír jisker, který jen o píď minul Harryho obličej. Harry cítil, jak se vyzáblá paže pod jeho prsty zuřivě zmítá, nepovolil však ve svém stisku a druhou rukou Blacka tloukl do každičké části těla, na kterou dosáhl. Blackova volná ruka však nahmátla Harryho hrdlo... "Ne," sípal. "Příliš dlouho jsem čekal..."
Jeho prsty zesílily stisk. Harry se začal dusit a sklouzly mu brýle.
Pak zahlédl, jak se odněkud zčistajasna vymrštila Hermionina noha. Black s bolestným výkřikem Harryho pustil. Ron skočil po Blackově ruce, jež držela uloupené hůlky, a Harry zaslechl slabounký klapot.
Vysvobodil se z propletence těl a viděl, že se jeho hůlka kutálí po podlaze; skočil po ní, ale... "Kchkchrrrr-pusss-kch!" Do potyčky se zapojil i Křivonožka - drápky obou předních tlapek zaryl hluboko do Harryho paže; Harry ho odhodil stranou, a Křivonožka prudce vyrazil za jeho kutálející se hůlkou.
"NE! NECH JI BÝT!" zařval Harry a rozehnal se po Křivonožkovi kopancem, který přinutil prskajícího kocoura uskočit stranou. Harry popadl hůlku, otočil se... "Uhněte mi z cesty!" zahulákal na Rona a Hermionu. Nemusel jim to říkat dvakrát. Hermiona, která zoufale lapala po dechu a z úst jí tekla krev, uskočila stranou, přitom však stačila ještě popadnout svoji i Ronovu hůlku: Ron se doplazil k posteli s nebesy a vyčerpaně se na ni svalil. Bílý obličej mu teď hrál do zelena a obě ruce pevně svíraly zlomenou nohu.
Black ležel natažený v koutě u stěny. Sledoval, jak se k němu Harry pomalu blíží s hůlkou namířenou na jeho srdce, a vyzáblý hrudník se mu vzdouval rychlými nádechy a výdechy.
"Chceš mě zabít, Harry?" zašeptal.
Harry se zastavil přímo nad ním, hůlkou stále mířil na jeho hruď a upřeně si ho prohlížel. Blackovo levé oko obkroužil duhový monokl a z nosu mu tekla krev.
"Zabil jste mi rodiče," řekl Harry mírně roztřeseným hlasem, hůlka v jeho ruce se však ani trochu nezachvěla. Black na něj upřel své zapadlé oči.
"To nepopírám," hlesl velice tiše. "Kdybys ale věděl, jak to všechno bylo..."
"Jak to bylo?" opakoval Harry a v uších mu zuřivě bušilo. "Prodal jste je Voldemortovi, víc vědět nepotřebuju!"
"Budeš mě muset vyslechnout," prohlásil Black a tentokrát to zaznělo naléhavě. "Budeš litovat, pokud to neuděláš... nechápeš..."
"Chápu mnohem víc věcí, než si myslíte," bránil se Harry a hlas se mu třásl víc než kdykoli předtím. "Vy jste ji nikdy neslyšel, že ne? Moji maminku... jak se snaží Voldemorta přesvědčit, aby mě nechal žít... a za to všechno můžete vy... to byla vaše práce..."

Než některý z nich stačil cokoli říct, jako blesk se kolem Harryho mihlo cosi jasně oranžového. To Křivonožka skočil Blackovi na prsa a usadil se mu přímo u srdce. Black rozpačitě zamrkal a sklonil ke kocourovi oči.
"Zmiz," zahuhlal tiše a pokusil se Křivonožku shodit. Křivonožka se mu však zasekl drápy do hábitu a odmítal se pohnout. Otočil svůj ošklivý, pomačkaný čumák k Harrymu a vzhlédl k němu prosebným pohledem velkých žlutých očí. Harry zaslechl, jak Hermiona po jeho levici tlumeně vzlykla.
Shlížel na Blacka a Křivonožku a hůlku svíral stále úporněji. No a co, tak zabiju i kocoura! Je přece s Blackem spřažený... a je-li ochoten kvůli Blackovi zemřít, aby ho zachránil, je to jen jeho a ne Harryho věc... a to, jak se Black naopak snažil zachránit jeho, jen dokazovalo, že mu na Křivonožkovi záleží víc než na Harryho rodičích...
Harry zdvihl hůlku. Příhodnější okamžik už nenajde. Teď nastala ta pravá chvíle, aby pomstil matku a otce. Zabije Blacka. Musí ho zabít. Tohle je jeho jediná příležitost...
Pomalu ubíhala vteřina za vteřinou. Harry stál jako zkamenělý s hůlkou nachystanou, Black s Křivonožkou stočeným na prsou k němu vzhlížel z podlahy, od postele k nim doléhal Ronův přerývaný dech; Hermiona ani nedutala.
A pak k nim dolehl nový zvuk...
Ozvěna tlumených kroků zdola - někdo byl v přízemí! "JSME TADY NAHOŘE!" zaječela náhle Hermiona. "TADY NAHOŘE - SIRIUS BLACK - HONEM!"
Black sebou vyplašeně škubl, div že Křivonožka nespadl na zem. Harry křečovitě svíral svou hůlku. Tak to konečně udělej! přikazoval mu hlas v jeho hlavě, kroky však už dusaly po schodech a Harry se k tomu pořád neodhodlal.
Dveře místnosti se rozlétly dokořán v kaskádě rudých jisker a Harry se otočil přesně v okamžiku, kdy dovnitř rychlostí dělové koule vrazil profesor Lupin s pobledlou tváří a s hůlkou v pohotovostní poloze. Přelétl očima přes Rona ležícího na podlaze i přes Hermionu, která se bázlivě krčila u dveří, pohlédl na Harryho, který stál s hůlkou namířenou na Blacka, a konečně na Blacka samotného, zhrouceného a krvácejícího u Harryho nohou. "Expelliarmus!" vykřikl hlasitě.
Hůlka už podruhé Harrymu vylétla z ruky; druhé dvě hůlky, které držela Hermiona, ji poslušně následovaly. Lupin je všechny obratně pochytal, pak pokročil dál do místnosti a upřeně si prohlížel Blacka, jemuž na prsou dosud v obranném postoji spočíval Křivonožka.
Harry tam stál a náhle si připadal prázdný. Neudělal to.
Nervy ho zradily. A Blacka teď znovu předají do péče mozkomorům.
Pak Lupin promluvil; měl podivně rozechvělý hlas. "Kde je, Siriusi?"
Harry na Lupina rychle pohlédl. Vůbec nechápal, co má svou otázkou na mysli a o čem to vlastně mluví. Otočil se a znovu se podíval na Blacka.
Jeho tvář byla absolutně bezvýrazná. Několik vteřin zůstal nehybně ležet. Pak velice pomalým gestem zdvihl prázdnou ruku a ukázal na Rona. Harry se po něm zmateně ohlédl: Ron se tvářil stejně nechápavě.
"V tom případě ale..." zamumlal Lupin a zíral na Blacka tak upřeně, jako by se mu snažil číst myšlenky, "...proč se mi neukázal dřív? Pokud totiž -" Lupinovy oči se náhle rozšířily, jako by cosi spatřil za Blackovými zády, něco, co bylo pro všechny ostatní neviditelné, "- pokud to totiž nebyl on... pokud jste se tehdy nevyměnili... a mně o tom neřekli?!"
Black namísto odpovědi velice pomalu přikývl, zapadlé oči však ani na okamžik nespustil z Lupinovy tváře. "Pane profesore," přerušil je hlasitě Harry, "co to má zna...?"
Svou otázku však už nedokončil, protože mu úplně zdřevěněl jazyk. Lupin totiž sklonil hůlku, došel k Blackovi, popadl ho za ruku, vytáhl na nohy, takže Křivonožka spadl na podlahu, a objal ho jako vlastního bratra.
Harry měl pocit, jako by mu v žaludku vybuchla bomba. "TO SNAD NENÍ PRAVDA!" zaječela Hermiona. Lupin pustil Blacka a obrátil se k ní. Zvedla se právě z podlahy a s vykulenýma očima na něho ukazovala prstem. "Vy - vy -!"
"Hermiono -" "Vy a on!" "Uklidni se, Hermiono -"
"Nikomu jsem o tom neřekla!" vřískala. "Celou tu dobu jsem vás kryla -"
"Hermiono, vyslechni mě, prosím!" překřikoval ji Lupin. "Můžu to vysvětlit -"
Harry cítil, jak se celý třese nikoli strachem, ale novou vlnou vzteku.
"Já vám věřil!" rozkřikl se na Lupina a hlas mu neovladatelně přeskakoval. "A vy jste zatím celou tu dobu byl jeho kamarád!"
"Mýlíš se," bránil se Lupin. "Nebyl jsem Siriusův kamarád dvanáct let, teď ale jsem... Dovolte, abych vám to vysvětlil..."
"NE!" zavřískala Hermiona. "Nevěř mu, Harry, pomáhal Blackovi potají proniknout do hradu, patří k těm, co tě chtějí připravit o život -je to vlkodlak!"
Rozhostilo se drnčivé ticho. Všichni teď měli oči upřené na Lupina, který byl sice poněkud pobledlý, jinak však vypadal pozoruhodně klidně.
"Tohle neodpovídá tvým tradičně výborným úsudkům, Hermiono," podotkl. "Obávám se, že z těch tří výroků je pouze jeden správný. Nepomáhal jsem Siriusovi potají proniknout do hradu a rozhodně nechci Harryho připravit o život..."
Tváří mu škubl jakýsi podivný třes. "To, že jsem vlkodlak, ale nepopírám."
Ron se znovu statečně pokusil postavit, s bolestným zaskočením však spadl na podlahu. Lupin se zatvářil ustaraně a vykročil k němu, Ron však zachroptěl: "Nepřibližuj se, vlkodlaku!"
Lupin se na místě zarazil. Pak se s očividným vypětím sil otočil k Hermioně a zeptal se: "Jak dlouho už to víš?"
"Dávno," zašeptala Hermiona. "Od té doby, co jsem psala tu práci pro profesora Snapea..."
"Jistě to rád uslyší," přikývl chladně Lupin. "Zadal vám tu práci právě proto, že doufal, že si někdo uvědomí, co znamenají moje symptomy. Porovnala jsi je s lunárním cyklem a zjistila jsi, že jsem vždycky nemocný za úplňku? Nebo ti došlo, že to byl měsíc, v co se proměnil ten bubák, když mě viděl?"
"Obojí," špitla tiše Hermiona. Lupin se nuceně zasmál.
"Jsi ta nejchytřejší malá čarodějka, jakou jsem kdy potkal, Hermiono."

"To nejsem," povzdechla si Hermiona. "Kdybych byla jen o trošičku chytřejší, byla bych všude rozhlásila, co vlastně jste zač."
"Ale oni to přece vědí," uklidňoval ji Lupin. "Alespoň profesorský sbor to ví."
"Brumbál vás zaměstnal, ačkoli věděl, že jste vlkodlak?" zajíkl se Ron. "Copak se zbláznil?"
"Někteří členové sboru se na to tak dívali," připustil Lupin. "Musel vynaložit obrovské úsilí, aby jisté učitele a učitelky přesvědčil, že není důvod mi nedůvěřovat -"
"A MÝLIL SE!" zařval Harry. "CELOU DOBU JSTE TOTIŽ POMÁHAL TADY TOMU!" Ukazoval prstem na Blacka, který mezitím přešel k posteli s nebesy, položil se na ni a roztřesenou rukou si zakrýval obličej. Křivonožka si k němu vyskočil a s předením se mu uvelebil v klíně. Ron se od nich odtáhl, zlomenou nohu vláčel za sebou.
"Já jsem Siriusovi skutečně nepomáhal," bránil se Lupin. "Dáte-li mi šanci, vysvětlím vám to. Podívejte -" Oddělil od sebe Harryho, Ronovu a Hermioninu hůlku a hodil jim je jako právoplatným majitelům. Harry tu svou ohromeně chytil.
"Tak prosím," pokračoval Lupin a vlastní hůlku si zastrčil zpátky za pás. "Teď jste ozbrojení a já ne. Tak co, vyslechnete mě?"
Harry nevěděl, co si o tom má myslet. Není to nějaká lest?
"Když jste mu tedy nepomáhal," zeptal se a šlehl po Blackovi vzteklým pohledem, "jak jste věděl, že je tady?"
"Dozvěděl jsem se to z plánku," vysvětloval Lupin. "Z Pobertova plánku. Byl jsem zrovna ve svém kabinetu a studoval jej..."
"Vy s ním umíte zacházet?" zatvářil se podezřívavě Harry.
"Samozřejmě že s ním umím zacházet," mávl Lupin netrpělivě rukou. "Pomáhal jsem ho kreslit. Jsem Náměsíčník - to je přezdívka, kterou jsem ve škole dostal od kamarádů."
"Vy jste nakreslil..."
"Důležité je teď to, že jsem ho dnes večer měl neustále v pohotovosti, protože mě napadlo, že byste se ty, Ron a Hermiona mohli pokusit potají navštívit Hagrida ještě před popravou jeho hipogryfa. A měl jsem pravdu, že ano?"
Začal přecházet sem a tam a neustále je pozoroval. U nohou mu vířily drobné obláčky prachu.
"Mohli jste se tam vypravit pod tím starým pláštěm, co máš po otci, Harry -"
"Jak o tom plášti víte?"
"Kdybych měl spočítat, kolikrát jsem Jamese viděl pod tím pláštěm mizet..." Lupin zopakoval své netrpělivé gesto rukou. Jde o to, že na Pobertově plánku je vidět i ten, kdo se schovává pod neviditelným pláštěm. Viděl jsem, jak přecházíte školní pozemky a vcházíte do Hagridovy hájovny. O dvacet minut později jste od Hagrida odešli a vydali se na zpáteční cestu k hradu. Tentokrát vás však doprovázel ještě někdo."
"Cože?" podivil se Harry. "Ne, nikdo nás nedoprovázel." "Nevěřil jsem vlastním očím," pokračoval Lupin, který stále přecházel sem a tam a Harryho poznámku ignoroval. "Myslel jsem, že se ten plánek porouchal. Jak by se asi ten někdo mohl ocitnout mezi vámi?"
"Nikdo s námi nebyl!" ujišťoval ho Harry.
"A pak jsem spatřil další tečku, rychle se k vám blížila a měla označení Sirius Black... Viděl jsem, jak se s vámi srazil, díval jsem se, jak dva z vás zatáhl pod Vrbu mlátičku -"
"Jednoho z nás," opravil ho rozzlobeně Ron. "Ne, Rone," trval na svém Lupin, "dva." Zastavil se a přejížděl očima po Ronovi.
"Myslíš, že bych se mohl na tvou krysu podívat?" zeptal se bez okolků.
"Cože?" vyjekl udiveně Ron. "Co s tím má Prašivka společného?"
"Všechno," odpověděl Lupin. "Tak můžu se na ni podívat, prosím?"
Ron chvíli váhal a pak vjel rukou pod hábit, aby Prašivku vytáhl. Zoufale sebou mrskala, takže ji musel popadnout za dlouhý holý ocas, aby mu neutekla. Křivonožka se v Blackově klíně vztyčil a tiše sykl.
Lupin přikročil blíž k Ronovi. Zdálo se, že si Prašivku prohlíží tak soustředěně, až zadržel dech.
"Tak co?" ozval se znovu Ron, tiskl Prašivku k sobě a tvářil se vystrašeně. "Co má s tím vším společného moje krysa?"
"To není žádná krysa!" zachroptěl náhle Sirius Black. "Jak to myslíte - samozřejmě že to je krysa -"
"Ne, není to krysa," přerušil ho tiše Lupin. "Je to čaroděj." "Je to zvěromág," dodal Black, "a jmenuje se Petr Pettigrew."

Kapitola osmnáctá

Náměsíčník, Červíček, Tichošlápek a Dvanácterák

Trvalo několik vteřin, než jim plně došla absurdnost onoho tvrzení. Potom Ron řekl nahlas, co si Harry říkal jen v duchu.
"Jste oba cvoci."
"To je směšné!" hlesla Hermiona.
"Petr Pettigrew je mrtvý!" přidal se Harry. "To on ho před dvanácti lety zabil!"
Ukázal prstem na Blacka, jehož obličejem škubal křečovitý tik.
"Chtěl jsem ho zabít," zavrčel Black a vycenil žluté zuby, "ale náš Petříček byl tehdy lepší než já... zato tentokrát už mi neuteče!"
A Křivonožka obloukem sletěl na podlahu, když se Black střelhbitě vrhl po Prašivce. Ron zaječel bolestí, protože mu celou vahou dopadl na zlomenou nohu.
"NE, Siriusi!" zahřměl Lupin, přiskočil k němu a odtrhl jej od Rona. "POČKEJ! Takhle to nemůžeš udělat... vždyť oni

musí pochopit, jak to bylo... musíme jim to vysvětlit..."
"Vysvětlit jim to můžeme potom!" zavrčel Black a snažil se Lupina setřást; jednou rukou přitom naprázdno hrabal ve vzduchu, jak se snažil dosáhnout na Prašivku. Ta kvičela jako podřezávané sele a tak zoufale se pokoušela uprchnout, že Rona poškrábala na obličeji i na krku.
"Mají - právo - vědět - všechno!" oddechoval těžce Lupin a tvrdohlavě se snažil Blacka zadržet. "Ron tu krysu choval jako svého domácího mazlíčka! A některým článkům celé té historie pořád ještě nerozumím ani já. A Harry - Harrymu dlužíš pravdu, Siriusi!"
Black se přestal vzpouzet, propadlé oči však dál upíral na Prašivku, kterou Ron pevně svíral pokousanýma, poškrábanýma a krvácejícíma rukama.
"Dobrá, jak myslíš," podvolil se, aniž by spustil krysu z očí. "Pověz jim, co chceš. Ale pověz jim to rychle, Remusi. Chci konečně spáchat tu vraždu, za kterou mě vsadili do vězení..."
"Jste oba šílenci," vydechl roztřeseně Ron a ohlížel se po Harrym a Hermioně, aby u nich našel oporu. "Už toho mám všeho dost. Jdu pryč."
Pokusil se postavit na zdravou nohu, Lupin však opět zdvihl hůlku a namířil ji na Prašivku.
"Budeš mě prostě muset vyslechnout, Rone," konstatoval suše. "Jen se snaž pevně držet Petra, zatímco budeš poslouchat."
"NENÍ TO ŽÁDNÝ PETR, JE TO PRAŠIVKA!" zařval Ron a pokoušel se vecpat krysu zpět do náprsní kapsy, Prašivka však bojovala příliš úporně. Ron se zapotácel, ztratil rovnováhu a Harry ho zachytil a znovu strčil na postel. Pak se otočil k Lupinovi, přičemž Blacka okázale ignoroval.
"Přihlásili se očití svědkové, kteří viděli Pettigrewa umírat," poznamenal. "Byla jich tam plná ulice..." "Neviděli to, co si mysleli, že vidí!" prohlásil rozhořčeně Black, který nepřestal sledovat, jak sebou Prašivka v Ronových rukou zuřivě zmítá.
"Všichni si mysleli, že Sirius Petra zabil," přikývl Lupin. "Já sám jsem si to taky myslel - dokud jsem se dnes večer nepodíval na ten plánek. Protože Pobertův plánek nikdy nelže... Petr je naživu. Ron ho drží v rukou, Harry."
Harry shlédl na Rona, a když se jejich pohledy zkřížily, beze slova se shodli na jednom: Blackovi a Lupinovi přeskočilo. Ta jejich historka absolutně nedávala smysl. Jak by Prašivka mohla být ve skutečnosti Petrem Pettigrewem? Vše nasvědčovalo tomu, že Black v Azkabanu přece jen přišel o rozum - proč ho ale v tom nesmyslu podporuje Lupin?
Pak se ozvala Hermiona. Mluvila lehce roztřeseným, zdánlivě klidným hlasem, jako by se profesora Lupina snažila silou vůle přimět, aby přestal plácat nesmysly. "Ale, pane profesore... Prašivka přece nemůže být Pettigrew... to přece nejde a vy to sám dobře víte..."
"Proč by to nešlo?" zeptal se Lupin vyrovnaným tónem, jako by právě měli vyučovací hodinu a jako by Hermiona prostě v pokusu s ďasovci narazila na nějaký problém.
"Protože... protože kdyby byl Petr Pettigrew zvěromág, lidé by o tom určitě byli věděli. Probírali jsme zvěromágy s paní profesorkou McGonagallovou. A když jsem pak dělala domácí úkol, našla jsem si je v encyklopedii - ministerstvo si vede záznamy o všech kouzelnících a čarodějkách, kteří jsou schopni přeměňovat se ve zvířata. Vede si rejstřík, v němž se uvádí, v jaké zvíře se kdo proměnil, je tam založen jejich popis a spousta dalších údajů. Později jsem o tom mluvila s profesorkou McGonagallovou a zjistila jsem, že v tomhle století se zatím našlo pouze sedm zvěromágů, jenže Pettigrewovo jméno mezi nimi nebylo..."
Harry měl sotva čas užasnout v duchu nad tím, kolik péče Hermiona vynakládá na vypracování svých domácích úkolů, když se Lupin hlasitě rozesmál.
"Už máš zase pravdu, Hermiono!" řekl pochvalně. "Jenže ministerstvo se nikdy nedozvědělo, že bývaly doby, kdy se v okolí Bradavic potulovali hned tři neregistrovaní zvěromágové."
"Jestli jim chceš tu historku vylíčit, tak už se do toho pusť, Remusi," zabručel Black, který vytrvale sledoval každý Prašivčin zoufalý pohyb. "Čekal jsem dvanáct let a déle už čekat nehodlám."
"Samozřejmě... ale budeš mi s tím muset pomoct, Siriusi," podotkl Lupin. "Já jen vím, jak to všechno začalo..." Lupin se náhle odmlčel. Někde za nimi cosi hlasitě zapraskalo. Dveře ložnice se samy od sebe otevřely a celá pětice na ně upřeně zazírala. Potom Lupin vyhlédl na odpočívadlo.
"Nikdo tam není..."
"V tomhle baráku straší!" vyhrkl Ron.
"Ale nestraší," odsekl Lupin, který stále nechápavě hleděl na dveře. "V Chroptící chýši nikdy nestrašilo... to hulákání a vytí, co vesničané slýchali, jsem měl na svědomí já."
Odhrnul si z očí šedivějící vlasy, na chviličku se zamyslel a pak pokračoval: "Tím to vlastně všechno začalo - tím, že se ze mě stal vlkodlak. Nic dalšího by se nikdy nebylo stalo, nebýt toho kousnutí... a nebýt mé pošetilosti..."
Vypadal rozvážně a unaveně. Ron se užuž chystal skočit mu do řeči, ale Hermiona ho tichým syknutím zarazila. Zkoumavě se na Lupina dívala.
"Byl jsem ještě mrňavý kluk, když mě ten vlkodlak kousl. Rodiče vyzkoušeli všechno možné, ale tenkrát ještě žádný lék neexistoval. Lektvar, který mi připravuje profesor Snape, byl objeven teprve před nedávnem. Díky němu ale nejsem nebezpečný, rozumíte? Pokud ho pravidelně užívám celý týden před úplňkem, uchovám si při následující přeměně zdravý rozum... jsem schopen jako naprosto neškodný vlk se stočit do klubíčka na podlaze u sebe v kanceláři a čekat, až zase měsíc začne ubývat.
Než však byl vynalezen vlkodlačí lektvar, stávala se ze mě vždy jednou za měsíc krvelačná příšera. Zdálo se naprosto nemyslitelné, že bych mohl studovat v Bradavicích. Rodiče ostatních žáků by jistě neradi viděli, kdyby mi byly jejich děti vydány na pospas.
Pak se však ředitelem školy stal Brumbál a ten se mnou soucítil. Prohlásil, že pokud budou přijata jistá bezpečnostní

opatření, nevidí důvod, proč bych nemohl být na školu přijat..." Lupin si povzdechl a zahleděl se přímo na Harryho. "Je to už pár měsíců, co jsem ti říkal, že Vrbu mlátivou zasadili toho roku, kdy jsem přijel do Bradavic. Po pravdě řečeno byla zasazena právě proto, že jsem přijel do Bradavic. Tohle stavení," Lupin se neštastně rozhlédl po místnosti, "chodba, která k němu vede, to všechno bylo vybudováno pro moji potřebu. Jednou měsíčně mě potají propašovali z hradu a dopravili sem, abych se tu proměnil. U ústí chodby vysadili strom, který měl zabránit tomu, aby na mě někdo narazil ve dnech, kdy jsem byl nebezpečný."
Harry sice nechápal, kam se celý ten příběh ubírá, přesto mu naslouchal jako u vytržení. Jediným zvukem, zaznívajícím kromě Lupinova hlasu, bylo Prašivčino vyděšené kvičení.
"Moje přeměny byly v té době... úděsné. Přeměna ve vlkodlaka je velice bolestivý proces. Byl jsem od lidí odloučen, abych je nemohl pokousat, takže jsem místo nich kousal a škrábal sám sebe. Vesničané ten hluk a řev slyšeli a domnívali se, že slyší nějaké obzvlášť zlolajné duchy. Brumbál ty povídačky ještě podpořil... Dokonce i dnes, když je tento dům už dlouhá léta tichý, se k němu vesničané neodvažují přiblížit...
S výjimkou svých přeměn jsem však byl šťastnější než kdykoli v celé své dosavadní minulosti. Poprvé v životě jsem měl kamarády, tři báječné kamarády. Siriuse Blacka... Petra Pettigrewa... a samozřejmě i tvého otce, Harry - Jamese Pottera.
Moji tři kamarádi si přirozeně sotva mohli nevšimnout, že se vždy jednou měsíčně někam ztratím. Vymýšlel jsem si nejrůznější výmluvy. Vykládal jsem jim, že mám nemocnou matku a že ji musím jezdit domů navštěvovat... měl jsem hrůzu z toho, že až jednou zjistí, co jsem vlastně zač, přestanou se se mnou kamarádit. Pochopitelně se však - stejně jako ty, Hermiono - časem dopracovali k pravdě...
Ale kamarádit se mnou nepřestali. Naopak, udělali pro mě něco, díky čemu byly moje přeměny nejen snesitelné, ale staly se z nich nejbáječnější chvíle mého života. Udělali ze sebe zvěromágy."
"Můj táta taky?" vyhrkl užasle Harry.
"Ano, ten taky," přikývl Lupin. "Trvalo jim skoro tři roky, než přišli na to, jak se to správně dělá. Tvůj otec a tady Sirius byli nejchytřejší žáci na celé škole, a to taky bylo jejich štěstí, protože přeměna ve zvíře se může zvěromágovi ošklivě vymknout z ruky - což je jeden z důvodů, proč ministerstvo tak důsledně sleduje všechny, kdo se o ni pokoušejí. Petr potřeboval veškerou pomoc, kterou mu James a Sirius mohli poskytnout. Konečně, když jsme byli v pátém ročníku, se jim to podařilo. Byli schopni libovolně se proměňovat každý v jiné zvíře."
"Jak to ale pomohlo vám?" chtěla vědět popletená Hermiona.
"Nemohli mi dělat společnost jako lidé, takže mi dělali společnost ve zvířecí podobě," vysvětloval Lupin. "Vlkodlak je nebezpečný pouze lidem. Každý měsíc se pod Jamesovým neviditelným pláštěm nenápadně vykradli ven z hradu. Potom se proměnili... Petr jako nejmenší z nich dokázal proklouznout pod útočícími vrbovými větvemi a dotknout se suku, který je znehybní. Potom sklouzli dolů, proběhli chodbou a tady se ke mně připojili. To oni způsobili, že jsem ztrácel na nebezpečnosti. Setrvával jsem ve vlčím těle, avšak moje mysl jako by v jejich společnosti neupadala tak hluboko do vlčí podoby"
"Pospěš si, Remusi," zabručel Black, který se po celé jeho vyprávění díval na Prašivku s výrazem příšerného hladu ve tváři.
"Už to bude, Siriusi, už to bude... No, když jsme se teď uměli proměňovat všichni tři, otevřela se před námi spousta nevídaně vzrušujících možností. Brzy jsme začali z Chroptící chýše vycházet ven a potulovali se v noci po školních pozemcích i po vesnici. Sirius a James se proměňovali ve zvířata tak velká, že dokázali udržet pod dohledem i vlkodlaka. Pochybuji, že byli někdy v Bradavicích žáci, kteří se na školních pozemcích a v Prasinkách vyznali lip než my čtyři... Proto jsme také nakreslili Pobertův plánek a podepsali jsme ho svými přezdívkami. Sirius je Tichošlápek, Petr je Červíček, James byl Dvanácterák."
"A v jaké zvíře -" začal Harry, Hermiona mu však skočila do řeči.
"Přesto to ale bylo hrozně nebezpečné! Pobíhat tady potmě po okolí s vlkodlakem! Co kdyby se vám bylo podařilo ostatním se ztratit a někoho pokousat?"
"To je myšlenka, která mě dodnes děsí," přiznal zamračeně Lupin. "A byly četné případy, kdy k tomu nechybělo mnoho. Když bylo po všem, vždycky jsme se tomu smáli. Byli jsme mladí a nerozvážní - nechávali jsme se unášet vlastní chytrostí.
Samozřejmě, občas jsem se cítil provinile, když jsem si uvědomil, že zrazuji Brumbálovu důvěru... Přijal mě do Bradavic za okolností, za jakých by to neudělal žádný jiný ředitel, a neměl sebemenší ponětí, jak se zpronevěřuji zásadám, které vytyčil pro mé vlastní bezpečí i pro bezpečí druhých. Nikdy se nedozvěděl, že jsem tři spolužáky přiměl k tomu, aby se tajně stali zvěromágy. Vždycky se mi ale podařilo své provinilé pocity potlačit, jakmile jsme si sedli, abychom naplánovali dobrodružství na následující měsíc. A v tom jsem se nezměnil..."
Lupinův obličej ztvrdl a v hlase mu zaznělo sebepohrdání. "Celý tento školní rok jsem bojoval sám se sebou a uvažoval o tom, zda bych neměl Brumbálovi říct, že Sirius je zvěromág. Jenže jsem to neudělal. A proč ne? Protože jsem příliš zbabělý. Znamenalo by to, že bych musel přiznat, že jsem se jako žák této školy zpronevěřil jeho důvěře, přiznat, že jsem svedl na scestí i další jeho žáky... a Brumbálova důvěra pro mne odjakživa znamenala všechno. Jako malého kluka mě přijal do Bradavic a později mi dal práci, když mě všude celý život odmítali, když jsem nebyl schopen sehnat si placené zaměstnání kvůli tomu, čím jsem. A tak jsem sám sebe přesvědčil, že se Sirius do školy dostává pomocí černé magie, kterou se naučil od Voldemorta, a že jeho schopnosti zvěromága s tím nemají nic společného... Což znamená, že Snape má v jistém smyslu pravdu v tom, co o mně po celou tu dobu prohlašuje."
"Snape?" vyštěkl drsně Black, poprvé po mnoha minutách odtrhl oči od Prašivky a vzhlédl vzhůru k Lupinovi. "Co s tím má co dělat Snape?"
"Je tady, Siriusi," informoval ho sklesle Lupin. Je taky jedním z učitelů." Podíval se na Harryho, Rona a Hermionu.

"Profesor Snape s námi chodil do školy. Velice tvrdě protestoval proti mému jmenování do funkce učitele obrany proti černé magii. Celý školní rok se snaží Brumbála přesvědčit, že nejsem dostatečně důvěryhodný. Má k tomu svoje důvody.. Tady Sirius mu kdysi provedl takový žertík, který ho málem připravil o život, žertík, na kterém jsem se podílel i já..."
Black si posměšně odfrkl.
"Nic jiného si nezasloužil," uchechtl se. "Pořád kolem nás jen čenichal, snažil se zjistit, co máme v plánu... doufal, že se mu podaří najít něco, kvůli čemu nás vyloučí ze školy..."
"Severuse hrozně zajímalo, kam vlastně každý měsíc mizím," vysvětloval Lupin Harrymu, Ronovi a Hermioně. "Chodili jsme totiž do stejného ročníku a... no... nějak jsme si navzájem nepadli do oka. Zvlášť velkou pifku měl na Jamese. Myslím, že žárlil na to, jak si James dokázal vést na famfrpálovém hřišti... Každopádně mě Snape jednou večer viděl, jak jdu s madame Pomfreyovou přes školní pozemky; vedla mě chvíli před proměnou k Vrbě mlátičce. Sirius považoval za... ehmm... zábavné prozradit Snapeovi, že stačí, když nějakou dlouhou holí šťouchne do suku na kmeni, a bude se moci dostat dovnitř za mnou. Snape to samozřejmě zkusil - kdyby se byl dostal až do tohohle domu, byl by narazil na vlkodlaka v plné síle - ale tvůj otec, když se doslechl, co Sirius provedl, se vydal za ním a odtáhl ho zpět, přestože tím do značné míry riskoval vlastní život. Snape mě ale na konci chodby zahlédl. Brumbál mu sice zakázal, aby to komukoli prozradil, od té doby však věděl, co jsem zač..."
"Tak proto vás Snape nemá rád," protáhl zamyšleně Harry. "Myslel si, že jste se tehdy na tom žertíku podílel taky?"
"Přesně tak," ozval se chladně posměšný hlas od stěny za Lupinovými zády.
Severus Snape si svlékal neviditelný plášť a hůlkou mířil přímo na Lupina.

Kapitota devatenáctá

Služebník lorda Voldemorta

Hermiona zaječela. Black vyskočil na nohy. Harry sebou trhl, jako by dostal silný elektrický šok. "Tohle jsem našel u kmene Vrby mlátičky," oznámil Snape, odhodil plášť stranou a byl na pozoru, aby svou hůlkou nepřestal mířit Lupinovi na hruď. Velice užitečné. Děkuji vám, Pottere..."
Snape sice trochu popadal dech, tvář mu však zářila potlačovaným triumfem. "Možná zrovna přemýšlíte o tom, jak jsem se dozvěděl, že jste tady," pokračoval a oči mu svítily. "Právě jsem byl ve tvé pracovně, Lupine. Zapomněl sis dnes večer vypít svůj lektvar, tak jsem ti tam jeden pohár donesl. A bylo opravdu štěstí, že jsem to udělal... Chci říct - štěstí pro mě. Na tvém pracovním stole ležel jistý plánek. Jediný pohled na něj mi prozradil vše, co jsem potřeboval vědět. Viděl jsem, jak běžíš touhle chodbou, a pak ses mi ztratil z očí."
"Severusi -" začal Lupin, ale Snape ho zarazil.
"Znovu a znovu jsem řediteli opakoval, že svému starému kumpánovi Blackovi pomáháš získat přístup do hradu, Lupine, a teď jsem získal důkaz. Ani mě by ve snu nebylo napadlo, že budeš mít tu drzost a použiješ téhle staré chýše jako svého úkrytu -"
"Mýlíš se, Severusi!" přesvědčoval ho naléhavě Lupin. "Ještě jsi neslyšel všechno - můžu ti to vysvětlit - Sirius sem nepřišel zabít Harryho -"
"Azkaban dnes v noci dostane hned dva nové vězně," pochvaloval si Snape, jehož oči se teď fanaticky leskly. "Jsem moc zvědavý, jak se s tím vším vyrovná Brumbál... byl totiž pevně přesvědčen, že jsi neškodný, Lupine... považoval tě za krotkého vlkodlaka -"
"Ty idiote," přerušil ho tiše Lupin. "Je pro tebe snad dávný školní kanadský žertík dostatečným důvodem, abys poslal nevinného člověka zpět do Azkabanu?" PRÁSK! Z konce Snapeovy hůlky vystřelily tenké hadovité provazce a omotaly se Lupinovi kolem úst, zápěstí a kotníků. Lupin ztratil rovnováhu a svalil se na podlahu, kde zůstal ležet, neschopen pohybu. Black se vzteklým výkřikem vyrazil ke Snapeovi, Snape mu však namířil hůlku přímo mezi oči.
"Dej mi jedinou záminku," zašeptal. "Dej mi jedinou záminku to udělat a přísahám, že to doopravdy udělám." Black se na místě zarazil. Nebylo možné odhadnout, v čí tváři se zrcadlí větší nenávist.
Harry stál ochromen na místě a nevěděl, co dělat ani komu věřit. Ohlédl se po Ronovi a Hermioně. Ron vypadal stejně zmateně jako on sám a stále ještě se potýkal s Prašivkou, která se snažila vykroutit z jeho sevření. Hermiona však nejistě postoupila o krok ke Snapeovi a téměř bez dechu prohlásila: "Pane profesore - vždyť přece - přece by nijak neuškodilo poslechnout si, co nám chtějí říct, nemyslíte?"
"Slečno Grangerová, už teď je velice pravděpodobné, že budete z této školy vyloučena," vyjel na ni Snape. "Spolu s Potterem a Weasleyem jste se nedovoleně vzdálili ze školní budovy a nacházíte se ve společnosti usvědčeného vraha a vlkodlaka. Tak alespoň jednou v životě držte jazyk za zuby."
"Jestli ale - jestli doopravdy došlo k omylu -"
"DRŽ HUBU, TY NÁNO PITOMÁ!" zařval Snape, který vážně vypadal, že mu přeskočilo. "NEMLUV O NĚČEM, ČEMU NEROZUMÍŠ!" Z konce hůlky, kterou dosud mířil Blackovi do obličeje, vylétlo několik jisker. Hermiona zmlkla.
"Pomsta je neobyčejně sladká věc," zasyčel Snape na Blacka. "Jak já doufal, že to budu právě já, kdo tě chytí..." "Zase to budeš ty, komu se budou nakonec smát, Severusi," zavrčel Black. "Pokud dovolíš, aby tenhle chlapec" - kývl hlavou směrem k Ronovi - "odnesl nahoru do hradu svou krysu, půjdu bez odporu..."
"Nahoru do hradu?" protáhl měkce Snape. "Nemyslím, že budeme muset chodit tak daleko. Úplně bude stačit, když zavolám mozkomory, jakmile pod vrbou vylezeme ven. Moc rádi tě zase uvidí, Blacku... troufám si předpovědět, že ti ze samé radosti dají malé políbení..."
Z Blackovy tváře se vytratily poslední zbytečky barvy. "Musíš - musíš mě vyslechnout," zachroptěl. "Ta krysa -

podívej se na tu krysu..."
Ve Snapeových očích se však objevil takový záblesk nepříčetnosti, jaký v nich Harry dosud neviděl. Zdálo se, že zdravý rozum ho zcela opustil.
"Tak pojďte - pěkně všichni najednou!" zavelel. Luskl prsty a konce provazů, které poutaly Lupina, se vznesly a vlétly mu do rukou. "Vlkodlaka si povedu sám. Možná budou mít mozkomorové polibek i pro něj..."
Než si uvědomil, co vlastně dělá, přešel Harry třemi kroky místnost a postavil se před dveře.
"Uhněte z cesty, Pottere, už tak jste v dost velkém maléru," vyjel na něj Snape. "Nebýt toho, že jsem vám přišel zachránit kůži -"
"Profesor Lupin mě v tomhle školním roce mohl zabít nejmíň stokrát," namítl Harry. "Byl jsem s ním mnohokrát o samotě, když jsem nacvičoval obranu proti mozkomorům. Proč tedy se mnou už dávno neskoncoval, jestliže pomáhal Blackovi?"
"Nechtějte po mně, abych se vyznal v myšlenkových pochodech vlkodlaka," zasyčel Snape. "Uhněte z cesty, Pottere!"
"JSTE POLITOVÁNÍHODNÝ UBOŽÁK!" zařval Harry. "JEN PROTO, ŽE SI Z VÁS KDYSI VE ŠKOLE VYSTŘELILI, TEĎ ANI NEJSTE OCHOTEN VYSLECHNOUT -"
"TICHO! TAKHLE SE MNOU MLUVIT NEBUDETE!" zavřískl Snape a vypadal stále nepříčetněji. "Jablko nepadá daleko od stromu, že, Pottere? Právě jsem vám zachránil kůži, měl byste klečet na kolenou a děkovat mi! Bylo by vám jen patřilo, kdyby vás zabil! Byl byste zemřel stejně jako váš otec, příliš arogantní, než abyste si dokázal připustit, že jste se v Blackovi zmýlil - a teď mi uhněte z cesty, než vás k tomu přinutím. "Z CESTY, POTTERE!" Harry se rozhodl ve zlomku vteřiny. Než stačil Snape postoupit o jediný krok k němu, zdvihl do vzduchu svou hůlku.
"Expelliarmus!" zaburácel - jeho hlas ale nebyl jediný, jenž tento výkřik vyrazil. Následovala detonace, při níž se dveře otřásly v pantech. Výbuch vyzdvihl Snapea do vzduchu a udeřil jím o zeď, po níž bezvládně sklouzl na podlahu; zpod vlasů mu vytékal pramínek krve. Byl v bezvědomí.
Harry se rozhlédl kolem. Ron s Hermionou se pokusili Snapea odzbrojit ve stejném okamžiku jako on sám. Snapeova hůlka vylétla vysokým obloukem a přistála na posteli vedle Křivonožky.
"To jste neměli dělat," ozval se Black a pohlédl na Harryho. "Měli jste ho přenechat mně..."
Harry uhýbal pohledu Blackových očí. Ani teď si nebyl jistý, zda si počínal správně.
"Napadli jsme učitele... my jsme napadli učitele..." kňučela tiše Hermiona a vyděšenýma očima zírala na Snapea, který nejevil známky života. "Ach bože, z toho bude takový průšvih..."
Lupin se potýkal se svými pouty. Black se k němu rychle sklonil a rozvázal ho. Lupin se postavil zpříma a mnul si paže v místech, kde se do nich zařezávaly provazy. "Díky, Harry," ozval se.
"Zatím jsem neřekl, že vám věřím," odsekl Harry.
"V tom případě je načase, abychom ti předložili nějaký důkaz," usoudil Black. "Hej, chlapče, dej mi toho Petra, prosím. Tak honem!"
Ron si Prašivku přitiskl pevněji k hrudi.
"Nechte už toho," bránil se chabě. "Chcete snad říct, že jste uprchl z Azkabanu jen proto, abyste dostal Prašivku? To přece..." Vzhlédl k Harrymu a Hermioně a hledal u nich oporu. "No dobrá, dejme tomu, že se Pettigrew dokázal proměnit v krysu - na světě jsou ale miliony krys - jakpak mohl Black poznat, kterou z nich vlastně hledá, když byl zavřený v Azkabanu?"
"Poslyš, Siriusi, tohle je případná otázka," ozval se Lupin, otočil se k němu a lehce se zamračil. "jak jsi zjistil, kde je?"
Black vjel jednou svou pazourou pod hábit a vytáhl zmačkaný kus papíru, který nejprve uhladil a pak natáhl k ostatním, aby se na něj podívali.
Byla to fotografie Rona a jeho rodiny, která byla v létě loňského roku otištěna v Denním věštci; Prašivka na ní trůnila Ronovi na rameni.
"Jak ses k tomu proboha dostal?" zeptal se Lupin ohromeně Blacka.
"Od Popletala," vysvětloval Black. "Když loni přijel do Azkabanu na inspekci, dal mi svoje noviny. A v nich jsem na titulní straně uviděl Petra... seděl tomuhle mládenci na rameni... Poznal jsem ho okamžitě, vždyť kolikrát jsem byl u toho, když se přeměňoval... A v průvodním textu se říkalo, že se ten mládenec bude vracet do Bradavic... tam byl i Harry..."
"Bože můj," zašeptal Lupin a těkal pohledem od Prašivky k novinové fotografii a zase zpět. "Na přední tlapce..." "Co s ní má být?" vypjal se vzdorovitě Ron.
"Chybí na ní jeden prst," ukázal Black.
"Samozřejmě," vydechl Lupin, "tak jednoduché... a tak geniální... Uřízl si ho sám?"
"Těsně předtím, než se proměnil," potvrdil Black. "Když jsem ho zahnal do kouta, zařval co nejvíc nahlas, aby ho slyšela celá ulice, že jsem Lily a Jamese zradil. A pak, než jsem ho stačil zaklít, vyhodil ulici do vzduchu hůlkou, kterou měl schovanou za zády, zabil každého v okruhu dvaceti stop - a utekl s ostatními krysami do kanálu..."
"Copak jsi to nikdy neslyšel, Rone?" vložil se do řeči Lupin. "Největší kus, který z Petra našli, byl jeho prst." "Heleďte se, Prašivka se nejspíš porvala s nějakou jinou krysou nebo něco takového! Je v naší rodině odjakživa, od té doby, co..."
"Přesněji řečeno dvanáct let," doplnil ho Lupin. "Nikdy ses nezamyslel nad tím, jak je možné, že se dožívá tak vysokého věku?"
"No - dobře jsme se o ni starali!" prohlásil Ron.
"Teď zrovna ale nevypadá nejlíp, co říkáš?" ušklíbl se Lupin. "Vsadil bych se, že Prašivka Petr hubne od té doby, co se doslechl, že Sirius je zase na svobodě..."
"Má strach z toho poděsa, z toho šíleného kocoura!" žaloval Ron a kývl směrem ke Křivonožkovi, který spokojeně předl na posteli.

Harry si však náhle uvědomil, že to není tak úplně pravda... Prašivka vypadala nemocně ještě před tím, než se setkala s Křivonožkou... od té doby, co se Ron vrátil z Egypta... od doby, kdy Black uprchl...
"Ten kocour vůbec není šílený," ozval se chraptivě Black. Natáhl kostnatou ruku a pohladil Křivonožku po chlupaté hlavě. "Je to to nejinteligentnější zvíře svého druhu, jaké jsem kdy potkal. Jakmile Petra uviděl, okamžitě poznal, co je zač. A když se setkal se mnou, bylo mu jasné, že nejsem pes. Chvíli mi trvalo, než jsem si získal jeho důvěru, nakonec se mi však podařilo mu sdělit, co tady hledám, a on mi od té doby pomáhal..."
"Jak to myslíte?" vydechla Hermiona.
"Pokoušel se mi Petra přinést, ale nepodařilo se mu to... Tak pro mě ukradl hesla opravňující ke vstupu do nebelvírské věže... Pokud jsem ho správně pochopil, sebral je z nočního stolku jednoho kluka..."
Harryho mozek jako by byl drcen pod váhou toho, co slyšel. Bylo to absurdní... přitom ale...
"Petr si ale domyslel, co se děje, a vzal nohy na ramena," skřehotal Black. "Tenhle kocour - říkali jste, že se jmenuje Křivonožka? - mi prozradil, že po sobě nechal na povlečení krev... Nejspíš se sám pokousal... Koneckonců, už jednou mu předstírání vlastní smrti vyšlo..."
Tahle slova probrala Harryho k plnému vědomí. "Proč ale tenkrát svou smrt předstíral?" vyjel rozhněvaně. "Protože věděl, že se ho chystáte zabít stejně, jako jste zabil mé rodiče!"
"Ne!" zarazil ho Lupin. "Harry..." "A teď jste ho sem přišel dorazit!"
"Ano, to jsem tedy přišel," přikývl Black a vrhl po Prašivce nerudný pohled.

"V tom případě jsem měl Snapea nechat, aby vás odvedl!" zabědoval Harry.
"Harry," zasáhl opět spěšně Lupin, "Copak to nechápeš? Celou tu dobu jsme si mysleli, že Sirius zradil tvoje rodiče a Petr že ho pak vystopoval, jenže ono to bylo úplně naopak, nevidíš? Petr zradil tvou matku a tvého otce a Sirius pak vystopoval Petra..."
"TO NENÍ PRAVDA!" rozkřikl se Harry. "ON BYL STRÁŽCEM JEJICH TAJEMSTVÍ! SÁM TO ŘEKL, NEŽ JSTE SE TADY OBJEVIL. PŘIZNAL, ŽE JE ZABIL!"
Ukazoval prstem na Blacka, který pomalu zavrtěl hlavou. Zapadlé oči mu náhle zazářily ohnivým jasem. "Harry, poslyš... bylo to totéž, jako bych je doopravdy zabil já," skřehotal. "Na poslední chvíli jsem Lily a Jamese přesvědčil, aby si místo mě vybrali Petra, přesvědčil jsem je, aby místo mě udělali Strážcem svého tajemství jeho... Můžu za to já a jsem si toho vědom... Té noci, kdy zemřeli, jsem se chtěl stavit u Petra a ujistit se, že je dosud v bezpečí, když jsem ale dorazil do jeho skrýše, byl pryč. Nikde nebyla sebemenší známka nějakého zápasu. Nelíbilo se mi to a měl jsem strach, proto jsem okamžitě vyrazil k domu tvých rodičů. A když jsem viděl, že je jejich dům v troskách, a našel jsem jejich těla - uvědomil jsem si, co Petr udělal. Co jsem já udělal..."
Hlas se mu zlomil. Odvrátil hlavu.
"To už by stačilo," ozval se Lupin tak ocelovým hlasem, jaký od něj Harry dosud neslyšel. "Existuje jeden spolehlivý způsob, jak prokázat, co se doopravdy stalo. Rone, dej mi tu krysu."
"Co s ní uděláte, jestli vám ji dám?" zeptal se Ron Lupina nervózně.
"Přinutíme ho, aby se nám ukázal," odpověděl Lupin. "Pokud je jenom obyčejná krysa, pak jí to neublíží." Ron ještě chvíli váhal, než natáhl ruku s Prašivkou. Jakmile si ji Lupin od něj vzal, Prašivka začala bez přestání kvičet, mrskala sebou a škubala a vyvalené oči jí div nevypadly z hlavy.
"Připraven, Siriusi?" zeptal se Lupin.
Black si už z postele vzal volnou Snapeovu hůlku. Teď přistoupil k Lupinovi a ke vzpouzející se kryse a zvlhlé oči jako by mu náhle v obličeji jasně zaplály. "Společně?" zeptal se tiše.
"Asi to bude nejlepší," přikývl Lupin, který v jedné ruce pevně svíral Prašivku a v druhé svou hůlku. "Až napočítám do tří. Raz - dva - TŘI!"
Z obou hůlek vytryskl proud modrobílého světla. Prašivka na okamžik zůstala viset ve vzduchu a její drobné černé tělíčko sebou zuřivě zmítalo - Ron křičel - krysa spadla a udeřila se o podlahu. Vyšlehl další oslepující záblesk a pak...
Bylo to jako sledovat zrychlený filmový záznam rostoucího stromu. Z podlahy vyrašila hlava, objevily se zárodky končetin a o chvíli později na místě, kde ležela Prašivka, stál nějaký muž; byl celý přikrčený a zoufale lomil rukama. Křivonožka na posteli vztekle prskal a vrčel a chlupy na hřbetě měl naježené.
Byl to drobounký mužík, sotva větší než Harry a Hermiona. Řídké bezbarvé vlasy měl neupravené a na temeni se mu blýskala velká holá lysina. Působil oním scvrklým dojmem člověka, který byl ještě nedávno boubelatý, potom však v krátkém čase shodil podstatnou část své váhy. Kůži měl umouněnou skoro jako Prašivka kožich a špičatým nosem a maličkýma vodnatýma očima i teď připomínal krysu. Rozhlédl se kolem sebe a postupně si všechny změřil pohledem; dýchal přerývaně a mělce. Harry viděl, jak očima zalétl ke dveřím a zase zpět.
"No ne, nazdárek, Petře," oslovil ho Lupin vlídně, jako by považoval za naprosto samozřejmé, že se v jeho blízkosti krysy proměňují v jeho bývalé spolužáky. "To je let, co jsme se neviděli!"
"S-Siriusi... R-Remusi..." Dokonce i hlas měl Pettigrew pisklavý. Znovu zalétl očima ke dveřím. "Kamarádi moji... moji staří kamarádi...!"
Ruka, v níž Black držel hůlku, se vymrštila, Lupin však popadl Siriuse za zápěstí, vrhl po něm varovný pohled a poté znovu oslovil Pettigrewa lehkým konverzačním tónem.
"Zrovna jsme si tady, Petře, tak trochu povídali o tom, co se vlastně stalo té noci, kdy zemřeli Lily a James. Možná ti některé jemné rozdíly v našem rozhovoru unikly, když jsi tam na posteli pištěl a mlátil sebou..."
"Remusi!" zajíkl se Pettigrew a Harry viděl, jak mu na nezdravě bledé tváři vyrážejí kapičky potu. "Ty mu přece nevěříš, viď že ne... Chtěl mě zabít, Remusi..."
"To už jsme slyšeli," přerušil ho Lupin o něco chladnějším tónem. "Chtěl bych si s tebou ujasnit jednu nebo dvě

maličkosti, Petře, budeš-li tak..."
"Je tady, protože se mě chce znovu pokusit zabít!" vykřikl náhle Pettigrew, ukázal na Blacka a Harry si všiml, že ukazuje prostředníkem, protože ukazováček mu chybí. "Zabil Lily a Jamese a teď se chystá zabít i mě... musíš mi pomoct, Remusi..."
Blackův obličej víc než kdy jindy připomínal lebku, když upřeně pozoroval Pettigrewa bezednýma očima. "Nikdo se tě tady nepokusí zabít, dokud si nevysvětlíme pár věcí," sliboval Lupin.
"Pár věcí, říkáš?" zapištěl Pettigrew, zoufale se znovu rozhlédl na všechny strany, změřil si očima zabedněná okna a ještě znovu jediné dveře. " Já to věděl, že po mně půjde! Věděl jsem, že se vrátí a najde si mě! Tuhle chvíli čekám už dvanáct let!"
"Tys věděl, že Sirius dokáže uprchnout z Azkabanu?" zajímal se Lupin se svraštělým obočím. "Když to před ním ještě nikdy nikdo nedokázal?"
"Ovládá temné síly, o jakých se nám ostatním může jen zdát!" ječel pronikavě Pettigrew. "Jak jinak by se odtamtud mohl dostat? Předpokládám, že to byly nějaké triky, kterým ho naučil Ten, jehož jméno nesmíme vyslovit!"
Black se rozesmál; smál se děsivým, neradostným smíchem, který zaplnil celou místnost.
"Tak Voldemort mě měl učit svým trikům?" chechtal se. Pettigrew sebou škubl a přikrčil se, jako by ho Black švihl bičem.
"Co je, bojíš se snad slyšet jméno svého někdejšího pána?" dorážel na něj Black. "Nemám ti to za zlé, Petře. Jeho přívržencům jsi moc velkou radost neudělal, co?"
"Nevím... nevím, co tím myslíš, Siriusi..." zahuhlal Pettigrew a oddechoval ještě rychleji než předtím. Potem už se mu leskl celý obličej.
"Těch dvanáct let ses neschovával přede mnou," pokračoval Black. "Schovával ses před někdejšími Voldemortovými přívrženci. Doslechl jsem se v Azkabanu různé věci, Petře... Všichni tě považují za mrtvého, protože kdybys nebyl mrtvý, musel by ses jim zodpovídat... Slyšel jsem je křičet ze spaní nejrůznější kletby. Jak to tak vypadá, domnívají se, že univerzální zrádce zradil i je. Voldemort se k Potterovým vypravil na základě tvých informací - a právě tam ho čekal jeho neslavný konec. A zdaleka ne všichni Voldemortovi spříseženci skončili v Azkabanu, nemám snad pravdu? Pořád ještě je jich spousta na svobodě. Čekají na svou chvíli a předstírají, že chápou, jak pomýleně si tehdy počínali... Kdyby se k nim někdy doneslo, že ještě pořád žiješ, Petře -"
"Nevím... já vážně nevím, o čem to mluvíš," opakoval znovu Pettigrew tím nejpištivějším hlasem. Otřel si obličej rukávem a vzhlédl k Lupinovi. "Ty doufám nevěříš téhle - téhleté magořině, Remusi..."
"Musím přiznat, Petře, že mi působí jisté potíže pochopit, proč by nevinný člověk toužil prožít dvanáct let v podobě krysy," odpověděl upřímně Lupin.
"Nevinný, ale vyděšený!" vypískl Pettigrew. "A pokud po mně Voldemortovi přívrženci šli, bylo to proto, že jsem dostal do Azkabanu jednoho z jejich nejlepších lidí - špeha Siriuse Blacka!"
Blackova tvář se zlostně stáhla.
"Jak se opovažuješ!" zavrčel a náhle to znělo úplně jako vrčení toho medvědovitého psa, jímž ještě před chvílí byl. "Jak se opovažuješ nazývat mě Voldemortovým špehem?! Motal jsem se snad někdy potají kolem lidí, kteří byli silnější a mocnější než já? Zato ty, Petře... nikdy nepochopím, proč mi hned na začátku nedošlo, že tím špehem jsi ty. Vždycky sis potrpěl na vlivné přátele, kteří se o tebe dokázali postarat, že ano? A kdysi jsme jimi pro tebe byli i my.. já a Remus... a James..."
Pettigrew si znovu otřel obličej; dýchal tak prudce, že málem sípěl.
"Já a špeh...? To ses snad zbláznil... Nikdy..! Nevím, jak něco takového můžeš..."
"Lily a James tě učinili Strážcem svého tajemství jen proto, že jsem jim to navrhl já," zasyčel Black hlasem tak jeduplným, že Pettigrew bezděčně o krok ustoupil. "Považoval jsem to za dokonalý plán... za bluf... Byl jsem si jistý, že Voldemort půjde po mně, že ho ani ve snu nenapadne, že by mohli použít takového slabého a netalentovaného ubožáka, jako jsi ty... Musel to být nejbáječnější okamžik celého tvého mizerného života, když jsi Voldemortovi říkal, že mu můžeš Potterovy vydat."
Pettigrew si něco roztržitě mumlal pro sebe. Harry pochytil cosi jako "o kolečko víc" a "straší mu ve věži", potom jej ale upoutala popelavá barva Pettigrewova obličeje a jeho oči neustále těkající k oknům a ke dveřím.
"Pane profesore?" ozvala se nesměle Hermiona. "Můžu - můžu něco říct?"
"Samozřejmě, Hermiono," ujistil ji zdvořile Lupin. "Totiž - Prašivka, nebo vlastně chci říct tenhle - tenhleten člověk - už tři roky spí s Harrym v jedné ložnici. Pokud pracuje pro Vy-víte-koho, proč se ještě nikdy nepokusil Harrymu ublížit?"
"To je ono!" vykřikl ječivě Pettigrew a ukázal na Hermionu zmrzačenou rukou. "Děkuji ti! Slyšíš, Remusi? Nikdy jsem Harrymu nezkřivil ani vlásek na hlavě! Proč asi?"
"Já ti povím proč," odpověděl Black. "Protože jsi nikdy v životě pro nikoho nic neudělal, pokud jsi v tom neviděl nějaký prospěch sám pro sebe. Voldemort se už dvanáct let někde skrývá a říká se, že je napůl mrtvý. Ani tě nenapadlo spáchat vraždu přímo před nosem Albuse Brumbála kvůli nějaké černokněžnické ruině, která ztratila veškerou svou moc - nebo snad ano? Musel by sis být přece absolutně jistý, že je zas nejsilnějším a nejbezohlednějším hráčem na hřišti, než by ses k němu vrátil, nemám pravdu? Proč bys jinak hledal útulek v kouzelnické rodině? Chtěl jsi mít přehled o všem, co se kde šustne, že je to tak, Petře? To všechno pro případ, že by tvůj starý ochránce získal svou sílu nazpátek a bylo by bezpečné znovu se k němu přidat..."
Pettigrew několikrát otevřel a opět zavřel ústa. Vypadal, jako by ztratil schopnost mluvit.
"Promiňte - pane Blacku - Siriusi?" ozvala se ostýchavě Hermiona.
Black sebou při tom škubl a zadíval se na Hermionu způsobem, který naznačoval, že zdvořilé oslovení je něco, na co už dávno zapomněl.

"Pokud vám nevadí, že se vás na to ptám, jak - jak jste se dostal z Azkabanu, když jste nepoužil černé magie?" "Díky!" zasípal Pettigrew a horečně na ni kýval. "Přesně tak! Přesně na to jsem se chtěl -"
Lupin ho však umlčel jediným pohledem. Black se na Hermionu mírně zamračil, ne však aby jí dal najevo, že ho rozčílila. Vypadalo to, že si rozmýšlí přesnou odpověď.
"Sám nevím, jak se mi to podařilo," začal rozvážně. "Myslím, že jsem za celou tu dobu nepřišel o rozum jedině díky vědomí, že jsem nevinný. Nebyla to žádná šťastná představa, takže ji ze mě mozkomorové nemohli vysát... udržovala mě ale při zdravém rozumu a pořád jsem věděl, kdo jsem... pomáhala mi zůstat silným... A tak vždycky, když toho všeho na mě začalo být... trochu moc... dokázal jsem se ve své cele proměnit - ve psa. Abyste rozuměli, mozkomorové nemají zrak," polkl, "nacházejí k lidem cestu tak, že cítí jejich emoce... A když jsem byl psem, zaznamenali pokaždé, že moje pocity jsou méně - méně lidské, méně složité... Přirozeně se domnívali, že ztrácím rozum jako všichni ostatní v Azkabanu, takže si s tím nedělali žádné starosti. Já jsem ale byl zesláblý, hrozně zesláblý, a bez hůlky jsem neměl naději, že bych je dokázal odehnat...
Pak jsem ale na té fotografii uviděl Petra... uvědomil jsem si, že je v Bradavicích s Harrym... Měl perfektní výchozí postavení k útoku, jakmile by se k němu donesl první signál, že mocnosti zla znovu nabývají na síle..."
Pettigrew vrtěl hlavou a nehlasně cosi mrmlal, neustále však přitom zíral na Blacka jako hypnotizovaný. "...připraven udeřit ihned, jakmile by si byl jist svými spojenci... a přinést jim jako dar posledního Pottera. Kdyby jim dal Harryho, kdo by se ho opovážil obvinit, že zradil lorda Voldemorta? Uvítali by ho znovu mezi sebou, a to s nejvyššími poctami... Takže jak vidíte, musel jsem něco podniknout. Byl jsem jediný, kdo věděl, že Petr žije..."
Harry si vzpomněl, co říkal pan Weasley paní Weasleyové. "Strážní říkají, že mluví ze spaní... opakuje pořád tatáž slova: Je v Bradavicích."
"Bylo to, jako by mi někdo uvnitř hlavy zapálil oheň, který mozkomorové prostě nedokázali uhasit... nebyl to šťastný pocit... byla to posedlost... ale dodávalo mi to sílu, projasňovalo mi to myšlenky. Takže jednoho dne večer, když mozkomorové otevřeli dveře mé cely, aby mi donesli jídlo, jsem kolem nich proklouzl ve své psí podobě... Vycítit zvířecí emoce je pro ně o tolik složitější, že je to zmátlo... Byl jsem hubený, hrozně hubený... tak hubený, že jsem se dokázal protlačit mezi mřížemi... Ve své psí podobě jsem doplaval zpátky na pevninu... Vydal jsem se severním směrem a jako pes jsem nepozorovaně pronikl na bradavické pozemky. Od té doby se schovávám tady v Zapovězeném lese... Ven jsem chodil, jen když jsem se šel podívat na famfrpál, samozřejmě... umíš létat zrovna tak dobře, jako uměl tvůj otec, Harry..."
Podíval se na Harryho, který tentokrát neodvrátil oči. "Věř mi," zachraplal Black. "Musíš mi věřit. Nikdy jsem Lily a Jamese nezradil. Byl bych raději zemřel, než abych je zradil."
A konečně, konečně mu Harry uvěřil. S hrdlem staženým tak úzce, že nebyl schopen promluvit, pouze přikývl.
"Ne!"
To Pettigrew padl na kolena, jako by Harryho přikývnutí pro něj samotného znamenalo rozsudek smrti. Po kolenou se sunul kupředu, tloukl hlavou o zem a ruce měl před sebou sepjaté jako k modlitbě.
"Siriusi, to jsem já - Petr... tvůj kamarád... přece bys ne..." Black ho nakopl a Pettigrew se schoulil do klubíčka. "Mám na hábitu dost špíny i bez toho, abys na něj sahal ještě ty," odplivl si Black.
"Remusi!" vypískl Pettigrew, obrátil se teď k Lupinovi a svíjel se prosebně před ním. "Ty tomu přece nevěříš... Copak by ti byl Sirius o té změně plánu neřekl?"
"Ne, jestliže si myslel, že tím špehem jsem já," odpověděl Lupin. "Předpokládám, že to je důvod, proč jsi mi o tom neřekl, Siriusi?" zeptal se nevzrušeně přes Pettigrewovu hlavu.
"Promiň mi to, Remusi," omlouval se Black.
"Velice rád, Tichošlápku, starý příteli," usmál se Lupin a začal si vyhrnovat rukávy. "A promineš zase ty mně, že jsem za toho špeha považoval tebe?"
"Samozřejmě," ujistil ho Black a po vyzáblé tváři se mu na okamžik mihl šklebivý úsměv. Také on si začal vyhrnovat rukávy. "Zabijeme ho společně?"
"Ano, řekl bych, že ano," usoudil nemilosrdně Lupin. "To byste přece... to byste přece..." lapal po dechu Pettigrew. Otočil se a plazil se k Ronovi.
"Rone... nebyl jsem ti snad dobrým přítelem... dobrým mazlíčkem? Nedopustíš přece, aby mě zabili, Rone, viď že ne? Jsi na mé straně, že?"
Ron však na Pettigrewa shlížel s výrazem nejhlubšího odporu.
"A tebe jsem nechával spát u sebe v posteli!" otřásl se. "Jsi hodný chlapec... hodný páníček," plazil se Pettigrew k Ronovi, "nedovolíš přece, aby to udělali... Byl jsem tvoje krysa, hodná a mazlivá..."
"Pokud ses líp osvědčil jako krysa než jako člověk, není to zrovna něco, čím by ses měl chlubit, Petře," konstatoval drsně Black. Ron, který ještě víc zbledl bolestí, vytrhl zlomenou nohu z Pettigrewova sevření. Pettigrew se otočil na kolenou, kymácivě popolezl kupředu a popadl lem Hermionina hábitu.
"Ty jsi takové milé děvče... jsi tak chytrá... Že - že je nenecháš... Pomoz mi..."
Hermiona mu vytrhla hábit z žadonících rukou, ustoupila ke stěně a tvářila se šokovaně.
Pettigrew klečel, neovladatelně se třásl a pomalu otočil hlavu k Harrymu.
"Harry.. Harry.. vypadáš úplně jako tvůj otec... jako bys mu z oka vypadl..."
"JAK SE OPOVAŽUJEŠ NA HARRYHO MLUVIT?" zaburácel Black. "JAK SE VŮBEC OPOVAŽUJEŠ POHLÉDNOUT MU DO OBLIČEJE? JAK SE PŘED NÍM OPOVAZUJEŠ MLUVIT O JAMESOVI?"
"Harry," šeptal Pettigrew a šoural se k němu s rukama nataženýma před sebou, "Harry, James by si nepřál, aby mě zabili... James by to pochopil, Harry... Prokázal by mi milosrdenství..."
Black s Lupinem svorně pokročili vpřed, popadli Pettigrewa za ramena a mrštili jím na podlahu. Zůstal tam dřepět,

vzhlížel k nim a třásl se hrůzou.
"Prodal jsi Lily a Jamese Voldemortovi," obvinil ho Black, který se také třásl. "Chceš to snad popřít?" Pettigrew propukl v pláč. Bylo strašné se dívat, jak se to přerostlé, proplešatělé děcko krčilo před nimi na podlaze. "Siriusi, Siriusi, co jiného jsem mohl dělat? Pán všeho zla... Nedokážeš si to představit... má zbraně, o jakých se ti nikdy nesnilo... měl jsem strach, Siriusi, nikdy jsem nebyl statečný jako ty, Remus a James. Nikdy jsem nic takového neměl v úmyslu... Ten, jehož jméno nesmíme vyslovit, mě přinutil -"
"NELŽI!" rozkřikl se Black. "POTAJÍ JSI MU DONÁŠEL INFORMACE UŽ CELÝ ROK PŘEDTÍM, NEŽ LILY A JAMES ZEMŘELI. DĚLAL JSI MU ŠPEHA!"
"Všude - všude se dostával k moci!" zajíkl se Pettigrew. "Ja-jaký mělo smysl vzpírat se mu?"
"Jaký mělo smysl postavit se nejzkaženějšímu černokněžníkovi, jaký kdy existoval?" opakoval po něm Black a ve tváři měl výraz děsivé zuřivosti. "Jen bys zachránil pár nevinných životů, Petře!"
"Ty to nechápeš!" zakvílel Pettigrew. "Býval by mě zabil, Siriusi!"
"V TOM PŘÍPADĚ JSI MĚL ZEMŘÍT!" zahřměl Black. "RADĚJI ZEMŘÍT, NEŽ ZRADIT SVÉ PŘÁTELE, JAKO BYCHOM BYLI MY ZEMŘELI PRO TEBE!"
Black s Lupinem stáli svorně vedle sebe se zdviženými hůlkami.
"Měl sis uvědomit," dodal klidně Lupin, "že pokud tě nezabije Voldemort, zabijeme tě my. Sbohem, Petře." Hermiona si skryla obličej do dlaní a otočila se ke zdi. "NE!" vytrysklo náhle z Harryho. Vrhl se kupředu a stoupl si před Pettigrewa čelem k oběma hůlkám. "Nemůžete ho zabít," lapal po dechu. "To nejde."
Black i Lupin se zatvářili, jako by do nich uhodilo. "Harry, tenhle ničemný parazit může za to, že jsi ztratil rodiče," zavrčel Black. "Tenhle ubohý kus bláta by se byl klidně díval i na to, jak umíráš ty sám, a nehnul by ani brvou. Slyšels ho. Jeho vlastní smradlavá kůže pro něj znamenala víc než celá tvoje rodina."
"Já vím," oddechoval horečně Harry. "Odvedeme ho nahoru do hradu a předáme ho mozkomorům. Můžou ho odvést do Azkabanu... jen ho nezabíjejte!"
"Harry!" vydechl Pettigrew a oběma rukama objal Harryho kolena. "Ty jsi... díky.. to je víc, než si zasloužím... díky.."
"Pusť mě!" vyštěkl Harry a znechuceně ze sebe strhl Pettigrewovy ruce. "Nedělám to pro tebe. Dělám to, protože si myslím, že by táta nechtěl, aby se z jeho nejlepších přátel stali zabijáci - kvůli něčemu, jako jsi ty."
Nikdo se nepohnul ani nešpitl kromě Pettigrewa, který chroptivě oddechoval a tiskl si ruce k hrudi. Black s Lupinem se na sebe chvíli dívali a pak jediným svorným pohybem sklonili hůlky.
"Jsi tu jediný, kdo má právo o tom rozhodnout, Harry," připustil Black. "Pomysli ale... pomysli na to všechno, co spáchal..."
"Může jít do Azkabanu," opakoval Harry. Jestli si někdo takové vězení zaslouží, je to on..."
Pettigrew za ním stále ještě lapal po dechu. "Dobrá," přikývl Lupin. "Ustup stranou, Harry." Harry zaváhal.
"Jenom ho spoutám," vysvětloval Lupin. "To je všechno, přísahám."
Harry mu ustoupil z cesty. Z Lupinovy hůlky vystřelily tenké provazce a v příštím okamžiku se Pettigrew svíjel na podlaze spoutaný a s roubíkem v ústech.
"Pokud se ale proměníš, Petře," zavrčel Black a také on mířil hůlkou na Pettigrewa, "budeme tě muset zabít. Souhlasíš, Harry?"
Harry pohlédl na ubohou postavu ležící na podlaze a přikývl tak, aby to Pettigrew jasně viděl.
"Tak dál," prohlásil Lupin náhle rozhodným a věcným tónem. "Rone, nedokážu napravovat kosti ani zdaleka tak dobře jako madame Pomfreyová, takže myslím, že bude nejlepší, když ti tu nohu prostě znehybním do doby, než tě dostaneme na ošetřovnu."
Pospíšil si k Ronovi, sklonil se k němu, poklepal mu na nohu hůlkou a zamumlal: "Ferulca." Kolem nohy se omotaly obvazy a pevně ji připoutaly k přiložené dlaze. Lupin pomohl Ronovi na nohy; ten se postavil, opatrně na zraněnou nohu přenesl váhu a ani nemrkl.
"To už je lepší," poznamenal. "Díky"
"Co bude s profesorem Snapem?" vyptávala se Hermiona stísněným hláskem a shlížela na Snapeovo bezvládné tělo.
"Není to nic vážného," prohlásil Lupin poté, co se nad ním sklonil a zkontroloval mu tep. Jen to bylo z vaší strany trochu - přehnané nadšení. Zatím je tuhý jako špalek. Hmmm - možná bude nejlepší, když ho nebudeme probírat k životu, dokud se s ním nedostaneme do bezpečí v hradu. Můžeme ho tam dopravit takhle..."
Zamumlal: "Mobilicorpus." Jako by měl kolem zápěstí, krku a kolen uvázané neviditelné provazy, Snapea to vzpřímilo; protože hlava mu ošklivě klinkala ze strany na stranu, vypadal jako groteskní loutka. Vznášel se pár čísel nad zemí a bezvládné nohy mu visely ve vzduchu. Lupin zvedl neviditelný plášť a uložil jej do bezpečí jedné ze svých kapes.
"A teď by se dva z nás měli připoutat k tomuhle," poznamenal Black a šťouchl palcem u nohy do Pettigrewa. "Jen pro úplnou jistotu."
"Já se připoutám," přihlásil se Lupin.
"A já taky," přidal se tvrdě Ron a kulhavě postoupil kupředu.
Black odkudsi z čistého vzduchu vyčaroval masivní okovy; zakrátko Pettigrew zas vzpřímeně stál, levou paži připoutanou k Lupinově pravé a pravou k Ronově levé paži. Ronova tvář byla jako vytesaná z kamene. Vypadal, že Prašivčinu skutečnou totožnost chápe jako osobní urážku. Křivonožka lehce seskočil z postele a jako první vyšel z místnosti ven; kartáčovitý ocas držel furiantsky zdvižený.

Kapitola dvacátá

Mozkomorův polibek

Ještě v životě nebyl Harry součástí tak podivného společenství. V čele družiny scházel po schodech Křivonožka, po něm nesledovali Lupin, Pettigrew a Ron, kteří vypadali jako účastníci závodu komických trojic. V patách za nimi se jako přízrak vznášel profesor Snape, který při sestupu brnkal palci u nohou o každý schod, přidržován ve vzduchu vlastní hůlkou, jíž na něj mířil Sirius. Zadní voj uzavírali Harry s Hermionou.
Dostat se zpět do tajné chodby jim činilo nemalé potíže. Lupin, Pettigrew a Ron se museli ke vchodu natočit bokem, než se jim to podařilo; Lupin na Pettigrewa nepřestával mířit svou hůlkou. Harry viděl, jak se jeden za druhým neobratně posunují chodbou. V čele šel stále Křivonožka. Harry se držel těsně za Siriusem, který nadále dohlížel na Snapea plujícího vzduchem před nimi. Snape co chvíli narážel bezvládně visící hlavou do nízkého stropu a Harry měl pocit, že Sirius se nijak nesnaží tomu zabránit.
"Víš, co tohle všechno znamená?" otočil se nečekaně k Harrymu při pomalém postupu chodbou. "Když Pettigrewa předáme úřadům?"
"Že jste svobodný," usmál se Harry.
"Ano..." přikývl Sirius. "Ale jsem ještě něco - nevím, jestli ti to někdy někdo pověděl, ale... jsem tvůj kmotr." "Ano, to už jsem věděl," potvrdil Harry.
"Totiž... tvoji rodiče mě jmenovali tvým opatrovníkem," soukal že sebe namáhavě. "Pro případ, že by se s nimi něco stalo..."
Harry čekal. Nevěděl, jestli má Sirius na mysli to, co ho právě napadlo.
"Samozřejmě pro to budu mít pochopení, jestliže budeš chtít zůstat u tety a u strýčka," pokračoval Sirius.
"Ale... zkrátka si to dobře promysli. Jakmile bude mé jméno očištěné... Kdybys pak chtěl... nový domov..." Harrymu jako by v žaludku náhle explodoval granát. "Cože... že bych bydlel s vámi?" zakoktal a udeřil přitom hlavou do kusu skály, trčícího ze stropu. "Že bych odešel od Dursleyových?"
"Samozřejmě jsem si myslel, že by se ti to asi moc nezamlouvalo," vyhrkl spěšně Sirius. "Úplně to chápu. Jenom mě napadlo, že bych mohl..."
"Zbláznil jste se?" zachroptěl Harry hlasem neméně skřehotavým než Sirius. "Samozřejmě, že bych chtěl od Dursleyových odejít! Vy máte vlastní dům? Kdy se můžu nastěhovat?"
Sirius se k němu otočil a díval se na něj; Snapeova hlava dřela o strop, ale on tomu očividně nevěnoval pozornost.
"Ty bys chtěl?" vydechl. "Vážně bys chtěl?" "Ano, vážně bych chtěl!" přisvědčil Harry.
Siriusova vyzáblá tvář se rozzářila opravdovým úsměvem, vůbec prvním, který na ní Harry spatřil. A bylo úžasné, co ten úsměv způsobil: jako by za vyhladovělou maskou probleskl obličej člověka mladšího o deset let. Na okamžik v něm Harry mohl rozpoznat muže, který se vesele smál na svatbě jeho rodičů.
Nepromluvili už jediné slovo, dokud nedorazili na konec chodby. Křivonožka vyběhl nahoru první a nepochybně stiskl tlapkou suk na kmeni vrby, protože Lupin, Pettigrew a Ron se vyškrábali ven, aniž by se jedinkrát ozvalo zasvištění útočících větví.
Sirius provedl otvorem Snapea, pak ustoupil stranou a nechal kolem sebe projít Harryho a Hermionu. Konečně byli všichni venku.
Na školních pozemcích už byla tma jako v pytli a jediné světlo přicházelo ze vzdálených hradních oken. Beze slova se vydali na cestu. Pettigrew stále namáhavě lapal po dechu a čas od času hlasitě zakňoural. Harrymu se z toho všeho točila hlava. Odstěhuje se od Dursleyových! Bude bydlet se Siriusem Blackem, který byl nejlepším přítelem jeho rodičů... Připadal si jako omámený. Co se asi bude dít, až Dursleyovým oznámí, že hodlá žít s trestancem, kterého viděli v televizi?
"Jediný falešný pohyb, a běda ti, Petře!" vyhrožoval vpředu Lupin. Hůlkou vytrvale mířil připoutanému na hruď.
Tiše se ubírali školními pozemky a světla hradních oken se pomalu zvětšovala. Snape se stále přízračně vznášel před Siriusem a brada mu klepala o hrudník. A pak...
Mraky na obloze se rozestoupily a na zemi se náhle objevily nezřetelné stíny, jak celou skupinu zalilo měsíční světlo. Snape narazil do Lupina, Pettigrewa a Rona, kteří nečekaně zarazili na místě. Sirius ztuhl. Napřáhl ruku a naznačil Harrymu a Hermioně, aby zastavili.
Harry viděl Lupinovu siluetu. Profesor nejprve jako by zkameněl a pak se mu roztřásly nohy i ruce.
"Ach bože!" vyjekla Hermiona. "Dnes večer nevypil svůj lektvar, není bezpečný!"
"Utíkejte!" šeptl Sirius. "Utíkejte! Honem!"
Harry se však nedokázal dát na útěk: Ron byl připoutaný k Pettigrewovi a Lupinovi. Vrhl se vpřed, ale Sirius ho popadl do náruče a odmrštil nazpátek.
"Nech to na mně - UTÍKEJ!"
Ozvalo se děsuplné zavrčení. Lupinova hlava se prodlužovala a stejně tak se natahovalo i jeho tělo. Profesor vyhrbil záda a v obličeji i na rukou, jež se mezitím stočily v tlapy s ostrými drápy, mu rašily vlčí chlupy. Křivonožka se celý naježil a opatrně couval...
Když se vlkodlak vzepjal na zadní a hlasitě cvakl dlouhými čelistmi, Harry zjistil, že Sirius už není po jeho boku. Proměnil se: obrovitý, medvědu podobný pes skokem vyrazil kupředu. V okamžiku, kdy se vlkodlak vyprostil z pout, popadl ho pes za krk a pozadu odtáhl od Rona a Pettigrewa. Byli spojeni v neúprosném objetí, čelist na čelist, a drápy si navzájem rozdírali kůži...
Harry stál, fascinován tím pohledem; příliš se soustředil na jejich souboj, takže nic jiného nevnímal. Zburcoval ho až Hermionin výkřik...
Pettigrew skočil po hůlce, kterou Lupin upustil. Ron se na obvázané noze necítil příliš jistě a upadl. Prásk! Vylétl vějíř světla - a Ron zůstal nehybně ležet na zemi. Další prásknutí - Křivonožka vylétl do vzduchu a zhroutil se zpět do trávy.

"Expelliarmus!" vykřikl Harry a namířil na Pettigrewa svou hůlkou. Lupinova hůlka vylétla vysoko do vzduchu a zmizela z dohledu. "Zůstaň, kde jsi!" zařval Harry a rozběhl se kupředu.
Příliš pozdě! Pettigrew už se proměnil. Harry viděl, jak se holý krysí ocas prosmekl poutem na Ronově natažené paži, a slyšel Prašivku kvapně odšustit trávou. Vtom vlkodlak zaskučel a dunivě zavrčel, a když se Harry otočil, spatřil, jak prchá rychle k lesu...
"Siriusi, Pettigrew nám utekl, proměnil se!" křičel Harry.
Sirius krvácel. Na psím čenichu a na hřbetě měl tržné rány, když však uslyšel Harryho, hned zas byl na nohou a v dalších okamžicích dusot jeho tlap postupně zanikal v dáli, když si to namířil na vzdálený konec školních pozemků.
Harry s Hermionou přiskočili k Ronovi.
"Co mu udělal?" zašeptala Hermiona. Ronovy oči byly jen zpoloviny zavřené, zato ústa měl otevřená dokořán.
Nepochybně byl naživu, protože ho slyšeli dýchat, zdálo se však, že je nepoznává.
" Já nevím."
Harry se zoufale rozhlížel kolem. Black i Lupin byli titam... zůstal s nimi jediný Snape, který se dosud v bezvědomí vznášel ve vzduchu.
"Asi uděláme nejlíp, když je dopravíme do hradu a někomu o tom všem povíme," usoudil Harry, odhrnul si vlasy z očí a pokoušel se normálně uvažovat. "Pojď..."
Vtom k nim z temnoty dolehlo žalostné štěknutí a zakňučení: byl to psí hlas, plný bolesti.
"Sirius," zamumlal Harry a hleděl do tmy.
Chvíli zůstal nerozhodně stát, Ronovi však teď nemohli být nijak prospěšní a Black byl nepochybně v úzkých. Harry vyrazil rychlým poklusem a Hermiona mu byla těsně v patách. Zdálo se, že štěkání se ozývá odněkud z blízkosti jezera. Řítili se k němu a Harry, který uháněl, co mu síly stačily, pocítil náhlý chlad. Neuvědomoval si, co to zřejmě znamená.
Štěkot nečekaně ustal. Když doběhli ke břehu jezera, uviděli, proč ustal - Sirius se proměnil zpět v lidskou podobu. Krčil se na všech čtyřech a hlavu měl ukrytou v dlaních.
"Nééé," sténal. Nééé.. prosím... "
A pak je Harry spatřil. Byli to mozkomorové, přinejmenším stovka mozkomorů, kteří se jako jednolitá černá masa klouzavě blížili kolem jezera k místu, kde stáli. Harry se prudce otočil a cítil, jak mu do útrob proniká známý ledový chlad a mlha mu začíná zastírat oči. Odevšud z temnot se nořili další a další mozkomorové, uzavírali kolem nich kruh...
"Honem si vzpomeň na něco krásného, Hermiono!" vykřikl Harry a zdvihl hůlku. Zuřivě mrkal, jak se snažil pročistit si oči, a třepal hlavou sem a tam, aby z ní vypudil zatím nezřetelné bědování.
Budu bydlet u svého nového kmotra. Odstěhuju se od Dursleyových.
Přinutil se myslet na Siriuse a pouze na Siriuse a začal odříkávat: "Expecto patronum! Expecto patronum!" Black se zachvěl, převalil se na záda a zůstal nehybně ležet na zemi, bledý jako smrt.
Dostane se z toho. A já se k němu nastěhuju a budu u něj bydlet.
"Expecto patronum! Pomoz mi, Hermiono! Expecto patronum!"
"Expecto... "zašeptala Hermiona,"expecto - expecto -" Nebylo to však nic platné. Kruh mozkomorů se kolem nich zužoval, byl už vzdálený sotva deset stop. Vytvářeli kolem Harryho a Hermiony těsnou, neprostupnou stěnu...
"EXPECTO PATRONUM!" zahulákal Harry a snažil se překřičet nářek ve svých uších. "EXPECTO PATRONUM!" Z jeho hůlky unikl drobný stříbřitý obláček, který se před ním vznášel jako chomáč mlhy. V tomtéž okamžiku Harry ucítil, jak se Hermiona vedle něj zhroutila. Zůstal sám... docela sám...
"Expecto - expecto patronum -"
Harry vnímal, jak koleny dopadl do chladné trávy. Oči se mu zamlžily. Všechnu svou sílu soustředil na jedinou vzpomínku - Sirius je nevinný - nevinný - všechno bude v pořádku - budu u něj bydlet...
"Expecto patronum!" zachroptěl.
V matném světle, jež vydával jeho beztvarý Patron, viděl, že se jeden z mozkomorů zastavil v jeho těsné blízkosti. Nedokázal projít stříbřitým obláčkem, který Harry vyčaroval. Zpod pláště se vysunula mrtvolná, slizká ruka. Rozmáchla se, jako by chtěla Patrona odstrčit stranou.
"Ne... ne ... !" zachrčel Harry. "Je nevinný... expecto - expectopatronum -"
Přímo na sobě cítil jejich oči, slyšel, jak mu kolem uší jako zlomyslný vítr vane jejich chraptivý dech. Nejbližší mozkomor jako by odhadoval jeho sílu. Pak zdvihl obě rozkládající se paže - a shodil si kápi z hlavy.
Tam, kde měly být oči, překrývala prázdné oční důlky jen tenká šedá strupovitá kůže. Nechyběla však ústa - zející beztvará díra, jež do sebe vtahovala vzduch, jako by smrtelně chroptěla.
Harryho tak mocně ochromila hrůza, že nebyl s to se pohnout ani promluvit. Jeho Patron zablikal a zhasl. Oslepovala ho bílá mlha. Věděl, že musí bojovat... expectopatronum... nic však neviděl... a odněkud zdáli slyšel ty dobře známé výkřiky zoufalství... expecto patronum... Tápal v mlze, hledal Siriuse a nahmátl jeho paži... nehodlal dovolit, aby ho odnesli...
Vtom se však kolem jeho krku sevřel pár silných, vlhce lepkavých rukou. Vyvracely mu hlavu obličejem vzhůru... cítil ve tváři mozkomorův dech... věděl, že se chystá zlikvidovat ho jako prvního... cítil ten smrdutý dech... v uších mu zněl matčin nářek... její hlas měl být tím posledním, co v životě uslyší...
A pak měl náhle dojem, že hustou mlhou, v níž se utápěl, prosvítá jakési stříbrné světlo, jež září jasněji a jasněji... Ucítil, jak padá tváří do trávy...
S obličejem přitisknutým k zemi, slabostí neschopen se pohnout, třesoucí se nevolností, otevřel Harry oči. Trávu kolem něj zalévala oslepující záře... Nářek ustal a chlad se stahoval zpět...
Něco přimělo mozkomory k ústupu... Kroužilo to kolem něj, Siriuse a Hermiony.. Chrčivé a mlaskavé zvuky pomalu utichaly, mozkomorové odcházeli... Vzduch byl už zase teplý...
Z posledních sil, jež v sobě zburcoval, zvedl Harry malinko hlavu nad zem a uprostřed světla spatřil jakési zvíře, jež od

něj cválalo po hladině jezera pryč. Očima zvlhlýma námahou se snažil rozpoznat, co to je - bylo zářivě bílé jako jednorožec. Zoufale usiloval zůstat při vědomí a sledoval, jak zvíře přešlo do klusu a zastavilo na protějším břehu. V jasu, který se z něj linul, na kratičký okamžik zahlédl, že ho někdo vyšel přivítat... zdvihl ruku, aby ho pohladil... někdo, kdo mu připadal podivně povědomý... to ale přece nemohla být pravda...
Harry to nechápal a vůbec už o tom nedokázal přemýšlet. Cítil, jak ho opouštějí poslední zbytky sil. Hlava mu padla do trávy, když ztratil vědomí.

Kapitola dvacátá první

Hermionino tajemství

"Šokující záležitost... naprosto šokující... je to zázrak, že nikdo nepřišel o život... nikdy jsem nic podobného neslyšel... u všech hromů, bylo to ale štěstí, že jste se tam objevil, Snape..."
"Díky, pane ministře."
"To bude Merlinův řád druhé třídy, řekl bych. První třídy, podaří-li se mi to prosadit!"
"Opravdu vám mnohokrát děkuji, pane ministře." "To je ošklivá rána, co jste utržil... nejspíš Blackova práce, co?"
"Upřímně řečeno za ni vděčím Potterovi, Weasleymu a Grangerové, pane ministře..."
" Cože?"
"Black je očaroval, to jsem poznal na první pohled. Soudě podle jejich chování, použil proti nim nejspíš matoucí kouzlo. Nejspíš uvěřili, že je Black nevinný. Za to, co provedli, nenesou žádnou zodpovědnost. Na druhé straně je ovšem pravda, že jejich zásah mohl Blackovi poskytnout příležitost k útěku... Zjevně se domnívali, že se jim podaří Blacka chytit bez cizí pomoci. V minulosti už beztrestně vyvázli ze spousty různých lumpáren... obávám se, že o sobě díky tomu mají dost vysoké mínění... a Potter se samozřejmě od nástupu do školy těší neobyčejné shovívavosti ze strany ředitele -"
"No, podívejte, Snape... Harry Potter, vždyť sám víte... v jeho případě všichni tak trochu přimhuřujeme aspoň jedno oko."
"Přitom ale - myslíte, že mu doopravdy prospívá, když se k němu chováme jako k protekčnímu dítěti? Já osobně se k němu snažím přistupovat jako ke kterémukoli jinému žákovi. A kdokoli jiný než on by byl za to, že své spolužáky vystavil takovému nebezpečí, přinejmenším podmíněně vyloučen. Jen to zvažte, pane ministře: v rozporu se všemi pravidly školního řádu - poté, co byla v zájmu jeho bezpečnosti přijata všechna ta preventivní opatření - opustí v noci školní budovu a paktuje se s vlkodlakem a vrahem. Navíc mám důvod se domnívat, že ještě ke všemu bez dovolení navštěvoval Prasinky -"
"No dobrá, dobrá... uvidíme, Snape, uvidíme... ten chlapec se nepochybně zachoval pošetile..."
Harry ležel s očima pevně semknutýma a poslouchal. Cítil se absolutně vyčerpaný Slova, která slyšel, jakoby mu z uší putovala do mozku zpomalenou rychlostí, takže jen s obtížemi chápal jejich smysl. Všechny údy měl jako z olova a víčka tak ztěžklá, že je nedokázal zvednout... Nejraději by tady, na té pohodlné posteli, ležel navěky...
"Nejvíc ze všeho mě ale překvapilo počínání těch mozkomorů... opravdu nemáte tušení, co je zahnalo na útěk, Snape?"
"Ne, pane ministře. Když jsem se konečně probral k vědomí, vraceli se už na svá stanoviště ke vchodům..." "To je zvláštní. A přece Black, Harry i ta dívka -" "Všichni byli v bezvědomí, když jsem k nim dorazil. Blacka jsem samozřejmě svázal a nasadil mu roubík, vyčaroval jsem nosítka a všechny jsem je dopravil přímo sem na hrad."
Následovala chvíle ticha. Harryho mozek jako by začal pracovat rychleji, zároveň ale kdesi hluboko v žaludku zahlodal pocit nepokoje...
Otevřel oči.
Všechno kolem bylo lehce rozmazané. Někdo mu sundal z očí brýle. Ležel ve tmě ošetřovny. Na protějším konci nemocničního pokoje rozpoznal madame Pomfreyovou. Stála k němu zády a skláněla se nad něčí postelí. Harry přimhouřil oči. Pod paží madame Pomfreyové zahlédl Ronovu rudou čupřinu.
Harry otočil hlavou na polštáři na druhou stranu. V posteli vpravo od něj ležela Hermiona. V měsíčním světle, jež zalévalo její lůžko, spatřil, že i ona má otevřené oči. Vypadala zkoprnělá strachem, a když viděla, že je Harry vzhůru, přitiskla si prst k ústům a ukázala na dveře ošetřovny. Byly dokořán a z venkovní chodby k nim doléhaly hlasy Korneliuse Popletala a Snapea.
Madame Pomfreyová rázným krokem přešla temným pokojem k Harryho posteli. Otočil se a pohlédl na ni. Nesla v ruce největší kus čokolády, jaký kdy v životě viděl. Vypadal jako malý balvan.
"Ale, ale - tak už jsi vzhůru," zaradovala se hlasitě madame Pomfreyová. Položila čokoládu na Harryho noční stolek a začala ji rozbíjet malým kladívkem na kusy.
"Jak je Ronovi?" zeptali se Harry a Hermiona současně. "Přežije to," zamračila se přísně madame Pomfreyová. "A pokud jde o vás dva... zůstanete tady tak dlouho, dokud si nebudu úplně jistá, že jste - Pottere, co si proboha myslíš - k čemu to je, co děláš?"
Harry se vysoukal do sedu, nasadil si brýle a zvedl svou hůlku.
"Musím mluvit s ředitelem," prohlásil.
"Pottere," domlouvala mu konejšivě madame Pomfreyová, "Zachovej klid. Blacka chytili. Drží ho nahoře pod zámkem. Každou chvíli mají přijít mozkomorové, aby mu dali svůj polibek -"
"COŽE?"
Harry vyskočil z postele a Hermiona ho následovala. Jeho výkřik uslyšeli venku na chodbě, a tak v příští vteřině vešli na ošetřovnu Kornelius Popletal a Snape.

"Harry, hej, Harry, co má tohle znamenat?" zlobil se Popletal. "Ty máš pěkně ležet v posteli - dostal nějakou čokoládu?" obrátil se neklidně k madame Pomfreyové.
"Vyslechněte mě, pane ministře," vyhrkl Harry, "Sirius Black je nevinný! Petr Pettigrew svou smrt jen předstíral! Dnes večer jsme ho viděli! Nesmíte mozkomorům dovolit, aby Siriusovi udělali tu hroznou věc, on je -"
Popletal však jen kroutil hlavou a vlídně se na něj usmíval.
"Harry, Harry, máš pořádný zmatek v hlavě po tom děsivém zážitku. Pěkně si teď lehni a neboj se, všechno máme pevně v rukou..."
"PRÁVĚ ŽE NEMÁTE!" rozkřikl se Harry. "ZAVŘELI JSTE TOHO NEPRAVÉHO!"
"Vyslechněte nás, prosím, pane ministře," přidala se Hermiona, která spěšně stanula Harrymu po boku a prosebně hleděla Popletalovi do tváře. "Já ho taky viděla. Byl proměněný v Ronovu krysu, je to zvěromág, ten Pettigrew, a..."
"Vidíte, pane ministře?" přerušil ji Snape. "Oba si počínají jako pominutí... Black se opravdu činil..." "NEJSME POMINUTÍ!" zaburácel Harry
"Pane ministře! Pane profesore!" ozvala se rozzlobeně madame Pomfreyová. "Musím trvat na tom, abyste okamžitě odešli. Potter je můj pacient a neměl by se rozčilovat."
"Já se nerozčiluju, jen se snažím vysvětlit, co se stalo!" protestoval rozhorleně Harry. "Jen kdyby poslouchali..."
Madame Pomfreyová však náhle Harrymu nacpala do úst obrovitý kus čokolády. Když se zakuckal, využila toho a zatlačila ho zpátky do postele.
"Snažně vás prosím, pane ministře, tyhle děti teď potřebují moji péči. Odejděte, prosím -"
Vtom se otevřely dveře a vstoupil Brumbál. Harry s nesmírnou námahou spolkl hroudu čokolády, kterou měl v ústech, a znovu se postavil.
"Pane profesore, Sirius Black -"
"U všech všudy!" zaječela hystericky madame Pomfreyová, "Je tohleto ošetřovna nebo ne? Pane řediteli, musím trvat na tom, aby - "
"Moc se omlouvám, Poppy, ale potřebuji si chviličku pohovořit tady s panem Potterem a se slečnou Grangerovou," odpověděl nevzrušeně Brumbál. "Zrovna jsem mluvil se Siriusem Blackem -"
"Předpokládám, že vám vykládal stejnou báchorku, jakou zasel do hlavy Potterovi," ušklíbl se Snape. "Něco o nějaké kryse a o tom, že Pettigrew žije..."
"Máte pravdu, přesně to Black tvrdí," připustil Brumbál a pozorně si Snapea prohlížel skrze své půlměsícové brýle.
"A co moje svědectví - to se nepočítá?" zavrčel podrážděně Snape. "Petr Pettigrew v Chroptící chýši nebyl a ani na školních pozemcích jsem ho nikde neviděl."
"To proto, že jste byl omráčený, pane profesore!" vysvětlovala vážným hlasem Hermiona. "Nedorazil jste včas, nemohl jste slyšet -"
"Slečno Grangerová, DRŽTE JAZYK ZA ZUBY!"
"No tak, Snape," napomenul ho vylekaně Popletal, "ta mladá dáma má v hlavě po tom všem pořádný zmatek, k tomu přece musíme přihlédnout..."
"Rád bych si s Harrym a s Hermionou promluvil o samotě," oznámil stroze Brumbál. "Korneliusi, Severusi, Poppy - buďte tak laskavi a odejděte."
"Pane řediteli!" zalykala se rozčilením madame Pomfreyová. "Oni se potřebují léčit, potřebují klid..." "Tohle nepočká," prohlásil nesmlouvavě Brumbál. "Důrazně vás o to žádám."
Madame Pomfreyová našpulila rty, uraženě odkráčela do své kanceláře na konci nemocničního pokoje a práskla za sebou dveřmi. Popletal pohlédl na velké zlaté kapesní hodinky, které měl připnuté k vestě.
"Už by tady měli být mozkomorové," konstatoval. "Půjdu si s nimi promluvit. Uvidíme se nahoře, Brumbále." Přešel ke dveřím a přidržel je otevřené pro Snapea, profesor se však nepohnul.
"Doufám, že z té Blackovy báchorky nevěříte ani slovu," zašeptal a upřeně pohlížel Brumbálovi do očí. "Přeji si mluvit s Harrym a s Hermionou o samotě," opakoval Brumbál.
Snape postoupil o krok k němu.
"Že je schopen vraždy, to Sirius Black prokázal už ve svých šestnácti letech," zasyčel tiše. "Doufám, že jste na to nezapomněl, pane řediteli? Nezapomněl jste, že se kdysi pokusil zabít mě?"
"Paměť mi slouží stejně dobře jako tenkrát, Severusi," ujistil ho klidně Brumbál.
Snape se otočil na podpatku a prošel dveřmi, které mu Popletal stále ještě přidržoval. Zavřely se za nimi a Brumbál se otočil k Harrymu a Hermioně. Oba v tu ránu spustili zároveň.
"Pane profesore, Black mluví pravdu. Viděli jsme Pettigrewa -"
"- utekl, hned jak se profesor Lupin proměnil ve vlkodlaka -"
"- Pettigrew je teď krysa -"
"- a ta jeho přední tlapka, chci říct - uřízl si prst..." "A Rona napadl Pettigrew, ne Sirius..."
Brumbál však zdvihl ruku a rozhodným gestem zastavil ten příval slov.
"Jen si poslechněte, co vám řeknu já, a snažně vás prosím, abyste mě nepřerušovali, protože máme málo času," skočil jim klidně do řeči. "Kromě vašich tvrzení neexistuje jediný důkaz, který by Blackovu historku podpořil - a slovo dvou třináctiletých čarodějů nikoho nepřesvědčí. Očití svědkové z celé ulice tenkrát vypověděli pod přísahou, že viděli, jak Sirius Pettigrewa zabil. Já sám jsem ministerstvu dosvědčil, že Sirius byl Strážcem tajemství manželů Potterových."
"Profesor Lupin vám může potvrdit, že -" nedokázal se Harry zdržet slova.
"Profesor Lupin je teď zrovna někde uprostřed Zapovězeného lesa a nikomu nic potvrdit nemůže. Až na sebe znovu vezme lidskou podobu, bude už pozdě. Sirius na tom bude hůř, než kdyby zemřel. A chtěl bych ještě dodat, že pro většinu z nás jsou vlkodlaci tvorové natolik nedůvěryhodní, že by Lupinovo svědectví stejně nic neznamenalo - a krom

toho skutečnost, že on a Sirius jsou staří kamarádi..."
"Ale..."
"Poslouchej mě, Harry! Na tohle na všechno je pozdě, chápeš? Musí ti přece být jasné, že verze událostí, jak je líčí profesor Snape, je mnohem přesvědčivější než ta vaše."
"Snape Siriuse nenávidí," vysvětlovala zoufale Hermiona. "A to jen kvůli nějakému hloupému žertu, kterým si z něj Sirius kdysi vystřelil..."
"Sirius si rozhodně nepočíná jako nevinný člověk. Ten útok na Buclatou dámu - to, jak pronikl do nebelvírské věže s nožem v ruce - bez Pettigrewa, ať už živého nebo mrtvého - nemáme sebemenší šanci rozsudek nad Blackem zvrátit."
"Vy nám ale věříte."
"Ano, já vám věřím," potvrdil tiše Brumbál. "Není ale v mých silách přimět ostatní, aby prozřeli a dali pravdě průchod, a nemohu změnit rozhodnutí ministra kouzel..."
Harry vzhlížel k Brumbálovi, který se tvářil neobyčejně vážně, a měl pocit, jako by se mu celý jeho svět rozpadal od základů. Už dávno přivykl myšlence, že si Brumbál dokáže poradit s jakýmkoli problémem, a očekával proto, že i z téhle bryndy nějak úžasně vybruslí. Ale nic takového se nestalo... pohasla i jejich poslední naděje.
"V tomhle případě," pokračoval Brumbál pomalu a přejel světlemodrýma očima z Harryho na Hermionu, "potřebujeme víc času."
"Ale -" špitla Hermiona; pak náhle vykulila oči, div jí nevypadly z důlků. "AHA!"
"Teď dávejte dobrý pozor," vyzval je Brumbál. Mluvil velice tichým, ale naprosto zřetelným hlasem. "Sirius je zamčený v pracovně profesora Kratiknota v sedmém patře. Je to třináctého okno zprava v západní věži. Pokud všechno půjde dobře, podaří se vám dnes večer zachránit víc než jeden nevinný život. Jedno si ale oba dva zapamatujte. Nikdo vás nesmí vidět. Vy to pravidlo znáte, slečno Grangerová - víte, co je v sázce... nikdo - vás - nesmí - vidět."
Harry neměl sebemenší ponětí, o co vlastně jde. Brumbál se otočil na podpatku, a když došel ke dveřím, ještě jednou se ohlédl.
"Teď vás tady zamknu. Je -" podíval se na hodinky, "za pět minut půlnoc. Měly by stačit tři obrátky, slečno Grangerová. Hodně štěstí."
"Hodně štěstí?" opakoval zmateně Harry, když se za Brumbálem zavřely dveře. "Tři obrátky? O čem to mluví? Co máme udělat?"
Hermiona už se však potýkala s límcem svého hábitu a začala vytahovat velice dlouhý zlatý řetěz, složený z nesmírně jemných článků.
"Pojď honem ke mně, Harry," vyzvala ho naléhavě. "Dělej!"
Harry už vůbec nic nechápal, ale přikročil blíž k ní. Na řetězu, který držela před sebou, uviděl zavěšené maličké, třpytivé přesýpací hodiny.
"Tak pojď -"
Přehodila oběma řetěz kolem krku. "Připraven?" vydechla.
"Co to děláme?" vyptával se absolutně zmatený. Hermiona přesýpací hodiny třikrát převrátila. Potemnělá ošetřovna kolem nich se rozplynula. Harry měl pocit, jako by obrovskou rychlostí někam pozadu letěl. Všude kolem něj se míhaly rozmazané obrazce různých barev a tvarů a v uších mu hučelo. Snažil se něco vykřiknout, ale neslyšel vlastní hlas.
A pak pod nohama znovu pocítil pevnou zem a všechno kolem opět nabylo ostrých tvarů...
Stál vedle Hermiony v liduprázdné vstupní síni, jejíž dlážděnou podlahu osvětlovaly zlaté paprsky slunečního světla, pronikající dovnitř otevřenou hlavní branou. Poplašeně se otočil a pohlédl na Hermionu; do krku se mu přitom zařízl řetěz, na němž visely přesýpací hodiny. "Hermiono, co to..."
"Pojď sem!" popadla ho Hermiona za paži a zatáhla ho na druhý konec síně ke dveřím do úklidového přístěnku, otevřela je, strčila ho dovnitř mezi kbelíky a košťata, vlezla si k němu a dveře zase zabouchla.
"Co - jak - co se stalo, Hermiono?"
"Vrátili jsme se zpátky časem," vysvětlovala šeptem Hermiona a stahovala přitom potmě Harrymu řetěz z krku. "O tři hodiny zpátky..."
Harry si sáhl na nohu a pořádně se do ní štípl. Důkladně ho to zabolelo, čímž se naprosto vyloučila možnost, že se mu zdá nějaký hrozně divný sen.
"Psst! Poslouchej! Někdo jde! Myslím... myslím, že jsme to nejspíš my!"
Hermiona tiskla ucho ke dveřím přístěnku.
"Kroky napříč síní... ano, myslím, že jsme to my a jdeme k Hagridovi!"
"Chceš tím snad říct," zašeptal Harry, "že jsme tady v přístěnku a zároveň tam venku?"
"Přesně tak," přisvědčila Hermiona s uchem stále přilepeným k dveřím přístěnku. "Určitě to musíme být my... Podle zvuku to nevypadá na víc než na tři lidi... a jdeme pomalu, protože jsme schovaní pod neviditelným pláštěm..."
Odmlčela se a poslouchala ještě pozorněji. "Právě jsme sešli po hlavním schodišti..."
Hermiona se posadila na převrácený kbelík a tvářila se zoufale nervózně. Harry by ale rád slyšel odpověď na několik otázek.
"Kde jsi přišla k té hračičce, co vypadá jako přesýpací hodiny?"
"Říká se tomu obraceč času," vysvětlovala šeptem Hermiona, "a dostala jsem ho od profesorky McGonagallové hned první den školy v září, kdy jsme se vrátili do Bradavic. Používala jsem ho celý rok, abych zvládla všechny hodiny, na které jsem se přihlásila. Musela jsem profesorce McGonagallové přísahat, že o tom nikomu neřeknu; ona sama musela na ministerstvo kouzel napsat spoustu nejrůznějších dopisů, aby mi ho směla dát. Musela se za mě zaručit, že jsem vzorná, a taky že ten obraceč nikdy nepoužiju k ničemu jinému než k plnění svých studijních povinností... Vracela jsem zpátky čas, abych mohla chodit na další hodiny, takže jsem dělala několik předmětů najednou, chápeš? Jenže...

Harry, já vůbec nevím, co bychom podle Brumbála měli udělat! Proč nám řekl, abychom se vrátili o tři hodiny zpátky? Jak to Siriusovi pomůže?"
Harry hleděl do její tváře zakryté stínem.
"Někdy touhle dobou se muselo stát něco, co bychom podle něj měli změnit," usoudil rozvážně. "Takže co se stalo? Před třemi hodinami jsme zrovna šli dolů k Hagridovi..."
"Tohle je před třemi hodinami a fakt zrovna jdeme dolů k Hagridovi," přerušila ho Hermiona. "Právě jsme slyšeli, jak odcházíme..."
Harry se zamyšleně zamračil. Měl pocit, jako by se mu úporným soustředěním krabatil celý mozek v hlavě. "Brumbál před chviličkou řekl - řekl, že by se nám mohlo podařit zachránit víc než jeden nevinný život..." A pak mu to došlo.
"Musíme zachránit Klofana, Hermiono!" "Ale - jak tím pomůžeme Siriusovi?"
"Brumbál říkal - právě nám přece prozradil, za kterým je oknem - že je za oknem Kratiknotovy pracovny! Tam je Sirius zamčený! Musíme k tomu oknu doletět na Klofanovi a Siriuse zachránit! Sirius může na Klofanovi uprchnout - můžou si oba zachránit život!"
Pokud to byl Harry schopen v šeru posoudit, tvářila se Hermiona absolutně vyděšeně.
"Jestli se nám tohle podaří a nikdo nás při tom neuvidí, bude to zázrak!"
"Možná ano, ale zkusit to musíme, nemyslíš?" přesvědčoval ji Harry. Vstal a přitiskl ucho ke dveřím. "Nezdá se, že by tam někdo byl... tak pojď, vyrazíme..." Harry strčil do dveří přístěnku a otevřel je. Ve vstupní síni nikdo nebyl. Jak nejrychleji a nejtišeji to šlo, vyrazili z přístěnku a seběhli po kamenném schodišti. Stíny už se prodlužovaly a vrcholky stromů v Zapovězeném lese znovu lemoval zlatavý přísvit.
"Jestli se někdo kouká ven z okna -" vypískla Hermiona a ohlédla se na hrad, který se tyčil za jejich zády. "Tak poběžíme," přerušil ji rozhodně Harry. "Přímo do lesa, co říkáš? Budeme se muset schovat za stromem nebo tak nějak a dávat pozor -"
"Dobře, ale vezmeme to oklikou kolem skleníků!" zalapala po dechu Hermiona. "Nesmíme mít na dohled dveře Hagridova srubu, protože jinak se uvidíme! Teď už musíme být skoro u Hagrida!"
Harry stále ještě hádal, co tím vlastně myslí, dal se však do běhu a Hermiona se mu držela v patách. Proběhli mezi záhony se zeleninou až ke skleníkům, za nimiž se na okamžik zastavili" a pak běželi dál, co jim nohy stačily - obloukem se vyhnuli Vrbě mlátičce a tryskem pádili do úkrytu Zapovězeného lesa...
Bezpečně ukryt v stínu stromů se Harry otočil; o několik vteřin později k němu dorazila zadýchaná Hermiona. "Prima," zachrčela, "teď se musíme nepozorovaně dostat k Hagridovi. Drž se mimo dohled, Harry..."
Tiše si hledali cestu mezi stromy a drželi se u samého okraje lesa. Pak, když zahlédli průčelí Hagridovy hájenky, slyšeli, jak tam někdo klepe na dveře. Rychle se schovali za kmen obrovitého dubu a opatrně zpoza něj vykoukli.
Ve dveřích se objevil třesoucí se bledý Hagrid a rozhlížel se, aby zjistil, kdo to klepal. A Harry zaslechl svůj vlastní hlas.
"To jsme my, Máme na sobě neviditelný plášť. Pusť nás dovnitř, svlékneme si ho."
"Neměli jste sem chodit!" zašeptal Hagrid, ale ustoupil stranou a rychle za nimi přibouchl dveře.
"To je ta největší bláznivina, jakou jsme kdy podnikli," prohlásil přesvědčeně Harry.
"Pojďme o kousek dál," vybídla ho šeptem Hermiona. "Musíme se dostat blíž ke Klofanovi!"
Opatrně se kradli mezi stromy, až uviděli nervózního hipogryfa, uvázaného k plotu Hagridovy dýňové zahrádky.
"Teď?" zeptal se tiše Harry.
"Ne!" zarazila ho Hermiona. "Když ho odvedeme teď, budou si členové té komise myslet, že ho osvobodil Hagrid. Musíme počkat, dokud neuvidí, že je tady venku uvázaný."
"V tom případě na to budeme mít jenom asi tak minutu," protestoval Harry. Celé mu to začínalo připadat nemožné.
V tom okamžiku se z Hagridovy hájenky ozval třesk rozbíjeného porcelánu.
"Hagrid právě upustil ten džbánek s mlékem," komentovala to šeptem Hermiona. "Já za okamžik najdu Prašivku..."
O několik minut později skutečně zaslechli Hermionino překvapené vypísknutí.
"Hermiono," ozval se náhle Harry "co kdybychom... co kdybychom tam prostě vběhli, popadli Pettigrewa..." "Ne!" zaprotestovala Hermiona vyděšeným šepotem. "Copak to nechápeš? Porušujeme jeden z nejvýznamnějších kouzelnických zákonů! Nikdo podle něj nemá právo měnit čas, nikdo! Slyšel jsi Brumbála, jestli nás někdo uvidí -"
"Viděli bychom se jen my sami a Hagrid!"
"A co myslíš, že bys udělal, Harry, kdybys uviděl sám sebe vpadnout do Hagridova srubu?" zeptala se Hermiona. "To bych... to bych se nejspíš zbláznil," připustil Harry, "nebo bych si myslel, že to je určitě dílo nějaké černé magie..."
"Přesně tak! Vůbec bys to nechápal, možná bys dokonce sám na sebe zaútočil! Takže už je ti to jasné? Profesorka McGonagallová mi vyprávěla, k jak hrozným věcem došlo, když si kouzelníci zahrávali s časem... spousta z nich se nakonec v té minulosti nebo v budoucnosti omylem zabila!"
"No dobře," přikývl Harry. "Byl to jen takový nápad. Myslel jsem prostě -"
Hermiona do něj ale šťouchla a ukázala prstem k hradu. Harry trochu pootočil hlavu, aby měl jasný výhled na vzdálenou hlavní bránu. Po schodišti právě scházeli Brumbál, Popletal, vetchý stařec z komise a kat Macnair.
"Za okamžik už z hájenky vyjdeme!" vydechla Hermiona. Zadní dveře se skutečně po chvíli otevřely a Harry viděl sám sebe, jak s Ronem a Hermionou a spolu s Hagridem vycházejí ven. Byl to bezpochyby nejzvláštnější zážitek celého jeho života, když tam stál schovaný za stromem, a zároveň pozoroval sám sebe u dýňové zahrádky.
"No tak, Klofane, no tak..." uklidňoval Hagrid hipogryfa. Potom se otočil k Harrymu, Ronovi a Hermioně. "A vy už běžte. Upalujte!"
"Hagride, my nemůžeme -"
"Povíme jim, jak to doopravdy bylo..." "Nesmějí ho přece zabít..."
"Běžte! Už takhle je to dost špatný. Nemusíte se ještě dostat do maléru vy tři!"

Harry sledoval, jak Hermiona přes něj a přes Rona přehazuje neviditelný plášť u záhonu s dýněmi.
"Honem utíkejte. Nic neposlouchejte..."
Od vchodu se ozvalo zaklepání. Popravčí četa dorazila. Hagrid se otočil a zamířil zpět do srubu; zadní dveře za sebou nechal otevřené. Harry se díval, jak v malých ostrůvcích kolem srubu polehává tráva a naslouchal vzdalující se trojí ozvěně kroků. Byl už i s Ronem a Hermionou pryč... zato druhý Harry a druhá Hermiona, ukrytí mezi stromy, zadními dveřmi slyšeli, co se děje uvnitř hájenky.
"Kde máte to zvíře?" ozval se Macnairův chladný hlas. "Ve-venku," zakoktal Hagrid.
Harry honem schoval hlavu za strom, když se v Hagridově okně objevil Macnair, aby se podíval ven na Klofana. Pak slyšeli Popletala.
"Musíme... hmm... musíme vám přečíst oficiální rozhodnutí o popravě, Hagride. Vezmu to stručně. A pak to budete vy a Macnair muset podepsat. Macnaire, musíte si to také poslechnout, to je úředně stanovený postup..."
Macnairova tvář, do té doby vyhlížející z okna, zmizela. Teď, nebo nikdy.
"Počkej tady," pošeptal Harry Hermioně. " Já se o to postarám."
V okamžiku, kdy se znovu ozval Popletalův hlas, Harry tryskem vyběhl zpoza stromu, za kterým se ukrýval, přeskočil plot zahrádky s dýněmi a přistoupil ke Klofanovi.
"Komise pro likvidaci nebezpečných tvorů rozhodla, že hipogryf jménem Klofan, nadále v tomto dokumentu označovaný termínem odsouzený, bude popraven při západu slunce dne šestého června..."
Harry se soustředil na to, aby ani jednou nemrkl, zadíval se Klofanovi do vášnivě planoucích oranžových očí a uklonil se. Klofan padl na šupinatá kolena a pak se znovu postavil. Harry se začal potýkat s provazem, jímž byl hipogryf přivázaný k plotu.
"... odsouzený k smrti stětím, přičemž samotnou exekuci provede komisí jmenovaný mistr popravčí Walden Macnair..."
"Tak pojď, Klofane," mumlal Harry, "dělej, přišli jsme ti pomoct. Tiše... tiše..."
"... jak stvrzují níže uvedené podpisy. Hagride, vy se podepíšete tady..."
Harry vší silou zatáhl za provaz, ale Klofan zaryl přední nohy do země.
"Tak pojďme, ať už to máme za sebou," ozval se z Hagridova srubu třaslavý hlas člena komise. "Možná by bylo lepší, Hagride, kdybyste zůstal tady uvnitř..."
"Ne, já... chci bejt u něj... nechci, aby byl v takový chvíli samotnej..."
Ze srubu se ozvaly kroky.
"Hni sebou, Klofane!" zasípal Harry.
Znovu a důrazněji zatáhl za provaz, který měl hipogryf uvázaný kolem krku. Konečně vykročil a rozčileně zašustil křídly. Pořád byli deset stop od Zapovězeného lesa, na dohled od Hagridových zadních dveří.
"Ještě moment prosím, Macnaire," ozval se z jejich blízkosti Brumbálův hlas. "Vy to také musíte podepsat." Kroky se zastavily. Harry se pověsil na provaz. Klofan klapl zobákem a rozešel se o něco rychleji.
Zpoza jednoho stromu vykoukl Hermionin bledý obličej. "Pospěš si, Harry!" pobízela ho nehlasně.
Harry stále slyšel doléhat ze srubu Brumbálův hlas. Znovu popadl provaz a zabral. Klofan jen neochotně přešel do klusu. Dospěli právě ke stromům...
"Honem! Honem!" vybízela je úpěnlivě Hermiona, vyběhla z úkrytu za stromem, také se chopila provazu a přispěla svou váhou k tomu, aby zrychlila Klofanův běh. Harry se ohlédl přes rameno a zjistil, že jsou mimo dohled; Hagridovu zahrádku už vůbec neviděl.
"Stůj!" nařídil šeptem Hermioně. "Mohli by nás slyšet..." Zadní dveře hájenky se s prásknutím rozletěly dokořán.
Harry, Hermiona a Klofan stáli vedle sebe v naprosté tichosti. Vypadalo to, jako by i hipogryf pozorně naslouchal. Ticho - a potom...
"Kde je?" ozval se třaslavý hlas člena komise. "Kde máte tu potvoru?"
"Byla uvázaná tady!" odpověděl nakvašeně popravčí. "Viděl jsem ji! Přesně tady!"
"To je ovšem zvláštní," poznamenal Brumbál. V hlase mu zazněl pobavený podtón.
"Klofane!" zachraplal Hagrid.
Následoval svištivý zvuk a po něm dopad sekery na dřevo. To ji kat nejspíš zarazil rozvztekleně do plotu. A pak k nim dolehlo skučení a teď mezi vzlyky rozeznávali jednotlivá Hagridova slova.
"Je pryč! Pryč! Ať je ten jeho zobák požehnanej, von je pryč! Určitě se vod toho plotu sám urval! Klofane, ty můj chytrolíne!"
Hipogryf se začal na provaze vzpínat, jako by chtěl zpátky k Hagridovi. Harry a Hermiona ho popadli o to pevněji a zapřeli se nohama do půdy Zapovězeného lesa, aby mu v tom zabránili.
"Někdo ho odvázal," vrčel vztekle kat. "Měli bychom prohledat školní pozemky, pročesat les..."
"Jestli Klofana doopravdy někdo ukradl, Macnaire, vážně si myslíte, že ho odtud zloděj odvedl pěšky?" zeptal se Brumbál a vypadalo to, že se dobře baví. "Jestli chcete, můžete prohledat oblohu... Hagride, přišel by mi vhod šálek čaje. Nebo pořádná sklenice brandy."
"Sa-samozřejmě, pane profesore," přisvědčil Hagrid hlasem, který zněl, jako by přetékal štěstím. "Jen pojďte dovnitř, pojďte, prosím..."
Harry s Hermionou pozorně naslouchali. Slyšeli něčí kroky, tlumené katovy nadávky a bouchnutí dveří, po němž opět zavládlo ticho.
"A co teď?" zašeptal Harry a rozhlížel se kolem. "Budeme tady muset zůstat schovaní," prohlásila Hermiona, která vypadala pořádně šokovaně. "Musíme počkat, dokud se nevrátí na hrad. Pak ještě počkáme, až bude bezpečné odletět s Klofanem k Siriusovu oknu. Bude ještě pár hodin trvat, než se tam dostane... Ach bože, to bude těžké..." Nervózně se ohlédla přes rameno do hloubi lesa. Slunce právě zapadlo.

"Budeme se muset přesunout jinam," rozhodl Harry po chvíli usilovného přemýšlení. "Někam, odkud budeme mít výhled na Vrbu mlátičku, protože jinak nebudeme vědět, co se zrovna děje."
"Dobře," souhlasila Hermiona a pevněji uchopila Klofana za provaz. "Nezapomínej ale, že na nás nesmí být vidět, Harry..."
Pomalu se ubírali podél Zapovězeného lesa, zatímco krajinu pohlcovala hustá tma, až se ocitli skrytí za skupinkou stromů, skrze jejichž větve rozeznávali obrysy Vrby mlátičky.
"Támhle je Ron!" ozval se náhle Harry.
Po travnatém svahu běžela nějaká temná postava, jejíž pokřik se rozléhal tichým nočním vzduchem. "Nech Prašivku na pokoji - nech ji být! Uteč, Prašivko - poběž sem -"
A pak viděli, jak se odnikud zčistajasna vylouply dvě další postavy. Harry se pozoroval, jak spolu s Hermionou pronásledují Rona. Viděl, jak se Ron střemhlav vrhl k zemi.
"A mám tě! A ty koukej zmizet" ty hnusná kočko!"
"Už je tu Sirius," upozornil Harry. Od kořenů vrby vyskočila obrovitá psí silueta. Viděli, jak pes srazil Harryho k zemi a po chvíli popadl Rona...
"Odtud to vypadá ještě hůř, nezdá se ti?" poznamenal Harry, když se díval, jak pes vleče Rona do díry pod kořeny
"Au... podívej, ten strom mě zrovna pořádně bacil... a tebe taky... to je ale neskutečné..."
Vrba mlátička skřípěla a rozháněla se spodními větvemi. Sledovali sami sebe, jak uskakují ze strany na stranu a snaží se dosáhnout na kmen. A pak strom znehybněl. "To Křivonožka zmáčkl ten suk," ozvala se Hermiona. "A tam jdeme my..." zamumlal Harry. "Už jsme uvnitř." Jakmile zmizeli v otvoru, začal se strom znovu zachvívat. O několik vteřin později zaslechli úplně nablízku kroky. Byli to Brumbál, Macnair, Popletal a onen stařík z komise, vraceli se nahoru na hrad.
"Těsně po tom, co jsme vlezli do té chodby!" rozčilovala se Hermiona. "Kdybychom jen byli přesvědčili Brumbála, aby šel s námi..."
"Macnair a Popletal by byli šli s ním," dořekl za ni hořce Harry. "Vsadím se, o co chceš, že by byl Popletal Macnairovi nařídil, aby Siriuse na místě popravil..."
Sledovali, jak všichni čtyři muži stoupají po hradním schodišti a mizí jim z očí. Na několik minut zůstala scéna opuštěná. A potom...
"Támhle přichází Lupin!" vyhrkl Harry, když spatřili, jak po kamenném schodišti sbíhá další postava a uhání k vrbě.
Harry pohlédl na oblohu; mraky dokonale zakrývaly měsíc.
Dívali se, jak Lupin ze země sebral ulomenou větev a přimáčkl ji k suku na kmeni. Strom přestal vzdorovat a Lupin také zmizel v otvoru mezi kořeny.
"Kdyby byl sebral i ten plášti," postýskl si Harry. "Takhle tam jen tak leží..."
Otočil se k Hermioně.
"Kdybych teď pro něj vyrazil a drapl ho, Snape by se k němu vůbec nedostal a..."
"Harry, nikdo nás nesmí vidět!"
"Jak tohle můžeš vydržet?" vyjel vztekle na Hermionu. "Jen tady čučet na to, co se ti stane?" Zaváhal. "Já jdu pro ten plášt!"
"Ne, Harry!"
Hermiona v poslední vteřince chňapla Harryho za hábit. Přesně v tomtéž okamžiku zaslechli hlasitý zpěv. Byl to Hagrid, který se ubíral vzhůru k zámku, z plna hrdla si prozpěvoval a mírně se motal. V rukou nejistě svíral velkou láhev.
"Vidíš to?" zašeptala Hermiona. "Vidíš, co se mohlo stát? Musíme zůstat schovaní, aby nás nikdo neviděl! Nech toho, Klofane!"
Hipogryf už se zas všemožně snažil vytrhnout se jim a připojit se k Hagridovi. Harry se rovněž chopil provazu a pomáhal Hermioně zvíře udržet. Sledovali, jak Hagrid podnapile vrávorá k hradu. A teď zmizel. Klofan zanechal pokusů osvobodit se a hlava mu smutně poklesla k zemi.
Po pouhých dalších dvou minutách se hradní brána znovu rozletěla dokořán. Tryskem z ní vyrazil Snape a rozběhl se přímo k Vrbě mlátičce.
Harry stiskl ruce v pěst, když sledoval, jak Snape u stromu prudce zabrzdil a rozhlédl se kolem. Uviděl plášť a sebral ho ze země.
"Nesahej na něj těma špinavýma rukama!" zahuhlal si Harry pod vousy.
"Psst!"
Snape popadl větev, kterou před ním použil i Lupin, aby vrbu znehybnil, zatlačil na suk a ztratil se, když si přehodil plášti přes sebe.
"A je to," poznamenala tiše Hermiona. "Už jsme všichni dole... teď nám nezbývá než počkat, dokud zas nevylezeme ven..."
Uchopila konec Klofanova provazu a pevně ho zauzlila kolem nejbližšího stromu; pak se posadila na kousek suché země a rukama si obemkla kolena.
"Je tady jedna věc, které nerozumím, Harry.. Proč vlastně mozkomorové Siriuse nesebrali a neodvedli ho? Vzpomínám si, jak se tam objevili, myslím ale, že potom jsem ztratila vědomí... byla jich taková spousta..."
Harry se také posadil. Vylíčil jí, co viděl on; jak v okamžiku, kdy se k němu nejblíže stojící mozkomor naklonil ústy, přicválalo přes jezero cosi velkého a stříbřitého a přimělo mozkomory k ústupu.
Když jí to dovykládal, zírala na něj Hermiona s mírně pootevřenou pusou.
"Co to ale bylo?"
"Existuje jen jediná věc, která mohla zahnat mozkomory na útěk," mínil Harry. "Skutečný Patron. Opravdu mocný."

"Kdo ho ale vyčaroval?"
Harry neodpovídal. Znovu přemýšlel, jakou osobu to viděl na protějším břehu jezera. Sám za sebe tušil, kdo to byl - ale copak bylo něco takového možné?
"Tys neviděl, jak ten člověk vypadal?" vyptávala se dychtivě Hermiona. "Nebyl to někdo z učitelů?"
"Ne," zavrtěl hlavou Harry. "Nikdo z učitelů to nebyl." "Musel to ale být nějaký doopravdy mocný kouzelník, když zahnal všechny ty mozkomory pryč... Když jeho Patron tak zářivě plál, neosvítil i jeho obličej? Nevšiml sis..." "Ale ano, viděl jsem ho," připustil jen neochotně Harry "Jenže... možná jsem si to jen představoval... Hned potom jsem ztratil vědomí..."
"Kdo sis myslel, že to je?"
"Myslím..." Harry polkl naprázdno - uvědomoval si, jak podivně to bude znít. "Myslím, že to byl můj táta." Přitom pohlédl na Hermionu a viděl, že má ústa úplně dokořán. Upřeně na něj zírala s obavami i soucitem zároveň.
"Harry, tvůj táta je ale - no - je přece mrtvý," hlesla tiše. " Já vím," vyhrkl honem Harry.
"Myslíš, že to byl jeho duch?"
"Já nevím... ne... vypadal opravdově..." "V tom případě ale -"
"Možná se mi to jen zdálo," připustil. "Až na to, že... Podle toho, co jsem viděl... vypadal jako on... mám jeho fotografie..."
Hermiona na něj nepřestala zírat, jako by pochybovala o jeho duševním zdraví.
"Já vím, že to zní šíleně," pokračoval monotónně. Otočil se a pohlédl na Klofana, který hrabal zobákem v zemi a zjevně hledal červy. Doopravdy se však na hipogryfa nedíval.
Přemýšlel o svém otci a o jeho třech dávných kamarádech... Náměsíčník, Červíček, Tichošlápek a Dvanácterák... Byli snad dnes v noci venku na školních pozemcích všichni čtyři? Červíček se dnes večer znovu po letech objevil, ačkoli ho všichni považovali za mrtvého... Dalo se snad absolutně vyloučit, že jeho vlastní otec neudělal totéž? Byl ten zjev na protějším břehu jezera jen výplodem jeho fantazie? Ta postava byla příliš daleko, než aby ji viděl zřetelně... přesto si v tu chvíli, než ztratil vědomí, byl její totožností jistý...
Listí v korunách stromů mu tiše ševelilo nad hlavou. Měsíc vyplouval a zase mizel za mračny, honícími se po obloze. Hermiona seděla natočená k Vrbě mlátičce a čekala. A pak, konečně, po více než hodině...
"Teď vyjdeme!" zašeptala Hermiona.
Vyskočila a Harry se také postavil. Klofan zvedl hlavu. Viděli, jak Lupin, Ron a Pettigrew neohrabaně vylézají z díry mezi kořeny. Za nimi se objevila Hermiona... a po ní bezvědomý, přízračně se vznášející Snape. Skupinku uzavírali Harry s Blackem. Všichni zamířili k hradu.
Harrymu se divoce rozbušilo srdce. Pohlédl vzhůru k obloze. Věděl, že každou chvíli už ten mrak odpluje stranou a objeví se měsíc...
"Harry," zamumlala Hermiona, jako by přesně věděla, nač právě myslí" "musíme zůstat tady. Nikdo nás nesmí vidět. Nic bychom nemohli udělat..."
"Takže tu budeme jen tak dřepět a necháme Pettigrewa znovu utéct..." namítl tiše Harry.
"Jak bys chtěl v téhle tmě najít jednu malou krysu?" utrhla se na něj Hermiona. "Nemůžeme dělat vůbec nic! Vrátili jsme se sem, abychom pomohli Siriusovi. Nečeká se od nás, že bychom udělali ještě něco jiného!"
"Tak dobrá!"
Měsíc vyplul zpod oblaku. Viděli, jak se drobné postavičky na opačném konci školního pozemku zastavily. Pak zahlédli pohyb.
"Támhle je Lupin," zašeptala Hermiona. "Právě se proměňuje -"
"Hermiono!" ozval se vzápětí Harry. "Musíme okamžitě vyrazit!"
"To tedy ne. Pořád ti říkám, že -"
"Já se nechci míchat do toho, co se teď děje. Lupin ale za chvíli poběží do lesa a natrefí přímo na nás!" Hermiona zalapala po dechu.
"Tak honem!" zasténala a pospíšila si odvázat Klofana. "Honem! Kam půjdeme? Kde se schováme? Každou chvíli jsou tu mozkomorové..."
"Zpátky k Hagridovi!" navrhl Harry "Nikdo tam teď není - poběžme!"
A běželi, co jim síly stačily; Klofan cválal těsně za nimi. Slyšeli, jak jim někde za zády vyje vlkodlak...
Už měli srub na dohled. Harry smykem zastavil u dveří, jediným trhnutím je otevřel a Hermiona s Klofanem kolem něj proletěli dovnitř. Harry si pospíšil za nimi a zastrčil západku na dveřích. Tesák, Hagridův pes cvičený na černou zvěř, se hlasitě rozštěkal.
"Psst, Tesáku, to jsme my!" uklidňovala ho Hermiona, přiskočila k němu a škrábala ho za ušima, aby ho utišila. "To tedy opravdu bylo jen o vlásek!" obrátila se k Harrymu.
"To bylo..."
Harry vyhlížel z okna. Odtud ze srubu bylo mnohem těžší pozorovat, co se děje venku. Klofan byl zjevně celý šťastný, že se dostal zpět do Hagridovy hájenky. Uložil se před krb, spokojeně si složil křídla na zádech a zdálo se, že se chystá pořádně se vyspat.
"Tak si myslím," ozval se rozvážně Harry, "že bude lepší, když zase půjdu ven. Nevidím odtud, co se tam děje - nepoznáme, kdy bude vhodná chvíle..."
Hermiona na něj podezíravě pohlédla.
"Nechystám se do ničeho zasahovat," ujišťoval ji honem. "Pokud ale neuvidíme, co se venku děje, jak poznáme, že nastal čas vysvobodit Siriuse?"
"No tak dobrá... já tady s Klofanem počkám... Buď ale opatrný, Harry - přece jen tam venku číhá vlkodlak - a taky

mozkomorové..."
Harry znovu vyšel ven a pomalu obešel srub. Odněkud zdáli slyšel zuřivý štěkot. To znamenalo, že se mozkomorové stahují kolem Siriuse... On sám s Hermionou už za chvíli poběží za ním...
Harry se upřeně zadíval k jezeru a srdce v hrudi mu bušilo jako na poplach. Ať toho Patrona vykouzlil kdokoli, za okamžik se objeví.
Na zlomek vteřiny zůstal nerozhodně stát před Hagridovými dveřmi. Nikdo vás nesmí vidět. Jemu ale nešlo o to, aby ho někdo viděl. Naopak, sám si přál někoho uvidět... Potřeboval se přesvědčit...
A už tu byli i mozkomorové. Kam se jen podíval, všude se nořili z temnoty a neslyšně se přesunovali podél jezera... Vzdalovali se od místa, kde teď stál, a mířili k protějšímu břehu... Takže tentokrát se k nim nebude muset přiblížit...!
Harry se dal do běhu. Nemyslel v tu chvíli na nic jiného než na svého otce. Pokud to byl on... pokud to doopravdy byl on... Musí to zjistit, musí se o tom přesvědčit...
Rychle se blížil k jezeru, po nikom však nebylo vidu ani slechu. Na protějším břehu matně zaznamenával chabé stříbřité záblesky - své vlastní pokusy vyčarovat Patrona... Těsně u kraje vody rostl keř. Harry za ním zalehl a zoufale hledal výhled mezi listovím. Vtom stříbřité záblesky na protějším břehu pohasly. Harrym prolétla jiskra vyděšeného vzrušení - každou chvíli už to přijde...
"Tak dělej!" zamumlal a rozhlížel se kolem. "Kde jsi? Dělej, tati..."
Nikdo však nepřicházel. Harry zvedl hlavu a zadíval se na kruh mozkomorů na protějším břehu jezera. Jeden si právě shazoval kápi z hlavy. Teď se měl objevit zachránce - jenže tentokrát nikdo na pomoc nepřicházel...
A vtom Harrymu konečně všechno došlo, konečně pochopil. Neviděl otce, viděl sám sebe!
Horečně vyskočil z úkrytu za keřem a vytáhl hůlku. "EXPECTO PATRONUM!" vykřikl hlasitě.
A z konce hůlky nevystřelil žádný beztvarý mlžný obláček, ale vylétl z ní jakýsi stříbrný tvor zářící oslepujícím jasem. Harry přimhouřil oči a pokusil se rozeznat, jaké to je zvíře. Zdálo se mu, že se podobá koni. Vzdalovalo se od něj neslyšným cvalem přes černou hladinu jezera. Viděl, jak sklonilo hlavu a zaútočilo na hemžící se mozkomory.. Teď cválalo kolem dokola těch černých stínů na školních pozemcích a mozkomorové se stahovali zpět, prchali a ustupovali do tmy... A už byli titam.
Patron se otočil a drobným klusem zamířil přes nehybnou vodní hladinu k Harrymu. Nebyl to kůň a nebyl to ani jednorožec. Byl to jelen. Zářil stejně jasně jako měsíc na obloze nad nimi... vracel se k němu...
Na břehu se zastavil. Jeho kopyta nezanechávala v měkké půdě žádné stopy, když stál a hleděl velkýma stříbrnýma očima na Harryho. Pomalu sklonil parohatou hlavu. A Harry si uvědomil...
"Dvanácterák," zašeptal.
Když však ke zvířeti natáhl roztřesené konečky prstů, jelen zmizel.
Harry zůstal stát s rukou nataženou vpřed. Potom mu srdce poskočilo v hrudi, když za sebou zaslechl dusot kopyt - prudce se otočil a uviděl, že se k němu žene Hermiona a na provaze za sebou táhne Klofana.
"Cos tady prováděl?" obořila se na něj. "Říkal jsi, že budeš jen pozorovat, co se bude dít!"
"Zrovna jsem nám všem zachránil život..." bránil se Harry. "Posaď se sem - tady za ten keř - já ti to vysvětlím."
Hermiona poslouchala jeho líčení, co se právě odehrálo, a pusu měla už zase dokořán.
"Neviděl tě nikdo?"
"To víš, že ano, copak jsi neposlouchala? Já sám jsem se viděl, myslel jsem ale, že je to můj táta! Je to všechno jak má být!"
"Ani se mi tomu nechce věřit, Harry. Vyčaroval jsi Patrona, který všechny ty mozkomory zahnal na útěk! To je doopravdy složité kouzlo..."
"Věděl jsem, že tentokrát to dokážu," vysvětloval Harry, "protože jsem to už vlastně dokázal... Dává to smysl?" "Já nevím... Harry, podívej se na Snapea!"
Společně vykoukli zpoza keře a zadívali se na protější břeh. Snape se probral z bezvědomí. Právě vyčarovával nosítka a nakládal na ně bezvládná těla Harryho, Hermiony a Blacka. Na čtvrtých nosítkách, která se mu už vznášela po boku, bezpochyby spočíval Ron. Pak se Snape s hůlkou nataženou před sebou vydal se všemi k hradu.
"No prosím, už to brzy bude," poznamenala Hermiona a podívala se na hodinky. "Zbývá nám asi pětačtyřicet minut, než Brumbál zamkne dveře ošetřovny. Musíme vysvobodit Siriuse a vrátit se do postele dřív, než někdo přijde na to, že jsme pryč..."
Čekali a pozorovali, jak se na hladině jezera zrcadlí pohybující se mraky a keř vedle nich tiše šepotá v čerstvém vánku. Klofan už se zase nudil a vyhrabával ze země červy.
"Myslíš, že už bude Sirius nahoře?" zeptal se Harry a také si zkontroloval, kolik je hodin. Vzhlédl k hradu a začal odpočítávat okna na pravé straně západní věže.
"Podívej!" zašeptala Hermiona. "Kdo je to? Vychází právě z hradu!"
Harry se zahleděl do tmy. Po školním pozemku spěchal nějaký muž a mířil k jednomu ze vchodů. U opasku se mu cosi jasně blyštělo.
"To je Macnair!" sykl. "Ten kat! Jde pro mozkomory! Tohle je naše chvíle, Hermiono -"
Hermiona vložila ruce Klofanovi na hřbet, Harry ji popadl za nohu a pomohl jí nasednout. Potom si stoupl na jednu ze spodních větví keře a vyškrábal se před Hermionu. Přetáhl Klofanovi provaz přes hlavu a přivázal jej k druhé straně hipogryfova obojku, aby sloužil jako otěže.
"Jsi připravená?" zeptal se šeptem Hermiony "Asi bude lepší, když se mě budeš držet -"
Pobídl Klofana šťouchnutím podpatky do slabin. Klofan se vznesl přímo do temného vzduchu. Harry se mu pevně přitiskl koleny k bokům a z obou stran cítil mávat mohutná křídla. Hermiona se Harryho držela kolem pasu jako klíště. Harry slyšel, jak si tiše mumlá pro sebe: "Ach ne - tohle já nemám ráda - ach, vážně to nemám ráda..."

Harry pobídl Klofana k větší rychlosti. Tiše pluli vzduchem k vyšším hradním poschodím... Teď prudce zatáhl za provaz vlevo a Klofan zatočil. Harry se snažil odpočítávat okna, která míjeli...
"Prrr!" zavelel a vší silou zatáhl za provaz.
Klofan zpomalil a Harry s Hermionou zjistili, že jsou na místě, až na to, že neustále trochu stoupali a hned zase klesali podle toho, jak Klofan mával křídly, aby se udržel ve vzduchu.
"Je tam!" vyhrkl Harry, když zahlédl Siriuse v okamžiku, kdy se vznesli k jeho oknu. Natáhl ruku, a když Klofan mávl křídly dolů, podařilo se mu hlasitě zaťukat na sklo.
Black zdvihl oči a Harry viděl, jak mu poklesla brada. Vyskočil z křesla, pospíšil k oknu a pokusil se je otevřít. Okno však bylo zamčené.
"Ustupte!" zavolala na něj Hermiona a pravou rukou vytáhla hůlku; levou se stále přidržovala Harryho hábitu.
"Alohomora!"
Okno se rozlétlo dokořán.
"Jak... jak...?" koktal neslyšně Black a zíral nevěřícně na hipogryfa.
"Nasedněte - nemáme moc času," vyzval ho Harry, který Klofana pevně tiskl kolem štíhlého krku, aby ho udržel v rovnováze. "Musíte odtud pryč - mozkomorové už jsou na cestě sem. Macnair pro ně šel."
Black se zapřel rukama do okenního rámu a protlačil se hlavou a rameny ven. Měl veliké štěstí, že byl tak vyhublý.
Hned nato přehodil jednu nohu přes Klofanův hřbet, přitáhl se na něj a usadil se za Hermionou.
"A je to, Klofane! Teď vzhůru!" zavelel Harry a zatřásl provazem. "K vrcholku věže, honem!"
Hipogryf mávl mohutnými křídly a znovu mířili vzhůru, až k samotné špičce západní věže. S rachotem přistáli na cimbuří a Harry s Hermionou z Klofana okamžitě sklouzli dolů.
"Uděláte nejlíp, když odtud honem zmizíte, Siriusi," lapal po dechu Harry. "Každou chvíli přivedou mozkomory do Kratiknotovy pracovny a zjistí, že tam nejste."
Klofan netrpělivě podupával a pohazoval štíhlou hlavou.
"Co se stalo s tím druhým chlapcem? S Ronem?" naléhal ještě Sirius.
"Bude v pořádku - zatím se nemůže hýbat, ale madame Pomfreyová tvrdí, že ho postaví na nohy. Tak už leťte - honem!"
Black však stále upřeně shlížel na Harryho. "Jak se ti kdy odvděčím..."
"LEŤTE!" vykřikli svorně Harry s Hermionou. Black otočil Klofana čelem k otevřené obloze.
"Však se zase uvidíme," prohlásil. "Jsi... jsi opravdový syn svého otce, Harry..."
Zaryl podpatky do Klofanových slabin. Harry a Hermiona uskočili stranou, když obrovská křídla znovu rozčísla vzduch... Hipogryf se vznesl do výše... Harry se za ním díval a sledoval, jak se i s jezdcem stále zmenšuje... pak se měsíc schoval za plující oblak a oba byli pryč.

Kapitola dvacátá druhá

Znovu soví pošta

"Harry!"
Hermiona ho tahala za rukáv a dívala se na hodinky. "Máme přesně deset minut na to, abychom se dostali zpátky na ošetřovnu, a nikdo nás při tom nesmí vidět - musíme tam být, než Brumbál zamkne dveře..."
"Jistě," přisvědčil Harry a odtrhl pohled od oblohy, "tak jdeme...!"
Proklouzli otevřenými dveřmi, které měli za zády, a spěchali dolů po příkře se točícím kamenném schodišti. Když doběhli k jeho spodnímu okraji, zaslechli nějaké hlasy. Přitiskli se těsně ke zdi a poslouchali; vypadalo to na Popletala a Snapea. Oba se rychle blížili chodbou k schodišti.
"...jen doufám, že Brumbál nebude dělat žádné potíže," říkal právě Snape. "Polibek bude vykonán neprodleně?" "Hned jak se Macnair vrátí s mozkomory. Celá tahle aféra s Blackem je nesmírně trapná. Ani vám nedokážu popsat, jak hrozně se těším, až budu redakci Denního věštce informovat, že jsme ho konečně dopadli... Dovolím si tvrdit, že budou chtít udělat interview i s vámi, Snape... a předpokládám, že až se mladý Harry vzpamatuje z toho šoku, který utrpěl, bude chtít Věštci přesně vylíčit, jak jste mu zachránil život..."
Harry vztekle stiskl zuby. Na kratičký okamžik zahlédl, jak se Snape samolibě usmívá, když spolu s Popletalem procházel kolem jeho a Hermionina úkrytu. Pak jejich kroky odezněly v dáli. Harry s Hermionou ještě chvilku počkali, aby se ujistili, že jsou doopravdy pryč, a pak se rozběhli opačným směrem. Dolů po jednom schodišti, potom po druhém, proběhli další chodbou - vtom kdesi před sebou zaslechli posměšný smích.
"Protiva!" zamumlal Harry a chytil Hermionu za ruku. "Pojď sem!"
V poslední vteřince vrazili do opuštěné učebny vlevo. Protiva poletoval chodbou v báječné náladě a chechtal se, až se za břicho popadal.
"Je to vážně hrozný mizera," zašeptala Hermiona s uchem přiloženým ke dveřím. "Vsadím se, že je celý štěstím bez sebe, že se mozkomorové chystají Siriuse vyřídit..." Podívala se na hodinky. "Máme tři minuty, Harry!"
Počkali, dokud se Protivův triumfální chechot neztratil v dáli, a pak tiše vyklouzli z učebny a znovu se dali do běhu.
"Hermiono - co se stane - jestli nestihneme - dorazit dovnitř, než - Brumbál zamkne?" sípal udýchaně Harry. "Na to nechci ani pomyslet!" zasténala Hermiona a znovu pohlédla na hodinky. "Zbývá minuta!"
Doběhli na konec chodby, odkud se vcházelo na ošetřovnu. "Fajn, už slyším Brumbála," poznamenala nervózně Hermiona. "Tak pojď, Harry!"
Kradli se chodbou podél zdi. Dveře na ošetřovnu se otevřely a objevila se Brumbálova záda.
"Teď vás tady zamknu," slyšeli ho říkat. "Je za pět minut půlnoc. Měly by stačit tři obrátky, slečno Grangerová. Hodně

štěstí."
Brumbál pozadu vycouval z místnosti, zavřel za sebou a vytáhl hůlku, aby pomocí kouzla zamkl. Harry s Hermionou v tu chvíli propadli panice a vrhli se k němu. Brumbál vzhlédl a ústa se mu pod dlouhým stříbrným knírem roztáhla v široký úsměv. "Tak co?" zeptal se klidně.
"Zvládli jsme to!" hlásil bez dechu Harry. "Sirius je pryč, odletěl na Klofanovi..."
Brumbál se celý rozzářil.
"Výborně! Myslím..." pozorně poslouchal, jestli se z ošetřovny neozve nějaký zvuk. "Ano, myslím, že už jste taky pryč. Běžte tam a já vás zamknu..."
Harry s Hermionou proklouzli na ošetřovnu. Nebyl tam nikdo s výjimkou Rona, který dosud nehybně ležel v posteli až na konci pokoje. Když za nimi zacvakl zámek, připlížili se Harry s Hermionou ke svým lůžkům; Hermiona si honem strkala obraceč času pod hábit. V příštím okamžiku ze své pracovny rázně vykročila madame Pomfreyová.
"Slyšela jsem správně, že ředitel odešel? Smím se teď postarat o svoje pacienty?"
Byla očividně velice špatně naložená. Harry s Hermionou pokládali za nejlepší bez odporu si vzít nabízenou čokoládu. Madame Pomfreyová nad nimi postávala, aby měla jistotu, že ji doopravdy všechnu spořádají. Harry byl však sotva s to polykat. Byli s Hermionou oba nastražení, poslouchali a nervy měli napjaté jako provazy... A pak, právě když si oba od madame Pomfreyové brali čtvrtý kousek čokolády, zaslechli odněkud z horních pater vzdálený vzteklý řev...
"Co to bylo?" zeptala se vyplašeně madame Pomfreyová.
Teď už slyšeli i další rozzuřené hlasy, které nabývaly stále víc na síle. Madame Pomfreyová upřeně hleděla na dveře.
"No tohle - vždyť všechny probudí! Co je to napadá takhle vyvádět?"
Harry se pokoušel rozpoznat, o čem to mluví. Hlasy se stále víc blížily k jejich dveřím.
"Určitě použil kouzlo přemístění, Severusi, měli jsme s ním na tom pokoji někoho nechat. Až se tohle proslechne na veřejnosti..."
"NIKAM SE NEPŘEMÍSTIL!" zaburácel Snape, který už byl velice blízko dveří. "NA POZEMCÍCH TOHOTO HRADU NENÍ PŘEMISŤOVÁNÍ SEM ANI TAM MOŽNÉ! V TÉHLE - VĚCI - MÁ - NĚJAKÝM - ZPŮSOBEM - PRSTY - POTTER!"
"Severusi, mějte přece rozum. Harry byl celou dobu zamčený..."
PRÁSK!
Dveře ošetřovny se rozlétly dokořán.
Do lůžkového oddělení vešli rychlým krokem Popletal, Snape a Brumbál. Jedině Brumbál vypadal vyrovnaně; tvářil se dokonce, jako by se náramně bavil. Popletal se zdál být rozčilený, Snape však soptil úplně bez sebe vzteky.
"KOUKEJTE KÁPNOUT BOŽSKOU, POTTERE!" zahulákal. "CO JSTE TO ZASE PROVEDL?"
"Profesore Snape!" zaječela madame Pomfreyová. "Ovládejte se!"
"No tak, Snape, mějte přece rozum," domlouval mu i Popletal. "Tyhle dveře byly zamčené, viděli jsme právě, že..."
"POMOHLI MU UPRCHNOUT, JÁ TO VÍM!" zavyl Snape a ukázal prstem na Harryho a Hermionu. Tvář měl zkřivenou a z úst mu létaly napěněné sliny.
"Uklidněte se, člověče!" vyštěkl Popletal. "Plácáte nesmysly!"
"VY NEZNÁTE POTTERA!" ječel Snape. "TO JE JEHO PRÁCE, VÍM, ŽE JE TO JEHO PRÁCE..."
"To už by stačilo, Severusi," zarazil ho klidně Brumbál. "Zamyslete se přece nad tím, co říkáte. Tyhle dveře byly zamčené od chvíle, kdy jsem před deseti minutami z ošetřovny odešel. Madame Pomfreyová, opustili tito žáci svoje lůžka?"
"Samozřejmě že ne!" naježila se madame Pomfreyová. "Od vašeho odchodu jsem tu po celou dobu byla s nimi." "No tak vidíte, Severusi," pokračoval nevzrušeně Brumbál. "Pokud nám nechcete tvrdit, že Harry a Hermiona jsou schopni být na dvou místech zároveň, obávám se, že neexistuje sebemenší důvod, proč bychom je měli dál obtěžovat."
Snape, v němž všechno kypělo zlostí, nehybně stál a přelétal očima od Popletala, dokonale šokovaného jeho chováním, k Brumbálovi, jehož oči za brýlemi pobaveně jiskřily. Pak se prudce otočil a s povlávajícím hábitem vyběhl rozzuřeně z ošetřovny.
"Ten chlapík se zdá být nějak duševně nevyrovnaný," poznamenal Popletal a hleděl za ním. "Na vašem místě bych si na něj dával pozor, Brumbále."
"Ale ne, není nevyrovnaný," ujistil ho smířlivě Brumbál. "Jen právě zažil obrovské zklamání."
"To ovšem neplatí jen o něm!" odfrkl si Popletal. "Denní věštec si na tom pěkně smlsne! Měli jsme Blacka zahnaného do kouta, a přesto nám zase proklouzl mezi prsty! Ještě by chybělo, aby na veřejnost pronikla zpráva o útěku toho hipogryfa, a budu pro všechny terčem posměchu! No prosím... asi bych měl jít a informovat ministerstvo..."
"A co mozkomorové?" zeptal se Brumbál. "Doufám, že budou z naší školy odvoláni?"
"Ano, jistě, budou muset odejít," přitakal Popletal a mimoděk si prsty jako hřebenem pročesával vlasy. "Ani ve snu by mě nebylo napadlo, že se pokusí počastovat polibkem nevinného chlapce... Úplně se nám to vymklo z rukou... Kdepak, zařídím, aby se ještě dnes večer vrátili do Azkabanu. Možná bychom měli u vchodů na školní pozemky nechat hlídat draky..."
"To by se Hagridovi líbilo," poznamenal Brumbál a věnoval Harrymu a Hermioně rychlý úsměv. Když spolu s Popletalem odešel z ošetřovny, madame Pomfreyová se okamžitě vrhla ke dveřím a znovu je zamkla. Pak zamířila zpět do své kanceláře a nerudně si pro sebe něco mumlala.
Z druhého konce lůžkového oddělení se ozvalo tiché zasténání. To se probudil Ron. Viděli, jak si na posteli sedá, opatrně si ohmatává hlavu a rozhlíží se kolem.
"Co... co se stalo?" zasténal. "Harry? Co tady děláme? Kde je Sirius? Kde je Lupin? Co se děje?"
Harry s Hermionou se na sebe podívali.

"Pověz mu to ty," vybídl Harry Hermionu a vzal si ještě kousek čokolády.
Když Harry, Ron a Hermiona v poledne následujícího dne opustili ošetřovnu, zjistili, že hrad je prakticky vylidněný. Neúprosná vedra na konci zkoušek způsobila, že všichni s velkou radostí využili příležitosti k další návštěvě Prasinek. Ron ani Hermiona neměli chuť nikam jezdit, zato se šli spolu s Harrym projít po školních pozemcích. Stále ještě probírali neobyčejné události předchozího večera a přemítali, kde teď asi jsou Sirius a Klofan. Usadili se nedaleko jezera a pozorovali, jak olbřímí oliheň líně mává nad vodou svými chapadly; pojednou Harry přestal hovor vnímat a zahleděl se na protější břeh. Právě odtamtud k němu včera večer přiběhl ten jelen...
Padl na ně jakýsi stín, a když vzhlédli, spatřili nad sebou stát Hagrida s nesmírně kalnýma očima; upocený obličej si otíral obrovským kapesníkem velikým jako ubrus a šťastně se na ně šklebil.
"Vím, že po tom, co se včera v noci stalo, bych se neměl cejtit tak spokojeně," prohlásil. "Totiž jako že Black zase prásknut do bot a tak vůbec - ale hádejte, co se ještě přihodilo?"
"Co?" zeptali se s předstíranou zvědavostí.
"Klofan! Von jim zdrhnul! Je na svobodě! Voslavuju to celou noc!"
"To je báječné!" zaradovala se Hermiona a zpražila pohledem Rona, na kterém bylo vidět, že jen stěží potlačuje smích.
"Jo... nejspíš jsem ho pořádně nepřivázal," usmál se Hagrid a spokojeně se rozhlížel po školních pozemcích. "Musím ale přiznat, že dneska ráno jsem měl tak trochu starosti... Napadlo mě, co kdyby někde tady kolem narazil na profesora Lupina. Ten ale tvrdí, že včera za celou noc nic nesežral..."
"Cože?" skočil mu do řeči Harry.
"Krucinál, copak vy jste to eště neslyšeli?" podivil se Hagrid a jeho úsměv poněkud pohasl. Ztlumil hlas, přestože nebylo vidět živou duši. "Totiž... Snape to dneska ráno pověděl všem zmijozelskejm... proto jsem myslel, že teď už vo tom budou vědět celý Bradavice... Profesor Lupin je totiž vlkodlak, abyste věděli. A včera v noci se nehlídanej toulal po školních pozemcích. Teď už si samozřejmě balí."
"Že si balí?" vyjekl poplašeně Harry. "Proč?"
"No přece vodjíždí, ne?" odpověděl Hagrid, jako by ho překvapovalo, že se Harry vůbec ptá. "Hnedle dneska ráno podal výpověď. Říká, že nemůže riskovat, že by se to někdy vopakovalo."
Harry se vyškrábal na nohy.
"Jdu se za ním podívat," oznámil Ronovi a Hermioně.
"Jestli ale podal výpověď -"
"- to vypadá, že s tím nic nenaděláme -"
"To je mi jedno. Stejně si s ním chci promluvit. Vrátím se sem za vámi."
Dveře Lupinovy pracovny byly dokořán. Většinu věcí už měl sbalenou. Prázdné akvárium po ďasovci stálo hned vedle jeho otlučeného starého kufru, který byl otevřený a téměř plný. Lupin se skláněl nad něčím na svém psacím stole a vzhlédl, až když Harry zaklepal.
"Viděl jsem tě přicházet," prohlásil s úsměvem a ukázal na kus pergamenu, který tak pracně studoval. Byl to Pobertův plánek.
"Zrovna jsem mluvil s Hagridem," oznámil Harry. "Říkal, že jste dal výpověď. To přece není pravda, že ne?" "Obávám se, že ano," odpověděl Lupin. Začal otevírat a vyprazdňovat zásuvky psacího stolu. "Proč?"vyptával se Harry. "Na ministerstvu kouzel si přece nemyslí, že jste pomáhal Siriusovi?"
Lupin přešel ke dveřím, které Harry nechal otevřené, a zavřel je.
"Ne. Profesoru Brumbálovi se podařilo Popletala přesvědčit, že jsem se snažil zachránit vaše životy." Povzdechl si. "To byla pro Severuse poslední kapka. Myslím, že ztráta možnosti získat Merlinův řád je pro něj obrovská rána. Takže - ehmm - dnes ráno u snídaně mu čirou náhodou uklouzlo, že jsem vlkodlak."
"Jen kvůli tomu přece nemusíte odcházet," přesvědčoval ho Harry.
Lupin se hořce usmál.
"Zítra touhle dobou se sem začnou slétat sovy od rodičů, Harry - budou protestovat proti tomu, aby jejich děti učil vlkodlak. A po tom, co se stalo včera v noci, dokážu jejich názor pochopit. Mohl jsem kohokoli z vás pokousat... to už se nikdy nesmí opakovat."
"Jste nejlepší učitel obrany proti černé magii, jakého jsme kdy měli!" namítal zapáleně Harry. "Neodcházejte!" Lupin mlčky zavrtěl hlavou a pokračoval ve vyprazdňování svých zásuvek. Pak, zatímco se Harry snažil vymyslet nějaký přesvědčivý argument, kterým by ho přiměl, aby zůstal, se ozval: "Podle toho, co jsem dnes ráno slyšel od ředitele, jsi včera večer zachránil spoustu životů, Harry. Jestli jsem na něco pyšný, pak na to, kolik ses toho naučil. Pověz mi, jak vypadal ten tvůj Patron." "Jak víte, co se stalo?" zeptal se překvapeně Harry. "Co jiného mohlo ty mozkomory zahnat?"
Harry Lupinovi vylíčil úplně všechno. Když skončil, profesor už se zase usmíval.
"Ano, když se tvůj otec proměňoval, vždycky na sebe bral podobu jelena," prohlásil. "Správně jsi to uhodl... proto jsme mu také říkali Dvanácterák."
Lupin přihodil do kufru posledních pár knih, zavřel zásuvky psacího stolu, otočil se a pohlédl na Harryho. "Vezmi si to - přinesl jsem to včera večer z Chroptící chýše," řekl a podal Harrymu jeho neviditelný plášť. "A ještě..." zaváhal, pak mu však předal i Pobertův plánek.. "Nejsem už tvůj učitel, takže si nemusím připadat provinile, když ti vrátím i tohle. Mně by to k ničemu nebylo a dovolím si tvrdit, že ty s Ronem a Hermionou už to k něčemu využít dokážete."
Harry si plánek se spokojeným úšklebkem vzal. "Říkal jste, že pánové Náměsíčník, Červíček, Tichošlápek a Dvanácterák by mě rádi vylákali ven ze školy... tvrdil jste, že by to považovali za dobrý žert."
"A to bychom také považovali," potvrdil Lupin, který byl nyní sehnutý a zavíral svůj kufr. "Bez váhání mohu prohlásit, že by byl James velice zklamán, kdyby jeho syn nikdy nenašel ani jednu z tajných chodeb, které vedou ven z hradu."

Kdosi zaklepal na dveře a Harry si spěšně nacpal Pobertův plánek i neviditelný plášť do kapsy.
Byl to profesor Brumbál. Očividně ho nijak nepřekvapilo, že v Lupinově pracovně vidí Harryho.
"Váš kočár stojí u brány, Remusi," oznámil. "Díky, pane řediteli."
Lupin zdvihl svůj starý kufr a prázdné akvárium po ďasovci.
"Dobrá... sbohem, Harry," řekl s úsměvem. "Bylo mi opravdovým potěšením, že jsem tě mohl učit. Jsem si naprosto jistý, že se ještě někdy setkáme. Pane řediteli, není třeba, abyste mě doprovázel k bráně, poradím si sám..."
Harry měl dojem, že Lupin chce mít loučení co možná nejrychleji za sebou.
"Tak tedy sbohem, Remusi," odpověděl stroze Brumbál. Lupin si pod paží nepatrně posunul akvárium od ďasovce, aby si mohl s Brumbálem potřást rukou. Potom naposledy kývl na Harryho, lehce se usmál a opustil svoji pracovnu.
Harry se posadil do křesla, které Lupin uprázdnil, a zdrceně hleděl na podlahu. Slyšel, jak se zavřely dveře, a vzhlédl. Brumbál dosud stál vedle něj.
"Proč se tváříš jako u mučení, Harry?" zeptal se tiše. "Po včerejší noci bys na sebe přece měl být velice hrdý." "Vůbec ničeho jsem nedosáhl," postěžoval si hořce Harry. "Pettigrew utekl."
"Ty žes ničeho nedosáhl?" opakoval klidně Brumbál. "Dosáhl jsi toho, co je na světě nejdůležitější, Harry. Pomohl jsi odhalit pravdu. Zachránil jsi nevinného člověka před děsivým osudem."
Před děsivým osudem. V Harryho paměti to zavířilo. Silnější a děsivější než kdy dřív... Předpověď profesorky Trelawneyové!
"Pane profesore, když jsem včera skládal zkoušku z jasnovidectví, profesorka Trelawneyové upadla do velice... velice kuriózního stavu."
"Opravdu?" podivil se Brumbál. "Totiž... chceš říct do ještě kurióznějšího stavu než obvykle?"
"Ano... začala najednou mluvit hlubokým hlasem, oči se jí protáčely a říkala... říkala, že služebník lorda Voldemorta se ještě před půlnocí vydá nazpátek za ním... říkala, že ten služebník mu pomůže znovu získat někdejší moc." Harry vzhlížel k Brumbálovi. "A potom zas už byla docela normální a nevzpomínala si na nic z toho, co říkala. Nebyla to snad... totiž... nebyla to náhodou opravdová věštba?"
Z Brumbálova výrazu bylo vidět, že na něj Harryho sdělení zapůsobilo.
"Představ si, Harry, že to možná skutečně byla pravá věštba," prohlásil zamyšleně. "Kdo by si to byl pomyslel? V tom případě už se jí to podařilo podruhé. Asi bych jí měl navrhnout zvýšení platu..."
"Ale -" Harry na něj vyděšeně zíral. Jak je možné, že to Brumbál bere s takovým klidem?
"Ale - já jsem nedovolil, aby Sirius a profesor Lupin Pettigrewa zabili! A bude to tudíž moje vina, jestli se Voldemort vrátí!"
"Nebude," opravil ho klidně Brumbál. "Copak tě ta zkušenost s obracečem času vůbec nic nenaučila, Harry? Důsledky našeho počínání jsou vždycky tak komplikované a rozmanité, že to z předpovídání budoucnosti dělá doopravdy nesmírně složitý úkol... Profesorka Trelawneyová, bůh jí žehnej, je toho živoucím důkazem. Zachoval ses velice šlechetně, když jsi Pettigrewovi zachránil život."
"Jestli ale pomůže Voldemortovi dostat se zpět k moci -!" "Pettigrew ti vděčí za život. Poslal jsi Voldemortovi pomocníka, který je tvým dlužníkem. Když jeden kouzelník zachrání život jinému kouzelníkovi, vytváří to mezi nimi jisté pouto... a pokud se opravdu příliš nemýlím, nebude Voldemort stát o služebníka, který je dlužníkem Harryho Pottera."
"Nechci, aby mezi mnou a Pettigrewem bylo nějaké pouto!" protestoval Harry. "Zradil moje rodiče!"
"To je kouzelnictví ve své nejhlubší a nejneproniknutelnější podobě, Harry. Musíš mi ale věřit... ještě možná přijde čas, kdy budeš moc rád, že jsi Pettigrewovi zachránil život."
Harry si nedokázal představit, za jakých okolností by k tomu mohlo dojít. Brumbál se tvářil, jako by věděl, co se Harrymu honí hlavou.
"Znal jsem tvého otce velice dobře, Harry, jak v Bradavicích, tak i později," ozval se jemně. "Jsem si jistý, že na tvém místě by byl Pettigrewa také ušetřil."
Harry k němu zdvihl oči. Brumbál se mu nebude vysmívat... jemu se s tím může svěřit...
"Včera večer... myslel jsem, že to byl táta, kdo vyčaroval toho mého Patrona. Totiž... chci říct, že když jsem na protějším břehu jezera viděl sám sebe... myslel jsem, že vidím jeho."
"To je omyl, který docela snadno chápu," přisvědčil Brumbál konejšivým hlasem. "Nejspíš už tě unavuje pořád to poslouchat, ale skutečně se neobyčejně podobáš Jamesovi. Až na oči... oči máš po matce."
Harry zavrtěl hlavou.
"Byla to hloupost, když jsem si myslel, že je to on," zamumlal. "Věděl jsem přece, že je mrtvý."
"A ty si myslíš, že mrtví, které jsme milovali, nás někdy mohou doopravdy opustit? Myslíš, že si je nepřipomínáme jasněji než kdy jindy v okamžicích, kdy se ocitneme ve velkých nesnázích? Tvůj otec žije v tobě, Harry, a nejzřetelněji se ti ukazuje pokaždé, když ho potřebuješ. Jak jinak bys dokázal vykouzlit svého konkrétního Patrona? Dvanácterák byl včera večer opět mezi námi."
Chvíli trvalo, než Harrymu došlo, co mu Brumbál říká. "Sirius mi včera večer podrobně vyprávěl, jak se z nich ze všech stali zvěromágové," pokračoval s úsměvem Brumbál. "Neuvěřitelný výkon - a stejně neuvěřitelné bylo, že to přede mnou utajili. A pak jsem si vzpomněl na tu absolutně neobvyklou podobu, kterou na sebe tvůj Patron vzal, když při tom famfrpálovém zápase proti Havraspáru zaútočil na pana Malfoye. Takže jsi včera večer otce skutečně viděl, Harry.. našel jsi ho sám v sobě."
A Brumbál vyšel z Lupinovy pracovny a zanechal Harryho s jeho nesmírně zmatenými myšlenkami samotného.
Harry, Ron, Hermiona a profesor Brumbál byli jediní z celých Bradavic, kteří znali pravdu o tom, co se stalo oné noci, kdy zmizeli Sirius, Klofan a Pettigrew. Jak se blížil konec školního roku, slyšel Harry nejrůznější teorie o tom, k čemu tehdy vlastně došlo, žádná z nich se však ani vzdáleně neblížila pravdě.

Klofanův útěk přiváděl Malfoye k zuřivosti. Byl přesvědčen, že Hagrid našel nějaký způsob, jak hipogryfa potají uklidit do bezpečí, a zjevně se nedokázal smířit s tím, že ho i jeho otce přelstil obyčejný hajný. Percy Weasley se zase nijak netajil svými názory na Blackův útěk.
"Jestli se mi podaří získat místo na ministerstvu, mám nachystanou spoustu návrhů ohledně dohledu na dodržování kouzelnických zákonů!" vykládal jediné osobě, která ho ještě byla ochotná poslouchat, své přítelkyni Penelopě.
Přestože panovalo naprosto dokonalé počasí, přestože atmosféra ve škole byla tak optimistická a přestože si uvědomoval, že dosáhli téměř nemožného, když pomohli Siriusovi k útěku, ještě nikdy se Harry na konci školního roku necítil tak mizerně.
Rozhodně nebyl jediným žákem, který litoval odchodu profesora Lupina. Jeho výpověď zarmoutila celou Harryho třídu obrany proti černé magii.
"To jsem zvědavý, kdo nás bude učit příští rok," meditoval zasmušile Seamus Finnigan.
"Třeba nějaký upír," ozval se Dean Thomas s nadějí v hlase.
Nebyl to ovšem jen odchod profesora Lupina, který Harryho tížil. Nedokázal se ubránit tomu, aby často nepřemýšlel o předpovědi profesorky Trelawneyové. Neustále spekuloval, kde teď asi je Pettigrew a jestli už vyhledal útočiště pod Voldemortovou ochranou. Ze všeho nejvíc však Harryho deptala vyhlídka blížícího se návratu k Dursleyovým. Asi tak půlhodinu, báječnou a skvělou půlhodinu věřil tomu, že začne bydlet se Siriusem... s nejlepším přítelem svých rodičů... Považoval to za solidní náhražku v situaci, kdy už se nemohl vrátit jeho vlastní otec. A přestože žádné zprávy o Siriusovi se nepochybně rovnaly dobrým zprávám, neboť to znamenalo, že se mu podařilo úspěšně se někde ukrýt, Harry se nemohl zbavit deprese při pomyšlení na domov, který mohl mít, a na to, že teď je něco takového nemožné.
Poslední den školního roku byly vyhlášeny výsledky zkoušek. Harry, Ron i Hermiona prospěli ve všech předmětech. Harryho nejvíc udivilo, že prošel v lektvarech.
Měl důvodné podezření, že Brumbál intervenoval v jeho prospěch a zabránil Snapeovi, aby ho schválně nechal propadnout. Snapeovo chování vůči němu bylo v posledním týdnu doslova alarmující. Až dosud si Harry nedokázal představit, že by se Snapeova antipatie vůči jeho osobě ještě mohla vystupňovat, očividně tomu tak ale bylo. Pokaždé, když na Harryho pohlédl, roztřásl se mu koutek úzkých rtů ošklivým tikem a neustále natahoval prsty, jako by jimi užuž chtěl sevřít Harryho krk.
Percy s úspěchem absolvoval svoje OVCE, a Fred i George získali každý několik NKÚ. Nebelvírská kolej, zejména díky senzačním výkonům ve famfrpálovém poháru, už třetí rok po sobě zvítězila také ve školním přeboru. Hostina na konci školního roku se tudíž konala ve znamení nachových a zlatých barev a nebelvírský stůl byl ze všech nejhlučnější, protože všichni žáci Nebelvíru oslavovali. Dokonce i Harrymu, který jedl, pil, rozmlouval a smál se spolu s ostatními, se podařilo zapomenout na to, že druhý den pojede k Dursleyovým.
Když následujícího dne ráno bradavický spěšný vlak vyjížděl z nádraží, Hermiona překvapila Harryho a Rona nečekaným sdělením.
"Stavila jsem se dnes před snídaní u profesorky McGonagallové. Rozhodla jsem se zanechat studia mudlů." "Vždyť jsi ale zkoušku složila na tři sta dvacet procent!" podivil se Ron.
"Já vím," povzdechla si Hermiona, "ale další rok už bych to takhle nevydržela. Ten obraceč času mě pomalu dohánět k šílenství. Vrátila jsem ho. Bez studia mudlů a jasnovidectví zase budu schopná zvládnout všechno v mezích normálního rozvrhu."
"Pořád nějak nemohu uvěřit, že jsi nám o tom neřekla," bručel rozmrzele Ron. "Myslel jsem, že jsme tvoji kamarádi."
"Slíbila jsem, že o tom nepovím nikomu," ohradila se upjatě Hermiona. Ohlédla se na Harryho, který sledoval, jak se jim Bradavice ztrácejí z dohledu za horským masivem. Dva celé měsíce to potrvá, než je zase uvidí...
"No tak, Harry, hlavu vzhůru!" vybídla ho sklesle. "Ale jo, to bude v pořádku," vyhrkl honem Harry "Jen jsem myslel na prázdniny"
"Jasně, já jsem na ně taky myslel," přikývl Ron. "Poslyš, Harry, musíš přijet a chvíli u nás pobýt. Dohodnu to s mamkou a s taťkou a zavolám ti. Teď už vím, jak se používá ten tefalon..."
"Telefon, Rone," opravila ho Hermiona. "Vážně myslím" že bys měl příští rok chodit na studium mudlů ty..." Ron ji ignoroval.
"Letos v létě se přece hraje mistrovství světa ve famfrpálu! Co ty na to, Harry? Přijedeš a budeš bydlet u nás a budeme spolu chodit na zápasy. Taťka obvykle sežene lístky na ministerstvu."
Ronův návrh Harrymu citelně pozvedl náladu. "Tyjó... Vsadím se, že Dursleyovi mě rádi pustí... zvlášť po tom, co jsem provedl tetě Marge..."
S podstatně optimističtější náladou se pak Harry připojil k Ronovi a Hermioně na několik partií řachavého Petra, a když do jejich kupé dorazila čarodějka s občerstvením, koupil si pořádný oběd, i když se vyhnul všemu, na čem byla čokoláda.
A v pozdním odpoledni se stalo něco, co v něm vyvolalo opravdový pocit štěstí...
"Harry," ozvala se náhle Hermiona, která se mu dívala přes rameno. "Co je to tam za tebou u okna?"
Harry se otočil a vyhlédl ven. Za okenním sklem se střídavě objevovalo a zase mizelo cosi velice malého a šedivého. Vstal, aby si to mohl lépe prohlédnout, a zjistil, že je to drobná sovička; v zobáku měla dopis, který pro ni byl nepoměrně veliký. Byla tak malá, že se neustále ve vzduchu převracela, a větrný vír vyvolaný pohybem vlaku jí pohazoval sem a tam. Harry rychle stáhl okno, vystrčil ruku a sovičku chytil. Měl pocit, jako by držel velice načechranou Zlatonku. Opatrně ji vtáhl dovnitř. Sovička upustila dopis na jeho sedadlo a začala poletovat sem tam po kupé. Očividně ji potěšilo, že úspěšně splnila svůj úkol. Hedvika cvakala zobákem a dávala tak najevo jakýsi důstojný nesouhlas s jejím počínáním. Křivonožka se na svém sedadle zvedl a sledoval sovičku velkýma žlutýma očima. Když to Ron postřehl, honem ji popadl a uklidil do bezpečí.

Harry zdvihl dopis. Byl adresovaný jemu. Roztrhl obálku a vykřikl: "To je od Siriuse!"
"Cože?" vyjekli vzrušeně Ron s Hermionou. "Přečti to nahlas!"

"No prosím!" vyhrkla vítězoslavně Hermiona. "Vidíte? Říkala jsem vám, že přišel od něj!"
"To ano, ale nijak ho neočaroval, víš?" oponoval Ron. "Auvajs!" Sovička, která mu teď spokojeně houkala v ruce, ho klovla do prstu. Očividně to považovala za projev láskyplné náklonnosti.

Harry rychle nahlédl do obálky a zjistil, že je v ní složený další pergamen. Rychle si ho přečetl a náhle se cítil tak šťastně a spokojeně, jako by na jeden zátah vypil láhev horkého máslového ležáku.

"Tohle bude Brumbálovi stačit!" zaradoval se Harry. Potom znovu pohlédl na Siriusův dopis.
"Počkejte, ještě je tu pé-es."

Ronovi se rozšířily oči. Miniaturní sovička stále ještě vzrušeně houkala.
"Nechat si ji?" vydechl nejistě. Chvíli sovičku upřeně pozoroval a pak ji k obrovskému Harryho i Hermionině překvapení přidržel Křivonožkovi u čenichu, aby ji mohl očichat.
"Tak co ty na to?" zeptal se kocoura. "Určitě je to sova?" Křivonožka zapředl.
"Tak to mi stačí," ušklíbl se spokojeně Ron. "Je moje!" Harry si dopis od Siriuse četl znovu a znovu celou cestu na nádraží King's Cross. Dokonce ho pořád pevně svíral v ruce, když s Ronem a Hermionou prošel přepážkou na nástupišti devět a tři čtvrtě. Okamžitě si všiml strýce Vernona, který stál v uctivé vzdálenosti od pana a paní Weasleyových a podezíravě na ně zahlížel. Když paní Weasleyová popadla na uvítanou Harryho do náruče, zdálo se, že všechna nejhorší podezření strýce Vernona se potvrdila.
"Zavolám ti ohledně toho mistrovství světa!" křičel Ron za Harrym, když se s ním a s Hermionou Harry rozloučil a zamířil s vozíkem, na němž měl svůj kufr a klec s Hedvikou, ke strýci Vernonovi. Strýc ho přivítal obvyklým způsobem.
"Co je to?" zavrčel a díval se na obálku v Harryho ruce. "Jestli je to další formulář, který bych měl podepsat, tak ho můžeš rovnou -"
"Žádný formulář to není," ujistil ho spokojeně Harry. "Je to dopis od mého kmotra."
"Od kmotra?" vyprskl strýc Vernon. "Ty přece žádného kmotra nemáš!"
"Ale ano, mám," usmál se vesele Harry. "Byl to mámin a tátův nejlepší přítel. Odsoudili ho za vraždu, jenže on uprchl z kouzelnického vězení a teď je na útěku. Přesto se mnou ale udržuje pravidelný kontakt... aby se přeptal, co je nového... přesvědčil se, že mi nic nechybí..."
A s širokým úsměvem pozoroval výraz zděšení, který se objevil v tváři strýce Vernona. Hedvičina klec před ním hlasitě rachotila, když vykročil k východu z nádraží vstříc létu, jež vypadalo mnohem nadějněji než to loňské.